T.S. Learner s-a născut şi a crescut în Anglia, apoi a trăit în Australia şi în SUA. Prima sa colecţie de povestiri, *Quiver,* s-a vândut în întrega lume într-un tiraj total de peste 150 000 de exemplare. Este autoarea altor trei romane, *The Witch of Cologne* (aleasă „cartea lunii" în septembrie 2005 de către Asociaţia Editorilor Americani), *Madonna Mars* şi *Soul,* şi al unui al doilea volum de povestiri, *Tremble.* În prezent, lucrează la a treia colecţie de povestiri, *Yearn: Tales of Paradox and Sexual Longing.* Îşi împarte viaţa între Londra, Sydney şi California.

Romanul său de debut, *Sfinxul*, publicat în Anglia şi în Australia, a fost foarte bine primit atât de cititori, cât şi de critica literară.

În memoria lui Troy Davies
1959-2007

Cisiordania
Marea Mediterană
Fâşia Gaza
Damietta
Marea Moartă
Alexandria
Port Said
Marsa Matruh
Tanta
Canalul Suez
ISRAEL
Suez
Al Jizah
Cairo
IORDANIA
Sinai
Siwah
Bani Suwayf
ARABIA SAUDITĂ
Al Minya
Sham ash Shaykh
EGIPT
Al Ghardaqah
LIBIA
Asyut
Bur Safajah
Marea Roşie
Luxor
Al Kharijah
Aswan
Triunghiul Hala'ib
200 km
200 mile
Lacul Nasser
SUDAN

Nota autoarei

Aceasta este o operă de ficţiune scrisă pentru a captiva, a inspira şi-a intriga şi trebuie privită ca atare. Orice asemănare cu o persoană în viaţă sau cu vreo instituţie din zilele noastre este pură coincidenţă.

Multe dintre personajele istorice şi poveştile care stau în spatele acestora sunt reale. De exemplu, Nectanebo al II-lea chiar a dispărut în mod misterios la sfârşitul domniei sale. Totuşi, personajul Banafrit este un instrument pur literar folosit de mine. Mecanismul Antikythera – cea mai veche maşinărie care există astăzi şi care datează de acum două mii de ani – este autentic, astfel că ipoteza conform căreia este posibil să fi existat şi alte asemenea mecanisme înaintea acestuia este cât se poate de logică.

În final, autoarea doreşte să sublinieze în faţa cititorilor săi faptul că ea este total împotriva mutării ilegale a antichităţilor din Egipt şi a explorărilor neautorizate.

Preambul

Acum, ori de câte ori privesc deşertul, îmi amintesc de anul petrecut în Egipt – cel care avea să-mi schimbe pentru totdeauna viaţa. N-am să încetez niciodată să mă minunez de cât de mult se aseamănă granulele de sticlă cu nisipul, mici boabe sferice ciocnindu-se unele de altele în timp ce glisează, se scurg şi plutesc, răsfirându-se la orizont în nori invizibili.

Şi îmi amintesc cum, dacă aş fi avut atunci privirea pătrunzătoare a lui Dumnezeu, dacă aş fi fost un soi de omniprezenţă eterică, capabilă să cuprindă toate deşerturile acestei lumi, atunci aş fi înţeles că furtunile de nisip, când se aşază, se aşază după nişte tipare şi că acele tipare alcătuiesc un cifru al lor – o profeţie tainică.

1

Câmpul petrolifer Abu Rudeis,
vestul peninsulei Sinai, Egipt, 1977

În depărtare, un diavol de nisip zbura în zigzag de-a lungul orizontului, cu o precizie stranie. Legendele beduinilor spun că furtunile de nisip sunt iscate de spiritele celor care zac neîngropaţi, descărnaţi, pierduţi în deşertul nemilos. Să fie un semn de rău augur? Îngrijorat că oamenii mei ar fi în stare să dea crezare superstiţiilor, m-am uitat spre ei. Muncitorii, bărbaţi puternici, curajoşi, cu salopetele lor înnegrite de mizerie şi de ţiţei, se opriseră cu uneltele în mâini, privind cu o teamă respectuoasă fenomenul.

Huruitul generatoarelor răzbătea, asemenea mârâitului ameninţător al unui animal colosal, peste întinderea de nisip, traversând fâşia de teren pe care se înălţau balansierele şi turlele de foraj de la Abu Rudeis, în timp ce siluetele santinelelor care păzeau sondele se profilau pe cerul albicios. Ocupat de Israel în timpul războiului din 1967, câmpul petrolifer revenise sub control egiptean cu numai doi ani în urmă – în noiembrie 1975 –, iar tancurile patrulau în continuare perimetrul. Unul înainta chiar acum, încet, la orizont. Graniţa cu Israelul nu era departe şi zona era considerată potenţial periculoasă. În ciuda încercărilor recente făcute de preşedintele egiptean Sadat pentru normalizarea relaţiilor dintre cele două ţări, atmosfera rămânea tensionată şi întreaga regiune stătea pe un butoi cu pulbere. Era ca şi cum orice mişcare neaşteptată – un jeep care se abătea din drum, un ţipăt necontrolat – ar fi putut declanşa un schimb de focuri nimicitor.

În turnul de control, restul echipei stătea nemişcată, aşteptând să dau startul operaţiunii de forare. În apropiere era parcat un jeep cu uşa deschisă. Şoferul butona la radio şi, în timp ce se mişca, sub haine se vedea umflătura pistolului. În fierbinţeala ce plutea deasupra câmpiei de un alb orbitor, din aparat au ţâşnit mai întâi crâmpeie de muzică occidentală, apoi country şi, în final, vocea melancolică, tânguitoare a cântăreţului Mohamed Abdel Wahab, interpretând o baladă arăbească.

– Domnule Warnock! a strigat şoferul, arătând cu degetul spre Rolexul fals de la mână, care apăruse de sub mâneca djellabei. Am dat din cap şi m-am întors cu faţa spre turla nou construită. Sonda atârna suspendată deasupra terenului stâncos; echipa adunată în jurul tabloului de comandă mă privea încordată, în aşteptarea semnalului de începere a forării – degetul mare îndreptat în jos. Asistentul meu, Moustafa Saheer, mi-a prins privirea şi a încuviinţat din cap, rânjind.

Exact în clipa când am ridicat braţul pentru a da semnalul, s-a auzit o explozie puternică. M-am aruncat la pământ; în secunda următoare, au început rafalele de arme.

Prin faţa ochilor mi-a trecut, ca într-o străfulgerare, imaginea Isabellei, soţia mea, ieşind din duş cu părul ud atârnându-i până la mijloc şi cu un zâmbet ademenitor, ambiguu, întipărit pe faţă. Aşa arăta cu opt săptămâni în urmă, când o văzusem pentru ultima oară.

Mi-am ridicat precaut capul şi am privit peste umăr. La numai câţiva metri de mine, ţiţeiul scuipat de pământ se aprinsese într-o coloană de foc.

– Arde! am strigat, înspăimântat că focul ar putea cuprinde puţul nostru.

Oamenii înnebuniţi coborau deja în grabă din turn, călcându-se în picioare. În apropiere, un soldat panicat a pornit în fugă spre iadul dezlănţuit, trăgând cu arma automată în aer, fără nici un rost.

– Urcaţi! Urcaţi! a urlat şoferul la mine.

Am luat-o la goană şi m-am aruncat în maşină.

Jeepul ne-a adus înapoi în tabără, într-o tăcere desăvârşită, în timp ce fumul negru se ridica în valuri pe deasupra drumului. Moustafa urmărea pe geamul din spate puţul care luase foc, transformat acum într-un turn de flăcări ce se pierdea undeva în depărtare.

Moustafa studiase la Budapesta şi vorbea o engleză perfectă, cu accentul specific absolvenţilor instituţiilor de învăţământ particulare. Lucrurile care mă impresionaseră cel mai mult la el fuseseră însă sistemul său metodic de analiză a datelor şi uşurinţa cu care stabilise relaţii de camaraderie cu lucrătorii, oameni simpli, fără şcoală – un atu indiscutabil în acele vremuri tulburi din punct de vedere politic. Era al treilea proiect la care îl angajasem, şi de-a lungul timpului între noi se statornicise un sistem de comunicare concis, bazat pe înţelegerea personalităţii şi a limitelor fiecăruia, fapt esenţial pe teren, unde urletul utilajelor acoperă de multe ori vocile.

– Toate lunile astea de calcule, atâta timp irosit! a exclamat Moustafa pe un ton lugubru.

– Ei, măcar nu a luat foc puţul cel nou. Firma va avea grijă să stingă focul şi în câteva săptămâni o să reluăm forajul.

– Câteva săptămâni înseamnă totuşi o grămadă de bani. Asta e rău pentru ţara mea.

Preşedintele Nasser naţionalizase industria petrolieră în 1956 şi ceruse imperativ ca lucrătorii străini, în majoritate italieni, francezi şi greci, să fie înlocuiţi de localnici. Murise însă în 1970, în urma unui atac de cord, şi succesorul său, Anwar El Sadat, revenise la politica porţilor deschise. Firma de consultanţă pentru care lucram – GeoConsultancy – aderase şi ea la această politică. Fusesem adus aici de către Alexandrian Oil Company, pentru a decide dacă să foreze la sud de câmpul petrolifer existent şi să construiască un tip de rezervor mai adânc, dar încă insuficient testat. Genul acesta de peisaj devenise pentru mine o a doua natură, un loc în care sufletul parcă îmi înflorea, cuprins de o sete nepotolită. Ştiam să descifrez semnele pământului la fel ca un orb care citeşte Braille. Mi se spunea Profetul – eram recunoscut ca fiind cel mai bun geofizician din domeniu, celebru pentru harul meu de a descoperi petrolul. Dar porecla mă deranja; părea să sugereze un soi de talent mistic. În realitate, eram doar un tip meticulos în cercetările ştiinţifice pe care le efectuam, dar şi dispus să-mi asum anumite riscuri de care alţii se fereau.

Am reuşit, după şase luni, cu ajutorul lui Moustafa, să-i conving că noul câmp petrolifer merita atenţie.

Zgomotul exploziei încă îmi răsuna în urechi, dar bătăile inimii reveneau treptat la normal. M-am întors ca să privesc cerul: amurgul transformase marea într-o suprafaţă cenuşie cu tente de cerneală, punctată ici-colo de valuri unduitoare scânteietoare. La orizont, pe cerul portocaliu cuprins de flăcări, se profilau turlele sondelor, aidoma unor vapoare eşuate la ţărm, purtând bizare măşti supradimensionate – nişte enclave industriale. Era o privelişte care mă inspira întotdeauna. Mi-am dus mâinile la nas: miroseau a fum şi a ţiţei ars. Explozia pusese unele lucruri într-o altă lumină. Isabella, de pildă. Ultima oară când am văzut-o, ne-am certat rău, iar de atunci nu ne-am mai vorbit. În clipa când mă aruncasem la pământ pentru a mă proteja de flăcări, fusesem dintr-odată sigur că nu vom mai avea ocazia să ne împăcăm. Gândul că s-ar putea să n-o mai văd niciodată fusese devastator.

Geologii petrolişti petrec mult timp singuri, analizând datele seismice sau studiind carote de la faţa locului. Îşi dezvoltă o anumită autosuficienţă, sângele care le pulsează în vene şi urcă spre cap făcându-i surzi la vorbele şi la nevoile semenilor. Dar, după cinci ani de căsnicie, mă contopisem cu Isabella. Eram un singur animal: amândoi eram fascinaţi de modul în care istoria îşi pusese amprenta asupra pământului, de urmele lăsate moştenire de civilizaţiile anterioare.

Pentru Isabella, care era arheolog marin, terenul de vânătoare era format din văile şi din stâncile de pe fundul mării. Parcurgând drumul de coastă care înainta de-a lungul malului estic al Canalului Suez, mă întrebam dacă îşi continuase explorările subacvatice şi după cearta aprinsă pe care o avuseserăm pe această temă. Căuta o relicvă antică, un astrarium, pe care îl considera prototipul mecanismului Antikythera, un artefact decoperit în 1901 în apropierea ţărmului insulei Rhodos şi datând din vremea domniei Cleopatrei sau poate chiar de mai devreme. Mecanismul Antikythera era în sine o enigmă; artefacte tehnologice de o complexitate asemănătoare nu au reapărut decât peste mai mult de o mie de ani. Isabella era însă sigură de existenţa unor predecesori care îi serviseră drept model. Soţia mea se bucura printre cunoscători de reputaţia de rebelă capabilă să facă descoperiri uluitoare pornind de la doar câteva fapte şi bazându-se masiv pe intuiţie pentru găsirea sitului arheologic. Avea uneori premoniţii de-a dreptul supranaturale, fapt care îi enerva teribil pe colegi. Dedicase ani în şir căutării astrariumului şi era convinsă că se afla în pragul descoperirii după ce restrânsese aria cercetării la golful Aboukir de lângă Alexandria, locul unde se scufundase suburbia Herakleion, şi în apropiere de insula Antirhodos, pe care se afla palatul Cleopatrei, distruse toate de un tsunami cu douăsprezece secole în urmă. Fără să ţină cont de sfaturile mele şi generând o serie de dispute înverşunate, se angajase recent într-o serie de scufundări ilegale. Obsesia ei friza de-acum disperarea, fapt care începuse să mă înspăimânte.

Până să ajungem în tabără, unde şoferul a tras maşina lângă adunătura de barăci din tablă ondulată în care dormeau lucrătorii, mă hotărâsem să mă întorc la Alexandria a doua zi, în zori, indiferent ce ar fi vrut cei de la firmă.

Opt ore mai târziu, puţul era în continuare în flăcări, în ciuda eforturilor unei echipe de teren care lucra fără întrerupere. Grămezile de nisip pe care oamenii le împinseseră cu tractoarele în jurul puţului ţineau sub control vâlvătaia, dar mii de dolari se iroseau în fumul produs de ţiţeiul care continua să ardă.

– N-avem cum să oprim focul, prietene. Mohamed, şeful lucrărilor, un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, vesel din fire, părea acum depăşit de situaţie. Faţa lui lată şi rotundă ca o lună plină se micşorase parcă, ivindu-se stingheră de sub gulerul costumului de protecţie pătat, iar ochii săi mă priveau de sub sprâncenele pline de funingine. Patruzeci de oameni, ca să nu mai vorbesc despre echipamente şi despre o grămadă de spumă scumpă, şi degeaba, nenorocitul ăsta încă mai arde! Şi, din clipă în clipă, o să explodeze şi restul, şi atunci să te ţii catastrofă! Ne-au ajuns blestemele israeliţilor.

– Aici nu e vorba despre blesteme sau sabotaj, i-am răspuns. E vorba despre ghinion şi poate de un pic de neglijenţă.

– Neglijenţă! Facem şi noi tot ce putem cu echipamentul pe care îl avem, dar ştii că avem probleme după ce evreii ne-au distrus puţurile. Vrei să zici că eu sunt de vină?

– Vreau să zic că poate n-ar fi rău să cerem ajutor din afară, m-am hazardat să sugerez precaut.

– Exclus! Oamenii noştri vor rezolva până la urmă totul.

– S-ar putea să fie prea târziu.

Am încercat să-mi stăpânesc nervii. Mohamed era în stare să compromită tot ceea ce făcusem pentru a-şi salva reputaţia.

În timp ce Mohamed îmi arunca priviri fioroase, Moustafa, care asistase tăcut la acest schimb de replici, s-a apropiat încet de noi. Nu l-am oprit. Ştiam amândoi că era cel mai în măsură, atât datorită temperamentului său, cât şi diplomaţiei de care dădeau mereu dovadă, să facă faţă cu succes izbucnirilor de furie ale şefului de lucrări, îndreptate şi împotriva guvernului, şi împotriva companiilor private. Din cauza acestor pandalii, trei dintre cei mai buni muncitori pe care îi aveam fuseseră deja concediaţi.

Moustafa i s-a adresat pe un ton conciliant:

– Domnul Warnock n-a avut nici o clipă intenţia să-ţi pună profesionalismul la îndoială, Mohamed. Numai că e un incendiu puternic şi, pentru a-l stinge, va fi nevoie să-i folosim până la epuizare pe oamenii noştri cei mai buni. Domnul Warnock n-a făcut decât să-ţi sugereze că ai putea avea în vedere posibilitatea de a apela la experţi din afară.

Am aruncat o privire pe fereastra biroului. O ceaţă otrăvitoare se ridica deasupra flăcărilor, furişându-se peste întinderea deşertului şi mânjind totul în cale.

– Ştiu o firmă specializată în stingerea incendiilor, condusă de un texan pe nume Bill Anderson, am spus. Nu lucrează ieftin, dar e cel mai bun. Şi poate fi aici în patruzeci şi opt de ore.

Îl cunoscusem pe Bill în Angola. După o tentativă eşuată de negocieri cu un lider al rebelilor, autoproclamat magnat al petrolului, firma mea închiriase un mic avion ca să mă scoată cât mai repede din ţară. Bill, care lucra atunci în Nigeria, ţară învecinată, şi stinsese un incendiu provocat de acelaşi şef al rebelilor la un puţ de petrol aflat în proprietatea statului, era la fel de îndrăgostit de acele locuri ca mine. Împreună, reuşiserăm să-l convingem pe managerul aeroportului local să ne lase să stăm ascunşi în subsol până la sosirea următorului Cessna. Nu avuseserăm la noi decât o găleată, o ladă cu whisky şi un pachet de cărţi de joc. Spre sfârşitul celei de-a doua nopţi ajunseserăm să dezbatem aprins şi în contradictoriu teme de filozofie, religie şi politică. Dimineaţa, deveniserăm prieteni de-o viaţă.

– Patruzeci şi opt de ore! N-am atâta timp la dispoziţie! a strigat Mohamed, lovind frustrat cu pumnul în masă.

– Ai treizeci de puţuri intacte, plus o instalaţie de foraj nou-nouţă. Ai timp patruzeci şi opt de ore. Am notat numărul de telefon al lui Anderson pe o foiţă de hârtie. Până se rezolvă situaţia, mă întorc în Alexandria. N-am cum să deschid un puţ nou cu toate chestiile astea care se se întâmplă la suprafaţă – e prea periculos.

– Firma n-o să fie prea încântată.

– Asta, prietene, e problema ta.

Mohamed a oftat.

– O săptămână, Oliver, nu mai mult, după care focul o să fie stins, toate puţurile o să pompeze şi o să te poţi apuca din nou de forat, *inshallah.*

– Cu voia lui Dumnezeu, într-adevăr. I-am vârât numărul de telefon în buzunarul de la piept. Ştii unde să mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

Era în jur de cinci dimineaţa când am ajuns în Alexandria şi vremea se înrăutăţea cu fiecare clipă. Vila în care locuiam, proprietatea companiei, n-avea telefon, fapt deloc neobişnuit – în Egipt existau puţine telefoane şi cei mai mulţi oameni erau nevoiţi să meargă la poştă pentru a telefona. Aşa că nu avusesem cum s-o previn pe Isabella de sosirea mea, ceea ce mă neliniştea. În ciuda scufundărilor periculoase pe care le făcea, Isabella nu era de acord cu riscurile la care mă expuneam eu prin natura profesiei. Dar nu ştia nimic despre explozie şi nici n-aveam de gând să-i povestesc. Tot ce voiam era să ne împăcăm şi să o strâng din nou în braţe.

Mi-am târât bagajul, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, de-a lungul aleii pietruite care ducea spre vechea vilă colonială. Paznicul tocmai ieşea din schimbul de noapte şi a venit să-mi deschidă poarta masivă din spate, făcută din fier forjat; grădina interioară era un adăpost în calea furtunii care scutura palmierii. Tinnin, câinele de pază alsacian, a început să latre auzindu-mi paşii. I-am şoptit numele, şi s-a întins pe jos scheunând fericit, cu urechile date pe spate.

Am scos cheia şi am aruncat o privire atentă spre fereastra apartamentului intendentului. Ibrihim era un bărbat prudent în purtări şi zgârcit la vorbă; avea şi un somn greu. Am închis uşa de stejar în spatele meu şi am intrat în holul spaţios. Canarii se agitau în coliviile lor învechite din fier, speriaţi de vântul care zgâlţâia obloanele ferestrelor franţuzeşti. M-am grăbit să le închid şi să liniştesc păsările.

Casa, construită în anii 1920, era un amestec idiosincrazic de cubism cu elemente arhitecturale islamice. Fusese iniţial gândită pentru a-l găzdui pe reprezentantul firmei Bell Oil Company, aşa cum se numise firma englezească înainte ca Nasser să o naţionalizeze. Postul era unul dintre cele mai râvnite în Egiptul aflat la acea vreme sub ocupaţie britanică, dând posibilitatea câte unui funcţionar curtenitor al imperiului să socializeze cu familiile bogate de europeni care controlau şi industria bumbacului, şi pe cea petrolieră. Familii de genul celei din care provenea Isabella – italieni care emigraseră aici la jumătatea secolului al XIX-lea şi întemeiaseră dinastii puternice în veacul următor. Pe locul în care se aţase portretul primului ocupant al casei trona acum o poză a lui Nasser – o superbă metaforă a răsturnărilor de situaţii care pândesc orice clasă conducătoare. Într-o seară, Ibrihim scosese din ascunzătoare şi îmi arătase, zâmbind tainic, portretul celui uzurpat. Cu fesul aşezat caraghios pe capul cu bărbie dublă, tipic edwardiană, bătrânul patriarh părea întruchiparea unui paşă colonial, un principe înlăturat de la domnie de revoluţie.

În haosul politic instaurat în timpul Crizei Canalui Suez din 1956, o bună parte din mobilierul original fusese abandonat. La fel ca mulţi alţi europeni din Alexandria, directorul companiei părăsise Egiptul în grabă, lăsând în urma lui mobile Art Deco, sofale şi tablouri, mărturii ale unei bogăţii obscene, păstrate acum cu dragoste de Ibrihim.

Uşa de la dormitor era întredeschisă. Draperiile erau trase şi înăuntru domnea întunericul; aproape că m-am împiedicat de un tub de oxigen care zăcea pe duşumea, alături de un costum şi de o mască de scafandru. În lumina slabă care pătrundea în încăpere abia puteam desluşi conturul Isabellei, care dormea întinsă peste cuvertură.

Am aprins în tăcere o veioză. Pe covor erau împrăştiate mai multe hărţi – reprezentări cartografice ale fundului mării, o lume subacvatică paralelă şi seducătoare în misterul său. Deasupra acestui vraf de hârtii era un desen înfăţişând o invenţie fantastică: un mecanism metalic cu cadrane şi cu roţi dinţate fixate în interiorul unei cutii din lemn. Cadranele, asemănătoarele cu cele de ceas, erau inscripţionate cu diverse semne şi simboluri. Ştiam că era o ilustraţie făcută din imaginaţie de Gareth, fratele meu, student la arte plastice. Isabella şi Gareth erau prieteni; de fapt, Gareth se înţelegea cu ea mai bine decât cu mine. Isabella îl rugase să-i facă desenul după crâmpeie de descrieri adunate de-a lungul anilor din diverse surse. Şi iată-l acum – principalul meu inamic, unicul nostru motiv de ceartă – aşezat, ca un sanctuar, în mijlocul încăperii.

Nepăsătoare faţă de tot ce se petrecea în lumea de afară, Isabella adormise îmbrăcată. În timp ce îmi croiam drum printre foile răsfirate pe podea, mi-o imaginam cu uşurinţă venind acasă frântă de oboseală după o zi de scufundări şi aruncându-se în pat. Mi-a fost milă s-o trezesc.

M-am aşezat într-un fotoliu uzat din piele şi am privit-o dormind. Lumina lunii care se strecura discret în cameră îi încadra faţa cu trăsături puternice.

Isabella nu era o femeie frumoasă în sensul clasic al cuvântului. Avea un profil prea colţuros pentru a fi feminin şi buzele puţin cam subţiri. Practic, nu avea sâni, aproape că îi puteam cuprinde şoldurile cu o mână şi în modul în care îşi ţinea trupul uşor aplecat în faţă se ghicea un soi de nerăbdare, ca şi cum ar fi fost oricând gata să o ia la fugă. Ochii, în schimb, erau minunaţi, cu irişi negri ca abanosul care se schimbau în violet dacă îi priveai îndelung. Erau lucrul cel mai atrăgător de pe faţa ei; erau disproporţionat de mari, iar restul trăsăturilor păreau să le accepte supremaţia. Şi, pe urmă, erau mâinile – mâini frumoase, muncite, cu degete lungi, bronzate şi marcate de orele petrecute în apă sau asamblând cu migală bucăţi de artefacte vechi.

Afară s-a auzit uguitul unui caprimulg. Isabella a tresărit, a gemut în somn şi s-a întors pe o parte. Am zâmbit şi am oftat, căindu-mă pentru cearta dintre noi, urmată de săptămâni de tăcere furioasă. Isabella era pentru mine ancora, punctul meu de sprijin intelectual, emoţional şi spaţial. Iar eu eram genul de om care avea nevoie de spaţii largi pentru a se desfăşura. Mă născusem într-un sat minier din Cumbria şi chiar şi acum, după atâţia ani, mi se întâmpla să văd în vis peisajul copilăriei, câmpiile largi cu sedimente de calcar din perioada ordoviciană. Îmi plăceau soliditatea şi natura în manifestările sale mai lente. Dacă ar fi să mă descriu, aş zice că sunt un ascultător, un om tăcut. Isabella era altfel. Folosea limbajul pentru a se autodefini, a prinde clipa şi a o încondeia în istorie. Dar înţelegea şi tăcerea, mai ales atunci când venea dinspre mine. Acesta era al doilea lucru care mă făcuse să mă îndrăgostesc de ea.

Isabella continua să doarmă nemişcată. N-am mai rezistat. M-am aplecat deasupra; şi s-a trezit, revenind treptat în lumea reală, până ce un zâmbet i-a luminat faţa. Fără să spună nimic, şi-a întins braţele către mine şi m-a tras spre ea. Mi-am făcut loc în pat, lăsându-mă cu totul în voia ei.

Sexualitatea făcea parte organică din firea Isabellei; era o izbucnire sălbatică, spontană care păstrase nealterată atracţia dintre noi. Am făcut dragoste în locuri exotice: într-o cabină telefonică, în spatele pânzei de la bocaportul unei bărci – în văzul tuturor celor din animatul port indian Kochi – sau în mlaştinile scoţiene. Dar, oriunde ne-am fi aflat, Isabellei îi plăcea să deţină controlul. Ne-am sărutat, genele ei atingându-mi uşor obrajii; am mângâiat-o. Şi, în curând, lumea s-a redus la flacăra din irişii ei, la sfârcurile ei întărite, la umezeala dinăuntrul ei.

După aceea m-am încolăcit în jurul Isabellei, care a adormit din nou. Am privit în gol, ascultând răpăitul ploii în geam. Ultimul meu gând înainte de a mă cufunda în somn a fost unul de recunoştinţă – pentru căsnicia pe care o aveam, pentru viaţa mea, pentru faptul că supravieţuisem. A fost unul dintre acele momente de limpezime a minţii pe care le ai în toiul nopţii, revelaţia că acea senzaţie pe care o trăieşti s-ar putea numi fericire.

2

Două ore mai târziu, m-am trezit. Isabella stătea în uşa deschisă a balconului, complet goală în dimineaţa rece, cu părul despletit fluturând în vânt, în vreme ce perdelele de mătase se răsuceau ca nişte dervişi zburători.

– Isabella, e frig!

Fără să se întoarcă spre mine, a continuat să privească norii grei de furtună, coborâţi până deasupra pomilor. M-am dat jos din pat, am luat un halat şi am înfăşurat-o în el, apoi am închis uşile.

– Te rog, hai să ne băgăm înapoi în pat.

– Nu pot. Oliver, de câţi ani caut astrariumul? Zece? Cincisprezece? Astăzi e ziua cea mare, o ştiu.

M-am uitat afară – cerul era la fel de întunecat cum fusese şi cu o zi înainte.

– Asta nu e vreme pentru scufundări.

– Totuşi, o să mă scufund.

– Nu poţi aştepta câteva zile, până trece furtuna?

– Nu. Oliver, tu nu poţi să înţelegi…

A tăcut, privind în depărtare. Nu am renunţat şi am atacat problema dintr-un alt unghi:

– Presupun că n-o să te duci singură, poate cu arheologii francezi sau cu italienii?

În ciuda zvonurilor privind descoperirea palatului Cleopatrei, scufundat în golf, în afară de un arheolog englez pe nume Amelia Lynhurst şi un tânăr profesor francez care tocmai îşi deschisese un birou în apropierea stadionului, arheologia marină era, practic, o activitate necunoscută în Alexandria. Până de curând, toată atenţia fusese îndreptată spre problemele politice, spre scoaterea din sărăcie a locuitorilor şi spre asigurarea nevoilor lor elementare de subzistenţă.

Isabella a zâmbit strâmb.

– Mi-e teamă că nu pot conta decât pe Faakhir. Faakhir Alsayla era un scufundător tânăr cu care Isabella colaborase în ultimele luni. Deşi entuziast şi demn de încredere, arabul nu era arheolog, ci un simplu scufundător.

– Doamne, Dumnezeule!

Aş fi preferat ca Isabella să lucreze în cadrul unei echipe autorizate. Scufundările ilegale erau periculoase în Egipt, ţară care se temea, pe drept cuvânt, atât de supravegherea clandestină din partea armatelor duşmane, cât şi de posibilitatea de a fi în continuare jefuită de comorile sale subacvatice antice. Singura soluţie pentru a intra în legalitate era aceea de a fi însoţit de un oficial egiptean şi de o echipă autorizată de arheologi străini, regulă pe care Isabella o ignorase ori de câte ori putuse. Era o rebelă chiar şi în domeniul ei de lucru, fapt care nu era pe placul multora. Însă, oricât de controversate ar fi fost metodele ei de lucru, de cele mai multe ori îşi alegea bine locurile pentru scufundări. Şi tocmai această precizie misterioasă, altfel o adevărată binecuvântare, era motivul pentru care era privită de confraţi cu un amestec de suspiciune şi de teamă.

Se pare că aveam amândoi harul divinaţiei, lucru pe care refuzam să-l discut. Simţisem dintotdeauna că recunoaşterea darului intuiţiei ar fi echivalat cu aruncarea în derizoriu a pregătirii mele ştiinţifice, dar mai ales a ateismului înverşunat pe care îl profesam ca reacţie la preceptele severe ale catolicismului în care fusesem crescut.

– Hai să vorbim mai târziu despre asta.

Am încercat să o trag pe Isabella înapoi în pat, dar s-a împotrivit.

– Oliver, trebuie neapărat să fac scufundarea astăzi. Am planificat-o. Am găsit o epavă a unei bărci a lui Ra. Sunt convinsă că i-a aparţinut Cleopatrei. Datează din timpul Bătăliei de la Actium. Şi astrariumul ar fi putut fi la bord – istoricul grec Siculus menţionează că un astfel de obiect ia fost dăruit Cleopatrei la încoronare.

– De ce atâta grabă? Ai aşteptat ani întregi. Mai poţi aştepta câteva zile.

– Nu mai *am* câteva zile.

Disperarea Isabellei părea să fi atins noi culmi, şi nu reuşeam să-i înţeleg pe deplin tulburarea. Ştiam însă cât de refractară la orice sugestie şi cât de încăpăţânată putea fi. Am privit-o, încercând să găsesc o altă tactică de abordare.

– Iubito, ştii bine că asta e zonă militară.

I-m cuprins mijlocul cu braţul.

– Mi-am luat măsuri de siguranţă. Un oficial va veni cu noi.

– Zău? Sau este mai degrabă cine ştie ce personaj dubios pe care l-ai mituit?

S-a desprins din îmbrăţişare.

– O să fac scufundarea, şi cu asta, basta!

Dincolo de tonul supărat al vocii, mi s-a părut însă că discern o anumită îngrijorare. Poate în legătură cu noi, cu relaţia noastră, cu carierele noastre. Dacă n-aş fi cunoscut-o atât de bine, aş fi zis chiar că era vorba despre teamă.

– Deci chiar crezi că astrariumul era la bord? am întrebat-o mai conciliant. Dar de ce l-ar fi luat Cleopatra cu ea în mijlocul unei lupte navale?

– Pentru că era disperată. Alianţele politice se schimbaseră, ea şi Marc Antoniu fuseseră puşi într-o poziţie incertă, iar Octavian încerca să-şi

consolideze puterea. Cleopatra ştia că Marc Antoniu se amăgea crezându-se cel mai bun strateg militar. Şi mai ştia că, dacă Octavian învingea, i-ar fi ucis iubitul şi i-ar fi sacrificat copiii. Era o femeie care mizase totul pe cartea victoriei. Siculus a descris astrariumul drept o armă puternică, ce putea prezice când să ataci şi când să te retragi. Sunt sigură că l-a luat pentru a-şi ajuta iubitul.

Am încercat să-mi păstrez o expresie neutră pe faţă. Eu, unul, credeam într-o lume guvernată de legea cauzei şi a efectului; diamantele se formează din carbon cristalizat; marmura, din calcit; petrolul, din comprimarea substanţelor organice. Aceasta era lumea mea: una palpabilă, explorabilă. Isabella avea o lume a ei, mult mai spirituală, în care evenimentele se desfăşurau conform unei logici karmice şi trăirile personale aveau impact imediat asupra politicului, asupra microcosmosului şi asupra macrocosmosului. Pentru mine, o astfel de percepţie era greşită, o viziune antropocentrică bazată pe sentimentul automulţumirii, o încercare făcută de un adept al determinismului de a da sens destinului.

– Dacă Cleopatra a luat cu ea astrariumul, care putea influenţa rezultatul bătăliei, atunci de ce a fugit, abandonându-l pe Marc Antoniu în mâinile lui Octavian? am întrebat-o.

– Nu ştiu. Dacă aş fi fost în locul ei, m-aş fi luptat până în ultima clipă pentru a întoarce soarta de partea mea. Şi astrariumul ar fi salvat-o, sunt sigură de asta.

Tonul obsesiv din vocea Isabellei m-a îngrijorat. Am fost din nou cuprins brusc de dorinţa de a o proteja, apoi mi-am dat seama că a mă interpune între ea şi munca ei însemna să pun capăt căsniciei noastre, s-o fac să-şi piardă orice respect pentru mine. Isabella era o femeie extraordinar de independentă, care se ridicase în mod conştient împotriva familiei şi a educaţiei primite, apărându-şi cu înverşunare dreptul de a-şi alege şi de a-şi exercita în mod liber profesia şi nu aveam altceva de făcut decât să mă încred în judecata ei. Totuşi, era ceva neliniştitor în jurul acestei scufundări, ceva ce nu reuşeam să descifrez, ca şi cum toată obsesia ei se canalizase spre un unic eveniment.

S-a auzit bubuitul unui tunet. O rafală puternică de vânt a deschis ferestrele franţuzeşti şi a mişcat din loc un fotoliu din trestie.

– E un ciclon! am avertizat-o în timp ce închideam la loc uşile. *Nu* ai cum să faci scufundări pe o vreme ca asta!

– Pentru mine e periculos dacă nu mă scufund astăzi! a ţipat ea.

Devenise aproape isterică şi øtiam că n-avea nici un rost să continui cu cearta.

– Poţi să faci scufundarea mâine, imediat ce se luminează, am spus luând-o în braţe. Şi o să merg şi eu cu tine, bine? Ziua de azi să fie numai a noastră, să stăm împreună şi să ne simţim bine. Nu e aniversarea zilei de naştere a bunicului tău? Ce-ar fi să-i facem o vizită bunicii? Furtuna o să treacă până mâine-dimineaţă şi vizibilitatea o să fie mult mai bună.

– N-ai cum să înţelegi, a murmurat ea stând lipită de pieptul meu.

Dar m-a lăsat să o conduc înapoi în pat.

Pe atunci credeam că avem tot timpul din lume.

Aerul sărat de mare acoperea duhoarea gazelor de eşapament, plutind pe deasupra mirosului de tămâie ce se ridica în valuri din vasele puse lângă tarabele deschise pe timpul nopţii, un miros contaminat permanent de un omniprezent – deşi slab – iz de canalizare. Isabella a deschis geamul taxiului; parcurgeam Cornişa, bulevardul lung care şerpuieşte de-a lungul curbei strălucitoare a ţărmului Portului de Est. Maşina a oprit la un semafor. Am aruncat o privire spre cafenelele cu mese scunde, scoase pe trotuar. În jurul lor se îngrămădeau grupuri de bărbaţi, unii îmbrăcaţi în djellabe maro-deschis şi cu turbane albastre pe cap, portul tradiţional al felahinilor, alţii în haine occidentale, cu toţii trăgând din muştiucul aflat la capătul colorat al furtunului aceleiaşi narghilele mari. Într-una dintre cafenele, televizorul alb-negru îşi trâmbiţa zgomotos programul peste vocile înfierbântate ale unui mic grup de bărbaţi şi tineri. Se transmitea un meci de fotbal. Se acordase un penalti şi dintr-odată dinăuntru au răzbătut urale, amintindu-mi de Anglia şi de după-amiezile lungi petrecute alături de tatăl şi de fratele meu urmărind meciuri de fotbal.

M-am răsucit cu faţa spre Marea Mediterană. Întinderea vastă, goală, contrasta puternic cu tumultul metropolei culcuşite în braşele sale. În acest minimalism primordial care îmi elibera privirea de orice obstacole îmi găseam întotdeauna liniştea. El mă ducea departe de umanitate, de greşelile noastre, de zgomotul vieţii. În Alexandria, ca, de altfel, pretutindeni în Egipt, această polaritate era exacerbată. Deşertul atingea marea, tot aşa cum verdele fecund al deltei care îmbrăţişa Nilul şi canalele sale răzbăteau prin nisip. Se spunea despre Alexandria că nu este decât o uşă de intrare şi una de ieşire, şi prea puţin altceva.

La nord-vest de golf, undeva în adâncuri, zăcea situl arheologic al Isabellei. Un loc unde se desfăşurase cândva marea bătălie navală dintre Marc Antoniu şi Octavian. Îţi puteai imagina cu uşurinţă lungile vase de război din lemn cu ramele scârţâind în timp ce se fugăreau unele pe altele, sclavii de la galere catapultând bilele de foc şi lansând în apă berbecii pregătiţi pentru abordare. Isabella crescuse înconjurată de mituri ale Cleopatrei şi ale oraşului ei subteran, Heraklion, iar prietenii de familie obişnuiau să povestească despre cum înotaseră printre statui stranii şi printre ruine de palat scufundate. Toate aceste poveşti îi marcaseră profund psihicul, atrăgând-o iremediabil cu misterele lor. Nu puteam să nu fiu mândru de firea ei de adevărat explorator, chiar dacă asta ne afecta relaţia. Am întins braţul şi i-am strâns mâna, în timp ce taxiul continua să înainteze spre vila unde locuia bunica ei.

Bulkely, o suburbie înstărită a Alexandriei, îşi păstrase unele dintre primele conace, marea majoritate cu porţi din fier forjat care împrejmuiau grădini interioare pline de bougainvillea, lotuşi, cactuşi înfloriţi şi palmieri. Familia Isabellei – Brambilla – fusese una dintre cele mai mari şi mai influente dinastii din comunitatea italiană din Alexandria. Tatăl ei, Paolo, murise la scurt timp după Criza Canalului Suez din 1956. Atunci, drept reacţie la atacul armatelor franceză, britanică şi israeliană asupra Egiptului – atac declanşat ca urmare a deciziei lui Nasser de a naţionaliza Canalul Suez după ce SUA şi Marea Britanie îşi retrăseseră oferta de finanţare a construcţiei barajului de la Assuan –, Nasser a preluat controlul asupra companiilor străine, obligând la exil o bună parte dintre vechii colonişti. Preşedinte al Clubului Italian de Canotaj şi al Rotary Club şi deţinător al unei filaturi de bumbac dintre cele mai mari şi mai profitabile din ţară, Paolo fusese transformat peste noapte din proprietar în administrator al fabricii, care fusese preluată de felahinii care timp de secole cultivaseră câmpurile de bumbac. Pentru Don, a fost o umilinţă insuportabilă; a murit după câteva săptămâni, în urma unui atac de cord. Cecilia, tânăra sa soţie, s-a recăsătorit după mai puţin de un an şi s-a întors în Italia, lăsându-şi fiica de opt ani în seama rudelor prin alianţă.

De-a lungul timpului, Isabella abia dacă păstrase legătura cu mama ei. Bunicul, Giovanni Brambilla, sfâşiat de durerea pierderii fiului şi de decăderea familiei, se dedicase celor două pasiuni care îi marcaseră viaţa – vânătoarea şi egiptologia. Murise cu zece ani în urmă. Văduva lui, Francesca Brambilla, era acum nevoită să închirieze etajul vilei, după ce se întreţinuse zeci de ani din amanetarea bijuteriilor de familie. Îşi păstrase însă intendentul sudanez, credinciosul Aadeel, parte a zestrei ei. Deşi, oficial, Aadeel era acum chiriaş în casă şi nu salariat, purta în continuare uniforma servitorilor din perioada prerevoluţionară: turban roşu şi haine egiptene tradiţionale. Era ultimul act într-o piesă pe care

amândoi erau decişi să o joace până la capăt, roluri perimate dintr-o epocă apusă.

Deşi dărăpănată, vila era şi acum impresionantă. În timp ce taxiul oprea în faţa intrării flancate de coloane de marmură, m-am simţit, ca de fiecare dată, intimidat. Isabella provenea dintr-o familie înstărită, lucru ştiut şi acceptat de toată lumea, chiar dacă o mare parte a averii fusese pierdută. Eu însă nu aveam nimic în spate. Tata era miner, iar mama – o catolică irlandeză fervent care îşi ultragiase părinţii căsătorindu-se cu un protestant. Am avut întotdeauna impresia că nu îl iertase niciodată pe tata că o luase din sânul familiei. Era profesoară de pian şi nutrea ambiţii mai mari pentru copiii ei decât tatăl meu, un bărbat pragmatic şi profund stoic care considera că profesia lui era potrivită şi pentru cei doi fii. În ciuda acestor motive de dispută permanentă, părinţii mei se iubiseră şi avuseseră o căsnicie fericită, şi moartea mamei, în urmă cu câiva ani, îl lăsase pe tata la fel de pierdut ca o barcă fără cârmaci.

În copilărie înţelesesem că, dacă Dumnezeu exista cu adevărat, atunci îmi abandonase părinţii, lăsându-i pradă greutăţilor. Observasem că oamenii săraci erau mai înclinaţi spre religie, ca o formă de abdicare de la responsabilitatea de a-şi lua soarta în propriile mâini, fapt care mă făcuse să renunţ la catolicism, aderând în facultate la ideile socialiste şi, mai târziu, la preceptele materialismului.

Am coborât din taxi şi am văzut o maşină Fiat sport de culoare galbenă trasă în faţa vilei.

– E maşina lui Hermes, m-a informat Isabella pe un ton rezervat. O să fie o întâlnire interesantă.

Am privit–o surprins. În mod normal, ar fi trebuit să se bucure să–l revadă pe Hermes, unul dintre puţinii ei mentori.

– Ştiam că Francesca îl detestă.

– Aşa e, dar astăzi ar fi fost ziua de naştere a bunicului, iar Hermes nu ratează niciodată aniversarea, aşa cum o făcea şi când bunicul trăia. Iar Nonna e prea bine-crescută ca să nu-l primească în vizită.

Egiptologul Hermes Hemiedes fusese un vechi prieten al bunicului Isabellei. După moartea lui Giovanni Brambilla se ataşase de nepoată, cu care împărtăşea fascinaţia – obsesia, aş fi zis eu – faţă de misticism, astrologie şi filosofiile spirituale. Excelent cunoscător al scrierilor vechi, petrecea ore în øir alături de Isabella studiind şi traducând pentru ea hieroglife. Isabella avea încredere deplină în el. Cât despre mine, dei nu eram de acord cu influenţa pe care o exercita asupra ei în chestiuni de ordin mistic, recunoşteam că avea un umor sec de care mă simţeam atras.

Terminaserăm de mâncat prânzul şi ne beam cafeaua în seră, în aşteptarea tradiţionalului gem de portocale care încheia masa. Francesca şi Hermes stăteau aşezaţi unul în faţa celuilalt, ea într-un soi de jilţ asemănător unui tron baroc din lemn din secolul al XVIII-lea – unul dintre puţinele obiecte vechi şi de preţ pe care nu fusese nevoită să le vândă. La cei optzeci de ani ai săi, venerabila doamnă şedea şi acum dreaptă ca o balerină, o întruchipare a eleganţei şi a graţiei clasice europene. Mă făcea să mă gândesc la Roma anilor 1930, cu părul ei vopsit negru, tuns scurt şi coafat cu cârlionţi şi cu pielea măslinie şi ridată lipită de oasele feţei, al cărei contur stă mărturie descendenţei dintr-un neam puternic şi frumos.

Hermes, în schimb, se tolănise leneş într-un fotoliu din piele. Purta plete, rădăcinile argintii ale părului continuând cu bucle vopsite în roşu-violet care îi cădeau pe umeri. Ar fi putut fi uşor confundat cu o femeie vârstnică, iluzie întărită de o totală lipsă a părului facial. Avea ochi de un maro-auriu, cu o tentă de galben în irişi, posibilă moştenire a unui ciudat amestec etnic. Forma feţei sugera originea sudaneză, în timp latura europeană se vădea în buzele subţiri. Mâinile noduroase din cauza artritei îi trădau adevărata vârstă – în jur de şaptezeci de ani, după cum îmi spusese Isabella.

Pe măsuţă a fost aşezat un platou din argint, plin cu o pastă groasă, aurie – gemul de portocale –, din care se arcuiau graţios, aidoma gâturilor unor lebede, zece linguriţe de argint din acelaşi set, reprezentând membrii familiei, majoritatea plecaţi de mult dintre cei vii. Aadeel a adus patru pahare cu apă pe măsuţa din lemn incrustată cu sidef. Am luat o înghiţitură din gemul dulce-amărui, apoi una de apă, şi am sorbit din cafeaua servită în ceşti mici.

Isabella nu putea să stea locului. S-a ridicat, s-a îndreptat spre fereastră şi a deschis obloanele. Ca la un semn, un fulger a brăzdat cerul. Un tunet îndepărtat i-a urmat peste o clipă.

Francesca a oftat exasperată.

– Îţi închipui că poţi schimba vremea după cum vrei tu, Isabella? Stai jos, te rog! Mă deranjezi cu agitaţia asta.

– Nepoata ta simte nevoia să iasă afară pentru a lupta cu forţele naturii şi a-şi găsi Sfântul Graal, a declamat Hermes teatral. Arheologia este o profesie nobilă, definitorie pentru spiritul uman deschizător de drumuri.

– Hermes, te rog, n-o încuraja pe Isabella, am intervenit eu. Cel puţin nu acum, pe vremea asta îngrozitoare.

– Barry Douglas a făcut scufundări pe vreme şi mai proastă, a replicat Isabella, cercetând în continuare cerul întunecat.

– Barry Douglas e un împătimit al riscului, am răspuns. Nu-l interesează decât lucrurile ilegale şi să profite de orice ocazie ca să facă sex.

Isabella şi-a înăbuşit râsul, în timp ce Francesca mă privea dezaprobatoare.

Barry Douglas era un prieten comun, un australian ostentativ şi extravagant care trăia de mulţi ani în Alexandria. Se ocupa cu restaurarea artefactelor arheologice şi se specializase în obiecte din bronz. Atunci când nu lucra, îşi pierdea vremea prin baruri, unde îl însoţeam şi eu adesea, captivat de umorul său grosier, ireverenţios, care mă ajuta să ies pentru câteva ore din ritmul mult prea trepidant al oraşului.

Francesca s-a întors spre mine.

– Trebuie s-o convingi pe nepoata mea să renunţe la căutarea aceasta ridicolă. Este exact genul de obsesie care mi-a distrus soţul.

– Naţionalizarea l-a distrus pe Giovanni, Francesca dragă, a mormăit Hermes.

Francesca a aruncat o privire nervoasă spre Aadeel. Până şi eu am înţeles că Hermes întrecuse orice limită. Astfel de opinii erau periculoase într-o ţară aflată într-o tranziţie dificilă de la trecutul colonial feudal la un socialism considerat ceva mai democratic. În plus, tentativele recente ale preşedintelui Sadat de aliniere a Egiptului la economia de piaţă se soldaseră cu probleme grave de aprovizionare a populaţiei. Peste noapte, cartelele pe baza cărora erau distribuite raţiile au ajuns să nu mai valoreze nimic şi devenise aproape imposibil să găseşti orez, pâine şi chiar gaz pentru gătit, fapt care dusese la revolte.

– Şşşt! Nu permit astfel de idei radicale în casa mea! Trebuie să am grijă de siguranţa familiei, a şuierat Francesca.

Dezacordul dintre cei doi bătrâni era evident. Isabella a intervenit.

– *Basta!* Nonna, descoperirea asta o să mă facă celebră, o să vezi.

– Ba nu! O să te termine! a replicat Francesca pe un ton rău prevestitor. N-ar fi trebuit să te lăsăm să mergi la facultate.

Am simţit cearta plutind în aer. Spre încântarea bunicului şi spre groaza bunicii, Isabella ţinuse cu tot dinadinsul să meargă la Oxford, unde studiase arheologia la colegiul Lady Margaret Hall. Francesca avea opinii conservatoare; îşi imaginase întotdeauna că nepoata ei avea să se mărite cu un bărbat dintr-o familie bună. În schimb, se alesese cu mine.

– Aşadar, ai fi fost mândră de mine dacă puneam mâna pe un miliardar, aşa cum a făcut mama? a întrebat-o Isabella pe un ton tăios.

Pentru o clipă, pe chipul Francescăi s-a putut citi dezgustul; îşi ura nora.

– Presupun că ar trebui să mă mulţumesc cu faptul că te-ai căsătorit. Deşi ai ales un englez, ceea ce nu mă face deloc fericită.

S-a întors spre mine, vorbindu-mi sarcastic.

– Bănuiesc că ştii că englezii l-au internat pe soţul meu într-un lagăr de concentrare aici, în deşert, în timpul războiului.

– Împreună cu toţi ceilalţi naţionalişti care se opuneau Forţelor Aliate. Ştii bine că englezii n-au avut de ales; dacă l-ar fi lăsat în pace, bunicul s-ar fi înrolat în armata lui Rommel. În afară de asta, lagăr de concentrare e prea mult spus. Şi, Nonna, nu uita că bunicul avea carnet de membru al partidului fascist.

Isabella intervenise înainte să apuc eu să mă gândesc la un răspuns potrivit.

– Era naţionalist, iubea Italia şi, da, a purtat cămaşa lui Mussolini înainte ca Il Duce să introducă legile acelea rasiste ridicole care au însemnat sfârşitul partidului fascist aici, în Alexandria. Pe vremea aceea, ne cunoşteam cu toţii între noi – evrei, copţi, catolici, greci – şi n-aveam probleme unii cu alţii. Francesca a oftat adânc, abţinându-se cu greu să-şi facă semnul crucii. Englez şi, pe deasupra, şi necredincios. Doamne, cu ce am greşit ca să merit toate astea?

– Oliver este om de ştiinţă, e normal să fie ateu, a intervenit Hermes.

– A fost o alegere deliberată, i-am spus Francescăi. Şi vei fi, probabil, încântată să afli că mi-am dezamăgit crunt şi mama, o irlandeză catolică.

Nu mi-am putut înfrâna tonul defensiv. S-a aşternut tăcerea. Apoi Francesca a vorbit din nou, cu o intensitate în voce pe care nu i-o mai auzisem niciodată până atunci.

– Ştiinţa nu poate explica totul, Oliver. În viaţă sunt multe mistere.

– Aici ai dreptate, Francesca.

Hermes mi-a zâmbit. Un zâmbet deschis, fermecător, aproape copilăresc. Era greu să nu te simţi atras de căldura acestui om, să nu te încrezi în el.

– Deci de aici ai moştenit misticismul, i-am spus Isabellei, înclinând din cap în direcţia Francescăi.

Bătrâna s-a aplecat spre mine, prinzându-mă de mână cu o forţă suprinzătoare.

– Te înşeli. L-a moştenit de la soţul meu. Giovanni era misticul în familia noastră. Eu, una, îmi păstrez puţina credinţă care mi-a mai rămas doar pentru colecţia mea de cărţi poştale cu sfinţi.

Mi-a eliberat mâna; unghiile lungi şi ascuţite îmi lăsaseră urme în palmă.

– A fost un mag, un vizionar, a adăugat Hermes cu un oftat şi, pentru o clipă, între cei doi bătrâni s-a încheiat un fel de armistiţiu straniu, ca şi cum Giovanni însuşi îşi făcuse intrarea în încăpere.

Isabella s-a întors brusc de la fereastră.

– Ai grijă, Nonna, i-am ascuns lui Oliver secretele cele mai întunecate ale familiei. Nu vreau să creadă că suntem cu toţii nebuni.

– Dar sunteţi, a spus Hermes, şi amândoi au izbucnit în râs.

Francesca mi s-a adresat din nou, fără să-i bage în seamă.

– Oliver, trăim în Egipt. Eu am Dumnezeul meu, dar mai sunt mulţi alţii. Şi, uneori, chiar şi cei mai raţionali dintre oameni se trezesc prinşi în mrejele inexplicabilului. Cum e şi nepoata mea, care caută imposibilul.

– Va da de urma astrariumului, sunt sigur, a replicat Hermes drept concluzie.

O afirmaţie făcută cu o aroganţă profetică enervantă pentru mine. Şi, probabil, şi pentru urechile Francescăi.

– Pe de altă parte, poate că această căutare a Isabellei este o metaforă, am spus, nelăsându-i timp să răspundă.

– O metaforă pentru ce? m-a întrebat Francesca zâmbind obosită.

– Pentru căutarea locului căruia îi aparţine ea de fapt.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Am înţeles că rostisem un adevăr care îi atinsese pe toţi cei de faţă. Brusc, Isabella a ţâşnit în picioare.

– Nici unul dintre voi nu e în stare să priceapă importanţa acestei descoperiri. Furioasă că vorbiserăm despre ea ca şi cum ar fi fost un copil, a început să umble de colo-colo. Să spunem că se va dovedi că prin Mecanismul Antikythera se puteau urmări orbitele planetelor şi poziţia Soarelui. Vă daţi seama că asta demonstrează că grecii ştiau că nu Pământul este centrul universului? Acum, imaginaţi-vă că voi găsi un prototip mai vechi cu aceleaşi funcţii – să zicem, babilonian sau chiar egiptean. Descoperirea mea va duce la regândirea întregii noastre perspective asupra Antichităţii! Existenţa unui asemenea dispozitiv ne va face să ne revizuim complet părerile despre tehnologiile acelor vremuri şi despre navigaţie şi va împinge cu mult în trecut datarea primului astrolab. Aşa voi putea demonstra că Evul Mediu a fost chiar mai întunecat decât ne-am închipuit până acum. Mai mult chiar, astrariumul ne-ar putea furniza răspunsuri la atâtea şi atâtea întrebări. Ar fi o descoperire cu adevărat epocală.

– Epocală sau nu, e o prostie să faci scufundări în golf, a subliniat ritos Francesca. Nu numai din cauza vremii de acum, ci şi pentru că, mai devreme sau mai târziu, vei da de necaz. Suntem cu toţii urmăriţi – de armată, de poliţia secretă, de prieteni pe care credeam că ne putem baza.

– Nepoata ta este un om de ştiinţă cu experienţă. Va şti să se ferească de pericole.

Hermes a întins mâna, ca pentru a o linişti pe bătrâna doamnă.

Francesca s-a făcut că nu vede.

– Nimeni nu e în siguranţă aici. Ne bănuim unii pe alţii de spionaj. Cu toţii aprobăm în public politica porţilor deschise a lui Sadat, dar inflaţia ne-a adus pe mulţi în pragul disperării. Nu uitaţi că oamenii văd şi acum în noi reprezentanţii vechii orânduiri. Fii atentă la ce faci, Isabella. Nu te autoamăgi – te pândesc, fii sigură de asta, şi nu aşteaptă decât să faci o greşeală.

– Ştiu să-mi port şi singură de grijă, a venit replica nepăsătoare a Isabellei. În plus, soţul meu cel mare şi puternic mă va însoţi în această scufundare.

Şi-a încolăcit degetele, cu palma mică, fierbinte, în mâna mea, în semn de împăcare.

M-am întors zâmbind spre Francesca. Mi-a răspuns cu o privire ostilă, indiferentă.

– Oliver, e o prostie să crezi că banii făcuţi din petrol te vor feri de necazuri.

3

Întorşi acasă, m-am trântit pe pat, urmărind-o pe Isabella cum îşi scotea hainele de pe ea cu gesturi repezi, de o eficienţă care îi era tipică, de parcă ar fi fost ceva incomod de care abia aştepta să scape; era un spectacol deopotrivă amuzant şi erotic şi îmi plăcea la nebunie s-o văd cum lupta cu propria feminitate.

M-am aplecat, am strâns de pe jos un ciorap şi i l-am întins.

– Unde l-ai întâlnit pe oficialul pe care zici c-o să-l iei cu tine la scufundări?

S-a aşezat în faţa oglinzii la masa de toaletă.

– La o conferinţă ţinută la Societatea Franceză de Arheologie.

– Cine ştie în slujba cui este?!! De ce nu ceri să fii asistată de o echipă de arheologi în toată regula?

– Da! Şi să să-i las să-mi fure de sub nas descoperirea? mi-a răspuns înverşunată. Amelia Lynhurst bănuieşte deja că sunt în căutarea astrariumului. Circulă zvonul că ar fi aflat că mai am puţin şi-l găsesc. Şi ar face orice ca să pună mâna pe el.

Se dezbrăcase de-acum aproape complet – nu mai avea pe ea decât sutienul şi chiloţii.

Amelia Lynhurst, mentorul Isabellei la începutul studiilor ei de la Oxford, îşi pierduse în mare măsură credibilitatea după publicarea unui articol controversat cu privire la o misterioasă preoteasă a lui Isis, despre care afirmase că trăise în timpul celei de-a XXX-a dinastii, sub domnia faraonului Nectanebo al II-lea. Lucrarea iscase dezbateri aprinse deoarece existenţa personajului era atestată de prea puţine dovezi. În ciuda tuturor acestor lucruri, Isabella rămăsese alături de englezoaică până în al doilea an de facultate, când o ceartă serioasă le despărţise pentru totdeauna. Nu mi-a dat niciodată detalii în legătură cu motivele disputei.

– Nu-ţi mai face atâtea griji, mi-a cerut Isabella pe un ton exasperat. Vărul lui Faakhir, proprietarul vasului, are prieteni care lucrează la paza de coastă.

– Iubito, dacă o să fii prinsă, Faakhir şi vărul lui o să intre la închisoare, iar tu o să-ţi închei cariera.

Îmi alegeam cu grijă cuvintele, atent să nu provoc o nouă altercaţie.

– N-o să fim prinşi. Doar n-o să scot din apă ditamai statuia, ci numai un artefact din bronz foarte mic. Şi apoi, munca ta e mult mai periculoasă decât a mea.

– Munca mea este o explorare autorizată.

– Bravo, văd că n-ai de gând să recunoşti la ce riscuri te expui.

Avea dreptate, eram un ipocrit. Toate locurile în care mă trimitea compania erau, invariabil, locuri periculoase sau zone de război şi de frământări politice. Dar măcar eu lucram legal, nu clandestin. Şi nu-mi surâdea deloc ideea ca Isabella să fie la cheremul birocraţiei egiptene, un labirint în continuă mişcare ce ne-ar fi putut pune oricând în pericol carierele.

– De ce nu amâni cu câteva zile? am insistat. Aş putea să apelez la GeoConsultancy ca să-ţi fac rost de mai multe echipamente sonare…

– Oliver, n-avem ce negocia, m-a întrerupt Isabella. Totul e aranjat. Rămâne pentru mâine. Nu mai am timp.

Tonul ei fatalist m-a scos din amorţeală. Am privit-o o clipă încordat, incapabil să înţeleg. Apoi, o scânteie mi s-a aprins undeva în străfundurile memoriei.

– Doar nu e vorba despre profeţia aceea, nu-i aşa? Isabella, ştii bine că e o tâmpenie!

Avuseserăm de multe ori certuri pe această temă, încă de prima dată când ne întâlniserăm, în Goa. Isabella tocmai cunoscuse atunci un mistic, care, printre altele, îi făcuse diagrama astrologică, indicându-i nu numai data naşterii, ci şi pe cea a morţii. De-a lungul anilor, nu reuşisem s-o clintesc din convingerea fermă că predicţia era corectă. Nu-mi mărturisise data exactă preconizată pentru sfârşitul vieţii, dar bănuiam că era aproape, fapt care îi explica oarecum panica.

Furioasă, mi-a întors spatele.

– Nu vrei să înţelegi, asta e! Acel newtonian din tine refuză să accepte că lumea poate fi guvernată şi de alte principii – mai puţin convenţionale, dar la fel de valide. Măcar eu sunt cinstită şi recunosc pe ce criterii mă bazez.

Am încercat să nu intru în defensivă; uram momentele în care Isabella aluneca în ceea ce eu consideram a fi un misticism iraţional. Sesizându-mi schimbarea de atitudine, s-a întors cu faţa spre mine.

– Zău aşa, Oliver, te-am văzut cum lucrezi pe câmpul petrolifer, cu picioarele goale şi adulmecând aerul. Nu te bazezi numai pe ştiinţă, atâta doar că nu vrei să recunoşti!

Goală puşcă, s-a trântit pe pat, lângă mine. Deodată, am văzut că tremura din tot corpul. Speriat, am luat-o în braţe.

– Isabella, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

A rămas câteva clipe tăcută.

– Mâine e ziua morţii mele, aşa a prezis Ahmos Khafre.

– Ba n-ai să mori, i-am răspuns istovit într-un final. E o prostie, o superstiţie, nimic altceva. Scufundarea asta e, însă, prea periculoasă.

M-a privit lung, chibzuind.

– Nu, a zis în cele din urmă. Este ultima mea şansă să găsesc astrariumul. Ne vom scufunda mâine.

– Dar să ştii că vin cu tine, am mârâit. Şi n-o să las să ţi se întâmple nimic rău.

S-a rostogolit deasupra mea, cu trupul subţire lipit de al meu, şi s-a uitat solemn, fără să clipească, în ochii mei. Am încercat să zâmbesc, dar a rămas serioasă, sfredelindu-mă cu privirea, ca şi cum voia să pătrundă dincolo de pojghiţa tachinărilor care ajunseseră să definească relaţia noastră. Ştiam că nu aveam de ales: trebuia s-o susţin în această decizie. Isabella nu credea în compromisuri, emoţionale sau de orice altă natură. Pentru ea, compromisul echivala cu mediocritatea. Se arunca fără a sta pe gânduri dintr-o experienţă în alta. Impulsivitatea fusese unul dintre primele lucruri care mă atrăseseră la ea. Era o trăsătură atât de opusă felului meu prudent de a fi, încât îmi oferise întotdeauna o contrapondere bine-venită, numai că în ultima vreme se transformase în ceva periculos, de care nu o mai puteam proteja, oricât de mult mi-aş fi dorit.

– Ce e, iubito? am întrebat-o, descurajat de privirea ei fixă.

A părut că vrea să-mi răspundă, apoi a ezitat şi m-a sărutat în schimb, aplecându-se peste mine, învăluindu-mă în părul ei lung cu miros de mosc.

O doream, aşa cum o dorisem dintotdeauna. N-am ştiut niciodată de ce – poate că diferenţele dintre noi creaseră un spaţiu, o dimensiune în care îmi puteam exprima erotismul. N-aş putea să explic, ştiu doar că funcţiona. Atingerea buzelor şi a degetelor ei, parfumul care plutea în jurul gâtului, toate mă excitau. A fost prima femeie care m-a făcut să înţeleg cu adevărat ce înseamnă dorinţa, o pasiune intens emoţională, nu numai fizică. Isabella era casa mea; împreună, formam o naţiune.

Am tras-o spre mine şi, în sfârşit, mi-a zâmbit.

O oră mai târziu, m-au deşteptat gemetele Isabellei, care se zvârcolea în pat. Am zgâlţâit-o ca să se trezească. Inima îi bătea cu putere şi avea faţa scăldată în sudoare.

– Acelaşi coşmar? am întrebat-o.

– Da, numai că nu ştiu dacă e vorba despre un coşmar sau despre amintiri. Pentru că, de data asta, a fost mai clar, mai precis…

S-a oprit şi a privit în gol, forţându-şi memoria. Am aşteptat să-mi vorbească. Ştiam că istorisirea viselor reprezenta pentru ea o parte a exorcizării.

– E un podium, a rostit fără grabă, şi pe podium stau mai mulţi oameni. Sunt îmbrăcaţi ciudat, ca nişte animale.

– Poate că *sunt* animale, am sugerat.

A respins ideea cu o fluturare a mâinii.

– Nu, sunt oameni. Unul are cap de câine – de şacal, mai degrabă – şi stă ghemuit lângă o balanţă mare. Şi mai este un personaj înalt, cu cap de pasăre… nu, e o pasăre mare care ţine o pană în cioc, şi mai e un om îmbrăcat în alb, care pare terorizat de spaimă… Are veşmintele pătate de sânge. Este tras de cineva cu cap de şoim… împins spre un tron. Şi pe tron este aşezat cineva… poate zeul Osiris…

– Să fie un ritual?

A tăcut o clipă, apoi mi-a apucat brusc mâna şi mi-a strâns-o tare.

– Nu-mi vine să cred! Ştiu ce e! După atâţia ani… Este ceremonia cântăririi sufletelor, Oliver! Ţi-am arătat nişte poze, ţi-aminteşti?

Vechii egipteni credeau că inimile morţilor erau cântărite de Osiris. Şi, în funcţie de curăţenia inimii, celui decedat i se permitea să treacă în viaţa de apoi sau i se interzicea intrarea, perspectivă terifiantă pentru un egiptean. Era un ritual tulburător pentru mine, nu numai din cauza caracterului său profund grotesc, ci şi din pricină că îmi amintea de încercările mamei de a-mi băga cu forţa în cap noţiunea de păcat.

– Dar de ce am tot timpul acelaşi vis? m-a întrebat Isabella, acum parcă şi mai abătută.

– O fi un fel de laitmotiv care revine ori de câte ori eşti stresată… poate din teama de a nu fi judecată de semeni.

– Bine, dar totul mi-a apărut atât de clar în vis – acoperământul de cap al lui Osiris înfăţişat în amănunt, ochii zeului, teroarea omului care îşi aştepta judecata, căldura degajată de torţele fixate pe pereţi… Ca şi cum aş fi trăit toate astea. Atâta doar că nu-mi mai amintesc…

– Un caz de ştergere a memoriei?

Ideea că era posibil să-şi fi trăit visul realmente cândva a părut s-o înspăimânte şi mai tare. A meditat asupra ei, apoi a spus:

– Dacă e aşa, atunci poate c-ar fi mai bine ca amintirile astea să rămână pe veci îngropate.

N-a mai putut să stea locului. S-a sculat din pat şi s-a aşezat la birou.

– Isabella, vino înapoi în pat, trebuie să te odihneşti.

– Nu, nu mai pot să dorm. O să mă relaxez în vreme ce revăd planurile pentru mâine.

Goală, şi-a pus ochelarii de citit şi a aprins o lampă de birou. S-a apucat să studieze hărţile golfului şi ale fundului mării, înşirate în faţă. Ştiam că pentru detaliile geografice ale zonei portuare avea la dispoziţie două surse. Prima era Kamel Abdou el Sadat, care făcuse eforturi susţinute pentru a sensibiliza autorităţile egiptene şi a obţine finanţarea explorării ţărmului Alexandriei. A doua era prinţul Thosson, un entuziast care realizase, la începutul secolului al XX-lea, primele fotografii aeriene ale golfului. Isabella ţinea acum în mâini hărţile originale, desenate de cei doi. A luat o riglă şi un creion şi a început să retraseze ruta preconizată pentru scufundarea de a doua zi. Umerii inocent dezgoliţi, lipsiţi de apărare, contrastau cu expresia de atenţie încordată. Mi-am coborât privirea pe trupul ei, spre picioarele încolăcite sub masă, până la tatuajul de pe gleznă – un uliu cu faţă de om, văzut din profil. Era Ba, sufletul omului după moarte, aşa cum era simbolizat de vechii egipteni. De obicei, era reprezentat printr-un uliu; dacă mortul era faraon, atunci se înfăţişa un şoim. Totuşi, de-a lungul timpului, în funcţie de diferitele şcoli de gândire, luase şi formă de fluture sau chiar de bâtlan. Isabella avea tatuajul atunci când o cunoscusem. Îmi povestise că şi-l făcuse în studenţie, după o noapte de beţie petrecută la Londra împreună cu câteva colege de facultate la fel de zăpăcite ca ea. Isabella iubea hieroglifa care îl ilustra pe Ba – o transformase într-un fel de totem personal. Egiptenii legau noţiunea de Ba de trup. El era eliberat numai după moarte şi putea zbura oriunde, chiar şi în lumina zilei.

Isabella îmi vorbise deseori despre Ba, explicându-mi că reprezenta şi individualitatea, caracteristicile emoţionale care alcătuiesc personalitatea, inclusiv moralitatea şi intuiţia. Celelalte elemente care defineau natura umană erau Ka, forţa vieţii, spiritul care intră în trup la naştere; Ren – numele; Sheut – umbra; şi Ib – inima. O a treia hieroglifă importantă în credinţa egipteană era Akh, acea uniune dintre Ka şi Ba care permitea trecerea celui decedat spre viaţa veşnică. Intrarea în lumea de dincolo se putea face numai dacă Ba şi Ka se unificau în momentul morţii. Dacă acest fapt nu se petrecea, sufletul pierea, fiind aruncat în uitare, un fel de echivalent al iadului în concepţia vechilor egipteni, care îşi imaginau viaţa de după moarte ca o lume paralelă, cu preocupări şi plăceri lumeşti. Isabella însăşi era la fel de terifiată ca ei la gândul unui

asemenea destin.

M-am ridicat şi m-am apropiat de birou, observând cum Isabella strecoară sub sugativă un plic mic, într-o mişcare atât de discretă şi pe jumătate mascată de o întoarcere cu spatele, încât, după o clipă m-am întrebat dacă nu cumva imaginaţia îmi jucase o festă. S-a răsucit din nou cu faţa spre mine.

– L-ai văzut? m-a întrebat ţinând în mână desenul astrariumului pe care îl zărisem cu o noapte înainte printre foile împrăştiate pe podea. E o reconstituire minunată, chiar cred că aşa arată. Gareth e un geniu.

– Nici chiar aşa, am răspuns morocănos. Genial sau nu, fratele meu mă agasa cu totala sa incapacitate de a avea grijă de sine şi de a se întreţine financiar.

Am luat schiţa şi am studiat-o. Liniile elegante, trasate în cerneală, înfăţişau un angrenaj de roţi dinţate care se îmbinau perfect, iar un alt doilea desen ilustra modul în care componentele mecanismului fuseseră astfel asamblate încât să încapă într-o cutie din lemn. Sub schiţă apăreau şase simboluri sau litere dintr-o scriere veche pe care nu le remarcasem până atunci.

– Ce sunt astea? Nu par greceşti, să fie ptolemeice?

– Da, aşa e, numai că e un cifru format din hieroglife. Conducătorii din dinastia Ptolemeilor foloseau orice prilej ca să-şi asocieze numele cu vechea credinţă egipteană pentru a se justifica în faţa poporului. Am găsit dovezi care sugerează că acest cod este inscripţionat pe mecanism. E o frază care apare pe zidul unui templu al lui Isis, descoperit de curând. L-am rugat pe Gareth să-l scrie pentru că e foarte priceput la dezlegarea enigmelor.

– Şi ai reuşit să descifrezi textul? am întrebat-o, curios fără să vreau.

– Am o teorie, dar n-am de gând să o dezvălui unui cinic ca tine înainte să găsesc astrariumul.

– Nu da prea mare importanţă ideilor lui Gareth, am prevenit-o, înapoindu-i desenul. E un conspiraţionist învederat.

Isabella s-a luat cu mâinile de cap, mimând exasperarea.

– Vezi? De asta nu-ţi spun toate secretele mele. De teamă să nu mă iei în râs.

– Vino înapoi în pat, am rugat-o zâmbind.

Zorii zilei începuseră să se ivească prin obloane, dar, după calculele mele nu trebuia să ieşim din casă pentru scufundarea planificată decât peste mai bine de o oră. Isabella a stins cu un oftat lampa de birou şi a traversat încăperea. S-a strecurat lângă mine în pat, şi parfumul familiar al trupului ei m-a învăluit imediat, protector.

– O să ai grijă de Gareth, da? Ştii că are nevoie de tine, chiar dacă n-o s-o recunoască niciodată.

– Sigur că da, am răspuns, încercând să nu iau în seamă tonul ei fatalist.

Născut la şaisprezece ani după mine, Gareth fusese un accident întâmplat la menopauză. Era adorat de mama, dar considerat de tata o povară financiară neaşteptată. Nu îl văzusem crescând, dar, când mergeam în vizite, obişnuiam să-l iau cu mine în plimbări lungi în mlaştini şi să-i descriu procesele de formare a rocilor, sperând să-i insuflu ambiţii mai mari decât cele nutrite de părinţii noştri pentru el. Şi probabil că escapadele avuseseră efect, pentru că la vârsta de doisprezece ani ne anunţase că dorea să devină pictor peisagist. Eram foarte apropiaţi în acea perioadă şi făceam eforturi să ajung cât mai des în Cumbria ca să îl văd. Pentru ca, dintr-odată, cam pe când împlinise şaisprezece ani, să ne respingă făţiş, şi pe părinţi, şi pe mine. Se certa violent cu mama şi nu vorbea cu tata zile în şir. Prima oară când îmi trântise telefonul în nas, fusesem cuprins de disperare înţelegând cât de mare era prăpastia dintre noi. Îmi plăcuse ce văzusem la micul Gareth, imaginaţia lui bogată, optimismul; dintr-odată fusese ca şi cum un alt individ, mult mai ursuz, mai închis în sine, pusese stăpânire pe el. Când venise la Londra pentru a se înscrie la colegiul de artă, era deja dependent de droguri. Totuşi, îl sprijinisem mereu în carieră şi făcusem tot posibilul pentru a-i recâştiga încrederea. În ciuda strădaniilor mele, Isabella era cea la care apela când avea probleme, şi relaţiile dintre noi nu au revenit niciodată la legătura strânsă pe care o avuseserăm pe vremuri.

Isabella s-a cuibărit oftând la pieptul meu.

– Dacă mi se întâmplă ceva, Faakhir va şti ce trebuie făcut cu astrariumul.

Am tras-o mai aproape, trecându-mi mâna pe sub mijlocul ei, iar ea şi-a pus piciorul peste mine.

– N-o să ţi se întâmple nimic.

– Oliver, te rog, ascultă-mă! Trebuie să păzeşti astrariumul cu preţul vieţii. Dacă se va dovedi că descoperirea asta este ceea ce cred eu, o mulţime de oameni vor dori să pună mâna pe el. Trebuie păstrat în siguranţă. Să n-ai încredere în nimeni, în afară de Faakhir. Urmează-ţi instictul, darul pe care îl ai de la natură îţi va spune ce să faci; bazează-te pe el, chiar dacă nu vrei să recunoşti că-l ai. Astrariumul îşi are drumul lui şi propria destinaţie.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o, căscând obosit după ziua aceea lungă şi iritat la gândul că urma să mă dau curând jos din pat.

– Încă nu ştiu. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le voi şti decât după ce voi găsi astrariumul. A oftat din nou. Dar am sentimentul că descoperirea asta ne va pune în mare pericol. Să faci întocmai cum ţi-am spus. Îmi promiţi?

Am încuviinţat şi am sărutat-o lung, şi asta a fost tot – un simplu legământ făcut cu atâta uşurinţă. Privind acum înapoi, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi discutat cu ea, dacă aş fi încercat să o fac să înţeleagă că uneori lucrurile trebuie lăsate aşa cum sunt, comorile nedescoperite, rănile şi suferinţele vechi neredeschise, nereanalizate… Oare aş fi convins-o să renunţe? Poate că da, poate că nu, numai că la acea vreme nu-mi puneam asemenea întrebări. Eram convins că Natura îi răsplătea pe cei care munceau din greu şi credeam, cu toată aroganţa unui tânăr căruia soarta îi surâsese până atunci, că vieţile noastre aveau să continue la nesfârşit.

Barca – un mic vas de pescuit purtând un nume potrivit, *Ra Cinci,* cu o cabină veche şi ruginită şi un morman de plase de pescuit cârpite la bord – pufăia înaintând hotărât împotriva fluxului, croindu-şi drum prin labirintul de ierburi de mare aduse de furtună cu o zi în urmă spre ţărm. Vărul lui Faakhir, Jamal, un bărbat scund şi musculos de aproape şaizeci de ani, cu mâini de pescar zgâriate şi cu pielea îngroşată, ne-a condus spre geamandura roşie ce se iţea din apă, marcând locul de scufundare. El era proprietarul vasului şi, aşa cum Isabella ţinuse să mă asigure din nou, lucra la paza de coastă, calitate în care îi obţinuse permisul oficial care îi dădea dreptul să iasă cu barca în larg şi să facă scufundări. Nu eram deloc convins că soţia mea nu mă minţea. Jamal zâmbea încontinuu, dar ochii îi trădau o oarecare nervozitate, fapt care mă făcea să suspectez că fusese stimulat să ne ajute prin intermediul unui bacşiş. M-am abţinut însă de la orice comentarii.

M-am sprijinit de panourile din lemn putrezit şi am aruncat o privire prin cabină. Deasupra tabloului de comandă, alături de ochiul lui Horus,

erau agăţate o mascotă Michelin şi o jucărioară din plastic înfăţişând o fată îmbrăcată cu o fustă verde.

– Ai grijă să nu cazi peste bord, a glumit Omar, oficialul angajat de Isabella.

Era un bărbat rotofei, cu nasul rupt şi prost fixat la loc şi cu o cicatrice albă, subţire, care pleca de pe o pleoapă lăsată şi cobora de-a lungul obrazului. Purta o vestă de salvare de un roz fosforescent peste haine şi nu părea prea interesat de operaţiunile ce se desfăşurau la bord. După ce, timp de două secole, suferise de pe urma excavaţiilor şi a transferurilor ilegale în străinătate ale statuilor şi ale artefactelor sale antice, statul egiptean reuşise, într-un final, să facă ordine, impunând prezenţa a minimum un funcţionar guvernamental la fiecare sit arheologic. Dar, chiar dacă Omar era, într-adevăr, un asemenea oficial şi nu un individ oarecare dornic de un ciubuc, eram aproape convins că Isabella minimalizase în faţa lui semnificaţia astrariumului.

Faakhir stătea în uşa cabinei. După stângăcia lui pe uscat, n-ai fi ghicit graţia pe care o avea în apă. Când ne scufundaserăm prima oară împreună, fusesem impresionat nu numai de fluiditatea mişcărilor sale, ci şi de abilitatea lui extraordinară de a găsi obiecte pe fundul mării, chiar şi în apele întunecoase din portul Alexandriei. În coliba pescărească din Al Gomrok, locul unde crescuse Faakhir, mici obiecte din epoca Ptolemeilor stăteau alături de aparatul de radio sau de fotografiile de familie îngălbenite de vreme. Fuseseră adunate de tatăl şi de bunicul său de-a lungul anilor, fie prinse în năvoade, fie scoase la suprafaţă în urma unor scufundări. Şi Faakhir avusese ocazia să vadă statui şi coloane scufundate, transformate în cursul secolelor în recife care atrăgeau bancuri de peşti, acesta fiind şi principalul motiv pentru care pescarii alegeau să-şi arunce plasele în acele zone. Talentul de scufundător al lui Faakhir era uneori de neînţeles pentru Isabella, mister întărit şi de faptul că dădea întotdeauna răspunsuri ciudat de vagi atunci când era întrebat unde se perfecţionase în arta scufundării. „Mediterana ne înfrăţeşte pe toţi“, îmi spusese el odată. E un fel de limbă pe care ori o vorbeşti, ori nu.

– Ai de gând să te aventurezi în apă, prietene? m-a întrebat Faakhir.

Fiind uşor claustrofob şi nesimţindu-mă în largul meu sub apă, scufundările nu mă atrăgeau în mod deosebit. În plus, în cazul de faţă, voiam să-l ţin pe Omar sub observaţie.

– Poate mai încolo. O să stau aici şi o să vă privesc pe voi.

– Oliver, aşteaptă numai să vezi epava cu propriii ochi, a spus el visător. N-a mai rămas mare lucru din vas, dar se mai poate vedea forma. Şi poate că însăşi Cleopatra a călătorit cu el.

Isabella a apărut pe punte, cu un rezervor de oxigen pe umăr.

– Eşti gata, Faakhir?

Bărbatul a zâmbit.

– Am studiat harta de atâtea ori, că aş putea înota şi cu ochii închişi.

– Mare lucru nici n-o să vezi cu atâta nisip adus de furtună în ultimele zile. Ştii ce avem de făcut? Înotăm împreună şi acoperim sistematic zona, până când auzim semnalul detectorului de metale.

Isabella vorbea pe tonul autoritar şi tăios pe care îl folosea atunci când era nervoasă. Am fost din nou cuprins de nelinişte.

– Cât timp o să dureze? am întrebat-o.

– Am restrâns aria la câteva zeci de metri cu ajutorul un sonar. Avem o fereastră de oportunitate de circa trei ore.

– Un mister vechi de mii de ani! O să facem istorie, sunt sigur.

Faakhir deborda de un entuziasm contagios; fără să vreau, am zâmbit.

– Aveţi grijă de voi, le-am spus.

– Sigur, a răspuns Isabella nerăbdătoare şi i-a dat un rezervor de oxigen lui Faakhir.

Detectoarele de metale – două dispozitive grosolane, de origine sovietică, folosite de flota militară pentru depistarea bombelor submarine – erau aşezate pe puntea din lemn. Isabella şi Faakhir şi-au pus căştile pe urechi şi au testat sunetul. Au stat nemişcaţi, cu ochii închişi, încercând să prindă semnalul slab, total concentraţi asupra misiunii care îi aştepta. Întreaga scenă degaja un soi de intimitate, aşa că, pentru o clipă, m-am simţit cuprins de o gelozie iraţională.

Plănuiseră să înoate la circa o jumătate de metru deasupra fundului mării. În momentul în care detectorul de metale emitea un sunet, urmau să-mi semnaleze, iar eu aveam să cobor în apă un tub din oţel pe care să-l aşeze ei în jurul artefactului din bronz. Tubul trebuia apoi scos la suprafaţă odată cu artefactul, ţinut înăuntru de mâlul în care era înfăşurat. Mai târziu, aveau să cureţe şi să desalinizeze artefactul, mai întâi într-o baie de apă sărată, apoi în apă dulce.

Isabella a deschis ochii, s-a uitat la ceasul de la mână şi s-a pregătit de scufundare. Faakhir a repetat gesturile, şi ambii şi-au tras măştile solemn peste faţă. Isabella s-a aşezat pe marginea vasului şi s-a aruncat cu spatele în apă. După o clipă, s-a aruncat în mare şi Faakhir, lovind apa cu labele costumului de scufundare aidoma aripioarelor de peşte. În urma lor, eu şi Jamal am coborât cu grijă detectoarele. După câteva minute, nimic nu mai amintea de prezenţa celor doi, cu excepţia mişcărilor frânghiei şi a luminii slabe a lanternelor, dispărută însă rapid în adâncuri.

Omar se aşezase pe o cutie pentru păstrarea homarilor, întoarsă cu fundul în sus; stătea cu faţa îndreptată spre soare, ca şi cum ar fi făcut plajă. Însă eram sigur că doar mima acea stare de degajare.

S-a aplecat spre mine.

– Domnule Warnock, suntem încântaţi de activitatea soţiei dumneavoastră. Noi credem că este foarte talentată, poate şi un pic nebună, *non?*

Am încuviinţat zâmbind, încercând să-mi ascund neîncrederea faţă de el.

M-am aşezat şi eu pe punte şi am privit înapoi spre Alexandria, aşa cum se profila pe cer, cu şirurile ei de hoteluri şi de blocuri de apartamente întrerupte ici-colo de contururile inconfundabile ale minaretelor de moschee. Nu-mi venea să cred că existau şanse ca Isabella să-şi găsească, în cele din urmă, Sfântul Graal.

Mi-am amintit de ziua când îmi povestise pentru prima oară despre astrarium. Eram la un bar din Goa, o clădire din cărămidă şi bambus ce aparţinea unei hipiote nemţoaice şi soţului ei hindus. Într-un colţ ardeau vase cu tămâie şi dintr-un difuzor de tinichea se auzea, fără oprire, muzica celor de la The Rolling Stones. Barul servea un excelent Bloody Mary – cocktailul meu favorit – şi avea un nume pe măsură: Sanctuarul din iad al lui Marlene Chakrabuty. În aer plutea tot timpul mirosul greţos de haşiş, iar deasupra tejghelei era expusă cu mândrie la vedere coperta cu autograf a albumului Abbey Road al formaţiei Beatles.

Tocmai îmi terminasem treaba comandată de Shell şi eram copleşit de plictiseala care punea stăpânire pe mine după fiecare explorare reuşită. Pe vremea aceea trăiam numai cu gândul la exaltarea pe care mi-o produceau urmărirea, întrebuinţarea tuturor simţurilor, rigoarea intelectuală implicată în calculele geologice complicate, dar şi emoţia căutării – intuiţia care mă străfulgera ori de câte ori mă aflam pe un câmp petrolifer, amuşinând aerul, simţind vibraţiile rocii sub tălpile goale în timp ce zilierii, grupaţi deoparte, făceau tot felul de glume în vreme ce mă priveau cum îmi scoteam pantofii şi şosetele ca să stau apoi minute în şir, în tăcere, cu ochii închişi, încercând să dezleg misterele ascunse sub pământ.

Pe vremea aceea nu ştiam cum să alerg mai repede de la o misiune la alta. Graba care mă însufleţea era legată de posibila descoperire a unui nou zăcământ de petrol, nu de bani. Fugeam de ceva, ceva ce nu puteam defini – cel puţin, nu atunci –, dar a cărui existenţă ştiam cu certitudine că o negasem toată viaţa. Aveam treizeci şi trei de ani, o vârstă periculoasă pentru un bărbat, şi iată-mă stând acolo, aplecat alene peste tejghea, un anglo-saxon greoi, colţuros şi total lipsit de orice farmec.

Mă născusem şi crescusem în Cumbria, între Districtul Lacurilor şi Marea Irlandei. În ţinutul acela, corpul uman se transformă într-o insulă, un robot bătut de vânturi, capabil totuşi să mai dea din mâini şi din picioare, cu răsuflarea fierbinte încălzindu-i obrajii îngheţaţi ascunşi în fular, în timp ce îşi croieşte drum prin peisajul antediluvian accidentat. Această autosuficienţă, lupta înverşunată pe care o duci continuu cu natura încep să-şi spună cuvântul şi, fără să-ţi dai seama, devii un necioplit – un individ împovărat de nevoi, greu de înţeles de către ceilalţi şi pregătit să dea piept cu o lume ostilă. Un amestec deloc atractiv, lucru pe care îl ştiam, dar care n-a pus-o pe Isabella pe fugă.

S-a prezentat lăsând să-i cadă un şirag de mărgele de chihlimbar în paharul meu cu Bloody Mary. Am ridicat ochii şi am fost pe loc captivat de energia pe care o degaja şi de inteligenţa feroce care i se citea în trăsăturile ascuţite ale feţei. Am scos şiragul, am lins vodca de pe mărgele şi l-am privit în lumină, după care mi-am exprimat părerea că pietrele proveneau din Rusia, de la Iantarni. Spre surprinderea mea, a părut interesată de faptul că eram geofizician şi, decisă să mă atragă într-o conversaţie, s-a aşezat alături pe un scaun şi mi-a cerut să-i fac cinste cu o băutură. Îmi amintesc senzaţia pe care am avut-o: aveam de-a face cu o fiinţă sălbatică, rebelă, probabil dornică să dea uitării o traumă recentă. Oricum, pe vremea aceea India era bântuită de suflete pierdute.

După trei pahare de whisky, a început să-mi povestească despre Ahmos Khafre. Am renunţat pentru moment la planul de a o seduce. Nutream o aversiune puternică faţă de orice tip de misticism şi îmi displăceau occidentalii care rătăceau fără nici un ţel, cu părul lor lung căzând peste hainele aşa-zis autohtone, în aceleaşi perimetre ca mine. Neîncrederea mi-a dispărut însă brusc după ce mi-a dezvăluit subiectul tezei ei de doctorat.

– Este un fel de astrarium portabil. Conţine un angrenaj ce reprezintă o machetă a universului, cu ajutorul căruia se calcula timpul mijlociu şi cel sideral. Conţine şi un calendar al sărbătorilor cu dată variabilă, iar cadranele ilustrează mişcările Soarelui, ale Lunii şi ale celor cinci planete cunoscute în Antichitate. Leonardo da Vinci a văzut un asemenea mecanism datând din perioada Renaşterii şi l-a descris drept „opera unei speculaţii divine, de neatins de geniul uman… roţi dinţate care se îmbină perfect cu alte roţi". În 1901 a fost găsit un alt angrenaj de acest gen – mecanismul Antikythera. Eu cred că a existat un prototip al său, mult mai vechi.

– Şi misticul acela… cum ziceai că-l cheamă?

– Ahmos Khafre. Ar trebui să-l cunoşti. Este un arheolog cât se poate de serios *şi* un astrolog de talie mondială.

– Trebuie să te întrerup. Te previn că sunt un adept convins al scepticismului.

– Nu te cred.

Isabella a sughiţat. M-am gândit că era, probabil, mai beată decât îmi închipuisem.

– Un sceptic nu face vrăji ca să afle locul de provenienţă al chihlimbarului meu.

– Nu e nici un fel de magie la mijloc, doar ştiinţă, ceva muncă de detectiv şi nişte presupuneri. În plus – am ridicat şiragul pentru a-l privi din nou în lumină –, am recunoscut insecta fosilizată din interior; este viespea slavă, o specie pe cale de dispariţie.

Era un şiretlic la care apelam deseori când nu voiam să admit că mersesem pe ghicite – eram un şarlatan care îşi camufla bâjbâiala sub masca unor pseudofapte ştiinţifice.

A făcut ochii mari şi s-a holbat la mine.

– Oliver, dragă, din câte văd eu, nu ai căzut întru totul la pace nici cu intelectul, nici cu intuiţia ta. Nu-i nimic, o să ne fie bine împreună – eu o să te completez, iar tu mă vei apăra.

Fusesem fermecat de engleza ei ciudată, vorbită cu accent italian, dar această mostră de intuiţie feminină, cât se poate de stranie, nu îmi convenise deloc. Aşa că hotărâsem ca, în cazul în care aveam să mă culc cu ea, să o împiedic, pe cât puteam, să-şi continue opera de disecare a personalităţii mele.

– Aşa… ia să vedem, misticul ăsta al tău ţi-a prezis c-o să întâlneşti un englez simpatic, cu un accent încântător, un tip îngrozitor de cinic, însă…

– N-am să-ţi mai spun nimic dac-o să râzi de mine.

– Bine, promit să îmi alung din minte orice idei preconcepute.

– Serios? m-a întrebat cu o ingenuitate care m-a dezarmat total.

– Jur pe sufletul meu cel newtonian.

Mi-a zâmbit. Şi-a terminat băutura şi s-a tras mai aproape.

– Cu mulţi ani în urmă, Ahmos Khafre a intrat în posesia unei scrisori despre care se crede că i-a aparţinut lui Sonnini de Manoncour, un naturalist care însoţea armata lui Napoleon în Egipt. Manoncour povesteşte cum a dat peste nişte informaţii potrivit cărora vasul care o transporta pe Cleopatra, şi care se retrăgea după pierderea bătăliei de la Actium, s-a scufundat în golful Alexandriei; la bordul său se afla un celebru astrarium. Într-o bună zi, voi descoperi astrariumul. Ştiu asta. Şi trebuie s-o fac.

A ezitat, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-mi dezvălui alte detalii, mult mai importante, apoi a tăcut şi a rămas gânditoare. Îmi amintesc chiar şi acum, după atâta timp, intensitatea privirii ei. Faţa triunghiulară, îngustă, mi s-a părut dintr-odată atât de vulnerabilă, încât, spre surprinderea mea, m-am simţit brusc cuprins de o nevoie imperioasă de a o proteja, fapt care mi-a amplificat şi mai mult dorinţa.

– Pot să vin cu tine noaptea asta?

Înţelegeam cu greu ce spunea din cauza zgomotului făcut de petrecăreţii din jur şi, stând acolo copleşit de dorinţa de a o poseda, dar şi de lipsa de încredere în abilităţile mele de cuceritor, mi s-a părut la început că nu aud bine. De-abia mai târziu în noapte, după ce făcuserăm dragoste,

îmi povestise şi despre diagrama astrologică făcută pentru ea de Ahmos Khafre, în care acesta îi prezisese data morţii. Enervat la culme de iresponsabilitatea unui asemenea gest, mă ridicasem în pat şi încercasem s-o conving că totul nu era decât o superstiţie lipsită de orice sens. Fără succes. După trei luni, ne căsătoriserăm.

Am privit în jos spre apele întunecate, meditând la traseul pe care îl parcuseserăm împreună şi la faptul că Isabella era atât de aproape de sfârşitul căutărilor.

Reveria mi-a fost întreruptă de strigătul lui Jamal – frânghia se mişcase. Să fi găsit, într-adevăr, astrariumul? Fără să vreau, am simţit aceeaşi exaltare de care Faakhir se lăsase cuprins mai devreme. Dacă aşa stăteau lucrurile, asistam la un moment memorabil. Am tras de frânghie ca să-i semnalez Isabellei faptul că eram gata şi mi-a răspuns trăgând scurt de patru ori. Am strâns bine clama de oţel pentru a prinde tubul metalic de cablu şi l-am coborât în apă; a dispărut în câteva secunde în adâncuri.

Jamal a scos din buzunarul de la spate un pachet mototolit de Lucky Strike şi l-a întins spre mine şi spre Omar. Mă lăsasem de fumat cu un an înainte pentru că observasem că îmi afecta mirosul – un lucru esenţial în munca mea de depistare a zăcămintelor de petrol –, dar în acea dimineaţă mi-am aprins o ţigară.

– Acum n-avem altceva de făcut decât să aşteptăm, a anunţat Jamal pe un ton plat, apoi s-a apucat să fredoneze încetişor *Stayin' Alive* al lui Bee Gees, în timp ce Omar se uita în gol.

Am schimbat o privire cu Jamal, şi gândurile noastre păreau că se înălţă aidoma fumului de ţigară, în spirale distincte, încolăcindu-se apoi unele în altele pentru a se contopi în final într-o nelinişte comună: dacă eram prinşi?

O şalupă rapidă, ivită pe neaşteptate, s-a apropiat huruind de noi. Stomacul mi s-a făcut ghem; încordat, m-am pregătit să dau piept cu paza de coastă. Omar a sărit însă în picioare şi a făcut cu mâna. De pe punte i s-a răspuns cu acelaşi gest şi vasul s-a îndepărtat.

Omar s-a uitat la mine şi mi-a văzut expresia întipărită pe faţă. A zâmbit.

– Nu-ţi face griji, e un prieten. Şi, oricum, n-avem nimic de ascuns.

Am avut impresia că starea mea de surescitare îi făcea, realmente, plăcere.

În clipa următoare, un stol de porumbei a zburat pe deasupra noastră. Cei doi bărbaţi şi-au ridicat privirile spre cer.

Jamal a înjurat în barbă, uitându-se nervos spre ţărm.

– Asta-i de rău, a murmurat.

– Nu-i semn bun, a confirmat şi Omar, cu o căutătură fioroasă îndreptată spre păsările năpustite în zbor.

– Nu-s decât nişte porumbei, am spus, mirat de agitaţia lor.

– Prietene, astea sunt păsări de uscat şi, vezi bine, se îndreaptă spre largul mării.

– Poate că zboară către o insulă, mi-am eu dat cu părerea.

– Ce insulă? Nu e nici o insulă în apropiere. Ciprul e prea departe pentru ca porumbeii să poată ajunge acolo. Nu, e ceva în neregulă. Poate că se întoarce furtuna sau poate e ceva şi mai periculos.

Într-un târziu, Isabella şi Faakhir au ieşit la suprafaţă, într-un vârtej de spumă argintie, iar eu m-am simţit brusc uşurat. Isabella şi-a împins masca pe frunte, lăsând să i se vadă faţa strălucind de fericire.

– Oliver, l-am găsit! E grozav! Am scufundat tubul şi s-a potrivit perfect, acum tot ce trebuie să facem e să-l ridicăm. Am găsit astrariumul!

4

Isabella mi-a întins detectorul de metale şi a urcat înapoi pe vas. Faakhir a urmat-o, zâmbitor, în timp ce, spre surprinderea mea, Omar şi Jamal s-au tras brusc deoparte, rezervaţi.

– E cazul să plecăm; o să ne întoarcem mâine pentru scufundarea finală, a anunţat Jamal uitân-du-se în zare.

– Nici vorbă! Mâine locul o să fie din nou acoperit de nisip. Trebuie neapărat să scoatem astrariumul din apă într-o oră, înainte de a începe fluxul!

Isabella vorbise pe un ton imperativ, poruncitor. Am aruncat o privire înspre bărbaţi şi am văzut o umbră trecând pe faţa lui Jamal atât de iute, încât probabil am fost singurul care a sesizat-o. Era o expresie pe care o remarcasem şi la unii muncitori arabi de la exploatările petroliere: resentimentul. Le era greu să accepte ordine de la o femeie, oricât de mult ar fi respectat-o.

Sesizând potenţialul conflict, Faakhir l-a bătut împăciuitor pe umăr pe vărul său.

– Hai, te rog, suntem atât de aproape! Ar însemna ca mâine s-o luăm de la capăt.

Jamal a privit din nou în larg spre stolul de porumbei, devenit între timp o mică pată pe cer. Un val mai înalt a săltat barca şi plutele amarate lateral s-au izbit de carcasa vasului cu un zgomot surd.

– Bine, dar grăbiţi-vă cât puteţi de mult.

Am înşfăcat o mască şi un rezervor de oxigen.

– Vin cu voi.

– Oliver, n-am nevoie de… Faakhir a oprit-o cu un gest.

– Isabella, ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

Isabella s-a uitat spre mine.

– Bine, dar va trebui să-mi asculţi ordinele, ai înţeles?

Am încuviinţat, încercând să nu mă gândesc la claustrofobia mea; nu voiam s-o las pe Isabella să se expună unor riscuri suplimentare din lipsă de oameni.

Zona era luminată de un proiector fixat cu o frânghie. Trăiam o experienţă inedită; aveam senzaţia stranie că mă cufundam într-o lume răsturnată, cu soarele aflat dedesubt. Apa era tulbure, dar, pe măsură ce ne-am apropiat de fundul mării, s-a limpezit şi am văzut cu claritate locul – o oază de lumină suspendată, înconjurată de întuneric. Mii de peşti roiau în zonă, atraşi de lumină precum insectele.

Vasul mi s-a părut la început un fel de recif neobişnuit, o excrescenţă neaşteptată de corali şi de moluşte, dar imediat am zărit conturul vag al capului şi al umerilor unui sfinx. Din apropiere, statuia se distingea cu precizie. Algele o acoperiseră în întregime, cu excepţia capului, care, spre deosebire de tot ce mai văzusem până atunci, avea trăsături umane asimetrice. Nasul arcuit şi ochii mari erau surprinzător de realist sculptaţi şi păreau să exprime un umor ambiguu. Creatura care se holba la mine prin apa tulbure era de o frumuseţe palpabilă, vibrantă. Să fi fost o relicvă de pe insula Antirhodos, scufundată în apropiere, cea care adăpostise cândva palatul Cleopatrei şi care fusese, împreună cu întreaga zonă, măturată de valuri uriaşe cu mii de ani în urmă?

Isabella a înotat către mine, gesticulând spre restul sitului. M-am întors încet şi am văzut că forma vasului se imprimase pe fundul mării, scheletul carcasei fiind singurul rămas îngropat în nisip. Isabella i-a dat ocol, arătându-mi cadrul şi mânerele tubului de oţel înăuntrul căruia se afla artefactul. Fusese afundat adânc, în aşa fel încât la ridicare astrariumul să rămână în interior, înfăşurat în mâl ca într-un strat protector.

A desprins proiectorul şi a îndreptat fasciculul de lumină spre tub. Faakhir a prins un cârlig de unul din mânere pentru ca tubul să poată fi ridicat la suprafaţă după ce îl eliberam de pe fundul mării. A dat semnalul, cu degetul mare în sus, şi fiecare din noi a apucat un mâner, trăgând cu grijă pentru a scoate tubul din mâl. Nu era deloc uşor. Îmi simţeam muşchii braţelor încordându-se şi vizorul măştii începuse să se aburească din cauza transpiraţiei. Prin norii de nisip dislocat de-abia puteam zări figura concentrată a lui Faakhir.

Brusc, tubul s-a desprins din strânsoare şi a început să urce, cei cincizeci de centimetri de oţel strălucind slab în apele verzui. Isabella ne-a făcut cu mâna, entuziasmată, apoi a tras de cablu pentru a semnala celor de pe vas că puteau să ridice obiectul. Tubul şi-a început ascensiunea.

În timp ce urca, mi s-a părut că aud o bufnitură înăbuşită, un ecou îndepărtat. Apa a pornit să se agite în unduiri transparente. Peştii s-au împrăştiat speriaţi, care încotro, bancurile s-au destrămat. Exact când m-am întors spre Isabella, întreaga zonă s-a cufundat dintr-odată în beznă. Sentimentul de claustrofobie a devenit foarte intens. M-am panicat şi am început să dau frenetic din mâini şi din picioare, încercând să-i găsesc pe ceilalţi. Degetele mi se încurcau în iarba de mare, iar pieptul îmi era sufocat de o frică oarbă. În faţa mea, întunericul se întindea nesfârşit, un vid absolut.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când reflectorul a început să pâlpâie din nou. Acum însă, raza nu mai era îndreptată către sit, ci undeva în lateral, iluminând norii de nisip care coborau spre fundul mării.

Cutremur. Cu toată mintea mea confuză, gândul mi-a străfulgerat prin cap. M-am uitat în sus. Cablul care ne alimenta cu oxigen părea intact. Dar unde erau ceilalţi?

Isabella. Am privit încordat, încercând să desluşesc ceva prin ceaţa de mâl tulburat, dar nu se vedea nimic. Mă simţeam dezorientat, complet abandonat. Înspăimântat, m-am învârtit în cerc, în căutarea Isabellei. Nimic, nici măcar sclipirea vreunei măşti. Şi pe urmă am zărit-o – o mână

mică, albă, ivită din norii de nisip. Isabella! M-am repezit spre ea cu inima bătând de să-mi spargă pieptul.

Sfinxul alunecase pe o parte şi prinsese sub el piciorul Isabellei. Tubul de oxigen se desprinsese din mască şi din el ieşeau acum bule argintii de aer.

N-am înţeles de la început gravitatea situaţiei; probabil că, din cauza stării de şoc, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am dat roată locului prin norul de nisip, simţindu-mă transportat într-un alt timp şi privind totul din afară, ca şi cum n-aş fi fost decât un observator. Am ezitat – o greşeală fatală.

Apoi, ca prin minune, Faakhir a apărut lângă mine şi amândoi am înotat disperaţi către Isabella. Un fir de sânge rozaliu se răsucea acum în apă, iar şuviţele lungi ale părului ei pluteau delicat ca nişte alge.

În timp ce Faakhir încerca să clintească sfinxul, mi-am scos tubul de oxigen şi am încercat să i-l bag în gură. Ea avea, însă, gura întredeschisă şi era deja inconştientă. M-am proptit, alături de Faakhir, cu umărul în statuie şi am împins-o. Când s-a desprins de pe fundul mării, am tras piciorul zdrobit al Isabellei de sub ea. Ţinând trupul inert strâns lipit de piept, am urcat în grabă spre lumina care se întrezărea deasupra noastră.

Am ieşit la suprafaţă în strigătele celor de pe vas. Înnebunit, am împins-o pe Isabella în sus, spre braţele care se repeziseră s-o apuce, apoi m-am căţărat la bord şi m-am aplecat deasupra trupului întins pe punte. Mâinile mele păreau nişte labe stângace în timp ce îi apăsam pieptul, încercând să pompez apa afară. I-am făcut respiraţie gură la gură; avea buzele reci. Apasă, suflă, apasă, suflă. Ore în şir, aşa mi s-a părut.

Ceilalţi priveau încremeniţi, reduşi la tăcere de grozăvenia scenei. Crâmpeie din acele imagini teribile, incredibile aproape, mi s-au întipărit în memorie, ca arse cu fierul roşu: firele de apă prelingându-se pe la colţurile gurii ei, faţa albă ca varul a lui Faakhir care m-a împins într-un final la o parte, mâinile inerte ale Isabellei. Şi, în tot acest timp, tubul din oţel conţinând astrariumul zăcea pe punte, strălucind în soare.

– Isabella! Isabella! am urlat tremurând incontrolabil, refuzând să cred, zgâlţâindu-i disperat trupul.

M-am prăbuşit apoi pe punte lângă ea şi am luat-o în braţe.

De undeva de sus, ca de la mare distanţă, am auzit vocea lui Faakhir strigând. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Omar ţinând în mână un revolver mic. Avea un aer uşor stânjenit.

– *Ana asif, ana asif.* Îmi pare rău că trebuie să fac asta.

Ameninţarea cu arma şi scuzele lui repetate păreau atât de absurde, încât noi ceilalţi am încremenit uluiţi, urmărindu-l cum ia cilindrul cu astrariumul şi-l bagă sub braţ.

– Ce faci? Ai înnebunit? a strigat Jamal.

– Regret că sunt nevoit să recurg la astfel de măsuri extreme, dar obiectul acesta este mult mai valoros decât vă imaginaţi.

Vorbea întretăiat, pe un ton excesiv de politicos. Apoi a ridicat arma în sus, ca şi cum s-ar fi pregătit să tragă un semnal de avertisment.

Am fost cuprins de o furie oarbă. Fără să-mi mai pese de nimic, m-am repezit asupra lui şi l-am pocnit atât de tare în barbă, încât a căzut pe punte şi a scăpat tubul din mână. S-a rostogolit într-o parte a vasului şi s-a oprit lângă balustradă. Şi-a dat ochii peste cap şi a rămas întins acolo, inconştient.

Brusc, am conştientizat ce făcusem. Speriat, m-am zgâit la trupul prăvălit al lui Omar.

– Cine e? am îngăimat într-un sfârşit.

Faakhir a luat unul din braţele lui Omar şi l-a scuturat, ca şi cum ar fi vrut să vadă că era, într-adevăr, inconştient.

– Nimeni. Un mijlocitor. Nu el mă îngrijorează, ci cei pentru care lucrează.

Calmul desăvârşit şi stăpânirea de sine a lui Faakhir m-au uluit. Confuz şi disperat cum eram, am notat totuşi într-un colţ al minţii că nici el nu era cine părea a fi.

M-am aşezat din nou lângă Isabella şi i-am luat trupul în braţe. De-acum începeam să înţeleg că readucerea ei la viaţă era imposibilă. Cerul şi puntea pluteau undeva în zare, îndepărtându-se de mine. Eram în stare de şoc.

Jamal a ridicat arma şi a îndreptat-o spre Omar. Faakhir l-a apucat de braţ.

– Stai! Dacă-l împuşti, suntem terminaţi cu toţii! I-a luat revolverul, apoi s-a ghemuit lângă mine şi m-a apucat de mână. Oliver, ascultă-mă! Acum trebuie să plec, să pun astrariumul în siguranţă. Îţi promit însă că ţi-l voi înapoia.

Apa scursă de pe costumul Isabellei formase o băltoacă în jurul genunchilor mei. Zăcea cu mâinile date în lături; unghiile începuseră deja să i se învineţească.

Faakhir m-a scuturat.

– Oliver, adună-te! De dragul Isabellei!

Am încuviinţat, incapabil să scot o vorbă.

S-a întors spre Jamal şi i-a spus ceva pe limba lor. Au săltat trupul inconştient al lui Omar şi l-au aşezat în mica plută de salvare prinsă în lateral de vas, apoi au coborât-o în apă. Am revenit brusc la realitatea dureroasă.

– Ce faceţi? am întrebat pe un ton ciudat de indiferent.

– Nu-ţi face griji, a răspuns Faakhir. Curentul îl va purta spre ţărm. O să fie găsit acolo, viu şi nevătămat, peste câteva ore. Iar eu o să câştig timp.

A luat tubul cu astrariumul, apoi s-a aşezat pe marginea bărcii.

– Oliver, când o să ajungi la ţărm, căpitănia portului va chema imediat poliţia. Dacă te vor interoga, nu trebuie cu nici un chip să le spui despre mine sau să menţionezi ceva despre astrarium. Să le povesteşti că ai plecat cu Isabella să faceţi scufundări pentru a vă destinde. Ai înţeles? A repetat sumbru: Oliver, ai înţeles?

– Am înţeles.

Mi-a luat mâna.

– Ne revedem peste câteva zile, prietene. Te caut eu. Dacă ăsta este adevăratul astrarium, Isabella şi-ar fi dorit să-l duci înapoi, acolo unde îi e locul.

Înainte să apuc să zic ceva, s-a rostogolit pe spate şi s-a făcut nevăzut în apă.

Jamal a condus încet vasul spre ţărm. Am păşit pe chei ţinând trupul Isabellei învelit într-o pătură. Îmi amintesc că-i vorbeam şi că vocea mea venea de undeva de departe: îi spuneam că era în regulă, că urma să am grijă de ea şi că totul avea să se rezolve. Eram vag conştient că în spatele meu Jamal discuta cu căpitanul portului.

După câteva minute, o maşină de poliţie şi o ambulanţă au oprit cu scârţâit de frâne la marginea trotuarului. Înainte chiar de a ajunge la Cornişă, un infirmier m-a ajutat să o duc pe Isabella spre brancarda care aştepta. Am aşezat-o cu grijă, trăgându-i pe lângă trup un braţ care căzuse, inert, aranjându-i părul ca să-i încadreze frumos faţa şi murmurându-i la ureche, o parte din mine încă refuzând să accepte că era moartă.

Doi poliţişti s-au îndreptat spre mine şi, cerân-du-şi mai întâi politicos scuze, m-au rugat să-i însoţesc. Fără să le dau atenţie, am continuat să-i mângâi Isabellei faţa rece, degetele rămase ţepene sub mâna mea caldă.

– Domnule Warnock, ne pare rău, dar trebuie să mergeţi cu noi la postul de poliţie. Vă rugăm.

M-au prins uşor, fiecare de câte un braţ, şi m-au condus spre maşina poliţiei.

Am privit peste umăr: trupul soţiei mele era urcat în duba albă. Atunci am văzut-o pe Isabella pentru ultima oară.

5

Poliţiştii m-au reţinut mai mult de o zi, convinşi că Isabella se înecase în timp ce planta mine în mare şi că eu eram spion. M-au interogat şi despre Faakhir şi despre relaţia lui cu Isabella şi, în încercarea de a mă face să mărturisesc, au mers până acolo încât să susţină că ar fi fost amantul soţiei mele.

Le-am răspuns monosilabic, repetând aceeaşi istorie ca o moară hodorogită: voiserăm să vedem cu ochii noştri situl antic, presupuseserăm că aveam pemisiunea oficială de a face scufundări în zona militară, iar cutremurul de pământ ne luase pe neaşteptate, provocând moartea Isabellei. M-au întrebat iar şi iar de ce Isabella, ca arheolog, nu era asistată de o echipă de profesionişti şi dacă auzisem de un bărbat pe nume Faakhir. Am negat că l-aş cunoaşte. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost în continuare sub apă şi vorbele pe care le rosteam ar fi fost purtate de valuri de cealaltă parte a unui perete de sticlă care mă despărţea de lumea exterioară.

Am fost eliberat în zori, din câte am înţeles ca urmare a unui telefon dat de Henries, consulul britanic. N-am fost în stare să mă întorc acasă; în schimb, m-am trezit că mă îndrept împleticit spre vila familiei Brambilla. Timpul se oprise pentru mine în loc, refuzând să se scurgă în prezent, în tragedia care devenise de-acum viaţa mea. Nu ştiu pe unde am mers, dar parcă a trecut numai un minut şi m-am pomenit sub arcada de piatră a intrării, unde am rămas ţintuit locului, prea împietrit pentru a fi capabil să sun. Când am făcut-o şi Aadeel a deschis uşa, faţa mea nebărbierită, hainele murdare şi tremurul meu violent i-au spus totul.

– Domnule Warnock, am crezut că n-o să vă mai dea drumul, a murmurat el, cu chipul palid ca de mort.

– Ce au făcut cu trupul? am întrebat.

– Trupul a fost deja depus în sicriu, e în salonul de la pompele funebre. Înmormântarea va avea loc mâine după-amiază. Faţa i s-a schimonosit de mâhnire. O ştiu de când s-a născut. A fost singurul motiv care a ţinut-o pe stăpână în viaţă, a şoptit, cu chipul lui mare împietrit, ca pentru a nu lăsa durerea să răzbată afară.

L-am strâns în braţe. Umerii i s-au cutremurat. Eu însă, ca englez ce eram, nu puteam să plâng. Suferinţa îmi încătuşase emoţiile, ca un râu îngheţat ce îşi ţine apa captivă sub gheaţă.

„Doamne, ia sufletul acesta, plecat prea devreme dintre noi, şi du-l în împărăţia Ta“, a intonat preotul în italiană.

Am privit sicriul, stând lângă groapa proaspăt săpată care se căsca întunecată dedesubt, misterioasă precum o încăpere secretă. Voiam să sparg lemnul şi să-mi eliberez soţia, s-o salvez. Pierderile grele şi neaşteptate nu se supun nici unei raţiuni sau logici. Sunt urmate de refuzul de a accepta realitatea. Parfumul, căldura fizică a pielii, greutatea capului pus pe umărul tău: amintirea acestor senzaţii rămâne suspendată, aşteptând ca persoana dispărută să se întoarcă pentru a-ţi confirma adevărul ilogic care te bântuie fără încetare – acela că, de fapt, nu a murit, ci doar se ascunde.

Preotul începuse acum să psalmodieze în latină, murmurând solemn vorbe de neînţeles pentru mine, şi m-am trezit cuprins de furie – faţă de un Dumnezeu care permisese o asemenea moarte lipsită de sens, faţă de lumea întreagă, chiar şi faţă de Francesca, pentru că făcuse aranjamentele funerare după bunul ei plac.

Prin tradiţie, familia Brambilla îşi îngropa morţii după două zile, aşa că Francesca, neputând să mă contacteze în timp ce eram interogat de poliţie, luase asupra sa toate detaliile organizării, de la alegerea firmei de pompe funebre până la slujba catolică ţinută la Catedrala Sf. Ecaterina. Totul mi se părea că se desfăşoară cu o rapiditate brutală, ca şi cum Isabella şi-ar fi tras ultima suflare cu numai câteva clipe înainte ca noi să presărăm ţărână deasupra trupului ei.

Nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să dau familiei mele îngrozitoarea veste. L-am sunat mai întâi pe tata. După uluirea iniţială, a insistat, absurd, să mă întorc imediat în Anglia, ca şi cum viaţa mi-ar fi fost pusă în pericol. Înştiinţarea fratelui meu a fost mult mai dificilă. Mi-era teamă ca Gareth să nu folosească această nenorocire ca pretext pentru a cădea din nou în patima drogurilor, dar n-aveam încotro, trebuia să-i spun adevărul. Am făcut-o concis şi fără menajamente, lăsând deoparte detaliile. A tăcut mult timp, după care, spre enervarea mea, mi-a servit un monolog de inspiraţie budistă despre reîncarnare. Ştiam că lipsa lui de tact nu era intenţionată, dar tot m-a deranjat. A terminat cu fanfaronada şi a izbucnit în plâns. ăsta era Gareth, oscilând mereu între bravadă şi fragilitate.

Capul mi se învârtea din cauza Valiumului prescris de doctorul companiei. Soarele dansa, aruncând raze strălucitoare asupra penelor cu care erau împodobite pălăriile extravagante purtate de unele doamne, distrăgându-mi pentru o clipă atenţia, acordându-mi un scurt răgaz de pace în valul de emoţii care mă copleşea. Încercam să nu mă gândesc la nimic. Nu dormisem deloc de la accident, incapabil să închid ochii fără să-mi amintesc trupul Isabellei zăcând inert pe puntea de lemn a vasului. Rememoram ultima noastră conversaţie despre Ahmos Khafre şi despre predicţia sa teribilă. Şi o parte din mine se revolta la ideea că Isabella se lăsase influenţată de el, ca şi cum, dând crezare profeţiei, o făcuse posibilă, semnându-şi astfel condamnarea la moarte.

M-am uitat spre Francesca; stătea de cealaltă parte a mormântului, sprijinită de Aadeel. Purta un taior negru elegant, ce data, probabil, din anii 1950. Pierderea nepoatei o îmbătrânise brusc. Lângă ea se afla Hermes Hemiedes, care-i mângâia absent mâna fragilă. Avea ochii goi, lipsiţi de orice expresie. Mi-am întors privirea în altă parte.

Sunetul scos de lemnul care zgâria pământul m-a smuls din reverie. Sicriul a atins fundul gropii şi sforile au fost desfăcute. O pasăre a planat pe deasupra chiparoşilor şi a mormântului deschis şi mişcarea aripilor ei mi-a atras privirea. Era un uliu. Mi-a amintit de tatuajul Isabellei, de acel Ba al ei. M-am întrebat, abstract, dacă nu cumva era spiritul Isabellei, eliberat din trup. Gândul m-a făcut să uit pentru o clipă unde mă aflam. Am

revenit la realitate când Aadeel m-a tras uşor de cot; ţinea în mână o lopată. Rudele de sex masculin aveau îndatorirea de a arunca primii ţărâna în mormânt. Am luat lopata şi am privit pierdut în jos, spre suprafaţa lucioasă a sicriului; straturile de sol roşiatic nisipos de pe margini îşi schimbau culoarea pe măsură ce groapa se adâncea. Un geofizician care încredinţa pământului trupul soţiei; nu voiam s-o fac. Refuzam să mă despart de ea.

Printre plânsetele asistenţei se strecurau zgomote venite de dincolo de zidurile înalte ale cimitirului: scrâşnetul roţilor de tramvai, tropăitul copitelor de cai, chemarea la rugăciunea de amiază ce răzbătea dintr-o moschee aflată în apropiere, vocea imamului înălţându-se din minaret în aer ca o panglică subţire, purpurie. Oare Isabella le putea auzi din interiorul sicriului? Nu mă puteam abţine să nu mă întreb, încercând să-mi abat atenţia de la durerea insuportabilă care îmi strângea, ca într-o menghină, inima şi plămânii. Clipele se dilatau, trecând fără oprire dintr-una într-alta, în timp ce eu stăteam, paralizat, înfricoşat de perspectiva ploii de ţărână care urma să cadă peste lemn, de sunetul sec ce avea să anunţe sfârşitul.

Cavoul familiei Brambilla avea un altar mare, dominat de o statuie a Fecioarei. Peste tot se puteau vedea cadre circulare, asemenea unor medalioane săpate în marmură în care fuseseră plasate fotografii în sepia ale celor dispăruţi: tatăl Isabellei, Paolo; străbunicul şi soţia acestuia; fratele străbunicului, ucis în cel de-al Doilea Război Mondial; o mătuşă celibatară. Am căutat cu privirea fotografia lui Giovanni Brambilla; părea să lipsească. Sub portretele în miniatură erau trasate alte chenare, căscându-şi sinistru goliciunea. Gândul că acolo avea să-şi găsească în curând locul o fotografie a Iabellei, într-o postură solemnă, dar care să îi trădeze totodată exuberanţa, m-a oripilat.

Căldura mâinilor care le-au cuprins pe ale mele m-a readus la realitate. Aadeel se apropiase şi, împreună, am aruncat primele lopeţi de pământ peste sicriul Isabellei.

Mai multe Mercedesuri negre demodate aşteptau lângă poarta cimitirului ca să-i ducă pe cei îndoliaţi la praznic. Tânjeam după un moment de solitudine; m-am îndepărtat de Francesca şi de anturajul său şi m-am îndreptat spre un şir de chiparoşi. Din spatele unei statui a apărut un bărbat care s-a apropiat atât de repede, încât aproape că nu l-am observat până când nu s-a oprit în faţa mea.

– Domnul Oliver Warnock?

Am tresărit şi mi-am ridicat privirea. Era un bărbat scund, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu pleoape grele, care clipea ca o broască ţestoasă. Avea un aer vag birocratic aşa cum stătea, în costumul său prost croit şi cu fesul brodat pe cap, şi, într-o clipă de rătăcire, mi-a trecut prin minte gândul absurd că îl cunoşteam probabil de la Ministerul Egiptean al Petrolului din Cairo. Omul s-a uitat în jur neliniştit şi m-a tras în spatele unei pietre de mormânt înalte.

– Nu ştiţi cine sunt, dar eu vă cunosc, a spus. Şi am întâlnit-o şi pe soţia dumneavoastră. Din păcate, după ce şi-a găsit sfârşitul.

Am presupus că era unul dintre acei aşa-zişi clarvăzători care se aciuiseră, ca lipitorile, printre membrii vârstnici ai comunităţii europene din Egipt. A sesizat repulsia pe care mi-o stârnise.

– Mii de scuze, lăsaţi-mă să vă explic. Numele meu este Demetriou al-Masri. Sunt medic legist la morga oraşului. Condoleanţele mele, domnule Warnock. Iertaţi-mi îndrăzneala, dar am ceva urgent să vă comunic.

– Aţi fost de gardă în noaptea aceea? am întrebat.

– Sigur că da. Şi am văzut ceva ciudat, domnule Warnock. Pot să vă vorbesc deschis?

– Presupun că n-am cum să vă opresc.

– Ah, vedeţi, în profesiunea mea, am de multe ori de-a face cu lucruri care nu pot fi povestite într-un mod delicat.

Unul dintre cei care asistaseră la înmormântare a trecut pe lângă noi şi a salutat ducându-şi mâna spre borul pălăriei. Al-Masri şi-a coborât vocea.

– Domnule Warnock, îmi revine groaznica sarcină, dar şi datorie, cred, de a vă comunica că trupul soţiei dumneavoastră a ajuns la morgă având lipsă un număr de organe interne.

Mi-a spus-o pe un ton sumbru, dar şi tulburat, ca şi cum comitea o crimă teribilă oferindu-mi această informaţie. Rotiţele mi se învârteau în cap, încercând să prelucreze ştirea.

– Vreţi să spuneţi că s-a făcut o autopsie?

– Vreau să spun că mai multe organe interne au fost scoase înainte ca eu să primesc cadavrul.

M-am rezemat de o piatră de mormânt, cuprins de greaţă. Gândul că trupul Isabellei fusese astfel batjocorit mă dezgusta.

– Nu se poate! am murmurat. Ce vreţi de la mine? am întrebat agăţându-mă în continuare de ideea că omul urmărea să mă stoarcă de bani.

– E îngrozitor pentru mine să fiu purtătorul unei asemenea veşti. Dar trebuie să vă spun că ficatul, stomacul, intestinele şi inima lipseau atunci când am preluat cadavrul. Am mai văzut aşa ceva numai o dată în viaţă, în urmă cu douăzeci de ani. şi, lucru interesant, domnule Warnock, victima era tot egiptolog, tot femeie, şi cam de aceeaşi vârstă cu soţia dumneavoastră.

– Isabella nu mai avea inimă?

A privit din nou neliniştit în jur.

– Vă rog, trebuie să nu atragem atenţia. Comportaţi-vă ca şi cum n-aş face altceva decât să vă prezint condoleanţe. În Egipt, până şi statuile au urechi.

– De ce nu aţi raportat descoperirea?

– Pentru că, prietene, relaţiile mele cu autorităţile sunt şi aşa suficient de încordate ca să nu-mi doresc să le complic şi mai mult. Sper că înţelegeţi.

Am încuviinţat; înţelegeam perfect.

S-a apropiat şi mai mult.

– Ce ştiţi despre arta mumificării? m-a întrebat el şoptit.

– Câte ceva, dar nu prea multe.

– Înseamnă că ştiţi că aceste organe erau foarte importante pentru preoţi în Egiptul antic. Ei le aşezau în vase canopice care aveau modelate pe capac câte o figură a unui zeu care urma să protejeze călătoria celui decedat spre viaţa de dincolo. Nu înţeleg însă de ce i-a fost scoasă şi inima. Tradiţia spune că inima trebuie lăsată în trup, fiind partea esenţială a ritualului cântăririi sufletului. Fără inimă, soţia dumneavoastră n-are nici o şansă să treacă în lumea celor morţi. Va fi, aşa cum spuneţi voi, creştinii, condamnată să rămână pe vecie în purgatoriu.

– Dar de ce ar comite cineva o astfel de crimă abominabilă? Soţia mea era catolică.

Un amănunt nu foarte relevant, probabil, dar încă mă luptam să percep enormitatea veştii. Cât despre bărbat, el era în mod cert întristat de implicaţiile spirituale ale furtului.

– Iar eu sunt musulman sunnit şi unul din bunicii mei era grec şi creştin ortodox. În oraşul acesta, religia nu este un lucru simplu. Sper ca sufletul soţiei dumneavoastră să-şi găsească pacea.

S-a înclinat, m-a salutat cu un „Bună seara, domnule“, şi s-a făcut nevăzut printre pietrele de mormânt.

Am zăbovit în umbra copacilor ale căror ramuri tremurau în adierea vântului, un sentiment copleşitor de neputinţă ţinându-mă pironit pe aleea de pietriş. Cum era posibil ca o fiinţă dotată cu inteligenţă să creadă în dimensiunea spirituală a mumificării? Şi, dacă într-adevăr exista o asemenea persoană, de ce alesese tocmai trupul Isabellei pentru profanare?

6

Maşina îşi croia drum încet prin străduţele înguste, către vila familiei Brambilla. Am privit-o pe Francesca din profil, aşa cum stătea lângă mine, împietrită de o durere profundă.

Trebuia s-o întreb.

– Ce s-a întâmplat cu trupul Isabellei după ce a fost urcat în ambulanţă, pe chei?

– A fost dus la morgă şi depus dimineaţa la salonul de pompe funebre. Familia Brambilla îşi îngroapă repede morţii – aşa o cere tradiţia.

– Eşti sigură că nu s-a făcut nici o autopsie?

– Te rog, tocmai vin de la înmormântarea bietei mele nepoate. Crezi că e cazul să discutăm lucrurile astea acum?

– Francesca, tu te-ai ocupat de toate amănuntele cât timp am fost reţinut de poliţie. Nu vreau decât să aflu dacă s-a făcut vreo autopsie, am insistat, hotărât să obţin un răspuns clar.

– Sigur că nu, a replicat ea scurt.

Întrebarea ta are cumva legătură cu oficialul acela idiot cu care ai discutat la cimitir?

Credeam că nu observase, dar mi-a aruncat o privire tăioasă. Silueta ei fragilă părea pitică în scaunul uriaş, din piele stacojie, al maşinii, şi am fost din nou şocat să constat cât de mult îmbătrânise după accident.

– Îl cunoşti? am întrebat.

– Alexandria nu e decât un sat. Un sat de maimuţe bârfitoare care aduc numai necazuri. Aici coexistă mai multe adevăruri, unele din ele periculoase. Ai grijă, Oliver, altfel te vei trezi că lupţi pentru propriul adevăr, aşa cum o facem cu toţii.

În curtea vilei fusese ridicat un cort mare, care adăpostea o masă lungă, plină de farfurii cu pateuri şi cu dulciuri italieneşti şi arabe. Chelneri îmbrăcaţi în frac se strecurau discret printre oameni, servind cafea, şi toată lumea discuta în şoaptă. ştiam prea bine că Francesca nu-şi putea permite cheltuielile legate de praznic, dar, atunci când îi oferisem bani, mă refuzase indignată. Faţada era tot ce le rămăsese multora dintre membrii diasporei europene din Alexandria, pentru care păstrarea iluziei de grandoare şi de bogăţie reprezenta un element crucial.

Pentru prima oară am avut răgazul să-i cercetez pe cei care asistaseră la slujba de înmormântare. Cecilia, mama Isabellei, femeia care o părăsise când era mică şi care avea şi acum o frumuseţe ce ieşea imediat în evidenţă. Mai erau italienii, în majoritate vârstnici îmbrăcaţi elegant, care formau cercul de cunoştinţe al Francescăi, şi Henries, consulul britanic care mă eliberase din arest, venit împreună cu soţia. Henries mă privise de sus atunci când ne cunoscuserăm şi îmi auzise accentul britanic din nord, iar când aflase cu ce familie de rang înalt mă înrudisem prin căsătorie, nu făcuse nici un efort pentru a-şi ascunde surpriza; aceste reacţii nu-l făcuseră deloc simpatic în ochii mei.

Am zărit şi un reprezentant al clientului companiei mele, The Alexandrian Oil Company, pe domnul Fartime, cel care mă angajase în calitate de consultant. Mi-a prins privirea şi şi-a înclinat uşor capul, în semn de recunoaştere şi de compasiune. În ciuda disputelor, majoritatea pe teme inofensive, de genul protejării mediului, pe care le avea cu Isabella cu ocazia unor cocktailuri la care se nimerea să participăm împreună, îmi plăcea de Fartime. Lângă el stătea o europeancă de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum gri de tweed, prost croit şi total nepotrivit pentru căldura din Alexandria, după cum o demonstra şi faţa ei îmbujorată. Amelia Lynhurst. Am surprins-o privindu-mă, după care şi-a întors ochii spre Hermes Hemiedes, aflat mereu în preajma Francescăi. Am sesizat cu uimire că vederea lui i-a provocat nelinişte şi că s-a întors repede cu spatele.

Un bărbat înalt şi bine făcut, cu puţin peste treizeci de ani, s-a apropiat de mine, urmat de soţie, care avea un văl tras peste faţă. Era Ashraf Awad, fiul lui Aadeel, intendentul Francescăi. Crescuse alături de Isabella şi rămăseseră prieteni şi la maturitate. Era o relaţie pe care, fără să vreau, o consideram ameninţătoare la adresa mea deoarece bănuiam că în spatele camaraderiei lor se ascundeau şi unele momente de intimitate. Socialist şi susţinător înfocat al lui Nasser, Ashraf îşi completase studiile de inginerie la Universitatea din Moscova, fapt care era în acord cu înclinaţiile politice de stânga ale Isabellei. „Noul Egipt“, aşa îl prezenta ea pe Ashraf. Considera educaţia pe care o primise şi ardoarea lui politică o manifestare a laturii pozitive a naţionalismului egiptean. Ashraf ne făcuse odată o vizită la Londra, când se întoarcea din Moscova la Cairo. Dormise pe canapea şi, timp de câteva săptămâni, fusese în centrul atenţiei la toate petrecerile, captivându-le pe femei şi indignându-i pe bărbaţi cu discursurile sale arzătoare despre socialism şi despre Orientul Mijlociu. Simţeam că nu aproba întru totul alegerea Isabellei, dar soţia mea îl iubea. Într-un fel, reprezenta acel frate pe care nu-l avusese niciodată. Şi, mai important, văzuse în el o modalitate prin care ea însăşi se putea integra în noua societate egipteană postcolonială. Barba abia mijită şi hainele tradiţionale arăbeşti purtate de Ashraf, precum şi veşmântul *abeyya* complet, cu tot cu văl, care o acoperea pe soţia sa m-au pus însă pe gânduri. Aşa să arate „noul Egipt“? Când şi de ce devenise Ashraf musulman practicant?

Spre surpriza mea, a izbucnit în plâns când mi-a luat mâna.

– Oliver, prietene, ce tragedie! Eu am pierdut o soră, şi tu – o soţie. Isabella a fost o femeie de mare curaj. Mai mare, probabil, decât ne vom închipui vreodată. M-a îmbrăţişat; jenat, l-am bătut stângaci pe spate.

În secret, invidiasem dintotdeauna modul deschis în care bărbaţii din Orientul Mijlociu îşi exprimau emoţiile. Nu-mi aminteam ca tata să ne fi îmbrăţişat vreodată, nici pe mine şi nici pe Gareth. O mână pe umăr era tot ce puteam aştepta din partea lui, şi în copilărie tânjisem după intimitatea greoaie a acestui gest aparent întâmplător. În Egipt, bărbaţii obişnuiesc să sărute sau să ţină de mână pe alţii în public, iar taţii îşi

dezmiardă fiii în văzul tuturor. Am privit cu ranchiună ascunsă lacrimile care curgeau pe obrajii lui Ashraf. Îmi ţinusem durerea în frâu şi acum îmi doream să pot plânge şi eu.

Hotărâtă să urmeze întocmai regulile de protocol, Francesca a întrerupt manifestările de compasiune ale lui Ashraf şi m-a condus spre o estradă amplasată într-un capăt al cortului, pe care erau aşezate trei scaune din lemn sculptat.

– Tu, ca soţ, vei sta în centru. Eu voi fi în dreapta şi mama – Francesca a scuipat cuvântul cu un dezgust prost mascat – va sta în stânga ta. Oamenii ne vor adresa condoleanţe, iar noi ne vom purta aşa cum se cuvine în astfel de ocazii. Şi, cu asta, îndatoririle mele de bunică se vor sfârşi.

Cecilia s-a prăbuşit pe scaun, gemând uşor, cu gura strident rujată închizându-se şi deschizându-se spasmodic, ca un peşte eşuat pe uscat. Stilul ei teatral de a-şi manifesta suferinţa mă irita, şi am remarcat că şi Francesca o privea dezaprobator.

Deşi fusesem căsătorit cu Isabella timp de cinci ani, nu o întâlnisem niciodată până atunci pe Cecilia. Isabella îmi mărturisise că teama de apropiere a mamei ei friza patologicul.

„Are o senzaţie de claustrofobie dacă se întâmplă să petreacă un timp cu propria fiică, îmi povestise ea într-o seară, după o ceartă la telefon cu Cecilia. Nu-i place să i se aducă aminte că e mamă. E o femeie care a fugit întotdeauna de trecutul său şi care e speriată că acesta ar putea s-o ajungă din urmă, sub forma unei fiice pline de resentimente."

Comentariile sarcastice ale Isabellei îmi răsunau încă în urechi. Avea toate motivele să aibă resentimente. Din punctul ei de vedere, fusese un copil abandonat. Dar, văzând reacţia de acum a Francescăi, am bănuit că situaţia era ceva mai complicată decât părea la prima vedere.

Efectul calmantului începea să treacă. Aveam nevoie disperată de un întăritor pentru a face faţă durerii care mă asalta şi perspectivei de a fi compătimit de o mulţime de necunoscuţi, numai că pe masă nu se zărea nici strop de alcool.

Un bărbat mi-a făcut cu mâna din celălalt capăt al cortului. Francesca mi-l arătase mai înainte, dispreţuitoare. Era Carlos, soţul Ceciliei. Era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât ea şi purta uniforma tipică europenilor înstăriţi: pălărie de panama, costum din bumbac, mocasini şi butoni de aur, care străluceau în soare. Cerându-mi scuze, m-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre el. Am dat mâna şi s-a prezentat. Apoi m-a luat familiar de braţ şi m-a tras în spatele cortului, departe de ochii curioşi.

– Uite, prietene, serveşte-te cu nişte *grappa* din satul meu natal, mi-a spus, întinzându-mi un flacon argintiu, scos din buzunar.

L-am deschis şi am tras, recunoscător, o duşcă zdravănă. Alcoolul m-a ars pe gâtlej şi s-a urcat repede până în moalele capului, dar m-a făcut să dau uitării evenimentele recente – exact ceea ce îmi doream.

– Îmi pare sincer rău că ne întâlnim în asemenea circumstanţe. Of, femeile Brambilla! Nici n-apuci să te dezmeticeşti, că te-au şi prins în gheare. Trebuie să ştii însă că soţia mea îşi iubea fiica.

– Avea un mod cam ciudat de a-şi arăta sentimentele, am replicat.

Încercasem să-mi amintesc ce fel de afaceri făcea Carlos, dar ceaţa care îmi învăluise creierul după combinaţia de tranchilizante şi *grappa* mă împiedica.

– Lucrurile sunt cu mult mai încurcate decât ştim noi, prietene. Reţine că, după moartea lui Paolo, bunicii au fost cei care au insistat să o ia pe Isabella la ei. Iar bătrânul Giovanni era nebun de legat şi obsedat de misticism. Hipnotiza oamenii, aşa cum fac şi şerpii. Dacă mă întrebi pe mine, nimeni din familia Brambilla nu-i întreg la minte. Cât despre Francesca, ea e şi acum supărată pe tatăl Isabellei pentru că a murit aşa de tânăr.

Am încuviinţat, nu foarte convins de argumente, i-am mulţumit pentru *grappa* şi m-am întors la locul meu. Francesca mi-a aruncat o privire sfredelitoare dar, ocupată cum era cu musafirii italieni, s-a abţinut să mă mustre.

Am constatat cu spaimă că primul vizitator vorbitor de engleză care s-a apropiat pentru a-şi prezenta omagiile era Amelia Lynhurst. O cunoscusem cu ocazia unui cocktail organizat de Consulatul Britanic. Egiptologul între două vârste era celebră pentru taioarele sale de tweed purtate chiar şi în toiul verii, spre amuzamentul membrilor arabi ai prestigiosului club Smouha Polo, care puneau pariuri pe motivele acestor apariţii legendare. Avusesem întotdeauna impresia că Amelia rămăsese încremenită într-o altă epocă, de parcă Kensington, cartierul londonez pe care îl părăsise la sfârşitul anilor 1940, se conservase cumva în gelatină, păstrându-şi aspectul postbelic, cu gazometrele, raţiile, apartamentele sărăcăcioase şi ceaţa britanică suspendate în timp, în aşteptarea întoarcerii ei. Atunci când ne cunoscuserăm, se lansase într-un monolog pătimaş despre modul în care exploatarea resurselor de petrol distrugea lumea înconjurătoare – Gaia, cum o numea ea, spre enervarea mea. Încercase, de asemenea, să mă tragă de limbă în legătură cu cercetările întreprinse de Isabella, fapt care mă făcuse s-o antipatizez de la bun început, ceea ce nu mi se întâmpla prea des. Părea înnebunită să obţină noi informaţii, poate în vederea elaborării unei teze prin intermediul căreia să-şi redobândească reputaţia. Indiferent de motivele pentru care mă chestionase la acea vreme, nu aveam pic de încredere în ea.

– Sunt surprins să vă văd aici, domnişoară Lynhurst, nu m-am putut împiedica să rostesc.

– Bănuiesc că nu te-ai aşteptat să vin, mi-a răspuns. Dar nu uita că am ţinut foarte mult la soţia ta şi că am fost extrem de apropiate în perioada studiilor ei la Oxford. S-a aplecat în faţă şi a continuat, pe un ton scăzut: Cu toate că acum ai pe cap alte probleme, mai presante, sper totuşi că îţi dai seama de implicaţiile pe care le presupune ascunderea unui artefact antic, în special a unuia cu aşa mare valoare spirituală. fiara aceasta trece prin chinurile unei perioade de renaştere spirituală extrem de delicate şi vremurile sunt primejdioase. Un astfel de obiect antic poate fi înzestrat cu puteri de neînţeles pentru un om ca tine, cu preocupări atât de prozaice. Alţii sunt însă perfect conştienţi de însemnătatea lui. Şi, dacă obiectul ajunge pe mâinile cui nu trebuie, poate produce efecte dezastruoase.

Uimit de modul brutal în care mă abordase, am intrat în defensivă. Să fi avut Isabella dreptate atunci când mă prevenise că Amelia Lynhurst ar putea fi la curent cu stadiul explorărilor sale? Am decis că soluţia cea mai bună era să fac pe prostul.

– A, eu şi Isabella nu prea discutam despre munca noastră, am replicat pe un ton lejer.

Amelia mă urmărea atent, sceptică.

– Oliver, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul meu, te rog să nu eziţi, caută-mă la orice oră. Nu sunt sigură că Isabella avea o idee precisă în legătură cu valoarea obiectului pe care îl căuta…

A ezitat, apoi a aruncat o privire peste umărul meu. Am sesizat cu surprindere o anumită teamă în ochii ei. M-am întors şi l-am văzut pe Hermes Hemiedes îndreptându-se spre mine, împreună cu preotul care oficiase slujba de înmormântare.

– Acum trebuie să plec, a spus Amelia strângându-mă de mână şi îndepărtându-se.

Hermes a urcat pe estradă cu un zâmbet ironic pe buze.

– Femeile de genul acesta sunt primejdioase tocmai pentru că nu par să fie, a remarcat în timp ce o urmăream amândoi pe Amelia ieşind din

cort. Oliver, moartea Isabellei este o pierdere îngrozitoare pentru noi toţi.

M-a îmbrăţişat, învăluindu-mă într-un val de mosc şi în parfumul unei ape de colonie cu o notă de prospeţime, punctată de tonuri mai aspre. În starea de exaltare emoţională în care mă găseam, mi s-a părut izul descompunerii fizice, aşa că m-am retras încordat.

– Mulţumesc. Ştiu că Isabella vă respecta foarte mult, ceea ce nu prea îi stătea în fire.

A râs scurt, cu un lătrat ca de hienă. Ochii mi s-au fixat asupra unui pandantiv ciudat pe care îl purta la gât: o reproducere din argint a imaginii lui Thoth, zeul Lunii, reprezentat ca babuin, cel despre care vechii egipteni credeau că dăruise lumii hieroglifele, în numele lui Ra.

– Oamenii foarte inteligenţi sunt de multe ori şi foarte aroganţi, a continuat el. Eu am ajutat-o pe Isabella să devină ceea ce era: o femeie care refuza compromisul.

– Da, ştiu asta.

S-a apropiat mai mult, învăluindu-mă din nou în aroma aceea greţoasă.

– Dacă Isabella a descoperit, într-adevăr, astrariumul, ar trebui să ştii că dispozitivul este extrem de valoros pentru o grămadă de oameni, mulţi dintre ei mai lipsiţi de scrupule decât mine.

A scos o carte de vizită din buzunarul de la piept şi mi-a strecurat-o în mână.

– Dacă vrei să respecţi întocmai dorinţele dragei tale soţii, ar fi bine să-mi faci o vizită cât mai curând cu putinţă. Pe la apus ar fi momentul cel mai bun.

Am privit adresa: am recunoscut strada – era în vechiul cartier arăbesc din vestul oraşului. Când mi-am ridicat privirea, bătrânul egiptolog îşi croia drum printre invitaţi, silindu-i să se dea în lături din calea lui cu mersul său uşor necoordonat. M-am întrebat pentru o clipă ce-ar zice dacă i-aş destăinui cele aflate de la medicul legist.

Eram obosit mort. M-am hotărât să plec, dar Francesca m-a prins de încheietura mâinii, împiedicându-mă să cobor de pe estradă.

– Oliver, n-ai cum să pleci acum.

– Ba da, pot şi am s-o şi fac, am răspuns. E momentul să-mi încep propriul doliu.

Niciodată până atunci nu mă purtasem atât de sfidător cu bătrâna doamnă; a renunţat la ideea de a mă face să mă răzgândesc.

Am fost surprins să văd că aproape se înserase. Un *hantour,* o şaretă mică trasă de un cal, aştepta în faţa vilei familiei Brambilla. Conducătorul, un bărbat între două vârste, slab ca un schelet, fuma rezemat de zidul casei. Şi-a aruncat ţigara pe jos şi s-a îndreptat din şale când m-a văzut.

– Vă rog, urcaţi, mi s-a adresat pe un ton politicos, dar autoritar.

Voiam să merg pe jos, aşa că i-am făcut semn că nu mă interesa propunerea.

– Nu, domnule Warnock, insist. Pentru dumneavoastră e gratis.

Am ezitat, întrebându-mă dacă nu cumva era de la poliţia secretă, dar o anumită demnitate în felul în care îmi vorbea şi faţa lui deschisă în timp ce îşi pleda cauza mi-au inspirat încredere. Poate că m-am purtat prosteşte, dar adevărul e că eram istovit de atâta suferinţă. Am urcat şi i-am cerut să mă ducă acasă, în cartierul Roushdy.

Am străbătut străzile înguste ale oraşului. Aerul era înmiresmat după ploaie, iar legănatul şaretei, acompaniat de tropotul copitelor, mi-a indus o stare de transă. În mintea mea, mişcarea aceea, care amâna într-un fel teribila singurătate care ştiam că mă aştepta, se contopea cu crâmpeie de amintiri ale vieţii petrecute alături de Isabella.

Şareta a încetinit lângă o arcadă joasă care părea să ducă într-o curte interioară întunecoasă. Un bărbat care purta pe cap o eşarfă ce îi acoperea aproape în întregime faţa a sărit lângă mine în şaretă. Pe umăr avea aruncat un sac. Am tresărit şi m-am dat înapoi, trezit brusc din reverie. Spre marea mea uşurare, de sub pânza de un albastru intens s-a ivit chipul lui Faakhir.

– Nu spune nimic, mi-a şoptit el… Astrariumul e în sac, la picioarele tale. I-am promis Isabellei că voi avea grijă de el şi că ţi-l voi preda în siguranţă. M-a asigurat că vei şti ce să faci cu el. Oliver, trebuie să-l aperi cu preţul vieţii. Nu ştiu exact ce puteri are, dar există oameni care cred că-l pot utiliza pentru a distruge tot ce am realizat în ţara asta – stabilitate politică, pace, viitor economic… şi chiar mai rău de atât.

Şareta a oprit cu un scrâşnet de roţi în faţa casei.

La o fereastră de la etaj am distins silueta singuratică a lui Ibrihim. Aprindea luminile, aşteptând să mă întorc.

– Du astrariumul la prietenul tău, Barry Douglas. Poţi să ai încredere în el. Va şti cum să deschidă containerul şi să dateze cu carbon astrariumul, pentru a afla exact ce reprezintă. Trebuie s-o faci – de dragul Isabellei. Ştii cât de mult am ţinut şi eu la ea.

L-am prins de mână.

– Faakhir, de ce îţi rişti viaţa? Pentru cine lucrezi?

A zâmbit enigmatic şi a clătinat din cap.

– Ai grijă de tine, prietene.

A sărit din şaretă şi a dispărut în umbră.

7

Stabilisem cu Barry Douglas să ne întâlnim la Spitfire, un băruleţ situat pe Rue de l'Ancienne Bourse, chiar la ieşirea din Sharia Saad Zaghloul, una dintre pricipalele artere din Alexandria. Înfiinţat în anii 1930, localul se bucurase de popularitate în rândurile trupelor aliate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Proprietarul – un anglofil convins – instalase cu mândrie în vitrină un mic bust din ghips al lui Winston Churchill, drapat în steagul britanic, bine-cunoscutul Union Jack. În interior, lumina discretă făcea ca barul să fie cufundat într-un amurg perpetuu. Era unul dintre locurile favorite ale lui Barry.

Eu şi Isabella ne împrieteniserăm repede cu Barry Douglas; eu, unul, fusesem cucerit atât de spiritul său nonconformist, cât şi de refuzul lui ferm de a înghiţi toate tâmpeniile, o trăsătură tipic australiană. Împărtăşeam toţi trei o puternică repulsie faţă de cei care emiteau pretenţii exagertate şi faţă de snobism. Nu ne potriveam însă când venea vorba despre misticism şi despre spiritualism, pasiuni pe care Barry le avea în comun cu Isabella.

M-am oprit în pragul uşii. Când vorbisem cu el la telefon, nu avusesem tăria să-i dau vestea morţii Isabellei. De fiecare dată când eram nevoit să înştiinţez pe cineva de această nenorocire, retrăiam scena înecului, aşa că începusem să mă tem de aceste momente. În plus, m-am gândit că era probabil să fi auzit ce se petrecuse – în Alexandria, veştile circulau, de obicei, cu viteza vântului. Mi-am adunat tot curajul şi am intrat. Pe pereţi stăteau atârnate o mulţime de fotografii vechi, instantanee alb-negru prăfuite înfăţişând tineri zâmbitori, toţi îmbrăcaţi în haine milităreşti, cu braţele petrecute pe după umerii celorlalţi şi privind spre camera foto – britanici, canadieni, australieni, neozeelandezi şi câte un scoţian, cu nelipsita beretă. Unii dintre ei păreau nişte copii înotând în uniforme neajustate: umeri adolescentini înguşti, pierduţi în tunici prea largi; ochi mari ce trec dincolo de graniţa timpului, cu câte o mărgică de teamă îngropată în centrul pupilelor, contrazicând total rânjetul larg de dedesubt. Nu le fusese, probabil, deloc uşor să apere un teritoriu considerat de mulţi localnici furat sau să aibă de-a face cu comunitatea arabă, recunoscută pentru ipocrizia sa, ca să nu mai vorbim despre italienii din Alexandria, de genul tatălui Isabellei, oameni care se alăturaseră pe faţă lui Mussolini sau germanilor.

Am aruncat o privire în jur, dar nu l-am zărit pe Barry, aşa că m-am aşezat la bar şi am comandat un Bloody Mary. Uitându-mă la pozele de pe pereţi, nu m-am putut împiedica să nu mă întreb câţi dintre acei soldaţi tineri zăceau acum în cimitirul militar El Alamein. Erau acolo şapte mii de morminte, dispuse în şiruri de o monotonie înspăimântătoare, pietrele funerare cele mai impresionante anunţând că acolo erau îngropaţi şapte soldaţi necunoscuţi, cinci soldaţi necunoscuţi şi aşa mai departe. Camarazi sfârtecaţi de gloanţe şi aruncaţi apoi împreună în îmbrăţişări neînchipuit de macabre.

– Hristoase, ce faţă lungă ai! Vocea cu accentul australian inconfundabil a lui Barry Douglas a bubuit în încăpere. Şi-a tras un taburet lângă mine şi a încercat să-şi salte pe el trupul masiv. Nenorocitele astea de taburete sunt pentru piticanii. Aziz! a ţipat el la proprietarul ocupat cu ştergerea paharelor. Când mama naibii ai de gând să cumperi nişte scaune ca lumea?

Aziz a ridicat din umeri, amuzat de vorbele australianului, un obişnuit al localului.

Barry s-a întors cu faţa spre mine.

– Măcar aici servesc bere rece. Cum o mai duci, amice?

M-a strâns cu putere în braţele lui uriaşe.

Mi-am ascuns faţa, de teamă să nu izbucnesc în plâns. Şi aş fi făcut-o, dacă n-aş fi fost pe moment copleşit de mirosul care emana din jacheta antică din piele a lui Barry, o combinaţie de after shave, transpiraţie stătută şi haşiş. Mi-a dat drumul pentru a-şi şterge discret o lacrimă.

– A fost o înmormântare tragică! Detest înmormântările. Când o fi să ajung în ceruri, lângă marele Buddha, voi cere ca rămăşiţele mele pământeşti să fie gătite într-o tocană delicioasă, aşa încât particulele din trup să-mi fie reciclate în modul cel mai util cu putinţă.

Ăsta era necazul cu Barry: nu ştiai niciodată când vorbeşte serios.

– Ai fost la acolo? Probabil că trecusem prin toată ceremonia ca un somnambul, din moment ce nu-l zărisem.

– N-aş fi lipsit pentru nimic în lume. Am stat mai în spate şi m-am îmbătat criţă. N-am vrut să-i ofuschez pe localnici. Şi-a suflat nasul într-o batistă mare, brodată. Măcar papistaşii ştiu să facă spectacol, spre deosebire de nenorociţii ăştia de irlandezi protestanţi. Nu există funeralii decente dacă n-ai parte de niţel fast. Dar de ce tocmai Isabella? Era atât de tânără! Nu-i sosise ceasul! A izbit cu pumnul în tejghea pentru a-şi sublinia spusele. La dracu'! Chiar nu-i sosise ceasul!

Un cuplu refugiat într-un colţ şi-a ridicat ochii, un marinar cipriot, care se cinstea de unul singur, s-a întors spre noi şi o pisică rătăcită a zbughit-o de sub masă. Din spatele barului s-a auzit păcănitul casetofonului şi muzica celor de la Kinks a pus capăt tăcerii, proclamând în tonalităţi distonant de tinereşti suferinţele unei alte lumi.

Fără să mai aştepte comanda, Aziz a trântit un pahar de bere în faţa australianului.

Barry Douglas se număra printre acei puţini indivizi pe care mi-a fost dat să-i cunosc ale căror exuberanţă şi nonconformism aveau efectul unui şoc electric; era animat de un sentiment aproape copilăresc al absurdului, deopotrivă eliberator şi contagios. Era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, 1,90 metri înălţime şi 126 de kilograme, cu o chică încâlcită de păr blond-argintiu şi o barbă în aceeaşi nuanţă, care îi dădeau înfăţişarea unui zeu viking. Pielea, mereu bronzată, era plină de riduri, aşa cum se întâmplă cu toţi albii care trăiesc în Africa. Când se îmbăta, arăta şi se purta ca un taur furios, dar, când era treaz, era în stare să farmece şi cea mai inabordabilă femeie. Localnicii arabi îl iubeau, şi locuia de atâţia ani în Alexandria, încât era privit drept un fel de talisman. Ciocnirile sale cu poliţia municipală erau cunoscute de toată lumea, dar forţele de ordine îi tolerau şi ele, cu afecţiune, escapadele regulate. Scufundător şi surfer pasionat, pretindea că petrecea mai mult timp în ocean decât pe

uscat. Se prezenta drept „expert marin“, deşi nimeni nu ştia exact în ce domeniu. Eu îl consideram mai degrabă căutător de comori, dar, cu cât ajungeam să-l cunosc mai bine, cu atât descopeream la el talente nebănuite, în cele mai surprinzătoare domenii.

Barry părăsise Australia natală la sfârşitul anilor 1950, iar la începutul anilor ’60 ajunsese pe ţărmul Californiei, unde se implicase în unele dintre primele experimente cu LSD făcute de studenţii de la Universitatea Berkeley. A fost o experienţă care i-a marcat profund viaţa. A abandonat studiile în favoarea aventurii şi şi-a găsit un post de scufundător în echipa lui Jacques Cousteau, unde a prins gustul explorării epavelor. Ducea un trai libertin, dar, când pornea la vânătoare, era capabil să se dedice total muncii, cu o concentrare de-a dreptul periculoasă, transformându-se într-un adevărat rechin. Isabella îmi povestise că era unul dintre cei mai buni restauratori de artefacte antice din aur, argint şi bronz, iar abilitatea sa fenomenală de a data cu carbon obiectele din lemn devenise legendară în rândurile arheologilor.

După ce renunţase să mai lucreze pentru Cousteau, continuase să colinde lumea şi, în final, se stabilise în Alexandria. Obsedat sexual autodeclarat, era la fel de monogam ca un iepuroi şi considera căsătoria o instituţie demodată şi dezgustătoare, ceea ce nu-l împiedicase să se însoare de trei ori: prima dată cu o hindusă, a doua oară cu o thailandeză budistă şi ultima dată cu o musulmancă, toate mariajele sfârşind dezastruos.

– Am ţinut mult la Isabella. A sorbit îndelung din bere şi s-a holbat la mine. Pentru numele lui Dumnezeu, Oliver, ştiu că eşti englez, dar nu-ţi mai ascunde sentimentele! Mă sperii.

M-am uitat spre verigheta de la mână.

– Nu pot. Nu încă. Probabil că peste câteva zile o să bocesc de mama focului.

Barry m-a sfredelit cu privirea, cu irişii săi gri-albăstrui plutind într-o mare de capilare sparte.

– Sper că înţelegi, a spus, rotindu-şi braţele pentru a cuprinde întregul bar, cu tot cu clienţi şi cu Aziz, retras într-un colţ şi aprinzându-şi o ţigară, că eşti conştient că tot ce vezi aici nu e decât o iluzie, o sumă de particule de materie, de corpuri şi de neuroni. Ea e cu tine, în tine, în…

M-a cuprins un val de furie. N-aveam nevoie de compasiunea lui.

– Lasă-mă dracului cu tâmpeniile astea, Barry! Sunt ateu – asta în caz că ai uitat. Şi n-am la îndemână nici un basm, dintr-alea drăguţe şi pline de învăţăminte, pe care să mă bazez la nevoie.

– Nu-s deloc tâmpenii, Oliver. Doar nu-ţi închipui că omul nu e decât o fiinţă muritoare, atât şi nimic mai mult, un amestec trecător de sânge, oase şi carne? Vechii egipteni aveau dreptate. Dincolo de realitatea pe care o percepem amândoi, aici şi acum, există o altă lume. Ascultă-mă pe mine, Oliver, eu am văzut cosmosul cu ochii mei.

– Cred c-ai consumat prea multe substanţe interzise.

Şi-a ridicat sfidător paharul de bere.

– Mda, poate că ai şi tu dreptate. Poate că materia cenuşie din capul bătrânului Barry e cam arsă. Dar am cunoscut tipi cu un IQ de trei ori mai mare ca al meu, fizicieni, care sunt de aceeaşi părere. În fine, asta nu schimbă cu nimic faptul că Isabellei nu-i venise ceasul.

A dat pe gât restul de bere. I-am urmat exemplul, apoi i-am făcut semn lui Aziz să aducă un alt rând.

– Am fost cu ea când s-a înecat. Am încercat s-o salvez, dar…

– Dragul meu, nimeni n-avea cum să prevadă cutremurul. Nimeni – cutremurele submarine sunt aşa frecvente… Da’ de ce mama naibii făcea Isabella scufundări în golf? ştii bine că e o zonă strict interzisă. Nu, lasă-mă să ghicesc: amândoi lucraţi pentru MI5 şi căutaţi secrete militare pe fundul mării.

Îngrijorat, Aziz şi-a apropiat capul de noi.

– Prietene, te rog, nu glumi cu astfel de lucruri. În Alexandria, şi şerpii au urechi.

– Nu zău? Şi şoarecii cântă cucurigu!

Barry s-a aplecat, prefăcându-se că se uită pe sub tejghea, apoi prin cotloanele barului.

Fără să dau atenţie acestei aşa-zise manifestări de paranoia, am coborât glasul:

– Deja m-au interogat în legătură cu scufundarea – douăzeci şi patru de ore, fără întrerupere. Compania mea i-a telefonat consulului britanic, care a reuşit într-un final să mă scoată din arest pe cauţiune.

– Nenorociţii naibii, n-au pic de respect pentru suferinţa omului! Barry schimbase tonul şi îmi vorbea acum cu seriozitate. Bun, dar Isabella căuta acolo ceva anume, să nu zici că nu!

Am aruncat o privire către Aziz, care se trăsese spre celălalt capăt al tejghelei – deliberat, după cum am presupus – şi îşi făcea de lucru cu spălatul paharelor. M-am întors spre Barry.

– Da, şi a şi găsit un obiect despre care era convinsă că e de o importanţă istorică.

– Şi?

– O să te rog să faci datarea cu carbon a oricărei porţiuni de lemn peste care o să dai. Cred că artefactul în sine este făcut din bronz. Sau cel puţin aşa bănuia Isabella.

Mi-am amintit ultimele cuvinte spuse de Faakhir. Luasem sacul de la el şi-l dusesem acasă, dar, în afară de a scoate dinăuntru tubul din oţel, nu făcusem nimic altceva. Barry, abia dacă pot să mă uit la el. Pentru mine, toate astea sunt de domeniul trecutului. Şi n-au nici un fel de însemnătate, nu prin comparaţie cu moartea Isabellei.

Barry m-a adus acasă cu maşina firmei – eram prea beat ca să conduc. Toate luminile erau stinse în vilă, cu excepţia uneia care ardea la primul etaj. Am dat apreciativ din cap: Ibrihim nu se dusese la culcare, în aşteptarea mea. M-am îndreptat împleticit spre uşa din faţă. În cele câteva zile scurse de la accident îl auzisem de mai multe ori plângând în cămăruţa lui. Se retrăsese într-o reticenţă formală, ca şi cum moartea ar fi fost un musafir important care, odată intrat în casă, trebuia tratat cu tot respectul. Acoperise toate oglinzile şi dăruise cuiva pisoiaşul adoptat de Isabella, susţinând că păstrarea animalului aduce ghinion.

Am bâjbâit ameţit după cheie, şi Ibrihim a coborât şi mi-a descuiat uşa. Musulman practicant, era total împotriva băuturii. S-a încruntat la mine când a văzut că mă împiedic în hol, gata-gata să cad. Barry m-a prins în ultima clipă.

– Domnul Warnock e copleşit de durere, a apucat Barry să explice solemn, înainte de a râgâi zgomotos.

Ibrihim s-a cutremurat, scârbit de damful de alcool exalat de hainele mele.

– Sigur, domnule, a replicat, revenindu-şi. Din câte am auzit, cafeaua e un remediu excelent în astfel de situaţii. Ce ziceţi? Să vă fac o cafea?

– Excelentă idee, am răspuns, făcând eforturi să nu mă bâlbâi. Eu şi prietenul meu o s-o servim în salon.

Barry m-a urmat în încăperea spaţioasă şi a scos un fluierat după ce am aprins luminile.

– Doamne! Mereu uit ce lux e aici. Odată ce te obişnuieşti cu el, moral eşti un om pierdut, ca să nu-ţi mai spun că poţi să-ţi iei adio de la legitimarea ta ca socialist.

– Ce legitimare? Care socialist? am bolborosit.

– Amice, te faci că uiţi? Las' că ştiu eu, Isabella te-a dat de gol.

– Eram student… am intrat în ilustrul Partid Socialist din cândva măreaţa Marea Britanie numai ca să fac sex. Pe vremea aia, tot ce-mi doream era să scap de ambianţa sufocantă de acasă şi să nu ajung miner, ca tata. Ceea ce am şi reuşit, aşa că asta e, n-ai decât să mă-mpuşti, am replicat pe un ton mai defensiv decât intenţionasem.

– Hai, Oliver, zău aşa, tu eşti un tip consecvent, la fel ca mine.

Barry a înşfăcat o cască britanică din Primul Război Mondial, aşezată ceremonios pe un bufet, şi-a pus-o pe cap şmechereşte şi a început să mărşăluiască în pas de gâscă pe parchet, dintr-o parte în alta a camerei.

– Tu ai senzaţia că, dacă te opreşti, tot trecutul, cu copilăria aia nenorocită, eşecurile în dragoste, compromisurile morale pe care le-ai făcut, originea ta muncitorească, totul te va ajunge din urmă şi te va pocni în cap – o ciocnire catastrofală. Pac, pac, şi eşti mort.

– Mda, cam aşa ceva. M-am aşezat pe podea, dintr-odată epuizat după toate evenimentele-ceremonia funerară, praznicul şi întâlnirea ciudată din cimitir. Barry, sunt prea beat şi mă simt prea îngrozitor ca să-mi mai ardă de filozofat.

Isteţ ca întotdeauna, australianul a schimbat imediat macazul. A pus casca la loc şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

– Corect, amice. Hai, ia-o înainte, condu-mă la viţelul de aur!

Am descuiat uşa dormitorului. De obicei, nu ţineam camerele încuiate, dar avertismentele primite de la Faakhir reuşiseră cumva să-şi facă loc în mintea mea înceţoşată. Măcar atâta lucru puteam să fac. Tubul din oţel zăcea în continuare în mijlocul camerei, pe podea, acolo unde îl lăsasem, şi din el se mai scurgeau şi acum noroi şi apă de mare, care pătau covorul. Barry a îngenuncheat şi a bătut cu degetul în tub.

– Obiectul e înăuntru, nu?

– Aşa zice detectorul de metale. E un fel de instrument de navigaţie, sau cel puţin aşa credea Isabella. A pomenit ceva şi despre o cutie din lemn.

– Instrument de navigaţie? Despre ce perioadă istorică e vorba?

Am ezitat. Bănuiesc că n-aş fi fost atât de sincer dacă n-aş fi fost îmbibat în alcool. În plus, Barry mă scruta cu o privire cercetătoare, firele lui de păr blond şi creţ stând în sus, aidoma ghimpilor unui porc spinos.

– Epoca Ptolemeilor, domnia Cleopatrei sau aşa ceva. ştiam că Isabella mersese înapoi pe firul istoriei până la perioada domniei Cleopatrei, dar n-aveam idee dacă dispozitivul nu era cumva şi mai vechi. Acum îmi doream să fi ascultat mai atent explicaţiile, uneori încâlcite, oferite de soţia mea.

Barry şi-a îngustat ochii.

– Imposibil. Nu există instrumente nautice aşa de vechi.

– Credeam că tu eşti ăla care susţine mereu că trebuie să renunţăm la percepţiile şi la aşteptările noastre convenţionale.

– Citatul exact este „aşteptările pe care le avem din cauza percepţiilor noastre“, ticălosule. Amice, tu-mi ascunzi ceva! Peste ce anume credea Isabella că a dat?

-Un fel de astrarium cu proprietăţi supranaturale.

Barry a ridicat din sprâncene.

-Aşa zicea Isabella, am adăugat repede.

-Excelent, asta clarifică o grămadă de chestii. Oliver, ştiu că eşti un cinic de felul tău, da' hai să ne gândim câteva clipe la modul în care vechii egipteni înţelegeau magia. Ea se împletea indisolubil cu religia şi cu ştiinţa. De pildă, Isis era zeiţa magiei, cea căreia îi fusese dezvăluit numele secret al zeului Soarelui. Thoth, zeul cuvântului scris, era şi el tot un mag, care acţiona ca intermediar pentru alte divinităţi mai importante – Osiris, Horus, Ptah, Amon şi Ra –, ceea ce îi conferea puteri deosebite. Barry nu pierdea nici o ocazie să vorbească despre Egiptul antic şi se simţea în elementul său. Orice magician respectabil – ca mine, de exemplu – trebuia să deţină o bibliotecă bine aprovizionată; era de aşteptat ca magicienii să fi citit fiecare cuvânt, virgulă şi tom din scrierile sfinte ale lui Thoth, ideea fiind că, prin cunoaştere, se puteau situa pe aceeaşi treaptă de putere cu zeul însuşi. Crede-mă, conceptele vehiculate de vechii egipteni erau mult mai al naibii de sofisticate decât lasă să se întrevadă cărţile de istorie-sau poate, repet, poate că ereticii aveau dreptate.

– Şi ce legătură au toate aiurelile astea cu astrariumul, astrolabul sau ce naiba o fi? am întrebat.

Barry şi-a vârât degetul în nămolul din interiorul tubului, apoi în gură, fără să ia în seamă dezgustul meu.

– Amice, dacă ăsta e un instrument folosit cândva de un mag, atunci trebuie să te pui în pielea lui şi să te porţi cu obiectul în consecinţă, cu teamă şi cu respect. Acest artefact, aşa cum insişti tu să-l numeşti, ar putea avea şi acum puteri formidabile dacă ar cădea în mâinile cuiva care ar şti să-l exploateze. Dacă Isabella nu s-a înşelat, a fost conceput cu secole bune înaintea Iluminismului, înainte de separarea Bisericii de stat, a religiei de ştiinţă, înainte de descoperirea compartimentării psihicului uman. Nu că m-aş aştepta ca un ticălos aşa de rezervat ca tine să priceapă ceva din toate chestiile astea, a încheiat el, plin de afecţiune la adresa mea.

Am arătat spre tubul de oţel. Stătea acolo, aşezat în picioare, drept ca un obelisc prevestitor de rele.

– Magic sau nu, cu sau fără de putere, nu uita că Isabella s-a înecat din cauza acestui nenorocit de fragment irelevant de istorie, am spus cu mai multă amărăciune în glas decât mi-aş fi dorit.

Folosindu-şi unghiile, Barry a zgâriat cu infinită grijă capacul tubului, scoţând la iveală ceva ce părea marginea unei cutii din lemn.

– Pare în stare prea bună ca să fi fost făcută pe vremea Ptolemeilor. Eşti sigur că Isabella n-a făcut vreo confuzie în privinţa datelor?

– Ştii cum era Isabella: precisă până la obsesie şi extrem de conştiincioasă în munca ei. Dar – o să-ţi placă chestia asta la nebunie – un mistic din Goa pe nume Ahmos Khafre a convins-o, de fapt, de existenţa obiectului.

– Ahmos Khafre? *Acel* Khafre?

– Aşa cred.

– Individul e o adevărată legendă. A fost unul dintre cei mai mari mistici din secolul nostru.

– Mda, el şi Houdini, Crowley şi Mickey Mouse. Cu sau fără temei, Khafre o influenţa extrem de mult pe Isabella. Aşa că asta e: un mit devenit realitate, am conchis pe un ton dramatic, aşezându-mă şi eu pe podea, lângă el.

Barry s-a holbat din nou în interiorul tubului.

– Trebuie să-l iau acasă şi să-l desalinizez, apoi să datez cu carbon cutia din lemn. Isuse, Oliver, dacă Isabella a avut dreptate, îţi dai seama ce descoperire nemaipomenită a făcut?

Spre exasperarea mea, faţa lui Barry s-a luminat de aceeaşi înflăcărare pătimaşă pe care o văzusem de atâtea ori la soţia mea. Mă întrebam dacă să-i cer părerea în legătură cu organele lipsă din cadavrul Isabellei, dar am decis să nu-i încurajez şi mai mult tendinţele mistice.

– Ia-l şi, te rog, încearcă să afli tot ce se poate cât mai repede, am spus. Trebuie să mă hotărăsc ce să fac cu obiectul ăsta nenorocit înainte să mă întorc la Abu Rudeis, săptămâna viitoare.

L-am urmărit pe Barry din balcon în vreme ce străbătea aleea din faţa casei, cu chica lui de păr aspru ivindu-se ici-colo printre ramurile magnoliei. Noaptea şi lumea subacvatică erau cele două elemente în care se simţea în largul său. Barry era genul de om căruia nu îi era teamă de nimic. De fapt, bănuiam că era vorba nu atât despre lipsa de teamă, cât mai degrabă de asumarea conştientă a unor riscuri şi despre o tentaţie irezistibilă de a se implica în situaţii care să-i pună la încercare capacităţile. Şi tocmai de aceea fusesem convins că avea să accepte să mă ajute.

A dat colţul şi s-a făcut nevăzut. Epuizat, m-am rezemat de zid, bucuros să-mi simt faţa mângâiată de aerul răcoros al nopţii. Cămaşa, udă de transpiraţie, mi se lipea de spate, şi mi-am dat seama că eram îngrozit de ideea de a mă culca, de perspectiva ca, odată cu trecerea zilei, amintirea Isabellei să înceapă să pălească, pentru a ajunge apoi să mă părăsească treptat – un abandon definitiv, insuportabil.

M-am târât înapoi în dormitor. Patul nostru era mare şi jos, acoperit cu o cuvertură brodată, cu mici oglinzi cusute de ea – una dintre achiziţiile făcute de Isabella în India. Mi-era frică să dorm singur şi să mă trezesc a doua zi în patul gol. Începusem să conştientizez absenţa Isabellei, ca o forţă invizibilă care creştea în mine, punându-se în calea dorinţei de a-mi continua viaţa. Iar pe de altă parte ştiam că, dacă nu dormeam, aveam să fac, foarte probabil, o cădere nervoasă.

Mi-am scos cămaşa şi pantalonii şi am intrat în baie. Am întins mâna spre dulăpior, dărâmând o cutie cu pudră de talc; aceasta s-a răsturnat şi şi-a împrăştiat conţinutul peste marginea ferestrei. Am privit-o pierdut timp de câteva secunde, apoi mi-am dat seama că eram prea beat ca să mă ocup de ea. Am lăsat curăţenia pe a doua zi.

M-am spălat pe dinţi şi, vrând să mă trezesc cât de cât din beţie, mi-am vârât capul în chiuveta plină cu apă rece. Stând aşa, cu apa apăsându-mi nările şi buzele, nu m-am putut împiedica să nu-mi amintesc scena înecului şi să mă întreb cum se simţise Isabella în acele momente. Intrase în panică, se luptase să rămână în viaţă, să rămână cu mine? Trebuia să aflu. Trebuia să intru în conştiinţa ei – s-o recapăt pe Isabella. O clipă, am fost tentat să-mi ţin răsuflarea şi să mă alătur ei.

Am stat cu capul în chiuvetă până ce am simţit că plămânii erau gata să explodeze, apoi mi-am ridicat capul, împroşcând totul în jur şi lăsând apa să-mi curgă şiroaie pe faţă.

Am dat la o parte eşarfa cu care Ibrihim acoperise oglinda de la baie şi abia am recunoscut chipul cu barba nerasă care se holba la mine. Obrajii îmi erau scobiţi de oboseală şi de suferinţă. Spre mirarea mea, m-am bucurat să constat schimbarea: reprezenta o linie de demarcaţie între cel care fusesem înainte de moartea Isabellei şi persoana care eram acum. Pentru a mă delimita şi mai clar, m-am hotărât să nu mă mai bărbieresc. Eram ferm decis: noul Oliver avea să-şi adune tot curajul pentru a dormi în patul gol, a bloca amintirea orelor de dragoste petrecute în dormitor, a ignora parfumul femeii iubite, care se răspândea şi acum din lenjeria de pat, gustul pielii ei ce-mi rămăsese impregnat în simţuri.

M-am întors în dormitor şi m-am aruncat deasupra cuverturii. Am adormit în câteva clipe.

M-a trezit zgomotul unei clanţe apăsate. Am deschis cu greu ochii şi mi-am răsucit gâtul ca să privesc spre ceasul deşteptător digital. Arăta ora 3:45 a.m., dar mi s-a părut că stătuse. „Al naibii, iar s-a stricat“, m-am gândit, şi am întins braţul ca să-l opresc, când un sunet venit dinspre baie m-a făcut să-mi întorc privirea într-acolo. Uşa era închisă, dar pe sub ea se strecura o rază de lumină. Am îngheţat. Nu-mi aminteam să fi lăsat lampa aprinsă.

Apoi am auzit din nou acelaşi sunet – un foşnăit, asemenea celui scos de o persoană care se foieşte într-o încăpere. De sub uşă a început să se prelingă un fir de apă. M-am ridicat încet din pat.

Lampa din baie fusese aprinsă şi lumina plăcile de marmură roz. Chiuveta era goală şi strălucea de curăţenie – o revenire liniştitoare la normal. Fâsâitul apei, venit dinspre cadă, a spart tăcerea. Am încremenit. Mi s-a părut că simt o altă prezenţă în cameră; frica mi s-a strecurat întâi pe la ceafă, înfiorându-mă. Deşi ştiam că era imposibil, primul meu gând a fost că era Isabella.

M-am întors încet. O mână atârna afară din cadă – o mână feminină, cu degetele lungi albite de apă şi de moarte. Cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, m-am forţat să mă îndrept către ea, conştient că fiecare pas mă apropia de o imagine terifiantă.

Răsucit, cu o bucă lipită de marginea căzii de porţean şi cu pielea albă ca o sepie eşuată pe nisipul ţărmului, trupul Isabellei plutea în apă. fiinea ochii închişi şi buzele i se albăstriseră. M-am stăpânit să nu ţip. Încăperea părea acum un vid din care sunetul şi aerul fuseseră complet aspirate. Nu-mi puteam lua ochii de la corpul gol întins în cadă. Era traversat de o tăietură lungă şi adâncă, din care sângele nu se mai scurgea, iar firele de păr ud pluteau suspendate ca nişte lujeri. Cealaltă mână zăcea acoperită de apă, cu palma în sus şi cu degetele cu pielea încreţită adunate într-o rugăminte mută. Am privit-o ţintuit locului: pleopele i-au fluturat şi şi-a deschis ochii.

Am urlat şi m-am trezit din somn. Înfricoşat, am privit spre uşa de la baie. Camera era cufundată în beznă şi-n tăcere.

8

Mirosul de *kosherie* – o mâncare locală făcută din paste, orez şi linte – care urca ademenitor dinspre bucătărie m-a trezit din somn. Lihnit, m-am ridicat în pat, apoi m-am prăbuşit la loc pe perne, răpus de mahmureală şi de durerea de cap nimicitoare. Am aşteptat câteva clipe ca să-mi revin, pe urmă am strigat după Ibrihim, care m-a anunţat că trecuse, într-adevăr, de miezul zilei.

M-am îndreptat, păşind prudent, spre baie. Pe pudra de talc pe care o vărsasem noaptea pe marginea ferestrei erau clar imprimate urme de gheare de pasăre. Geamul era întredeschis, deşi ştiam precis că-l închisesem. Era oare posibil ca, în timpul somnului meu, o pasăre să fi pătruns prin obloanele lăsate deschise în dormitor?

Mă obseda imaginea lui Ba din tatuajul de pe glezna Isabellei. Mi-am amintit ce se petrecuse cu o noapte înainte. Prezenţa Isabellei fusese atât de intensă. Să fi fost reală? La fel de reală ca teroarea pe care o resimţisem? Mi-au revenit în minte poveştile mamei despre sufletele celor morţi fără să-şi fi mărturisit păcatele, condamnate să rămână veşnic în purgatoriu. În copilărie, urâsem starea de frică produsă de aceste poveşti; ele sădiseră în mine hotărârea fermă de a trăi descătuşat de superstiţii. Isabella dusese însă o viaţă corectă, „bună“. Brusc, am revăzut în gând ciudata întâlnire cu Demetriou as-Masri, după înmormântarea Isabellei, şi oroarea provocată de vestea despre organele lipsă. Să fi însemnat această îngropare a trupului incomplet un fel de condamnare a ei?

„Gânduri prosteşti, reminiscenţe ale educaţiei mele catolice“, mi-am spus, stând gol puşcă în mijlocul camerei de baie. „Nimic raţional, simple coincidenţe – visul, pasărea care zburase înăuntru în timpul nopţii. Durerea, întinsă ca o coardă, mă face să fantazez.“

Am dat drumul la duş şi am lăsat apa rece să mă bicuiască pe faţă şi pe umeri, încercând să exorcizez imaginile nopţii. Privirea rugătoare şi uluită a Isabellei mi se întipărise însă în minte.

Am ieşit de sub duş, mi-am înfăşurat un prosop în jurul mijlocului şi am intrat în bibliotecă.

Era o încăpere mică şi pătrată, lambrisată în lemn de stejar închis la culoare, cu borduri din alamă. De-a lungul pereţilor se înşirau rafturi, multe dintre ele pline cu cărţi de-ale Isabellei. Cea pe care o căutam era aşezată pe un raft de sus, între volume de Robert Graves şi de Giovanni Belzoni: *Semnificaţia lui Ba.*

Am deschis-o la o fotografie a unei efigii din lemn a regelui Tutankhamon, reprezentându-l întins pe patul funerar. Era ţancat de două păsări: una, cu faţă umană, era Ba; cealaltă, cu faţa zeului soare Horus, dovedea că Tutankhamon era faraon, deci un zeu în viaţă. Am dat pagina şi am început să citesc:

Hieroglifa folosită pentru a-l denumi pe Ba era un jabiru, dar în arta funerară Ba era reprezentat prin orice pasăre cu cap de om şi uneori cu braţe umane. Indiferent de imagine, Ba a fost dintotdeauna asociat cu trupul şi era eliberat numai după moarte, când putea să zboare oriunde, inclusiv în lumina zilei.

Deseori în jurul mormintelor erau plantaţi copaci care să dea umbră sufletelor-pasăre înainte de a se înălţa spre stele, luând cu ele tot ceea ce aparţinuse în timpul vieţii celui decedat. Vechii egipteni obişnuiau să faciliteze această despărţire de trup prin construirea de uşi sau de ferestre false într-unul dintre pereţii mormântului.

Mi-am amintit că imaginea acelui Ba al Isabellei purta propriul ei profil. Îmi spusese că îşi tatuase glezna pentru a-şi asigura trecerea spre viaţa de apoi. Vorbise foarte serios, şi adevărul e că tatuajul avea în el ceva neliniştitor – o anumită vulnerabilitate în profilul ei, cu nasul şi cu ochii imenşi, inconfundabili, în timp ce picioarele şi ghearele mari ale păsării păreau pregătite să-şi ia zborul.

Să fi fost cumva vizitat de acel Ba al Isabellei? Şi oare Demetriou avea dreptate? M-am complăcut pentru o clipă în iluzie, pentru a o respinge apoi imediat ca ridicolă. Am păstrat însă o umbră de îndoială. Obsedat de ideea trupului profanat al Isabellei, ştiam că trebuia neapărat să aflu cum şi de ce se întâmplase ceea ce se întâmplase.

Am fost trezit brusc din reverie de zgomotul puternic şi persistent al unor lovituri în uşa de intrare de la parter, urmat de sunetul paşilor lui Ibrihim, care alerga s-o deschidă. Am tresărit, amintindu-mi avertismentele lui Faakhir. Poate era poliţia, venită să percheziţioneze locuinţa sub un pretext răsuflat. În schimb, am auzit vocea bubuitoare a lui Barry:

– Mută-ţi fundu' încoa', amice! Te scot în oraş.

Restaurantul Union era unul dintre ultimele bastioane ale Egiptului colonial. Înainte de naţionalizare, fusese extrem de popular printre localnici şi mai păstra câte ceva din splendoarea de altădată. Chelnerii erau îmbrăcaţi în costume negre (roase între timp pe la manşete şi pe la gulere) cu papioane, în timp ce picolii purtau fesuri albe şi djellabe maro. Tapetul decorativ, în nuanţe de roz şi cafeniu, începuse să se cojească şi draperiile din catifea se pătaseră, dar pianul era încă frumos lustruit, iar pianistul avea în urechi cercei cu diamante veritabile. În epoca de glorie a restaurantului, caviarul alb era adus cu avionul din Iran şi servit alături de pateul *foie gras* franţuzesc şi de somonul din Scoţia. Acum, bucătăria depindea exclusiv de piaţa neagră. Dacă aveai noroc, te puteai ospăta cu cotlete de miel australian, sos de mentă şi cuşcuş, lăsându-te purtat de nostalgie, chiar dacă poveştile spuse de chelnerul care îţi arăta unde obişnuia să se aşeze Montgomery şi care era masa preferată a lui Churchill evocau un trecut care nu-ţi aparţinea.

Barry era prieten bun cu şeful de sală, Photios Photaros, omul care ştia toate bârfele din înalta societate a oraşului, cel care îi cunoscuse pe vechii participanţi la jocurile de putere din diaspora europeană şi apoi pe copiii şi pe nepoţii lor. El era păstrătorul poveştilor. Auzise de moartea Isabellei şi ne rezervase cea mai bună masă, într-un separeu de lângă pianistul care interpreta acum o variantă melancolică a piesei *La Mer.* Tot şeful de sală era şi cel care îl aproviziona pe Barry cu obişnuita sticlă de Johnny Walker Black Label.

Iniţial, crezusem că Barry mă invitase pentru a-mi dezvălui vreo veste incitantă în legătură cu astrariumul, dar, de fapt, îşi dăduse aici întâlnire cu un ziarist american interesat să afle opiniile lui Barry referitoare la cum erau privite de localnici recentele iniţiative de pace prezentate de Sadat

preşedintelui SUA, Jimmy Carter. Convins că nici un om aflat în doliu nu trebuie lăsat prea multă vreme singur, Barry insistase să-l însoţesc; între timp, astrariumul se desaliniza în apartamentul său, proces care putea dura mai multe zile.

– Crezi în fantome? l-am întrebat.

Încă nu se înserase şi eram deja la al treilea whisky.

– Amice, cred în orice, în afară de troli de munte cu scufii roşii şi clopoţei. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, am avut ocazia să văd la viaţa mea şi troli cu scufii roşii şi clopoţei, numai că nu mi-a venit să-mi dau crezare ochilor. Fantome însă n-am văzut niciodată, nici beat, nici drogat, nici când eram pe culmile extazului. Da' de ce mă-ntrebi?

Mi-am terminat băutura. Căldura whisky-ului se insinuase mai întâi în cap, apoi se prelinsese mai jos, către stomac. Aveam nevoie de un anestezic, chiar dacă numai pentru a da preţ de o clipă totul uitării.

– Spune-mi, crezi că cei care se simt bântuiţi au anumite motivaţii psihologice?

Barry mi-a aruncat o privire.

– Ştiu şi eu… poate sentimentul de vină, poate suferinţa sau senzaţia că au lăsat ceva neterminat. Da' chestia asta nu poate să aibă nimic de-a face cu Isabella. Dispariţia ei a lăsat în urmă mai degrabă un fel de umbră, o prezenţă pe care te aştepţi s-o revezi. Ştiu treaba asta fiindcă am simţit-o pe propria piele în San Francisco, pe vremea când mă drogam din greu. În plus, trebuie să ţii cont de faptul că timpul nu este linear.

Eram dezamăgit. Ce prostie din partea mea să sper că Barry avea să-mi ofere o explicaţie empirică…

– Povesteşte-mi despre ziaristul ăla american, i-am cerut obosit.

Barry a acceptat fără comentarii schimbarea subiectului.

– Tipa e corespondent pentru Orientul Mijlociu la revista *Time.* Se ocupă cu negocierile trilaterale Carter-Sadat-Begin şi i-a venit de undeva, din senin, ideea absurdă că Sadat ar putea prelua iniţiativa în procesul de pace. O păsărică i-a şoptit că aş fi omul nimerit să comenteze bârfele locale.

– Probabil că ia totul în serios şi e de o naivitate prostească, am sugerat cinic.

– Cui îi pasă, atâta timp cât scoate banu'?

Exact atunci, un freamăt a străbătut restaurantul, acel tip de reacţie specific masculină la apariţia unei femei atrăgătoare. Am ridicat amândoi ochii. O blondă încântătoare, mică de statură, într-o rochie neagră elegantă, stătea în pragul uşii, cercetând cu atenţie restaurantul. Photios s-a înfiinţat într-o clipă lângă ea. A arătat spre noi, şi femeia a început să-şi croiască drum către masa noastră. Am privit-o amândoi apropiindu-se, luaţi oarecum pe neaşteptate.

– Măi să fie, ce mai frumuseţe! Oliver, ai grijă cum te porţi, avem companie.

Dându-şi claia de păr de pe faţă, Barry s-a aşezat mai drept pe scaun.

Ziarista era acum suficient de aproape pentru a-i vedea bine trăsăturile feţei. Spre marea mea surpriză, o cunoşteam. Era o fantomă a trecutului, şi nu mi-am putut înăbuşi un fior de emoţie la vederea unui chip care cândva mă obsedase. S-a oprit la masa noastră şi a întins mâna spre Barry. Era clar că nu mă recunoscuse, lucru, de altfel, perfect normal; trecuseră aproape douăzeci de ani de când fuseserăm amanţi.

– Barry Douglas?

Vocea ei gravă, familiară, mi-a revenit în minte cu o acuitate vecină cu durerea. Nu-mi puteam desprinde privirea de pe chipul ei. Încă nu se uitase înspre mine.

– Poate că da, a glumit Barry.

– Rachel Stern, revista *Time.*

Au dat mâna.

Barry s-a întors spre mine.

– Ţi-l prezint pe Oliver Warnock, cel mai tare geofizician din industria petrolului. Tocmai trece printr-un moment de cumpănă, aşa că sper că nu te deranjează dacă stă cu noi.

Rachel Stern m-a privit fix în ochi; o umbră de recunoaştere i-a traversat faţa. Am sesizat cu o oarecare satisfacţie că roşeşte uşor.

– Bine, dar ne cunoaştem! Ce mai faci, Oliver?

Rachel vorbea acum pe un ton dulce şi plin de tact. Îmbătrânise un pic între timp – avea câteva riduri în colţul ochilor de un albastru-închis, uşor oblici, care trădau o vagă genă de origine mongolă în descendenţa ei rusească –, dar altfel rămăsese neschimbată: nas şi bărbie puternice, gură disproporţionat de mare, cu buze pline în al căror rictus se ghicea o tentă de umor, păr blond, tuns scurt şi coafat şocant, într-un triunghi ce părea aşezat cu mâna pe cap. Privirea ascuţită, inteligentă şi o încredere în sine palpabilă luaseră însă locul acelui aer de curiozitate definitoriu pentru ea atunci când o cunoscusem, în anii studenţiei.

– Rachel Stern? am întrebat-o.

– Stern este – *a fost* – numele de căsătorie. S-a aşezat la masă şi i-a făcut semn unui chelner. Băieţi, pot să vă ofer o sticlă?

Barry mi-a aruncat iute o privire şi, văzându-mi expresia de uimire, l-a instruit pe chelner:

– O sticlă de Johnny Walker Black Label şi un platou de măsline, te rog. S-a întors spre Rachel. Presupun că din partea revistei *Time.*

Rachel a zâmbit.

– Poţi să fii sigur.

Încercam să nu mă holbez; încă nu-mi venea să cred că Rachel se afla în faţa mea. Poate fiindcă eram deja pe jumătate ameţit sau poate din cauza coincidenţei fantastice, mi se părea că soarta, cu întorsăturile ei neaşteptate, îşi băgase din nou coada în viaţa mea.

O cunoscusem pe Rachel Rosen, cum se numea pe atunci, la o recepţie în Londra, la începutul anilor 1960. Gazda, un prieten comun, era un marxist caustic, dar erudit, pe care îl cunoscusem prin intermediul filialei de la Colegiul Imperial a Partidului Socialist din Marea Britanie. Eu eram în anul doi de facultate, iar Rachel, mai mare decât mine cu câţiva ani, îşi dădea masteratul în relaţii internaţionale la Facultatea de Economie din Londra. Începusem printr-o dispută pe tema lui Stalin şi sfârşisem prin a locui împreună mai bine de un an. Fusese prima mea dragoste adevărată şi totodată prima legătură cu o femeie mai în vârstă. Rachel mă introdusese într-un mediu cultural sofisticat şi mă prezentase cercului ei de cunoştinţe; cu unii dintre ei rămă-sesem prieteni. Eram însă prea tânăr şi pasional şi presupun că tocmai această pasiune a mea a fost cauza

despărţirii noastre. Relaţia se rupsese când Rachel plecase pe neaşteptate la New York, invocând probleme de familie. I-am rămas însă veşnic recunoscător pentru că, la acea vreme, fusese singura persoană care avusese încredere în mine, atât în privinţa carierei, cât şi a capacităţii de a-mi depăşi condiţia socială, fapt esenţial pentru un tânăr de douăzeci şi trei de ani provenit din rândurile clasei muncitoare şi venit la studii în capitală.

În timp ce chelnerul punea a doua sticlă de whisky în faţa mea, Rachel s-a întors spre mine cu o expresie calmă şi sinceră întipărită pe faţă.

– Oliver, mă bucur aşa mult să te văd. Auzisem zvonuri cum că lucrezi în Orientul Mijlociu, dar nu mă aşteptasem să te găsesc aici, în Alexandria.

– Lucrez la câmpurile petrolifere de la Abu Rudeis. În mod normal, acum aş fi fost acolo, numai că… am bâguit, incapabil să duc propoziţia până la capăt.

– Oliver şi-a pierdut recent soţia, a intervenit abrupt Barry. O tragedie îngrozitoare.

– Ah, îmi pare foarte rău.

A spus-o pe un ton de regret neprefăcut. Am întors capul, de teamă să nu izbucnesc în plâns. Încăperea se învârtea cu mine. Ştiam că eram ameţit, dar simţeam nevoia imperioasă de a-i povesti lui Rachel despre accident, ca şi cum discuţia cu cineva din trecut ar fi pus moartea Isabellei într-o altă lumină. Pe negândite, m-am lansat în explicaţii.

– Isabella este – a fost – un foarte bun arheolog marin, cea mai bună în domeniul ei. În ultima vreme, a făcut o serie de scufundări în port. Era obsedată de astrarium, o bucată nenorocită de tinichea. N-am putut s-o împiedic să facă scufundarea aia… Am dat pe gât al patrulea pahar de whisky. Eram cu ea… când s-a înecat.

Barry a tuşit, risipind vraja. Rachel s-a întins spre mine, mi-a luat mâna, a strâns-o, apoi i-a dat drumul.

– Nici nu vreau să mă gândesc cât de groaznic a fost pentru tine. Mai ales că eşti şi departe de casă.

– Casă? Călătoresc aşa mult, că nici nu mai ştiu unde mi-e casa, am spus pe un ton amar, apoi mi-am mai turnat un pahar.

Barry m-a bătut uşor pe umăr.

– Hei, amice, ce-ar fi s-o iei mai uşor?

– Nu în seara asta… În seara asta vreau să uit de mine.

– Corect, da' poate tragi de whisky-ul ăla din pahar ceva mai mult timp. S-a întors cu faţa spre Rachel. Henries, ticălosu' ăla de englez, mi-a zis că te ocupi pentru revistă de reacţia egipteană la iniţiativele de pace ale lui Carter. Ascultă-mă pe mine, preşedintele Sadat a dat dovadă de mare curaj acceptând să stea la discuţii cu israelienii. Ştii ce nepopulară e chestia asta printre localnici? Jumătate dintre ei şi-au pierdut fiii şi fraţii în ultimele două războaie. Ca să nu mai vorbim despre saudiţi şi sirieni – ăştia ar fi în stare să-l tragă pe Sadat în ţeapă dac-ar ajunge la pace cu israelienii. O grămadă de nenorociţi şi-ar vinde mama ca să saboteze o asemenea iniţiativă, şi poţi să fii sigură că vor recurge la măsuri extreme pentru a o împiedica. Ce zici de tânăru' colonel Gaddafi din Libia? Egiptenii au demonstrat în faţa ambasadei libiene şi libienii au devastat ambasada egipteană din Libia. Dac-aş fi în locul tău, m-aş gândi de o sută de ori înainte de a-mi vârî nasul în porcăria asta. Toată zona stă pe un butoi cu pulbere, gata să explodeze.

– Se pare că am ales omul potrivit. Ce zici, eşti dispus să m-ajuţi?

– Uite ce-i, hai să ne întâlnim joi seara, când bătrânii din partea locului se adună la un joc de table. O să te prezint, şi-o să poţi să stai de vorbă cu ei. Au mare respect faţă de gurul Barry.

– Aşa o să fac.

Au ciocnit paharele, perfectând înţelegerea. Îi urmărisem în linişte, vag conştient că deveneam agresiv din cauza alcoolului.

– Doar nu eşti aşa naivă să-ţi închipui că preşedintele Carter va ajunge la un acord? am zis şi m-am înclinat spre Rachel, clătinându-mă uşor.

– Cred că de data asta jucătorii sunt decişi să meargă până la capăt, a răspuns ea prudent. Ceea ce înseamnă că bătălia e pe jumătate câştigată.

– Şi tu, şi eu ştim că Sadat şi Begin au nevoie de sprijinul populaţiei. Israelienilor nu le place de Carter.

– Aşa cum nu le-a plăcut nici de Kissinger. Ascultă, Carter a discutat cu Sadat, cu Hussein şi cu Rabin şi săptămâna viitoare se va întâlni cu preşedintele sirian la Geneva. Întâlnirea de la Camp David va da rezultate. Sadat doreşte pacea. E un naţionalist, nu un adept al panarabismului. Şi un individ practic, nu un sentimental. Există motivaţii de ordin economic pentru care Egiptul să dorească pacea cu Israelul.

– Sigur, toţi ştim cât de practic e Sadat. Războiul de Yom Kippur – ţii minte acea mică iniţiativă de pace? Sadat a mers la regele Faisal ca să-l convingă să-şi arate muşchii şi să scoată la bătaie singurul atu pe care îl are regiunea în faţa Israelului şi a Occidentului.

– Aşa e. Ei bine, poate c-a venit vremea să strângă roadele, partea lui din profit. Poate că e şi el petrolist, la fel ca tine, m-a tachinat Rachel.

– Hei, eu doar găsesc zăcământul. Îmi place să cred că asta-i o vocaţie.

– E o mare risipă de talent. Poate că eşti un bun cunoscător al regiunii, dar în privinţa lui Sadat să ştii că te înşeli. În plus, nu uita că a pierdut războiul de Yom Kippur, deci cu atât mai mult doreşte pacea.

Am continuat să-mi susţin împleticit argumentele, cu senzaţia că mă priveam cumva din afară.

– Egiptul de-abia a pierdut războiul, nu e chiar aşa mult de atunci, şi oamenii n-au cum să uite asta aşa uşor. N-au trecut decât patru ani. Şi o mulţime de tineri au murit, de ambele părţi.

– Da, şi s-au săturat cu toţii de măceluri. Rachel şi-a terminat whisky-ul. Oliver, cum de-ai ajuns petrolist? Cu originea ta, mă aşteptam să te îndrepţi spre un domeniu mai egalitarist, poate spre ecologie?

– Au intervenit forţele pieţei. Se întâmplă chiar şi cu cei mai buni dintre cei buni, nu-i aşa, Barry?

– Nu, amice. Al dumneavoastră prea plecat servitor n-a renunţat niciodată la crezul său socialist. Şi nici la Buddha.

– Pe naiba! Mă rog, să închinăm pentru optimismul american. Am ridicat paharul. Să ne trăiască!

Cei doi au ignorat toastul, şi am văzut în ochii lui Rachel că-şi formase deja o părere despre mine şi nu mă ridicam la înălţimea aşteptărilor ei. Dar nici că-mi păsa.

– Eşti supărat, a remarcat ea.

– Nu, sunt pur şi simplu realist. Lucrez în regiunea asta de mai bine de zece ani şi o cunosc bine. Nu e de ajuns ca o mână de politicieni să cadă de acord, trebuie să schimbi prejudecăţile şi temerile unei întregi naţiuni. E o treabă complicată, şi nu văd cum o s-o rezolve un fermier

cultivator de arahide devenit preşedinte, oricât de repede ar vorbi el. Nu am făcut nici un efort ca să-mi ascund sarcasmul.

– Poveştile vechi pot avea finaluri noi. Eu, una, rămân optimistă. Mă bucur că te-am revăzut, Oliver, şi, încă o dată, îmi pare foarte rău de soţia ta. Sunt sigură c-o să ne mai întâlnim cât o să stau pe aici. S-a întors spre Barry şi i-a întins o carte de vizită. Stau la acest hotel. Rămâne pe joi. Apoi, spre surpriza mea, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

– Pa, Oliver.

Parfumul ei m-a dus brusc înapoi în timp, la acel tânăr pătimaş şi disperat să facă impresie bună care fusesem odată.

Am urmărit-o plecând, constatând din nou ce mult diferea, cu aerul ei reţinut şi sigur pe sine, de femeia exaltată pe care o cunoscusem cândva.

– Gata, amice, ai băut destul. Hai să te duc acasă.

Barry mi-a smuls din mână paharul băut pe jumătate.

– Ştii, pe vremuri am avut o relaţie cu Rachel.

– Mi-am dat seama. Pentru un englezoi pârlit, aşa ca tine, trebuie să recunosc că ai gusturi.

– O iau ca pe un compliment. Şi nu e nevoie să mă conduci acasă, o să iau un taxi.

– Bine, da' înainte de asta trebuie să-ţi spun ceva… M-a tras mai aproape şi şi-a coborât vocea. Noaptea trecută am dat peste un prieten vechi, localnic. Întâmplător, e fiul grădinarului care lucra pentru familia Brambilla în anii '50, pe vremea când trăia bunicul Isabellei.

– Şi?

– Şi am discutat despre chestia asta cu înecul, şi tipul mi-a zis că Giovanni a omorât-o pe Isabella.

– Ridicol! Giovanni e mort de ani de zile.

– Ai răbdare, lasă-mă să termin… Mi-a povestit că bătrânul şi-a blestemat nepoata să moară de tânără. Şi printre băştinaşi circula zvonul că era un mare vrăjitor.

– Giovanni Brambilla?!!

– Amice, eu nu fac decât să-ţi redau ce mi-a spus individul. Şi crede-mă că tremura ca varga când mi-a servit povestea.

– Astea-s tâmpenii, superstiţii… Bunicul Isabellei o adora. A fost un accident, Barry, eu am fost acolo şi ştiu. Un accident stupid, care putea fi evitat.

– Dac-aş fi în locul tău, eu aş lua-o totuşi pe bunică la întrebări. Când Isabella era mică, s-au petrecut acolo, la ei în familie, nişte chestii ciudate, chiar şi pentru o ţară ca Egiptu'.

M-am întrebat cât de bine o cunoscuse Barry pe Isabella. Probabil mai bine decât îmi închipuisem.

– Cât timp o să-ţi ia datarea cu carbon? l-am întrebat.

– O săptămână, asta dacă avem noroc.

Eram dezamăgit. Îi datoram Isabellei rezolvarea cât mai rapidă a chestiunii astrariumului.

– Mâine trebuie să mă întorc la Abu Rudeis.

– Şi cum iau legătura cu tine, dacă e nevoie?

– Avem o conexiune telefonică prin satelit, pentru cazuri de urgenţă. Ibrihim o să-ţi dea numărul. Barry, te rog, fii cât mai discret în legătură cu astra-riumul. Şi ai mare grijă de el.

Barry m-a strâns în braţele lui de urs.

– Amice, stai liniştit. Poţi să te bizui pe mine.

9

Bill Anderson mă aştepta la mica pistă de avion de la Port Said. Venise să mă ia cu o maşină cu şofer.

– M-am gândit să rămân o noapte în plus pentru a mă întâlni cu tine, a spus el. Echipa mea a plecat azi-dimineaţă spre Texas.

Bill era un bărbat înalt şi musculos, care începuse să se îngraşe. Fizicul său solid de texan contrasta cu silueta subţire a şoferului arab care avea să ne ducă în tabără. Bill mi-a strâns cu putere mâna în laba lui lată, cu palma aspră.

– Condoleanţele mele, Oliver. E incredibil ce s-a întâmplat. Viaţa e grea, grea şi nedreaptă.

Compasiunea lui m-a mişcat, şi m-am pomenit din nou că fac eforturi pentru a-mi ţine în frâu emoţia. Am încuviinţat dând din cap, apoi am urcat amândoi în tăcere pe bancheta din spate a maşinii.

În drum spre tabără am trecut pe lângă puţul de petrol acoperit. Era iluminat şi încercuit de o zonă de pământ ars şi de mangal, rămăşiţe de la explozibilul folosit la implozia care dusese la stingerea focului.

– Ne-a luat o săptămână ca să ne dăm seama ce s-a petrecut, a spus Bill. Presupun că n-a fost decât ghinion, dar nu exclud nici un posibil sabotaj. Stingerea focului a fost o treabă a dracului de grea şi de durată – din fericire, n-am pierdut nici un om. Oricum, a fost unul dintre cele mai mari incendii, asta-i sigur.

– Unde te duci după asta?

– În Libia, au nişte probleme la Sarir. O să fie o distracţie pe cinste, a adăugat Bill ironic.

Am privit pe geamul deschis al maşinii. Revenirea la Abu Rudeis mă deconcertase; mintea îmi juca feste şi mi se părea că mă întorsesem în timp, înainte de tragedie, aşteptând ca Isabella să mă sune pe telefonul prin satelit. Să fie încă în Alexandria, în vila noastră, aşteptându-mă. Era o iluzie seducătoare.

Luna pictase deşertul în nuanţe de alb şi negru, cu o mică tentă de azuriu spre orizont. Omul părea un nimic prin comparaţie cu întinderea vastă. Suferinţa îmi aplatizase însă emoţiile, iar sentimentul de purificare pe care îl asociam, de obicei, cu imaginea deşertului dispăruse. În plus, undeva în colţul minţii aveam sădită bănuiala tulburătoare că, lăsân-du-i astrariumul, pusesem, fără să vreau, în pericol viaţa lui Barry.

Anderson mi-a întrerupt reveria.

– M-am uitat la eşantioanele de rocă şi la analiza seismică în lipsa ta. Sper că nu te deranjează.

De fapt, mă deranja. Eram foarte secretos în privinţa datelor obţinute între perioada de cercetare şi sondarea propriu-zisă şi aşa fusesem întotdeauna. Eram întotdeauna chinuit de senzaţia vagă că scă-pasem ceva din vedere pe parcurs. Iar acest proiect prezentase un risc impredictibil suplimentar. Potrivit analizei seismice, câmpul petrolifer se întindea pe o suprafaţă mare, iar interpretarea datelor furnizate de sonar fusese promiţătoare. Dar subsolul era un mozaic de formaţiuni geologice şi, deşi apelasem, ca de obicei, la intuiţie în judecăţile mele – fapt cunoscut doar de Moustafa –, ideea că s-ar fi putut ca, în final, să nu dăm peste aurul negru îmi apăsa conştiinţa.

– Nu-mi pasă, atâta timp cât n-o să-ţi schimbi cariera ca să intri în competiţie cu mine, am glumit, încercând să-mi ascund iritarea.

– Nici o şansă. Îmi place să-mi încerc norocul, dar nu şi să-mi asum atâtea riscuri.

L-am văzut pe şofer că se uită în oglindă, intrigat de tonul dur al lui Anderson.

– Asta crezi tu că sunt? Un aventurier?

– Oliver, toţi suntem, în felul nostru, aventurieri. De data asta, trebuie însă să recunoşti şi tu că ai împins lucrurile prea departe.

– Te-a sunat cumva Johannes Du Voor?

Directorul executiv al GeoConsultancy era un bărbat dificil. Nu avea studii de specialitate ca geolog sau geofizician şi ajunsese în industria petrolieră după ce servise în cel de-al Doilea Război Mondial în marina sud-africană ca ofiţer însărcinat cu aprovizionarea. Johannes Du Voor era un perfecţionist şi se raporta la ideea de risc într-o manieră ambivalentă. Fiind o firmă de consultanţă de mici dimensiuni, cu mai puţin de o duzină de mari corporaţii drept clienţi, GeoConsultancy nu-şi permitea să facă greşeli. Iniţial, Du Voor acceptase că mă foloseam de anumite metode mai puţin ortodoxe, dar în ultima vreme insistase să înlocuiesc ceea ce reprezenta zece la sută instinct în analizele mele cu date ştiinţifice. Încercasem să-i fac pe plac şi să inventez fapte incontestabile, dar aveam uneori intuiţii atât de puternice, încât nici eu nu le puteam explica. Şi, evident, cu cât comisionul în discuţie era mai mare, cu atât Du Voor era mai neliniştit.

– Ne-am întâlnit întâmplător în sala de conferinţe din Austin, a răspuns Anderson. Doamne, Dumnezeule, ce mult vorbeşte individul. Cred că nu ştia că noi doi ne cunoaştem aşa de bine. În plus, arăta rău, de parcă ar fi fost pe moarte.

– Are probleme cu digestia. În sensul că mănâncă prea mult. Ce altceva ţi-a spus ticălosul?

– M-a întrebat dacă nu cumva ai de gând să-ţi înfiinţezi propria firmă de consultanţă şi să-i furi clienţii.

Am izbucnit în râs. Ideea că l-aş fi putut juca pe Du Voor pe la spate era, pur şi simplu, absurdă.

– Individul e paranoic, am spus. Nu înţelege modul meu de lucru.

Johannes Du Voor avea o problemă: îşi închipuia că toată lumea e la fel de măcinată de ambiţii ca el, în special aceia, foarte puţini la număr, despre care admitea, fără tragere de inimă, că sunt mai buni decât el. Mă recrutase direct din Colegiul Imperial, urmând ca timp de doi ani să lucrez ca asistentul său pe câmpurile petrolifere. Mi-am dat seama că făcuse o greşeală încă de la primul nostru proiect împreună; eram cu mult mai talentat decât el. Era în joc o miză importantă, de milioane de dolari – primul puţ pe un teren petrolifer nou din Angola. Cercetasem datele seismice şi mostrele de rocă, apoi traversasem zona amuşinând în aer. Cu riscul de a fi dat afară, îi oferisem propria interpretare. Johannes mă

ascultase şi avusese încredere în instinctele mele, chiar dacă îi infirmau calculele. Spre cinstea lui, corectase unghiul de forare în funcţie de analiza mea. Apoi mă prevenise că, dacă greşeam, nu numai că avea să mă concedieze, dar urma să facă în aşa fel încât să-mi ruineze întreaga carieră, care se anunţa atât de promiţătoare. În ziua aceea am dat de petrol, dar relaţia noastră s-a schimbat profund. Du Voor îmi respecta talentul, dar fiecare nouă explorare îi amintea de acel eşec.

Maşina a tras lângă noua instalaţie de forare, rămasă neatinsă de două săptămâni, de când plecasem la Alexandria. Coroana sapei de foraj stătea suspendată deasupra platformei, cu oţelul strălucind în lumina reflectoarelor, aidoma unei cârtiţe uriaşe, pregătite să scormonească în pământ. Alături fusese săpat un puţ adânc pentru captarea apei din gaura de forare şi răcirea instalaţiei în momentul în care avea să fie pusă în funcţiune. Generatoare şi diverse alte echipamente zăceau în umbra lungă aruncată de sondă ca nişte spectatori aşteptând răbădători şi tăcuţi începerea reprezentaţiei. Gândul că această maşinărie colosală încremenise acolo, complet neschimbată, în timp ce eu trecusem prin momente devastatoare mi s-a părut bizar.

Am trecut repede în revistă echipamentul şi operatorii care aşteptau la punctele lor de lucru. Am ridicat degetul mare, exact aşa cum făcusem în urmă cu numai câteva săptămâni cu puţin timp înaintea exploziei, apoi l-am îndreptat în jos. Giganticele motoare diesel au prins brusc viaţă şi foreza a început să se rotească în timp ce prăjina grea era coborâtă prin platformă. În apropiere, motoarele care învârteau placa turnantă pompau în afară pietrişul şi noroiul de foraj.

Anderson, care stătea lângă mine, m-a bătut pe umăr.

– Foraj rotativ percutant. Nu e grozav? a ţipat el pentru a acoperi zogomotul. Suprema penetrare!

Fără să-i dau atenţie, am urmărit procesul timp de câteva minute. Această etapă iniţială era întotdeauna un chin; nu puteai decât să te rogi să fi ales varianta corectă de sfredelire pentru roca respectivă. Deocamdată, părea că totul era în regulă.

– Am auzit că e o oază la vreo optzeci de kilometri de aici, spuse Anderson întrerupându-mi concentrarea. Şi că au un hotel în stil arab din anii 1920 cu o piscină grozavă.

– Ar trebui să mă duc şi eu acolo.

– Zău aşa, omule, n-ai ce să mai faci aici; asistentul îţi poate ţine locul. Ai suferit o pierdere grea şi ai nevoie de timp ca să te aduni. Ştiu cum e.

Am aruncat o privire spre instalaţie. Anderson avea dreptate. Foreza nu avea să ajungă decât peste două zile în adâncime, în zona productivă. Poate că o scurtă călătorie prin deşert avea să-mi alunge un pic tristeţea.

Drumul era un fel de potecă mai răsărită. Am condus jeepul companiei cu o viteză nebună. Perspectiva de a-mi găsi moartea în deşert mi se părea atractivă – un mod de a scăpa instantaneu de suferinţa care mă copleşea.

În interior, Sinaiul este o întindere nesfârşită de plante pitice, întreruptă ici-colo de dune de nisip. Imaginaţia îmi juca feste, dând ceasul înapoi pentru a repopula dunele cu copaci primordiali şi o mare interioară pe deasupra căreia planau pescăruşi, pro-filându-se pe un cer mai blând. Cândva, o parte din suprafaţa Egiptului fusese mai puţin aridă, iar clima – mai tropicală. Existaseră mlaştini, hipopotami care înotau în Nil, lei şi crocodili, pe când deşertul fusese dintotdeauna împărăţia în care domneau şerpii, şacalii şi scorpionii, un loc al morţii. Multe dintre imaginile create de vechii egipteni o dovedeau. Anubis, zeul cu cap de şacal al îmbălsă-mărilor şi al cimitirelor, personifica acest animal care pândea la marginea deşertului, gata să se arunce asupra cadavrelor în putrefacţie; Ammut, înspăimân-tătoarea zeiţă cu cap de crocodil, cea căreia i se aruncau inimile păcătoşilor în timpul ritualului cântăririi sufletelor, întruchipa prădătorii din apele mlăştinoase ale Nilului. Înaintând către orizontul arid cu aceste imagini ale unui trecut fertil în cap, mi-am amintit de coşmarul care o bântuia pe Isabella şi de sentimentul de oroare trăit la aflarea veştii despre organele lipsă. Trebuia neapărat să aflu mai multe la întoarcerea în Alexandria. Ce fel de individ sau de organizaţie s-ar fi putut preta la o asemenea profanare? Şi ce se întâmplase cu celălalt egiptolog despre care îmi povestise medicul legist, femeia tânără al cărei cadavru fusese găsit cu ani în urmă, tot cu organe lipsă? Exista vreo legătură între cele două?

– Anderson, ai auzit cumva să se practice traficul ilegal de organe aici, în Egipt?

M-a privit perplex.

– Nu aici. Poate în Asia, dar nu în Egipt – de ce, ai ceva lipsă? a glumit el.

Apoi şi-a dat seama că vorbeam serios.

– Nu, am minţit eu. Doar că s-ar putea să fi dat peste ceva dubios.

– Uau, asta ar fi ceva foarte grav.

– Ei, nu contează, o să văd eu.

Am tăcut amândoi, încurcaţi.

După două ore, am ajuns la o bifurcaţie. Nu se întrevedea nimic la orizont, în nici o direcţie. Anderson a studiat harta, nervos.

– Iisuse, am crezut c-ai mai fost pe aici.

– Aşa e, dar cu un şofer din partea locului, am răspuns zâmbind.

A înjurat şi a încercat să refacă drumul parcurs pe hartă.

Am sărit din jeep. Căldura m-a învăluit imediat ca într-un cuptor, lovindu-mă drept în plămâni şi făcându-mă aproape să leşin. Am stat nemişcat, înghiţând în sec, apoi mi-am înfăşurat eşarfa pe care o purtam peste cap, acoperindu-mi obrajii care ardeau ca focul. Iubeam această suferinţă primară, aceste provocări ale plictisitoarei laturi materiale a vieţii, sentimentul apropierii morţii şi dorinţa intensă de a trăi pe care o provoca.

Dintr-odată, am auzit tropăitul inconfundabil al copitelor de cămilă, urmat de un strigăt în arabă. Un grup de cinci beduini s-a ivit din spatele unei dune mici, înaintând fără grabă spre drum, cu eşarfele şi cu robele fluturând uşor în bătaia brizei. Şi-au oprit cămilele şi au privit lung către jeep.

Am făcut un semn din mână, nesigur de reacţia lor. Unul dintre ei mi-a răspuns. Apoi şeful a biciuit cămila pe coapse şi a pornit într-un galop surprinzător de elegant spre mine.

Rămas în jeep, Anderson a fluierat.

– Sper că vorbeşti bine araba, a mormăit ieşind din maşină.

– Da, dar nu ştiu dacă nu cumva individul nu foloseşte un dialect necunoscut.

Din apropiere, m-a frapat barba vopsită cu henna a beduinului. Acum puteam vedea puşca de asalt AK-47 băgată sub şa. S-a uitat spre Anderson. I-am urmărit privirea; zărise plăcuţa cu numărul de identificare din timpul serviciului militar din Vietnam, pe care petrolistul o purta şi acum.

– Pacea fie cu voi! m-am grăbit să mă adresez beduinului în arabă, sperând să-i abat atenţia de la Anderson.

Fără să mă bage în seamă, a îndreptat un deget acuzator spre Anderson.

– Soldat?

– Să nu spui nimic, i-am şuierat lui Anderson, rugându-mă ca americanul, vorbăreţ de felul său, să se abţină de această dată.

De acum, ceilalţi beduini se apropiaseră, formând un cerc ameninţător în jurul nostru, holbându-se la noi pe deasupra eşarfelor în carouri ce le acopereau partea de jos a feţelor şi aşteptând prudenţi un semn din partea şefului, pentru a şti cum să reacţioneze.

– Nu mai e în armată, am răspuns în arabă, ară-tând spre părul grizonant al lui Anderson. E bătrân.

Beduinul l-a măsurat bănuitor pe Anderson din cap până în picioare, de la tricou la blugii evazaţi şi la bascheţii vechi de când lumea.

– Corp bătrân, minte tânără, a decretat el sec.

În spatele lui, ceilalţi patru membri ai tribului au izbucnit în râs. Sesizând că fusese luat peste picior, Anderson s-a răsucit spre mine.

– Ce-a spus?

– Că pari în formă pentru vârsta ta.

Anderson şi-a mijit ochii, neîncrezător în explicaţiile mele.

– Dă-o naibii de treabă, Oliver, mai bine întrea-bă-l cum ajungem la oază.

– Oaza e la jumătate de oră de mers cu maşina. Luaţi-o pe drumul din stânga, a replicat beduinul într-o engleză perfectă. Şi aveţi grijă: deşertul e plin de primejdii.

Şi, cu aceasta, a întors cămila şi s-au făcut nevăzuţi.

Vocea aspră a lui JJ. Cale răsuna din radioul lui Anderson, contopindu-se cu foşnetul curmalilor. Leneveam pe malul unui lac mic, înconjurat de o lizieră verde de trestii şi palmieri. Pe suprafaţa sa se oglindea cerul turcoaz, răpus şi el de oboseală. În spatele nostru, la mică distanţă, se afla hotelul, o clădire joasă din cărămizi de pământ alb-gălbui care aproape că se confunda cu deşertul. Construcţia în stil maur, cu crăpături înguste pentru ferestre şi pentru arce care dădeau în curtea interioară, asigura răcoare şi umbră chiar şi în miezul zilei, refugiu bine-venit în calea arşiţei nimicitoare.

Stăteam întins pe un prosop de plajă gri luat de la hotel, uitat aici de un turist plecat de mult, care avea brodată pe el inscripţia: „P&O, croziere pe Suez“. La cap aveam telefonul prin satelit pe care îl împrumutasem de la companie. Contractul meu stipula faptul că trebuia să pot fi contactat la orice oră din zi şi din noapte – în caz de urgenţă –, aşa că eram obligat să iau telefonul oriunde mergeam. Deasupra mea se legănau frunzele zimţate ale unui palmier cu trunchiul gros, ramurile reflectate în apă unduindu-se uşor odată cu valurile. Era un izocronism perfect, o lume paralelă răsturnată în care totul era posibil. Cu acest gând ciudat în cap, m-am ridicat.

Anderson, îmbrăcat într-un şort de baie larg, stacojiu, şi cu o cantitate substanţială de loţiune de plajă aplicată pe faţa şi pieptul înroşite, zăcea la soare ca o stea de mare eşuată pe ţărm. Ţinea între degete o ţigară de marijuana grosolan răsucită. S-a ridicat şi el, a tras cu poftă din ţigară, şi-a ţinut respiraţia şi apoi mi-a întins-o mie. A dat drumul fumului şi s-a întins înapoi pe prosop.

– Doamne, ce bine e să nu te gândeşti la nimic.

Am inhalat cu băgare de seamă; nu-mi plăcuse niciodată să-mi pierd controlul, şi marijuana nu se număra printre favoritele mele, deşi Isabella fuma regulat, pretinzând că-i stimula imaginaţia. Eu eram de părere că nu stimulează decât paranoia, dar nu mă străduisem s-o conving să renunţe de teamă să nu par bătrân şi depăşit. Eu preferam alcoolul şi nu încercasem niciodată halucinogene şi alte stimulente mai puternice la modă la acea vreme, precum LSD-ul, mescalina sau cocaina. Acum eram însă dispus să iau orice pentru a-mi împiedica mintea să zboare prea departe. Fumul mi-a ars gâtlejul şi ochii. După câteva clipe, în corpul meu s-a produs un soi de dislocare psihologică.

– E puternică chestia asta. De unde ai făcut rost de ea?

– Din Afghanistan – tutunul e tratat cu opiu. La vamă, echipamentul meu are prioritate şi nimeni nu-mi controlează bagajele la aeroport.

– Pare un aranjament util.

– Sigur că da, amice, dar nu m-am băgat la arme de foc sau deşeuri radioactive. Trebuie să păstrez o anumită doză de moralitate.

Am privit dincolo de lac; culorile se estompau în pete de albastru strălucitor, verde smarald şi alb-gălbui. Un ibis a zburat foarte jos, pe deasupra lacului, bătând alene din aripi în semicercuri care urcau şi coborau în spirală.

– Ştii de ce fac eu ceea ce fac?

Vocea lui Anderson răsuna distantă şi uşor nedesluşită, dar în mintea mea tot mai incoerentă, înregistram cu greu faptul că părea drogat de-a binelea.

– Presupun că pentru bani sau poate pentru adrenalină.

– Greşit. Ţi-am spus c-am fost în Vietnam?

– Sigur.

– Ei bine, în ’68 – mai precis pe 17 septembrie 1968 – plutonul meu a fost prins de Vietcong în ambuscadă şi m-am trezit stând chircit între trei prieteni cu maţele care dădeau pe afară. Am fost singurul rămas în viaţă, nu ştiu de ce. Nu din cauza reflexelor mele nemaipomenite sau pentru că m-aş fi mişcat mai inteligent decât ceilalţi; pur şi simplu, aşa s-a întâmplat. A fost cât pe-aci să dau colţul. Chiar aşa: am văzut moartea cu ochii şi sunt aici – amin! A mai tras un fum, apoi a stins ţigara strivind-o de o piatră. Dar în adâncul inimii ştiu că în ziua aia ar fi trebuit să mor.

Am rămas întins, gândindu-mă la Isabella şi la convingerea ei de autenticitatea predicţiei lui Ahmos Khafre. Să fi fost ziua în care se înecase cea pe care i-o prezisese Khafre? Apoi mai erau viziunea pe care o avusesem în vis, cu trupul ei zăcând în cada de baie, chestiunea organelor furate şi spaima Isabellei că Ba şi Ka n-aveau să se regăsească şi să se unifice şi că sufletul său va sfârşi în purgatoriul egiptean. Am aşteptat ca

Anderson să-şi continue povestea. Până atunci n-avusesem nici o clipă impresia că era un om religios sau măcar înclinat spre filozofie. De fapt, îl considerasem dintotdeauna exact opusul: un individ eminamente realist şi dispus să lucreze pentru oricine, dacă preţul era bun.

– Poate c-ai avut noroc, nu ştiu, mă gândesc la unghiul de tragere… am spus în cele din urmă.

Anderson s-a întors pe burtă şi m-a privit cu ochii înroşiţi.

– Hristoase, alt cinic!

– Religia organizată este cea mai mare năpastă pe capul omenirii. Uite ce prăpăd a făcut în regiunea asta!

– În Egipt e o problemă ce ţine de economie, de istorie colonială şi de teritoriu, şi tu o ştii foarte bine. Oricum, nu vorbeam despre religie, ci despre cât îi e dat omului să trăiască şi despre înţelesul pe care noi îl atribuim vieţii noastre pe planeta asta nenorocită!

Anderson ţipa. Era prea drogat ca să-şi dea seama cât de tare vorbea. Am aruncat o privire în jur: locul era pustiu, cu excepţia unei ţărănci care îşi spăla rufele pe celălalt mal al lacului. Stătea ghemuită pe vine, cu încheieturile lungi şi subţiri ieşindu-i de sub mânecile rochiei şi cu mâinile înroşite pline de clăbuc, frecând zdravăn cu o piatră hainele puse pe un colţ de stâncă. Şi-a ridicat pentru o clipă ochii spre mine, apoi s-a întors la treburile ei.

M-am îndreptat spre Anderson, ezitând între a-l lua în râs pe fostul soldat mare cât un urs şi a fi sincer.

– Ştii, unul dintre lucrurile pe care nu le-am înţeles niciodată la Isabella era credinţa ei în practicile astea voodoo. M-am întrebat întotdeauna cum de o femeie atât de educată şi de inteligentă putea să ia în serios astrologia sau magia din vremea Egiptului antic, cum de credea că era condusă în cercetările ei arheologice de un soi de forţă invizibilă. Pentru mine e de neînţeles. Real e ceea ce vedem: gravitaţia este gravitaţie, legile fizicii sunt imuabile şi toate misterele lumii pot fi explicate. Iar omul nu-i decât un animal complex, dominat de hormoni, şi, dacă stăm bine să ne gândim, o cantitate absolut neglijabilă la scara universului. Nici mai mult, nici mai puţin.

Am tăcut. Peste o clipă mi-am dat seama că mă angajasem în acel tip de divagaţii filozofice provocate, invariabil, de consumul de marijuana. Eram însă pornit şi nu mă mai puteam opri; era ca şi cum încercam să fac ordine în evenimentele ultimelor două săptămâni şi să găsesc o oarecare logică în ele. De ce eram însă atât de furios? Să fi fost pentru că Isabella murise în timp ce căuta acel obiect dotat cu puteri supranaturale, magice chiar, dacă era să dau crezare vechilor legende?

– Trăim şi murim, am continuat. Oamenii supravieţuiesc în memoria celorlalţi, e singura nemurire de care avem parte, asta dacă nu cumva ne place să înfăşurăm cadavrele în pânză şi să le îngropăm în morminte triunghiulare enorme. Mie, unul, nu-mi place. Sunt mai rău decât un ateu, cred că legile biologiei pot fi extinse la tot şi la toate. Şi poate că tocmai de asta sunt aşa de înspăimântat la gândul că aş putea s-o uit pe Isabella, pentru că asta ar însemna că m-a părăsit pentru totdeauna. Ştii despre ce vorbesc, momentul acela din care începe să nu-ţi mai apară în vis şi descoperi că nu-ţi mai aminteşti cum arăta.

A urmat o lungă tăcere. Ameţit, mi-am ridicat privirea spre albastrul nesfârşit al cerului. Şi am văzut imediat că punctul care se învârtea deasupra mea era un şoim care îşi pândea răbdător prada.

Bill şi-a scos ochelarii de pe nas şi m-a cercetat încruntat, cu o emoţie autentică în ochi.

– Isabella n-o să te părăsească niciodată, doar ştii asta, Oliver?

– Nu ştiu ce să cred.

S-a lăsat din nou tăcerea, mai grea decât plumbul.

Bill s-a prăbuşit înapoi pe prosop.

– Tom, unul dintre băieţii care au murit în Vietnam, un pieten foarte apropiat, glumea mereu cu mine când eram în misiune. Îmi spunea Jerry. Tom şi Jerry, te-ai prins? Aşa făcea el faţă fricii, prin umor. Nimeni altcineva din pluton – da' ce zic eu, din toată lumea – nu ştia de gluma asta dintre noi. În fine, la câteva săptămâni după ce-a fost îngropat în Austin, armata a organizat o festivitate de comemorare a soldaţilor din plutonul nostru, cei mai mulţi morţi alături de Tom. Aşa că mă prezint, pus la patru ace şi gătit ca un curcan de Ziua Recunoştinţei, conştient de faptul că Tom ar fi detestat toată pompa şi ipocrizia aia nenorocită, şi m-apuc să-mi caut pe masă cartonaşul cu numele. Şi dau de el. Ştii ce era scris? Jerry Anderson – nu Bill, Jerry –, cu cerneală neagră, lângă un desen mic cu o pisică şi un şoarece. A fost un semn, o glumă a lui Tom – îmi spunea astfel că stătea în continuare cu ochii pe mine.

– Chiar mi-ar plăcea să cred că hazardul are şi el înţelesurile lui speciale, ascunse, numai că nu pot. O fi din cauza pregătirii mele ştiinţifice – cine ştie? –, dar dacă ar fi să am o asemenea experienţă, aş pune-o, cu siguranţă, pe seama unei glume proaste.

– Aiurea! Te-am văzut eu cum lucrezi şi ştiu că nu te bazezi numai pe logică.

I-am dat dreptate în sinea mea şi, stânjenit, am schimbat subiectul.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum ai ajuns să te ocupi cu stingerea incendiilor la puţurile de petrol.

Anderson s-a aplecat şi şi-a plimbat mâna prin apă. Picurii căzuţi de pe degetele lui păreau uriaşi, nişte superbe lumi miniaturale de apă rece.

– Într-un fel, poate că-mi place să provoc destinul. Ştii, ori de câte ori pun explozibil, mă aştept să mor. Nu pot să scap de senzaţia că trăiesc o viaţă de împrumut.

– Sentimentul de culpabilitate al supravieţuitorului?

– Nu ştiu ce să zic. Repet, ar fi trebuit să mor atunci, asta-i tot ce pot spune.

Am rămas întinşi, toropiţi de căldură, amândoi perfect conştienţi de afirmaţia rămasă nerostită şi suspendată între noi. Într-un târziu, Anderson a rupt tăcerea apăsătoare:

– Ascultă, Oliver, n-am vrut să fac aluzie cum că accidentul Isabellei…

– Mda, ştiu, i-am tăiat vorba.

Apoi m-am ridicat şi m-am aruncat în apă.

Spre mal, apa era puţin adâncă şi caldă. M-am îndepărtat spre mijlocul lacului, acolo unde apa se adâncea şi era mai rece. Am inspirat profund, apoi m-am scufundat dând de patru ori din braţe spre apele verzui şi spre nisipul de dedesubt, în vreme ce tijele roşiatice ale trestiilor care se avântau în sus, spre lumină, îmi mângâiau trupul. Curentul rece care îmi traversa pielea încălzită de soare avea un efect liniştitor şi degetele mele se răsfirau în mişcarea lor de broască în lumina acvamarină filtrată de sus.

Am continuat să înot pe fundul lacului. Câţiva peşti mari, de un albastru metalizat în soarele subteran, au plutit pe deasupra mea, apoi s-au făcut nevăzuţi, lucind ca nişte monede de argint aruncate în apă. Am simţit cum ceva uriaş trecea pe lângă mine. Nu vedeam nimic. Am fost

cuprins de fiori, şi părul de pe corp mi s-a zbârlit. M-am rotit, călcând apa cât de repede am putut, şi am prins cu coada ochiului imaginea unor picioare goale dispărând în hăţişul de trestii.

După o clipă, dintre frunzele lungi plutitoare s-a ivit Isabella, cu părul despletit încadrându-i chipul şi cu sânii dezgoliţi sclipind în soare. Înspăimântat, am încremenit, apoi m-am scufundat încet, în timp ce ea mă privea zâmbind trist, cu faţa ca o lună diafană străbătută de razele de lumină ce spintecau apa verzuie. S-a întors cu o bătaie caracteristică a picioarelor şi a pornit înot, ca pentru a-mi indica s-o urmez. „Nu, nu e o fantomă", mi-am spus încercând să-mi stăpânesc panica.

Am urmat-o, dar am pierdut-o imediat în labirintul întunecos. Am căutat-o înnnebunit, lup-tându-mă cu algele încâlcite şi stârnind nori de mâl, dar n-am mai găsit-o. Cu plămânii gata să explodeze, m-am ridicat spre suprafaţa apei.

Gâfâind din greu, cu membrele tremurânde, am înaintat spre mal. Dezorientat, mi s-a părut că au trecut minute în şir până când am reuşit să-mi recapăt respiraţia şi să mă caţăr pe mal, unde am rămas încovrigat la pământ.

Ca prin ceaţă, am auzit un ţârâit ciudat – suna telefonul. M-am ridicat în capul oaselor. Anderson se sculase şi-mi făcea semne disperate cu mâna de pe celălalt mal.

– Ce faci, ţi-e rău? a ţipat el.

Tremurând din tot corpul, m-am aşezat în genunchi, încercând să-mi revin, dar imaginea Isabellei plutea încă prin faţa ochilor mei. M-am întins pe spate, sprijinit de malul nisipos.

– Nu, sunt bine. Doar că n-ar trebui să fumez şi pe urmă să înot, am urlat spre Anderson.

Telefonul continua să sune.

– Răspunde tu! i-am strigat, apoi m-am aruncat în apă, înotând către el.

10

Vocea excitată a lui Barry se auzea de undeva de la distanţă, de parcă ar fi ţipat din fundul unei prăpăstii.

– Oliver, prietene, lucrul ăsta e uimitor. În mod cert e un astrarium, dar n-am văzut în viaţa mea un mecanism nici pe departe aşa de sofisticat.

– Ce vrei să spui? Nu e decât un artefact antic.

– Tocmai asta mă intrigă. Nu e făcut din bronz, ci dintr-un alt aliaj, şi probabil că din cauza asta s-a conservat atât de bine. Pare să aibă nişte proprietăţi magnetice neobişnuite – în mijloc e un dispozitiv gen roată dinţată cu doi magneţi sau aşa ceva, care, din câte înţeleg, se învârtea. E nemaipomenit. În plus, amice, când am făcut prima oară datarea cu carbon a cutiei din lemn, mi-am zis că halucinez, dar am repetat testul de cinci ori şi am obţinut de fiecare dată acelaşi rezultat.

– Ce rezultat?

– Astrariumul ăsta nu e din epoca Ptolemeilor, ci mult mai vechi – de pe vremea faraonilor! Am găsit pe el două cartuşe – unul al lui Nakhthoreb, mai cunoscut ca Nectanebo al II-lea. Dinastia a XXX-a, fapt incredibil în sine! Şi mai uluitor e cartuşul de lângă el, cel al lui Ramses al III-lea. Ştii când a domnit?

– Am idee, am bombănit.

Un amestec supărător de teamă şi exaltare mă împiedica să vorbesc.

– Dinastia a XX-a, Oliver! a urlat Barry în receptor. În jurul anului 1160 î.Hr., pe vremea lui Moise!

Aveam gâtul uscat şi mi se părea că inima îmi bătea direct în peretele stomacului. Dacă astrariumul data din timpul dinastiei a XX-a, era vechi de peste două mii de ani. Imposibil ca faraonii să fi dispus de tehnologii de asemenea nivel. Confirmarea descoperirii avea să ducă la o reevaluare a întregii istorii, de la începuturile civilizaţiei umane şi continuând cu Egiptul antic. Mai însemna şi că astrariumul era de o valoare inestimabilă.

– Nu se poate! Ai făcut o greşeală, am spus încercând să-mi păstrez cumpătul.

– Amice, eu nu fac greşeli.

– OK, o să mă întorc în Alexandria cât de repede pot. Între timp, o să te rog să-ţi ţii gura. Barry, ascultă-mă bine, nu glumesc, nici o vorbă nimănui. Copleşit şi brusc ameţit, m-am aşezat din nou pe pământ. Am văzut în minte imaginea lui Faakhir, apoi a Ameliei şi a lui Hermes. Şi faţa Isabellei. Ce fericită ar fi fost dacă ar fi trăit să vadă toate astea!

– Oliver, da' e o descoperire epocală.

– Promite-mi că n-o să sufli o vorbă. Nu vreau ca vreunul din noi să ajungă în închisoare pentru furt de antichităţi. Mă întorc în câteva zile. Şi Barry, pentru numele lui Dumnezeu, ai foarte mare grijă ce faci!

Convorbirea s-a întrerupt înainte să apuce să răspundă. Am aruncat o privire peste umăr. Spre uşurarea mea, Anderson dormea dus pe prosop, iar ţăranca terminase cu spălatul rufelor şi dispăruse.

Am zburat spre Alexandria patru zile mai târziu. De la aeroport am luat un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă direct la apartamentul lui Barry de pe Cornişă. Locuia de ani de zile într-unul dintre acele blocuri în stil neoclasic, cândva grandioase, acum decăzute, construite în oraş la începutul secolului al XX-lea. Făcuse un aranjament convenabil cu proprietăreasa, madam Tibishrani, o siriancă creştină, acum o văduvă cu puţin peste şaizeci de ani care îşi păstrase formele voluptuoase şi care locuia la etajul întâi al clădirii împreună cu fiica sa handicapată. Ea îi ţinea permanent apartamentul la dispoziţie, chiar şi în timpul absenţelor lui lungi, pentru care nu îi dădea socoteală, şi îi servea neoficial drept căsuţă poştală, înmânându-i conştiincioasă corespondenţa atunci când se întorcea. Îl adora pe australian şi se purta extrem de protector cu el, tolerându-i totodată pe numeroşii vizitatori (în mare majoritate femei tinere) care de-a lungul anilor se nimereau să mai stea uneori în apartamentului lui Barry.

Barry locuia la etajul al treilea, şi apartamentul avea un balcon mare pe colţ. Am coborât din taxi.

Soarele începuse să apună – un ochi injectat al cărui roşu intens era deja traversat de dungile întunecate ale norilor nopţii –, iar chemarea la rugăciune răsuna în tot oraşul, un vaiet singuratic, melodios, care deştepta întotdeauna în mine emoţii primare. Impozanta moschee Abu El Abbas, cu cele două domuri ale sale şi cu turnul zvelt, înălţat ca o mână întinsă spre Dumnezeu, domina în toată splendoarea sa piaţa.

Mici grupuri de credincioşi se îndreptau spre moschee. În aer plutea acel miros al mării – o briză răcoroasă în care se strecurau parfumurile unor ţărmuri îndepărtate – a cărui familiaritate m-a întristat. Am privit în sus spre apartamentul lui Barry şi am simţit că inima îmi stă în loc. Ceva era în neregulă. Coliviile care atârnau în balcon dispăruseră şi obloanele erau închise – aşa ceva nu se mai întâmplase.

Portarul mi-a deschis şi m-a lăsat să intru fără o vorbă, după care şi-a reluat locul pe scaunul de plastic de lângă scară. Am alergat în sus spre etajul trei. Uşa apartamentului lui Barry era închisă; ochiul magic incrustat în lemn pentru a alunga spiritele rele se holba la mine parcă batjocoritor şi nepăsător faţă de neliniştea mea crescândă. Am bătut în uşă cu ciocănelul din alamă. Nici un răspuns.

Mai jos pe scară s-a auzit un scârţâit; cocul blond platinat al lui madam Tibishrani s-a ivit pe palier. I-a urmat imediat restul corpului, înveşmântat – total deplasat – într-o rochie neagră elegantă de seară. A tresărit, uimită să mă vadă.

– Domnule Oliver, m-aţi speriat. A fost îngrozitor, nici nu vă puteţi imagina.

S-a grăbit în sus pe scări şi s-a oprit lângă mine, în faţa uşii apartamentului lui Barry. Chiar şi în lumina slabă de pe hol am văzut că avea ochii umflaţi de plâns.

– Vreau să vorbesc cu Barry. E acasă?

Madam Tibishrani a oftat lung, apoi mi-a luat mâna şi a mâgâiat-o uşor.

– Sărmane domnule Oliver, n-aţi auzit ce s-a întâmplat? Barry nu mai e printre noi.

– Cum adică?

– A avut un accident. Poliţia susţine că s-a sinucis, dar eu nu cred, domnule Oliver. Barry nu şi-ar fi pus niciodată capăt zilelor. Niciodată!

Vestea m-a lovit ca un şoc electric. M-am sprijinit ameţit de zid. Nu-mi venea să cred că Barry murise; imposibil ca un taur ca el, un om atât de energic, să dispară aşa, dintr-odată.

– Aveţi cheia de aici?

Am încercat să mă adun, luptând cu durerea care se instala în mine şi împingând undeva, într-un colţ al minţii, amintirile unor scene cu Barry în apartamentul său – serile în care ne îmbătaserăm ascultând The Rolling Stones, disputele politice care se treminau invariabil cu Barry stând în cap şi emiţând sentinţe grandioase, fără nici o legătură cu subiectul, care ne făceau pe mine şi Isabella să izbucnim într-un râs nebun, noaptea în care fusese arestat după ce ţinuse discursuri gol puşcă din balcon, ziua în care îl găsisem hrănind douăzeci de copii ai străzii.

– Sigur că am cheia.

– Vă rog, deschideţi uşa.

– Bine, dar poliţia…

– Madam Tibishrani, vă rog frumos. Trebuie neapărat să intru.

A aruncat o privire furişă în jos, pe scări – acea privire atât de tipică pentru Egipt –, apoi s-a întors spre mine.

– *D'accord,* a şoptit. Dar nimeni nu trebuie să afle că eu v-am deschis. Poliţia a fost pe aici de atâtea ori, încât bănuiesc că Barry avea probleme cu autorităţile.

A scos din buzunar o legătură de chei şi, după ce a înfăşurat clanţa într-o batistă pentru a înăbuşi scârţâitul, a descuiat uşa.

Înăuntru duhnea îngrozitor – un miros stătut de mucegai, de droguri şi ţigări şi de pişat de pisică. Simţurile mi-au fost însă asaltate de altceva, de senzaţia clară că aici se petrecuse un act de violenţă. Moartea plutea parcă în aer, provocându-mi furnicături pe ceafă. Apartamentul era cufundat într-o beznă aproape totală; draperiile grele din catifea erau trase peste ferestre. Am călcat pe cioburi, croindu-mi drum prin hol şi păşind pe cărţile împrăştiate pe podea.

– Poliţiştii au făcut mizeria asta la percheziţie, dar mi s-a ordonat să las totul aşa cum este, a şoptit madam Tibishrani rămasă în pragul uşii, la distanţă şi în siguranţă. N-au pic de respect faţă de proprietate şi faţă de morţi.

Am tras draperiile şi am deschis uşile balconului, lăsând briza mării să pătrundă. Astfel luminat, apartamentul mi s-a înfăţişat într-o dezordine cumplită. Cărţile fuseseră smulse de pe rafturile aliniate de-a lungul pereţilor şi azvârlite pe jos, ca şi cum intruşii ar fi căutat uşiţe secrete în spatele rafturilor. Câteva dintre celebrele perniţe ale lui Barry fuseseră sfâşiate cu cuţitul şi umplutura împrăştiată peste tot, de parcă marea inundase încăperea cu un val de spumă. Oripilat, m-am trezit totuşi căutând pete de sânge pe pereţi şi pe mobilă. Nu erau. Un fotoliu din piele, cu fundul despicat drept în mijloc, stătea în centrul camerei. M-am prăbuşit în el, iar umplutura din bumbac a ieşit de sub mine şi s-a ridicat în jurul şezutului.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Madam Tibishrani a păşit vioaie înăuntru. Motanul lui Barry, o creatură slăbănoagă, vărgată alb cu negru, pe nume Thomas O'Leary, a apărut brusc şi i s-a lipit de glezne, mieunând. Madam Tibishrani a luat animalul în braţe şi l-a mângâiat absentă.

– S-a întâmplat acum două zile. Chiar mă gândeam cum de nu venise pe la mine. Era într-o seară de joi, şi eu îi gătesc în fiecare săptămână porumbel… S-a înroşit şi a tăcut o clipă; egiptenii cred că porumbelul fript este un afrodiziac puternic. Joi nu mi-a bătut însă la uşă, aşa c-am urcat ca să văd ce e cu el… S-a încruntat şi faţa i s-a schimonosit în încercarea de a-şi stăpâni lacrimile. Am găsit uşa descuiată, dar asta nu m-a mirat – ştiţi că Barry lăsa uşa deschisă pentru oricine ar fi venit neanunţat. Am intrat şi l-am văzut pe bietul meu prieten stând acolo.

A arătat spre fotoliul în care eram aşezat.

– Sătea în fotoliu şi avea înfipt în braţ un ac şi un şiret de piele… Cum se numeşte?

Am sărit în picioare, tulburat de ideea că stătusem în locul unde fusese găsit trupul lui Barry. Am încercat să-mi maschez sentimentul de greaţă şi m-am întors cu faţa spre madam Tibishrani.

– Un garou?

– *Oui,* un garou, înfăşurat în jurul braţului. Era mort, probabil că de o zi. Nu înţeleg… Barry nu era dependent de heroină, ştiu asta sigur…

Aşa era. Deşi Barry consuma diverse tipuri de droguri uşoare pentru a se destinde, se pronunţase întotdeauna vehement împotriva heroinei. În plus, heroina era greu de procurat în Alexandria. Madam Tibishrani avea dreptate. Imposibil ca Barry, care căutase toată viaţa senzaţii tari şi care se bucurase de fiecare clipă trăită, să-şi fi pus capăt zilelor. De ce ar fi făcut-o? N-avea nici un sens. Astrariumul! Asta era! Să fie vorba despre o crimă sau despre un asasinat executat la comanda unei autorităţi? Şi oare ucigaşii găsiseră astrariumul? Sau Barry reuşise să-l ascundă? Pentru o clipă, m-am oprit din meditaţie, încercând să absorb realitatea. Apoi mi-a venit o altă idee. Dacă oamenii aceştia fuseseră în stare să-l omoare pe Barry, atunci eu puteam fi următoarea victimă. Trebuia neapărat să găsesc astrariumul.

Fusese o înscenare, m-am gândit cercetând cu privirea încăperea răvăşită. Cineva îl ucisese pe Barry şi apoi scotocise locul. Şi, după cum aveam impresia, plecase frustrat, suficient de supărat pentru a distruge totul în urmă, fără pic de discernământ.

– Mă rog pentru el, a spus madam Tibishrani. ştiţi, dacă s-a sinucis, sufletul său nu va putea ajunge în ceruri. Am discutat cu preotul şi pare foarte convins de asta…

Madam Tibishrani şi-a continuat litania despre sufletul posibil condamnat al lui Barry, iar eu am început să mă lupt cu propria conştiinţă. Oare prietenul meu îşi găsise sfârşitul pentru că-i dădusem astrariumul ca să-l dateze cu carbon? Eram deci responsabil de moartea lui, direct sau indirect? Şi cine erau cei care ţinuseră morţiş să pună mâna pe astrarium, chiar şi cu preţul unei crime? Cine ştia că artefactul se afla în posesia lui Barry? De cine se temea Faakhir? M-am cutremurat şi am privit involuntar peste umăr. Vocea puternică a lui madam Tibishrani mi-a întrerupt şirul gândurilor.

– Mi-au spus că Barry prepara droguri aici, acasă, într-un laborator. Ce prostie! Poliţia, securitatea şi oficialităţile municipale m-au hărţuit tot timpul de la accident încoace. A venit până şi o englezoaică şi m-a chestionat, nu ştiu cu ce drept! Doar ce i-am aruncat o privire, şi mi-am dat seama pe loc că nu era una dintre iubitele lui Barry; de fapt, mă îndoiesc că a fost vreodată iubita cuiva…

– Vă amintiţi cum o cheamă? am intervenit brusc, cuprins de o bănuială.

– Adelia Limeherst. Am încercat s-o opresc, dar m-a dat la o parte şi a intrat în apartament şi s-a uitat. O nebună, *non?*

Aşadar, Amelia fusese aici. Cum Dumnezeu aflase că Barry avea astrariumul? Deşi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât răspunsul îmi părea mai evident. Prietenia noastră era de notorietate, tot aşa cum erau cunoscute şi priceperea lui în datarea cu carbon a artefactelor şi ţinta căutărilor obsesive ale Isabellei. Nu era deci deloc greu să faci legătura între toate aceste fapte. Am străbătut atent încăperea, încercând să-mi dau seama dacă lipsea ceva. Lângă un perete era aşezat un acvariu uriaş cu peşti tropicali de care Barry era extraordinar de mândru. Părea singurul obiect rămas intact. M-am trezit, stânjenit, că mă întreb ce mi-ar fi povestit peştii dacă ar fi putut vorbi. Nu eram deloc sigur că voiam să aflu. M-am întors cu faţa spre proprietăreasă.

– Femeia aceea a luat ceva de aici?

– Nimic! Dar mi-a pus o grămadă de întrebări, chiar şi despre dumneavoastră, domnule Oliver, şi despre biata dumneavoastră soţie.

– Câtă neruşinare! Madam Tibishrani, mă puteţi lăsa singur câteva clipe? Aş vrea să-mi iau adio de la Barry.

Ochii doamnei s-au umplut din nou de lacrimi. M-am simţit vinovat că o minţeam. Dar n-aveam încotro – nu puteam să caut prin apartament atâta timp cât ea stătea acolo.

– În mod normal, v-aş fi refuzat, dar, din respect faţă de dumneavoastră şi faţă de sărmana dumneavoastră soţie… Şi oricum, trebuie să-l hrănesc pe bietul Thomas. Să mă anunţaţi când terminaţi.

Şi, cu aceasta, a plecat, cu motanul care continua să miaune culcuşit confortabil în braţele ei.

Acum eram şi mai convins că Barry fusese ucis. Tot ce trebuia să aflu era dacă apucase să ascundă astrariumul şi, dacă da, unde. După care urma întrebarea cea mai presantă dintre toate: Cine era în spatele acestei afaceri?

M-am aşezat din nou în fotoliu, încercând să mă pun în pielea lui Barry şi să gândesc ca el. Unde aş fi ascuns astrariumul? Mi-am înăbuşit pornirea de a sări în picioare şi de a începe să scotocesc prin casă şi m-am concentrat. Am închis ochii, apoi i-am deschis la loc. Privirea mi-a căzut imediat pe acvariu. M-am uitat înăuntru – părea neatins, cu nisipul şi mâlul adunat la fund rămas acolo parcă de secole. M-am holbat la el încă un minut, apoi m-am ridicat tulburat în picioare, cuprins brusc de panică şi de frică. Poliţia – sau poate chiar ucigaşul – se putea întoarce în orice clipă; trebuia să mă mişc cât mai repede cu putinţă.

Am decis să cercetez şi celelalte camere. În dormitor, rogojina japoneză pe care dormea Barry fusese tăiată, iar cele trei lăzi din lemn în care îţi ţinea hainele – răsturnate; pantalonii, sarongurile, lenjeria de corp şi costumele de scufundare zăceau pe podea într-o dezordine de nedescris. M-am clătinat la vederea plăcii sale de surf ce avea înscris pe ea, cu multă dragoste, un citat din romanul *Pe drum* al lui Jack Kerouac. Cuprins dintr-odată de furie împotriva vandalismului, am dat un şut în zid. Un poster s-a desprins şi a căzut pe jos, iar privirea mi-a fost atrasă de un mic altar budist. figurina ce îl reprezenta pe Buddha fusese spartă – capul, cu ochii exaltaţi, zăcea despicat alături. Lângă el era o statuetă a lui Thoth, zeul magiei şi al cuvintelor la vechii egipteni şi favoritul lui Barry. Unde era însă astrariumul? Undeva, în afara apartamentului, am auzit o scândură de podea scârţâind. Am îngheţat şi m-am uitat peste umăr, străduindu-mă să nu mă las tulburat de senzaţia că aveam companie. Nimic. M-am deplasat atent şi tăcut spre baie, locul unde Barry îşi amenajase laboratorul.

Metri întregi de ţevi din sticlă suflată – tuburi sub vacuum – erau prinse în clame de cadre metalice suspendate de tavan; tuburile se încolăceau unul în jurul altuia ca un soi de sculptură bizară. Chiuveta fusese transformată în banc de lucru şi în ea stăteau un minibar de hotel, un ciocan şi o pilă – încă presărată cu aşchii de lemn închis la culoare –, un mojar şi un pisălog.

Am deschis cu grijă micul frigider, nervos la gândul a ceea ce aveam să descopăr înăuntru. Pe rafturile murdare din plastic erau aşezate mai multe flacoane din sticlă cu dop, pline cu amoniac lichid-unul dintre elementele esenţiale în procesul de datare cu carbon. Din unele dopuri găurite se scurgeau vapori. Lângă ele se afla o doză nedesfăcută de bere Foster’s. Un moment, am fost tentat s-o deschid şi să beau în cinstea lui Barry – o pornire morbidă cu care ştiam că Barry ar fi fost de acord. M-a oprit zgomotul unei bufnituri în camera alăturată. Am tresărit şi m-am lipit de zid, apoi am ridicat de pe banc, în cea mai mare linişte, o pereche de cleşti grei. Ţinându-i în sus ca pe o bâtă, m-am îndreptat pă-şind uşor spre uşa întredeschisă, aşteptându-mă din clipă în clipă ca un tâlhar să dea buzna. O pisicuţă costelivă s-a strecurat pe lângă mine. M-a privit cu ochii ei imenşi, plini de urdori, şi a început să miaune jalnic. M-am liniştit şi am lăsat jos cleştii; alt animal fără stăpân oploşit în casa lui Barry.

Am răsuflat uşurat şi am reluat căutarea, cu o disperare crescândă. Acum eram sigur că datase artefactul cu carbon în laborator, dar unde Dumnezeu îl ascunsese?

Mai departe pe bancul de lucru am zărit un pahar Pyrex aşezat peste un arzător Bunsen. Am ridicat paharul şi l-am mirosit – înăuntru erau mici fragmente de cărbune de lemn ars. În afara aşchiilor de lemn de pe pilă şi de o cantitate mică de praf de nuanţă întunecată din mojar – rezultatul măcinării lemnului, după cum am presupus –, nu am mai găsit nimic care să aibă legătură cu astrariumul sau cu cutia sa din lemn. După zece minute de căutări, am fost obligat, cu inima grea, să mă declar învins. Indiferent cine ar fi fost ucigaşul lui Barry se afla acum în posesia astrariumului, artefactul care îi costase viaţa pe Barry şi pe Isabella şi care îmi fusese încredinţat mie spre păstrare.

Am încuiat atent uşa de la intrare, aşteptând să aud declicul, şi am coborât la etajul întâi. Madam Tibishrani a răspuns la ciocănitul meu; învârtea între degete un rozariu.

– Ei, ţi-ai găsit liniştea sufletească? m-a întrebat.

– Nu chiar. Spuneţi-mi, funeraliile au avut deja loc?

– *Mon Dieu,* aş vrea eu. Nu, bietul om zace şi acum la morgă. Se pare că poliţiştii îl aşteaptă pe consulul australian. Au o mică problemă – nu au reuşit să dea de urma celei mai apropiate rude. Dar le-au contactat pe fostele soţii şi le-au informat despre moartea lui Barry şi toate trei susţin că n-au divorţat niciodată de el. Era un bărbat atât de romantic! M-am grăbit să plec înainte ca proprietăreasa să izbucnească iar în lacrimi.

Cel mai apropiat post telefonic funcţional pe care îl cunoşteam era cel de la birourile Alexandrian Oil Company. M-am dus direct acolo. Cu cel mai autentic accent australian de care eram în stare, am sunat la sediul central al poliţiei şi m-am dat drept o rudă a lui Barry din Australia dornică să obţină informaţii cu privire la circumstanţele morţii sale. Ofiţerul însărcinat cu investigarea cazului mi-a explicat politicos, dar pe un ton ferm că, având în vedere faptul că autopsia relevase existenţa unei anumite cantităţi de droguri în organismul lui Barry, cazul fusese clasat ca sinucidere provocată de supradoză, astfel că leşul se afla şi acum la morgă. Aparent, una dintre fostele soţii de mult dispărute se angajase să-l preia, dar încă nu-şi făcuse apariţia. Am întrebat despre devastarea apartamentului, şi poliţistul mi-a răspuns râzând că drogaţii obişnuiesc să dea astfel de petreceri sălbatice. Am pus receptorul jos, dar am rămas cu impresia că cineva intervenise financiar astfel încât cazul să fie închis. Făceau ucigaşii lui Barry parte dintr-o reţea mai mare şi mai puternică decât îmi imaginasem? Ideea mi-a dat fiori pe şira spinării. Egiptul nu era ţara în

care să vrei să te pui cu autorităţile. Am decis totuşi să fac un drum la morgă, atât pentru a afla mai multe despre organele lipsă ale Isabellei, cât şi pentru a arunca o privire asupra cadavrului lui Barry, în speranţa că-mi va oferi un indiciu. În cel mai rău caz, aveam măcar ocazia să-mi iau adio de la prietenul meu.

11

Morga era situată în partea de vest a oraşului, în vechiul cartier turcesc. Pe drum, am observat că mă urmărea cineva şi tocmai eram pe punctul de a-i cere şoferului de taxi să facă un ocol pentru a scăpa de codiţă, când micul fiat roşu care se ţinuse până atunci după noi s-a strecurat pe o altă alee şi a dispărut din raza mea vizuală. Am ajuns la impunătoarea clădire din secolul al XIX-lea încercând să mă autosugestionez – fără succes – că frica mea n-avea nici un temei şi că devenisem paranoic.

Odată ajuns în faţa impozantului birou de recepţie din marmură, am cerut să vorbesc cu Demetriou al-Masri, medicul legist care mă abordase la înmormântarea Isabellei. Individul cu faţă acră de la recepţie m-a anunţat cu o satisfacţie prost mascată că miercurea era ziua liberă a doctorului şi că puteam să-l vizitez a doua zi. Fără să mă impacientez, i-am explicat că mă aflam acolo pentru a-mi lua adio de la un prieten drag. Cei treizeci de dolari egipteni strecuraţi pe sub birou au părut să-i îndulcească atitudinea. L-a chemat pe un tinerel care pierdea timpul rezemat de un perete şi l-a instruit să mă conducă la „european".

În încăpere frigul era pătrunzător. Zgomotul generatoarelor care menţineau temperatura sub zero grade domina camera, întărindu-mi impresia că mă aflam într-o anticameră stranie care îndeplinea o funcţie ritualică secretă. Mirosul de chimicale emanat de fluidul de îmbălsămare îmi gâdila nările şi-mi trimitea fiori de groază pe ceafă. Aici erau ţinuţi oaspeţii noi, m-a informat rânjind tinerelul: indivizi înecaţi, victime ale accidentelor rutiere sau cerşetori găsiţi încovrigaţi pe pragurile uşilor. Fiecare cadavru era aşezat pe câte un soclu de marmură, şi le puteai ghici vârsta şi formele aruncând o privire siluetelor acoperite de cearşafuri albe murdare; nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă Isabella nu se aflase şi ea printre ocupanţii încăperii. M-am gândit cât de rece i s-o fi părut marmura şi m-am imaginat luând-o în braţe şi învelind-o într-o pătură ca s-o încălzesc.

Asistentul a tras cearşaful de pe trupul lui Barry. Coama de păr încurcat îl făcea să semene cu o statuie maiestuoasă a lui Neptun odihnindu-se, iar pielea, cu paloarea albă-cenuşie instalată, părea de alabastru. Avea ochii deschişi şi acoperiţi cu o peliculă de culoare albicioasă spre albastră, bărbia nerasă şi obrajii scobiţi şi lipiţi de craniu. Pe piept era o rană uriaşă în formă de T – o incizie grosolană care pornea de la buric şi urca până spre clavicule, ca şi cum cineva i-ar fi scos pielea de pe coşul pieptului şi apoi ar fi cusut-o, neîndemânatic, la loc cu aţă neagră. Am presupus că făcuseră autopsia pentru a confirma cauza morţii. Totuşi, imaginea m-a şocat. M-am aplecat şi i-am închis ochii.

Asistentul mi-a observat reacţia emoţională şi şi-a înclinat respectuos capul, apoi a ieşit pentru a fuma o ţigară pe coridor.

Aerul îngheţat îmi pătrundea în oase. M-am cutremurat şi am privit în jos, spre tălpile picioarelor; erau osoase, pline de vene care conturau topografia unei vieţi oprite la jumătate şi congelate. M-am uitat din nou la pieptul uriaş al lui Barry, cu pielea atârnând, cenuşie şi moale. Am îngenuncheat, cuprins de greaţă.

Stăpânindu-mi repulsia, m-am săltat şi am pornit să examinez cadavrul, în căutare de indicii care să mă lămurească în privinţa cauzei reale a morţii. I-am ridicat bărbia: sub masa încâlcită de păr blond grizonant era o urmă stacojie subţire. Am icnit, surprins. Mai văzusem aşa ceva o dată, în Nigeria, la un muncitor ucis şi lăsat proptit de gardul care împrejmuia un puţ de ţiţei, în chip de avertisment pentru compania petrolieră pentru care lucram la acea vreme. Barry fusese strangulat. Am găsit pe braţ urma de ac, semnul distinctiv al dependenţilor de droguri. Asasinii îi injectaseră apoi heroină pentru a da impresia unei morţi provocate de o supradoză. M-am gândit că era foarte probabil să-l fi torturat pentru a-l face să mărturisească unde ascunsese astrariumul. Poate că nici nu intenţionaseră, de fapt, să-l ucidă.

M-am înfuriat.

– N-ai fost niciodată narcoman şi nu te-ai sinucis.

Vocea mea a rezonat violent pe plăcile de marmură albe, strălucitoare.

Am luat braţul lui Barry şi l-am aşezat cu grijă pe lângă trup. Şi am văzut că unghiile şi buricele degetelor erau pătate de ceva albastru-verzui. Cunoşteam culoarea – o zărisem sub apă, în timpul scufundărilor. Alge.

Mi-a luat o oră ca să mă întorc la apartamentul lui Barry prin traficul aglomerat de pe Sharia Saad Zaghloul. În timp ce taxiul stătea pe loc, înghesuit între un camion deschis, plin cu soldaţi cu feţe istovite, şi o caleaşcă, am simţit că cineva mă priveşte insistent. M-am răsucit şi am întâlnit ochii unui bărbat aşezat la o masă scoasă pe trotuar, în faţa unei cafenele. M-am tras înapoi, şocat, recunoscând cicatricea de pe faţa lui Omar, aşa-zisul oficial care ne însoţise în ultima scufundare în căutarea astrariumului. La vederea lui, mi-am amintit brusc de cele petrecute în ziua aceea. Durerea m-a copleşit. I-am întors privirea, incapabil să-mi iau ochii de la el.

Camionul din faţa noastră a pornit şi şoferul de taxi a accelerat şi el. S-a strecurat pe o alee lăturalnică, îndepărtându-mă de Omar. Uşurat, i-am promis că-i voi da de trei ori preţul călătoriei, cu condiţia să meargă repede. Peste un sfert de oră, mă aflam pe Cornişă.

Am urcat în fugă la etajul întâi şi am convins-o pe madam Tibishrani să-mi mai dea, pentru ultima oară, cheile lui Barry. După câteva clipe, eram în apartament.

Mi-am lipit faţa de acvariu; sticla răcoroasă părea să trepideze uşor la atingerea mea. Pe fundul vasului era aşezată o statuetă cam kitsch a lui Iisus, cu picioarele îngropate în pietriş şi cu ochii pictaţi înălţaţi în extaz spre cer. În jurul său dansau bule argintii de aer pompate dintr-o ladă de comori din plastic, ascunsă în spate. Lângă acest mic grup statuar era o păpuşă ce-l înfăţişa pe Richard Nixon, care îmbrăţişa o sirenă de plastic poziţionată ca şi cum îi făcea felaţie – un exemplu tipic al genului de umor, total ireverenţios, practicat de Barry. Apoi am zărit ceva ce nu observasem înainte: marginea metalică a unui obiect pe jumătate îngropat în spatele dunei de nisip. Un scalar ce bătea din aripioare ca un colibri a coborât spre fundul acvariului şi a început să ciugulească din algele crescute pe marginea obiectului. Am recunoscut imediat culoarea de alge de pe degetele lui Barry. M-am uitat mai de aproape. Între ierburile de mare unduitoare şi bulele de aer pompate din lada comorilor se zărea o parte a unei cutii destul de mici, cam de dimensiunea unui ceas de şemineu din secolul al XVIII-lea. În ciuda stratului subţire de alge care le

acopereau, am văzut marginile zimţate a două discuri. Deci din cauza asta nici eu şi nici ucigaşul lui Barry nu fuseserăm în stare să descoperim obiectul: pentru că părea să fi stat dintotdeauna scufundat în acvariu, neieşind cu nimic în evidenţă faţă de celelalte ornamente.

Şocat, am aprins o veioză şi am orientat-o spre acvariu, cu lumina îndreptată direct asupra obiectului. Imediat am zărit liniile subţiri şi strălucitoare săpate în bronz – o mică inscripţie pe unul din discuri.

– Of, Barry, ticălosule, am murmurat.

M-am răsucit, asigurându-mă că toate obloanele erau trase, apoi am băgat mâinile adânc în acvariu.

Întors acasă, l-am rugat pe Ibrihim să zăvorască poarta de la intrare, apoi am aşteptat nemişcat în umbra zidurilor pentru a vedea dacă fusesem urmărit. Mă simţeam deopotrivă tulburat şi excitat, slăbit din cauza adrenalinei care îmi circulase prin vene în apartamentul lui Barry. Astrariumul din rucsacul aruncat pe umăr mi se părea ridicol de uşor faţă de importanţa sa extraordinară şi, deşi drumul spre casă fusese lipsit de evenimente, eram nervos, copleşit de senzaţia că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Strada rezidenţială liniştită pe care locuiam părea pustie, cu excepţia unui arab tinerel şi slab care stătea rezemat de zidul casei de vizavi, holbându-se în gol. Tocmai eram pe punctul să-l iau la rost, când Ibrihim m-a tras înapoi. Era fiul, handicapat mintal, al unui grădinar din zonă.

Am urcat din nou cu astrariumul în dormitor-părea locul cel mai sigur şi mai ferit din toată vila. Cu toate astea, m-am trezit că încui uşa. Am tras obloanele. Am scos obiectul din rucsac şi m-am aşezat, conştient de liniştea care se lăsase dintr-odată. Îmi propusesem să nu mă port nici temător, dar nici prea reverenţios, dar am eşuat lamentabil. Scos din container, astrariumul era mult mai mic şi mai inofensiv decât îmi imaginasem; jegos şi îmbibat de apă, nu părea câtuşi de puţin acea armă puternică descrisă de Isabella şi de Faakhir. Degaja însă, în mod incontestabil, un aer de mister şi, pentru că Isabella îmi vorbise despre el în ziua în care ne cunoscuserăm, am avut senzaţia că – într-un fel – prezenţa lui mi-o adusese pe Isabella înapoi. Îi aparţinea Isabellei pe vecie, în viaţă şi în moarte.

Aşa după cum îmi spusese Barry, părea confecţionat dintr-un aliaj de culoarea bronzului, dar uşor granulat şi sclipitor, ca şi cum fusese amestecat cu diamante sau cu o materie silicioasă. Îmi amintea de unul dintre metalele din pământuri rare. Intrigat de felul în care lucea în lumina lămpii, nu m-am putut abţine. Mi-am ţinut respiraţia, mi-am trecut degetele peste suprafaţa sa şi m-am concentrat asupra texturii argintii, destul de aspră la pipăit. Mai avusesem ocazia să văd un metal asemănător – samariu – cu proprietăţi magnetice deosebite, mai ales în combinaţie cu cobaltul. Cum asemenea metale sunt greu de extras – chiar şi în zilele noastre –, nu-mi venea să cred că vechii egipteni dispuneau de tehnologia, ca să nu mai vorbesc şi despre cunoştinţele necesare prelucrării unor astfel de minereuri. Totuşi, ştiam că fuseseră fascinaţi de metalurgie. Isabella îmi spusese odată că vechii egipteni atribuiau schimbărilor chimice naturale din astfel de metale puteri atât de magice, încât destinul unui felah din clasa socială cea mai de jos se putea transforma în cel al unui faraon atotputernic – era un fel de alchimie antică. Ideea mi s-a părut interesantă, mai ales după ce am descoperit că folosiseră minereurile de fier magnetice rezultate din meteoriţi şi din materialele sticloase, pe care le considerau sacre, la fabricarea instrumentelor întrebuinţate în cursul ceremoniilor religioase. Să fi fost astrariumul confecţionat dintr-un metal similar? Meditaţia mi-a fost întreruptă de nişte strigăte venite de afară. Am azvârlit o eşarfă peste mecanism şi m-am repezit spre fereastră, aruncând o privire afară prin obloane. Ibrihim se certa cu furnizorul de păcură. Am ascultat încordat; disputa fusese generată de o factură. Am lăsat oblonul să cadă şi m-am întors la birou, cu inima bătând de să-mi spargă pieptul.

Am examinat mai atent astrariumul şi mi-am dat seama că era format dintr-o serie de roţi dinţate aşezate în jurul a trei discuri cu faţetele vizibile printr-o gaură aplicată în partea de sus a cutiei. Un arbore central reprezenta axul faţă de care pivotau roţile dinţate şi discurile şi se termina în faţă într-un fel de gaură de cheie. Probabil că mecanismul era pus în funcţiune introducând o cheie sau un dispozitiv similar în această gaură. Atât pe discuri, cât şi pe corpul astrariumului erau gravate inscripţii în mai multe limbi; unele erau hieroglife, pe altele nu le-am recunoscut. Dar artefactul, în ansamblul său, îmi părea familiar. Teama şi adrenalina care curge prin sângele exploratorului – acelaşi sentiment pe care îl aveam ori de câte ori mă confruntam cu o structură geologică deosebit de complicată – îmi dădeau fiori care începuseră să urce pe şira spinării.

Dintr-odată, mi-am amintit de desenul făcut de Gareth şi m-am repezit spre biroul Isabellei, în căutarea lui. L-am găsit şi l-am aşezat lângă astrarium. Asemănarea era izbitoare, atâta doar că mecanismul era mai mare şi mai complex decât îşi imaginaseră cei doi. Am analizat cifrul de sub desen, apoi am privit inscripţiile de pe astrarium. Am sesizat, şocat, că primele două simboluri din inscripţia hieroglifică erau aidoma literelor schiţate de Gareth. Emoţia mi-a tăiat răsuflarea. Deşi nu prea crezusem, se dovedea că Isabella avusese dreptate. Îl găsise. Acesta era, într-adevăr, astrariumul pe care îl căutase atâţia ani.

Două mici corpuri cereşti – unul auriu, celălalt argintiu-închis – ieşeau la iveală din spatele unui disc; am presupus că erau Soarele şi Luna. Mai erau cinci corpuri cereşti mai mici, confecţionate din bronz, probabil cele cinci planete vizibile cu ochiul liber: Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn. Întregul dispozitiv îmi evoca un mic planetariu. Ideea că mecanismul era vechi de peste două mii de ani părea aproape de neconceput. Am cercetat, cu ajutorul unei lanterne, interiorul camerei centrale, unde am zărit cei doi magneţi despre care îmi povestise Barry, fiecare aşezat pe propria axă. Oare cum putea fi pus în funcţiune mecanismul?

Am revenit la biroul Isabellei. Fantoma ei plutea şi acum în aer. Mi-am amintit cum stătuse aşezată acolo, în lumina lămpii, în acea ultimă noapte, studiind gânditoare schiţa astrariumului, trecându-şi degetele lungi peste marginile hârtiei. Pentru o clipă, m-am lăsat dus de val şi am retrăit scena, revăzând-o goală şi cu părul lung despletit atârnându-i pe spate. Nu puteam crede că n-aveam s-o mai văd niciodată, dar în mâini ţineam acel obiect după care jinduise întotdeauna, ţelul suprem al existenţei sale, pentru care îşi dăduse viaţa. Am privit în jos, cu mintea rătăcită. Deodată, gândurile mi-au rămas suspendate în aerul nemişcat. Mi-am amintit altceva. Acel gest furişat, aproape neobservat, prin care ascunsese ceva sub sugativă. Am forţat sertarul. Deasupra unei grămezi de hârtii era aşezat un plic pe care apărea numele meu, cu scrisul ordonat şi inconfundabil al Isabellei. Durerea m-a cuprins din nou. M-am rezemat de spătarul scaunului, aşteptând să-mi treacă.

Am proptit plicul de lampă, amânând momentul deschiderii şi aruncând, în schimb, o privire peste hârtiile din sertar. Deasupra era un document îngălbenit de vreme, cu titlul *Preoteasa lui Nectanebo şi Ba-ul faraonului.* Autoarea era Amelia Lynhurst. Fără îndoială, teza care o discreditase definitiv ca egiptolog.

M-am silit să-mi întorc ochii spre plicul sigilat care îmi era adresat. De ce nu avusese Isabella mai multă încredere în mine? De ce îmi ascunsese semnificaţia astrariumului şi pericolele care îl păşteau pe cel care avea să-l găsească? Îi mărturisise totul lui Faakhir, nu mie. Fusesem oare atât de inabordabil, de cinic, de neîncrezător?

Decis să înfrunt adevărurile pe care soţia mea hotărâse să mi le transmită de dincolo de mormânt, am deschis iute plicul. Am pipăit hârtia scumpă pe care fusese scris biletul – era la fel de mătăsoasă ca pielea Isabellei. Se distingea şi un parfum uşor, o combinaţie de mosc şi iasomie, care-i aparţinuse Isabellei. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o, fără nici un efort, cu părul ei greu atingând hârtia şi punându-şi amprenta olfactivă asupra acesteia.

13 mai 1977
Alexandria

Iartă-mă, Oliver, că nu ţi-am spus niciodată întregul adevăr. Cu ani în urmă, Ahmos Khafre nu doar mi-a prezis data morţii, ci m-a prevenit şi că puteam să-mi salvez viaţa dacă aveam să descopăr la timp astrariumul.

Iubitule, există oameni care ştiu că te vor îndruma. Astrariumul are însă propria viaţă şi conştiinţă; el te va conduce spre ei, cu condiţia să îl laşi să o facă. În timp ce scriu, te şi văd certându-mă pentru că dau crezare unor asemenea superstiţii, dar lumea în care am crescut eu nu făcea distincţie între magie şi mit, între zeii în viaţă şi cei morţi. Prin intermediul lor am fost martoră a istoriei, iar prin tine am crezut că-mi voi găsi scăparea. Te voi iubi mereu.

Isabella

– Nu încerca să dai înţeles unei morţi lipsite de sens, Isabella! am ţipat cuprins brusc de furie. Nimeni n-avea cum să prevestească acel cutremur. Nimeni! Nici măcar eu!

Enervat şi frustrat, am bătut cu pumnii în perna scaunului, şi ţesătura s-a destrămat, aruncând penele în aer. Au plutit, apoi s-au aşternut pe podea ca o zăpadă care cade leneş din cer, acoperind plicul rămas jos, la picioarele mele.

S-a auzit chemarea, obsesivă şi melodioasă, la rugăciunea de după-amiază. Timpul îşi urma, inexorabil, cursul. Am păşit spre uşa de la balcon. Afară, se vedea un grădinar care curăţa o magnolie. Gesturile sale simple păreau atât de reale comparativ cu evenimentele extraordinare care îmi dictau de acum viaţa. Da, recunosc că eram intrigat, dar instinctul raţiunii îmi spunea să nu mă amestec. Pe de altă parte, mâinile Isabellei întinse spre mine îmi cereau să merg mai departe. Mă supăra gândul că nu avusese încredere în mine pentru că se temea că aş râde de ea. Oare aş fi putut s-o salvez dacă nu aş fi dispreţuit practicile ei „voodoo", dacă aş fi luat-o în serios? Da, de-acum totul era clar pentru mine: aveam să continui cercetările Isabellei şi să-mi ispăşesc totodată vina de a nu o fi sprijinit suficient în timpul vieţii. Din senin, ca un soi de avertisment, am revăzut în minte imaginea lui Barry, cu ochii acoperiţi de acea peliculă ciudată. Hotărât să mă debarasez de sentimentul de groază care încerca să pună stăpânire pe mine, am deschis uşile şi obloanele şi i-am strigat lui Ibrihim să-mi pregătească prânzul. Apoi am luat în mână teza Ameliei Lyn hurst.

Pe pagina interioară era portretul unei femei frumoase, însoţit de explicaţia: „Marea-preoteasă Banafrit". Nasul aristocratic, ochii alungiţi şi migdalaţi şi buzele cărnoase aveau ceva profund uman în asimetria lor plină de defecte. Aş fi putut recunoaşte chipul pe stradă. De fapt, mi se părea aproape familiar. Cu cât îl priveam mai atent, cu atât eram mai convins că îl mai văzusem înainte. Dar unde? Am citit textul de sub ilustraţie.

Această imagine, descoperită pe zidul unui templu închinat lui Hathor, este considerată singura reprezentare păstrată până în zilele noastre a lui Banafrit („cea cu suflet frumos"), care a trăit în timpul domniei lui Nectanebo al II-lea, în perioada celei de XXX-a dinastii (360-343 î.Hr.), şi şi-a dedicat viaţa slujirii lui Isis, regina tuturor zeiţelor, fiind înzestrată cu puteri magice excepţionale. Banafrit mai era numită şi Divina Adoratrix şi Soţia Zeului. Puterea sa o depăşea pe cea a marelui-preot şi era doar cu puţin mai mică decât cea a faraonului. În calitatea sa de mare-preoteasă supremă, Banafrit purta pe cap coroana cu cobra regală uraeus şi avea dreptul de a-şi numi succesoarea, pentru ca puterile sale magice să rămână în cadrul sectei lui Isis.

Am privit ilustraţia de sub titlu. Figura centrală înfăţişa o mare-preoteasă aşezată pe tron, înveşmântată într-o robă ceremonială cu mâneci lungi, împodobite cu funde roşii şi albastre, şi care purta un acoperământ de cap înalt, de formă cilindrică, din care înmugureau flori. Într-o mână ţinea un sistrum – un instrument muzical asemănător unei morişti, asociat cu zeiţa Hathor –, iar în poală avea o ghirlandă de volbură, o iarbă cu proprietăţi halucinogene. O vrabie stătea aşezată la picioarele ei, alături de un mic potir. Era înconjurată de servitoare care cântau la tamburine, îmbrăcate în mantii de culoare roz-închis purtate peste robe albe, cu acoperăminte de cap cilindrice similare, dar ornamentate cu o singură floare de lotus şi cu inele din aur care le acopereau gâturile. Explicaţia arăta că imaginea provenea dintr-un mormânt de la Hierakonpolis, pe malul Nilului, şi reprezenta una dintre puţinele ilustraţii ale festivalurilor închinate zeiţei Isis. Scena respectivă data din timpul domniei lui Ramses al XI-lea, în jurul anului 1000 î.Hr., dar se ştie că ritualuri de acest gen se practicau de secole, inclusiv de către Banafrit.

Puţine s-au scris despre acest personaj puternic, dar enigmatic, deşi sursele menţionează faptul că mai multe statui de sfincşi comandate de Nectanebo ar fi fost inspirate din trăsăturile sale faciale.

M-am oprit din lectură, dându-mi seama de ce imaginea îmi păruse familiară. Era faţa sfinxului din statuia care căzuse peste Isabella şi o ţinuse ţintuită pe fundul mării. Dar cum era posibil? Între existenţa lui Banafrit şi a Cleopatrei se scurseseră trei secole. M-am înfiorat; era ca şi cum preoteasa însăşi încerca să ajungă la mine, în ciuda tuturor acelor teorii. Am revenit asupra conversaţiei avute cu Barry, străduindu-mă să-mi amintesc toate amănuntele. Barry îmi vorbise despre Ramses al III-lea, care trăise în vremurile biblice – parcă menţionase numele lui Moise –, şi apoi despre Nectanebo al II-lea, pe care şi Isabella îl pomenise des în discuţiile noastre. Ramses, Moise, Nectanebo. Iar Amelia îşi dedicase lucrarea legendarei magiciene Banafrit, marea-preo-teasă a sectei lui Isis, un cult care o venera pe zeiţă. Mai era şi sfinxul descoperit de Isabella pe locul unde eşuase barca solară a Cleopatrei. Să fie o coincidenţă bizară sau toate acestea aveau un anumit înţeles? Eram tot mai cuprins de teama că cineva sau ceva îmi ghida cercetările. Cuvintele Isabellei privitoare la astrariumul care urma să mă conducă în ceea ce aveam să întreprind îmi răsunau în urechi şi, deşi respinsesem ideea ca fiind imposibilă – şi încă o respingeam –, aveam în continuare impresia că prea multe linii se intersectau şi că întreaga înlănţuire cuprindea prea multe legături pentru ca totul să fie doar jocul hazardului. M-am întors la lectură.

Fiind printre cele mai mari onoruri care puteau fi acordate unui muritor, astfel de privilegii erau, de obicei, rezervate membrilor familiei regale; acest fapt întărea ipoteza că Banafrit ar fi fost sora mai mică a lui Nectanebo. De asemenea, există dovezi solide că ar fi fost şi iubita lui, poate chiar femeia vieţii sale.

Hieroglifele de sub această pictură murală descriu viziunea avută de Banafrit în care Ba-ul lui Nectanebo al II-lea apare ca rămas captiv în mormântul faraonului. Incapabil să-şi ia zborul, el piere, astfel încât faraonului i se interzice intrarea în lumea de dincolo de moarte. Este posibil ca Banafrit, ca strateg desăvârşit ce era – dovada fiind poziţia influentă la care ajunsese –, să fi auzit zvonuri privitoare la un complot de asasinare şi să-şi fi folosit viziunea în chip de metaforă pentru a-l preveni pe faraon. Hieroglifele fac referire şi la un chivot ceresc, deja legendar pe vremea lui Nectanebo al II-lea pentru capacitatea sa de a-şi exercita puterea magică asupra mării, cerului şi pământului. Aceasta era ceea ce căuta Banafrit, pentru a-i asigura faraonului iubit destinul măreţ. Inscripţia care urmează nu s-a păstrat în condiţii suficient de bune pentru a putea fi complet descifrată, dar într-un pasaj ulterior se menţionează un grup de adepţi sau un cult format în jurul figurii charismatice a preotesei. Cred că dovezile pe care le prezint demonstrează că acest cult şi-a continuat existenţa până în era Cleopatrei, care s-ar fi putut identifica ea însăşi cu Banafrit.

„Deci aceasta era legătura", m-am gândit, fără să am însă nici cea mai vagă idee despre implicaţiile descoperirii mele. Am răsfoit restul paginilor, în care Amelia se referea cu precădere la cultul lui Isis şi specula asupra relaţiei dintre Banafrit şi Nectanebo şi asupra modalităţilor prin care marea-preoteasă sprijinise domnia faraonului şi îl ferise de pericole.

Fapt interesant, Nectanebo a fost şi el imortalizat printr-o relatare conţinută într-o traducere a unui vechi manuscris, intitulat „Visul lui Nectanebo", în care faraonul visează că îl aude pe Onuris, zeul războiului, plângându-se că templul său nu a fost terminat. Nectanebo se trezeşte şi îi cheamă imediat pe preoţi, care îi spun că templul este finalizat, cu excepţia hieroglifelor. Nectanebo îl angajează pe cel mai bun cioplitor de hieroglife, un oarecare Petesis. Din nefericire, acesta este distras din munca sa de o femeie frumoasă care poartă un

nume care înseamnă „nobila Hathor". După cum se cunoaşte, Hathor era zeiţa iubirii şi a beţiei, dar personifica şi ideea de distrugere. Relatarea se încheie brusc, aşa încât nu vom afla niciodată cât de supărat era Onuris pe faraon. Îmi place să cred că furia sa a avut măcar ceva de-a face cu prăbuşirea lui Nectanebo şi cu eventuala sa dispariţie. Pentru mine este semnificativ şi modul abrupt în care scribul a pus capăt relatării – poate că a fost şi el ucis, crimă care l-a împiedicat să-şi ducă sarcina la bun sfârşit şi să ne spună întreaga poveste…

Urma o fotografie a sarcofagului, cu explicaţia că înfăţişa sicriul gol al lui Nectanebo al II-lea, expus în prezent la British Museum.

Am examinat fără grabă fotografia, întrebându-mă din ce motiv teza Ameliei stârnise atâtea dispute în rândul comunităţii arheologice. Mie mi se părea destul de inofensivă, scrisă într-o manieră accesibilă, iar legendele şi miturile menţionate alcătuiau o poveste veridică. Poate că ipotezele lansate nu erau suficient de bine documentate, dar faptul nu era, în mod cert, de natură să distrugă întreaga reputaţie academică a autoarei. M-a intrigat referirea la chivotul ceresc. Isabella făcuse, cu siguranţă, o legătură între acest artefact şi astrarium. Am oftat. Ce rol îmi revenea mie în toată această istorie? Indiferent care ar fi fost acela, trebuia să-mi ascult instinctele şi să pun astrariumul în locul care i se cuvenea. Cât mai repede cu putinţă, şi asta nu doar pentru siguranţa mea, ci şi ca să-l feresc să ajungă în mâinile cui nu trebuia.

Am observat că lumina se schimbase afară; seara se lăsase pe nesimţite. Am aruncat o privire spre astrarium, încă iluminat de veioză. Acum, obiectul arunca o umbră – silueta inconfundabilă a unei femei înveşmântate în robă, înaltă şi impunătoare. Apoi, umbra s-a întors, înfricoşător de încet, în profil, cu buzele pline şi cu nasul arcuit clar definite.

Tinnin, câinele de pază, a început să latre afară. Am auzit nişte paşi alergând. Am îngheţat, cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, şi m-am încordat, gata de apărare. Zgomotul s-a stins şi, când m-am răsucit cu faţa spre astrarium, umbra dispăruse. Să fi fost o simplă închipuire?

12

A doua zi dimineaţă eram aşteptat la biroul avocatului familiei Brambilla pentru citirea testamentului Isabellei. După ce pierdusem astrariumul o dată, m-am decis să nu-l mai scap din ochi, aşa că l-am pus în rucsacul azvârlit pe umăr. Şi, chiar înainte de a ieşi din casă, am luat schiţa lui Gareth şi am ascuns-o undeva, în fundul unui raft, într-un loc plin de praf, între paginile unui volum de contabilitate cu aspect plicticos.

Birourile firmei de avocatură Popnilogolos şi Fiii se aflau în cartierul de bănci, la două cvartale de sediul Alexandrian Oil Company. Am împins uşa grea din alamă, cu teama în suflet din pricina întâlnirii cu Francesca Brambilla. Secretara domnului Popnilogolos m-a condus în birou acestuia.

– Am ajuns cumva prea devreme?

Am aruncat o privire prin încăpere; biroul din lemn masiv de stejar era înconjurat de grămezi de documente înghesuite pe lângă pereţi. În mijlocul camerei tronau două scaune goale, prevestitoare parcă de rele, aşteptând ca ocupanţii să le dea viaţă. M-am îndreptat spre ele, păşind peste un vraf de hârtii.

– Nu vă faceţi griji. Doamna Brambilla întârzie, ca de obicei. Consideră aceasta un privilegiu pe viaţă.

Domnul Popnilogolos, un bărbat elegant de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu părul dat cu briantină şi pieptănat pe spate, îmbrăcat într-un costum negru cu cravată albastră, impecabil, în ciuda transpiraţiei de pe frunte, mi-a oferit o ţigară. Am refuzat-o. A scos un dosar dintr-un dulap burduşit de documente.

– Aşa… familia Brambilla. Ei bine, mi-e teamă că soţia dumneavoastră nu dispunea de cine ştie ce avere. Din câte am auzit, Cecilia a venit şi ea la înmormântare.

Am încuviinţat din cap. Încurajat, omul a continuat să peroreze:

– O femeie extraordinară. Ştiţi, la vremea aceea, toţi o doream, dar Paolo a fost singurul care nu s-a intimidat şi a cerut-o de soţie. Paolo nu se temea de nimeni, în afară de tatăl său, Giovanni, probabil. Un bărbat excentric şi totodată periculos. S-a răsucit în fotoliu, strângând dosarul la piept. Aşadar… Testamentul doamnei Isabella. Domnul Popnilogolos a oftat gânditor din spatele biroului. Ce tragedie, a fost ceva de-a dreptul îngrozitor. Ciudat este că soţia dumneavoastră a venit la cabinetul meu cu numai o săptămână înainte să moară. Mi s-a părut un lucru bizar; de obicei, clienţii noştri îşi pun problema testamentului atunci când îmbătrânesc, nu când n-au împlinit nici treizeci de ani şi plesnesc de sănătate. Şi-a ridicat privirea spre mine şi a sesizat, probabil, umbra care mi-a întunecat chipul.

Ştiam că Isabella luase în serios predicţia lui Khafre, dar am fost şocat să constat până unde mersese. Domnul Popnilogolos a continuat fără să ezite:

– Desigur, am fost fericit să-i pot fi de folos, şi s-a dovedit până la urmă că a fost o idee bună să-şi ia măsuri de siguranţă. Ştiţi că Giovanni Brambilla i-a lăsat nepoatei sale casa moştenire? Ceea ce – din punct de vedere legal, cel puţin – face ca Isabella să fi fost proprietăreasa bunicii, şi acum dumneavoastră să moşteniţi, probabil, vila. Fascinant.

A zâmbit, lăsându-mi impresia unei *schadenfreude*[1]. Înainte să apuc să solicit lămuriri cu privire la această veste surprinzătoare, am auzit-o pe secretară întâmpinând un alt oaspete.

– Vorbeam de lup… a spus avocatul, făcându-mi cu ochiul, după care s-a ridicat şi a deschis uşa.

Francesca Brambilla s-a aşezat băţoasă pe un scaun, ţinându-şi strâns poşeta din piele de crocodil, de parcă ar fi fost pavăza în calea furtunii.

– Vă simţiţi bine, madam? a întrebat avocatul.

– Pe cât de bine se poate, având în vedere circumstanţele neobişnuite. Testamentul meu ar fi trebuit citit acum, nu cel al nepoatei, a replicat ea tăios.

Am încercat să-i prind privirea, dar a părut să mă ignore.

– Într-adevăr, viaţa este, din nefericire, imprevizibilă, aşa cum noi, cei din Alexandria, o ştim prea bine, a răspuns Popnilogolos calm. S-a întors spre mine. Sunteţi gata, domnule Warnock?

– Da, puteţi începe, vă rog.

Şi-a dres glasul şi a început să citească:

– Eu, Isabella Francesca Maria Brambilla, las moştenire întreaga mea avere, inclusiv vila Brambilla, cărţile, rezultatele cercetărilor mele şi colecţia de artefacte, soţului meu, Oliver Patrick Warnock. Bunicii mele îi las bijuteriile în posesia cărora am intrat la moartea tatălui meu. Datat 7 mai 1977.

Am tăcut amândoi; cred că aşteptam să urmeze ceva mai concluziv, poate chiar o absolvire de păcate.

– Asta e tot? am spart în cele din urmă tăcerea.

Avocatul a încuviinţat, apoi s-a întors spre Francesca.

– Sper că vă daţi seama de implicaţiile acestei decizii, madam Brambilla?

Francesca a apucat cu mâinile tremurânde mânerul de fildeş al bastonului.

– Şi spuneţi că testamentul a fost redactat cu şapte zile înaintea morţii Isabellei?

Domnul Popnilogolos a zâmbit slab.

– Poate că madam Warnock a avut o presimţire, a sugerat el.

Bătrâna s-a întors către mine.

– Ai vreun amestec în treaba asta?

– Francesca, îţi jur, că n-am ştiut că şi-a făcut testamentul. Şi nici că Giovanni i-a lăsat ei casa moştenire.

O tăcere încordată s-a aşternut deodată în încăpere, plutind precum praful. A fost, într-un târziu, întreruptă de vocea gravă a Francescăi:

– Eu şi soţul meu am avut anumite neînţelegeri spre sfârşitul vieţii lui. Au existat aspecte în comportamentul său cu care nu am fost de acord. Şi m-a pedepsit schimbându-şi testamentul. Nu cred că şi-a închipuit nici o clipă că Isabella avea să moară înaintea mea. S-a întors spre mine. Asta înseamnă că vrei să mă mut? Se pare că acum tu eşti proprietarul.

– Da, aşa se pare.

Văzând-o cum se foieşte, vizibil deranjată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, mi-a venit ideea să profit de pe urma situaţiei.

– Domnule Popnilogolos, sunteţi amabil să ne lăsaţi singuri câteva minute?

– Desigur.

Avocatul s-a retras, cu o scurtă plecăciune.

– N-am nimic împotrivă să rămâi în vilă, dar cu o condiţie, i-am spus Francescăi.

Şi-a mijit ochii, supărată.

– Ce condiţie?

– Să-mi spui adevărul despre ceea s-a întâmplat cu trupul Isabellei. De ce a fost îngropată fără inimă?

Bastonul bătrânei a căzut cu zgomot pe podea.

– Fără inimă?

– Da. Fără inimă şi fără organele interne.

Francesca părea şocată, dar nu şi total surprinsă. Am sesizat cum o expresie nouă – de înţelegere – i se aşterne pe faţa zbârcită, cu trăsături fine.

Am ridicat bastonul de jos.

– Francesca, tu ştii mai multe decât vrei să-mi spui, nu-i aşa? Ce e? Ce s-a întâmplat? Trebuie să aflu.

– Nu ştiu nimic, mi-a răspuns răspicat. Sunt la fel de oripilată ca şi tine.

S-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de braţele scaunului.

– Dacă doreşti să mă evacuezi, aş aprecia dacă m-ai anunţa cu douăzeci şi patru de ore în avans.

Şi, fără alte vorbe, a deschis uşa, l-a ocolit pe avocatul care aştepta afară şi s-a făcut nevăzută.

Am mers pe jos spre piaţa Mohammed Ali, locul unde se aflase bursa de bumbac şi de valori din Alexandria. Sub o formă sau alta, existase aici de secole. E.M. Forster scrisese despre ea, la fel şi autori egipteni antici, ca de pildă Ibn Jubayr. Simbol al vechiului stat colonial, bursa fusese incendiată şi făcută una cu pământul la începutul anului, în timpul revoltelor declanşate de penuria de alimente. Dimineaţa răzbăteau dinăuntru strigătele negustorilor care participau la licitaţii. Acum, aici se întindea un teren viran, transformat temporar în parcare. Cumva, totul părea emblematic pentru Egiptul modern.

În timp ce îmi croiam drum pe aleile înguste, mă gândeam la organele lipsă din trupul Isabellei. Oare leşul acesteia fusese urcat într-o ambulanţă sau într-un mijloc de transport cu altă destinaţie, mai sinistră? Amintirea trupului gol m-a făcut să mă cutremur, dar, în acelaşi timp, mi s-a părut un fel de mesaj, o piesă nouă din puzzle, o piesă aparent nelegată de nici o alta şi totuşi parte a înţelegerii de către mine a căii pe care o aveam de urmat. Isabella îmi spusese că aveam să ştiu ce era de făcut, mi-o spusese cu o încredere incontestabilă, iar eu nu-mi puteam permite să o dezamăgesc. Conştient de greutatea astrariumului care îmi atârna pe umăr, am trecut în revistă toţi experţii pe care îi cunoşteam şi la care aş fi putut apela pentru un sfat. Mi-a revenit în minte expresia sumbră de pe faţa lui Faakhir atunci când mă prevenise asupra celor dispuşi să se folosească de dispozitiv pentru a distruge stabilitatea politică în regiune. La ce făcuse aluzie? La sabotarea iniţiativei de pace a preşedintelui Sadat? Oricum, Orientul Mijlociu nu se bucura de o prea mare stabilitate: Egiptul şi Israelul fuseseră în război cu numai doi ani înainte, conflict declanşat de ţările OPEC[2], care ţinuseră lumea în şah cu preţul prea ridicat al petrolului la începutul anilor 1970. Nu era deloc greu să destabilizezi progresele timide făcute atât de Sadat cât şi de preşedintele american Carter. Şi cine ştie cum avea Israelul să primească deschiderea propusă de Sadat – ambele părţi aveau prea puţină sau chiar nici un pic de încredere una în cealaltă. Dar cum ar fi putut un astrarium antic să încline balanţa de o parte sau de alta? Poate că poseda un anume simbolism istoric cu puteri nebănuite de mine asupra relaţiilor arabo-israeliene. Sau era o armă înzestrată cu o forţă nimicitoare? Aş fi putut continua ore în şir cu speculaţiile, dar, oricare ar fi fost concluziile la care aş fi ajuns, ele nu aveau practic nici o importanţă atâta vreme cât cineva credea cu tărie în puterile acestui dispozitiv. Şi era gata să ucidă pentru a pune mâna pe el. Am hoinărit, cufundat în gânduri şi fără să iau în seamă ceea ce se petrecea în jurul meu. Nepăsarea aceasta avea să devină însă pentru mine un lux pe care nu aveam să mi-l mai permit.

Am simţit o prezenţă, aşa că m-am uitat în spate. O femeie în vârstă, cu faţa complet acoperită de văl, scruta lumea de lângă o tarabă cu mâncare. Încruntat, m-am ascuns în spatele unei coloane; după un minut, bătrâna a reapărut, alergând după un puşti pe care l-a ajuns din urmă şi l-a luat la rost. M-am rezemat de zid, uşurat. Să-mi fi pierdut capacitatea de analiză? Raţionalismul? Îmi pierdusem soţia şi un prieten apropiat. În spate duceam un artefact de o valoare inestimabilă şi, din câte se părea, mă implicasem într-o bătălie geopolitică într-o ţară frământată deopotrivă de ambiţii moderniste şi de vechi superstiţii, ceea ce era de natură să-l scoată din minţi şi pe omul cel mai echilibrat din lume. Nu, am decis în sinea mea, astrariumul era cât se poate de real, datarea cu carbon făcută de Barry mai presus de orice îndoială, iar cercetările cărora Isabella le dedicase viaţa meritau tot respectul. În acelaşi timp, sarcina la care mă înhămam era, indiscutabil, dificilă. Oare Isabella îşi dăduse seama de implicaţii atunci când mă făcuse să-i promit că aveam să-i continui munca, dacă avea să fie cazul? Pragmaticul din mine se răzvrătea împotriva unei responsabilităţi atât de ezoterice. Aveam propria carieră, aveam lucrările la câmpul petrolifer de care trebuia să mă îngrijesc şi totuşi îmi asumasem o sarcină care se dovedea acum cea mai importantă decizie din viaţa mea. Mă obligasem să îndeplinesc misiunea dată de Isabella cu riscul de a pierde totul, chiar şi viaţa. Nu aveam de ales. Am iuţit pasul pentru a ieşi mai repede de pe aleea dosnică. Indiferent ce rezerve aş fi avut, trebuia să adun cât mai multe informaţii de la cât mai mulţi oameni. Atât Hermes Hemiedes, cât şi Amelia Lynhurst îşi oferiseră sprijinul, dar oare puteam să le acord încrederea? Isabella fusese o apropiată a lui Hermes, dar eu nu avusesem acelaşi tip de relaţie cu el. Avea un fel de a fi care mă enerva şi nu era prea clar nici care erau adevăratele lui intenţii. Amelia părea o cunoscătoare a problemei, dar conflictul pe care îl

avusese cu Isabella mă făcea să ezit. În plus, consideram bizară reacţia pe care o avusese faţă de Hermes, la înmormântarea Isabellei. Era speriată sau se simţise ameninţată de el? În lumea arheologilor existau dispute politice şi puncte de vedere opuse care mă depăşeau. Avusesem ocazia să constat, ca martor direct, frustrările Isabellei în urma unor astfel de confruntări, cărora le cădea mereu victimă. Şi, chiar şi numai din punct de vedere strict profesional, astrariumul reprezenta pentru comunitatea arheologilor o enigmă ale cărei ramificaţii nu reuşeam nici măcar să le întrevăd.

Am revenit cu gândul la teza Ameliei Lynhurst şi la referinţele la statuile de sfinx purtând trăsăturile lui Banafrit. Mi se părea că Isabella însăşi era un fel de sfinx care mă provoca să dezleg o ghicitoare al cărei răspuns depăşea, cred, posibilităţile gândirii mele convenţionale.

Un fluierat puternic mi-a întrerupt meditaţiile. Am tresărit şi m-am întors în direcţia lui. Un poliţist dirija traficul în intersecţia aglomerată dintre străzile Salaymar Yussri şi El Nabi Daniel.

Vizavi se aflau ruinele coloanelor amfiteatrului roman. Kom el-Dik era singurul şantier arheologic oficial al Alexandriei. Într-o zi, Hermes ne chemase pe mine şi pe Isabella să luăm prânzul aici cu arheologii polonezi – un grup de oameni prietenoşi, nişte supravieţuitori care tolerau cu o ireverenţă ironică stăpânirea sovietică din propria lor ţară. Sesizasem atunci spiritul de camaraderie dintre Isabella şi Hermes. Discutau adesea, şi Isabella apela de obicei la el când avea nevoie de o confirmare a teoriilor sale arheologice. Decizia mea era luată. Călătoria în care mă îmbarcasem nu era numai a mea, ci şi a Isabellei. Şi ea ar fi pornit de aici. Am traversat strada şi m-am îndreptat spre staţia tramvaiului care ducea spre vestul oraşului, către vechiul cartier arab.

Tramvaiul era aproape gol. Un bătrân cu djalleba pătată ca urmare a muncii de peste zi dormea cu capul dat pe spate; lângă el era aşezată o elevă singură şi dureros de conştientă de sine, aşa cum sunt toţi adolescenţii; într-un colţ se îngrămădiseră mai mulţi tineri care vorbeau repede şi gesticulau înflăcărat – studenţi, am presupus. În faţa mea stătea o femeie între două vârste, bine îmbrăcată în haine occidentale de calitate. Mi-a zâmbit şi şi-a ridicat sugestiv o sprânceană. Am ignorat-o şi am privit pe fereastră la străzile pe care treceam, ţinând în siguranţă, în poală, rucsacul cu astrariumul.

Deodată, o maşină a oprit lângă tramvai în scrâşnet de frâne. M-am trezit brusc din gânduri şi am privit în jos. Am încremenit. Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore, l-am zărit pe Omar; stătea pe bancheta din spate a maşinii. Mă văzuse şi el. Mi-a zâmbit rece, apoi s-a aplecat în faţă şi, arătând cu degetul spre mine, l-a bătut pe umăr pe pasagerul aşezat lângă şofer. Omul s-a răsucit spre mine.

Avea faţa ascuţită, cu trăsături distincte, bărbie puternică şi ochi întunecaţi la culoare şi înfundaţi în orbite. S-a uitat la mine cu o expresie rece, ameninţătoare, care emana cruzime şi un fel de ură intensă, înfricoşătoare. Pentru câteva clipe, lumea din jurul nostru a părut să se estompeze, lăsându-mă suspendat, cu privirea lipită de cea a străinului. Am fost cuprins de o teamă şi de-o groază inexplicabile. Apoi culoarea semaforului s-a schimbat şi tramvaiul s-a smucit din loc. O femeie mai bătrână, care tocmai urcase a căzut, iar rodiile pe care le cumpărase s-au împrăştiat pe jos. Mai mulţi studenţi s-au repezit s-o ajute, blocându-mi vederea. Profitând de îmbulzeală, am sărit jos pe o uşă situată la celălalt capăt al tramvaiului şi am luat-o la fugă pe o alee lăturalnică.

[1] În limba germană, în original, plăcere răutăcioasă (n.tr.)

[2] Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol (n.red.)

13

Am mers pe căi ocolite şi am ajuns la blocul în care locuia Hermes Hemiedes la începutul după-amiezii. Mirosul de peşte prăjit umplea holul întunecos şi de undeva din clădire se auzea plânsetul unui copil. La intrare, un câine râios, încolăcit într-un colţ, şi-a ridicat solemn capul şi mi-a aruncat o privire goală, după care, mulţumit, se pare, că îşi îndeplinise cu brio sarcinile de pază, şi-a continuat somnul.

M-am uitat la lista locatarilor – numele Hemiedes, cu litere aurii, era pus în dreptul cuvântului MANSARDĂ. O notiţă scrisă de mână în arabă anunţa că liftul era defect. Am început să urc scările gâfâind.

De pe acoperiş se deschidea o panoramă spectaculoasă. În faţa mea, Coloana lui Pompei se arcuia spre cer, încadrată de doi sfincşi. Fusese construită din granit roşu şi înălţată în anul 300 d.Hr. în onoarea împăratului roman Diocleţian, care scăpase Alexandria de foamete. Era o privelişte magnifică. Oraşul se întindea în spatele coloanei până la Mediterana. M-am întors spre grădina de pe terasă. Etajul de sus al mansardei era ocupat de un mic apartament care adăpostea o canapea şi fotolii din trestie, cu o mulţime de perne, totul umbrit de o boltă de lujere de viţă-de-vie care creşteau din vase uriaşe de lut. Clopoţei de vânt din alamă atârnau printre ramuri ca nişte fructe ciudate, dangătul lor atonal fiind punctat de crâmpeie din melodia *Ziggy Stardust* cântată de David Bowie. Era o combinaţie stranie. M-am aşezat obosit, cu gândul în continuare la omul care îl însoţea pe Omar. N-avea cum să fie o coincidenţă. Dar cine era individul şi pentru cine lucra? Pentru guvernul egiptean care dorea să-şi protejeze comorile antice? Nu, totul părea mult mai sinistru; nici măcar acum, la adăpostul apartamentului, nu reuşeam să scap de presentimentele neplăcute. Alexandria devenea, pe zi ce trecea, un oraş tot mai nesigur.

Băiatul care îmi deschisese uşa – mai degrabă iubitul decât servitorul lui Hermes – a aşezat o cană mare de ceai de mentă şi un pahar pe măsuţa joasă din faţa mea şi a început să toarne. Îmbrăcat în sari, cu cercei rotunzi din aur în urechi, fard pe pleoape şi ruj purpuriu pe buze, părea de vreo treisprezece ani şi avea mişcări incredibil de efeminate. „Imaginea clasică a tânărului *catamite*[1*]“, am gândit: o tradiţie locală veche de secole. Mă informase într-o engleză împleticită, cu un puternic accent american – dobândit, fără îndoială, de la vizionarea de filme de pe piaţa neagră – că Hermes îşi făcea obişnuita plimbare de după prânz şi urma să se întoarcă în jurul orei trei. Şi-a însoţit cuvintele de fâţâieli provocatoare.

Privirea i-a fost atrasă de rucsacul pe care îl aşe-zasem lângă mine, pe sofa, şi mi-am pus instinctiv mâna protectoare deasupra lui. A rânjit, un zâmbet absurd de inocent. Apoi, spre mirarea mea, şi-a scos vălul subţire cu paiete drapat în jurul umerilor în-guşti şi a început să danseze pe muzica de pe disc – o serie de piruete neobişnuite care păreau o versiune exagerată a stilului occidental contemporan pe care avusese, probabil, ocazia să-l vadă de câteva ori. L-a acompaniat pe Bowie într-un falset înalt, întrerupt când şi când din cauza vocii în schimbare; sunetele scoase de copilul-bărbat se împleteau cu versurile cântecului într-un amestec de o frumeseţe stranie, tulburătoare.

S-a mişcat spre mine, unduindu-şi şoldurile într-o încercare stângace de seducţie. Nu ştiam dacă să râd, să plâng sau să fug.

– Usta!

Vocea lui Hermes a bubuit de dincolo de uşile franţuzeşti deschise, urmată de o bătaie puternică din palme. Băiatul şi-a întrerupt imediat dansul şi a oprit îmbufnat pick-upul.

Hermes a apărut pe terasă. M-am ridicat să-l întâmpin. Era îmbrăcat într-un caftan brodat, şi o pereche de cercei cu perle strălucea printre şuviţele rare şi linse ale părului vopsit; în jurul gâtului plin de riduri purtat un colier asortat. Părea un soi de alchimist din vremurile de altădată care îşi achiziţionase accesoriile de la un magazin duty-free scump. A pocnit din degete, atenţionându-l pe băiat să ne lase singuri.

– Îmi cer scuze, a spus. Copilul ăsta prostuţ vrea să ajungă vedetă a muzicii rock şi să se stabilească în New York. Poate că are totuşi ceva talent. În fine, mă bucur foarte mult să te văd, Oliver. Ia loc, te rog, şi bea-ţi în linişte ceaiul.

Am pus rucsacul pe măsuţa din faţa mea şi am răsuflat adânc. Apoi l-am deschis, grăbit ca nu cumva să mă răzgândesc.

– Ţi-am adus să vezi ceva, am zis. Şi am nevoie de opinia ta, ca expert.

Hermes a aruncat o privire înăuntru, apoi a scos din rucsac astrariumul. Cu gesturi mângâietoare, ca şi cum ar fi avut o relaţie intimă cu obiectul, l-a desfăcut din pânza în care îl înfăşurasem şi l-a aşezat cu grijă pe blatul de sticlă al mesei. A murmurat ceva, care mi s-a părut a fi o rugăciune. Pe urmă s-a cufundat şi mai mult în fotoliu.

– Draga de Isabella. A fost atât de aproape de descoperirea pe care a visat-o… S-a întors spre mine. L-a mai văzut cineva?

– Numai o altă persoană, acum moartă. Cred că a fost ucis.

Dacă mă aşteptasem cumva să-l şochez cu această dezvăluire, reacţia lui m-a dezamăgit.

– În zilele noastre, oamenii au deseori accidente. Îmi place să privesc astfel de evenimente nefericite drept fenomene istorice. În fond, trăim o epocă plină de întâmplări neprevăzute, a replicat Hermes criptic.

M-am încruntat. Era şi acesta un fel de a vedea lucrurile. Numai că demonstra înclinaţia destul de enervantă a lui Hermes către misticism, dar într-o formă mai întunecată şi mai primară decât cea manifestată de Isabella.

– Mă simt onorat că te-ai decis să-mi arăţi instrumentul.

– Speram că vei putea să descifrezi inscripţiile de pe discuri, am recunoscut eu.

– Sigur că o să mă străduiesc. Egiptologul şi-a scos ochelarii din buzunarul de la piept şi a privit înscrisurile de aproape. Sunt în greacă şi în babiloniană, la care se adaugă, evident, hieroglifele, dar mai este o a patra limbă pe care nu o cunosc. Va lua ceva timp – trebuie să fac un mulaj.

Lasă astrariumul aici şi până mâine-seară vei avea traducerea.

Am şovăit, deloc dispus să las artefactul peste noapte în casa lui Hermes şi conştient totodată că prezenţa lui i-ar putea pune viaţa în pericol. Nu puteam suporta perspectiva de a mă face vinovat de încă o moarte. Imaginea cadavrului lui Barry, cu degetele înţepenite în rigor mortis şi cu urma purpurie rămasă în jurul gâtului strangulat, mi-a revenit în minte. Am ridicat ochii şi am văzut că Hermes mă urmărea cu atenţie.

– Pot să-ţi ofer patru ore. Şi o să aştept aici cât timp lucrezi.

– Oliver, te rog, ai încredere în mine.

– Patru ore, Hermes, nici un minut mai mult. Am motivele mele, crede-mă.

M-a privit lung, apoi a izbucnit în râs şi mi-a întins mâna.

– Omul prevăzător e înţelept.

– Oamenii prevăzători supravieţuiesc, iar eu tre-buie să-mi ţin promisiunea.

– Mi-e teamă că astrariumul va face şi alte victime. Crezi că ai fost urmărit când ai venit încoace?

– Da. Dar am scăpat de codiţă.

– Bun. Alexandria e plină de spioni. Toată lumea vrea să intre în graţiile unora sau ale altora. Ce promiscuitate şocantă! Vino cu mine şi fă-te comod în camera de primire!

L-am urmat înapoi în apartament. Unul dintre pereţii camerei de primire era tapetat cu fotografii, majoritatea de prin anii 1930 şi 1940. M-am uitat mai îndeaproape – erau făcute cu ocazia unor evenimente mondene: meciuri de polo, concursuri de frumuseţe pe plaja Stanley, întreceri de iahturi, spectacole de operă. Apăreau şi poze de la un bal mascat: personajele îmbrăcate în ţinute de seară păreau toate înrudite între ele de la gât în sus, cu aceeaşi expresie întipărită pe faţă, ca şi cum ar fi fost imortalizate în timpul unor ritualuri ilegale. Am descoperit şocat câteva chipuri de oameni celebri în epocă stând alături de un Hermes Hemiedes mai tânăr şi mai zvelt, care zâmbea arogant fotografului, conştient parcă de surpriza pe care avea să o producă, peste ani, privitorilor. Lawrence Durrell, Daphne Du Maurier, regele Farouk, lordul Montgomery, Maria Callas. Egiptologul fusese fotografiat chiar şi împreună cu Winston Churchill.

Hermes a oftat nostalgic.

– Ah, vremurile de glorie, când Alexandria era o adevărată metropolă! Acum totul pare de o gravitate nemaipomenită – câteodată mă întreb dacă imaginaţia nu e şi ea pe cale de dispariţie.

– Nu-ţi face griji, imaginaţia nu moare, atâta doar c-a fost înlocuită de paranoia.

Râsul lui Hermes mi-a încălzit inima şi mi l-a făcut mai simpatic decât de obicei.

– Ştii, la multe dintre aceste evenimente am fost împreună cu bunicul Isabellei, Giovanni, a continuat, incapabil să-şi ascundă tristeţea din voce.

– Ce fel de om era? am întrebat cu blândeţe. Am auzit atâtea poveşti despre el…

– Oh, Giovanni era un om minunat, un adevărat vizionar. Aveam unele preocupări comune – o slăbiciune faţă de vechile credinţe, s-ar putea zice. El avea însă convingerile lui ferme şi nu se temea că şi-i îndepărtează pe cei dragi din cauza activităţilor sale. O adora pe Isabella, ea era mica lui prinţesă. O fetiţă atât de serioasă! Am vizitat toţi trei multe şantiere arheologice. Ţi-a povestit vreodată despre Behbeit el-Hagar? Un sit aparent minor, dar foarte important pentru rolul jucat în ultimele zile ale imperiului.

– Care imperiu?

– Marele imperiu al faraonilor. Vorbea pe un ton nostalgic, ca şi cum fusese martor al acelor vremuri. Era o epocă de magie spirituală, dominată de o forţă pe care astăzi nici nu ne-o putem închipui. Din cauza asta oamenii sunt atât de fascinaţi de Egiptul antic. Pentru că îşi dau seama că un mare mister a pierit odată cu imperiul faraonilor.

A părut că se pierde iar într-o fantezie romantică numai de el ştiută; m-am grăbit să-l aduc înapoi cu picioarele pe pământ.

M-am îndepărtat de peretele plin cu fotografii.

– Hermes, îmi cer scuze că mă grăbesc, dar trebuie să mă întorc la Abu Rudeis cât mai curând posibil…

Smuls din visare, expresia melancolică de pe faţa lui s-a schimbat brusc într-una de concentrare. A privit peste umăr, spre locul pe unde dispăruse băiatul. A tăcut câteva clipe, apoi mi-a vorbit cu o voce joasă, aproape răguşită:

– Oliver, astrariumul este un artefact antic de o valoare inestimabilă pentru noi, arheologii, dar mulţi îl privesc şi ca pe un instrument util, înţelegi? M-a apucat de poalele jachetei şi m-a scuturat uşor, ca pentru a-şi sublinia spusele. Ajuns pe mâini greşite, poate fi folosit drept armă.

Tulburat de avertisment, m-am tras deoparte. Hermes a dat drumul hainei.

– Despre ce mâini vorbeşti? l-am întrebat pe un ton devenit mai aspru din cauza fricii. Ale guvernului, ale unor grupări politice, ale unor indivizi care acţionează separat?

– Am eu o idee, a oftat Hermes, părând dintr-odată extenuat. Dar, pentru moment, o să-mi ţin teoriile pentru mine. Atâta îţi spun, orice alte priorităţi ai avea, ar fi o mare greşeală din partea ta să tratezi astrariumul ca altceva decât un instrument înzestrat cu o putere extraordinară. M-a zgâlţâit uşor pentru ultima dată, apoi a dat din cap de câteva ori. Ai grijă ce faci, Oliver, asta e tot ce pot să-ţi spun.

Nu ştiam dacă avertismentul se referea la oamenii care voiau să pună mâna pe astrarium sau la artefact în sine.

– Nu fac decât să continui investigaţiile de dragul Isabellei, am răspuns prudent. Eu, unul, nu cred nici în astrologie şi nici în misticismul antic.

– Chiar şi aşa, trebuie să recunoşti că multe aspecte ale lumii materiale ne sunt încă necunoscute. Şi există oameni care au acest dar… al interpretării…

– Şi tu te numeri, desigur, printre ei, nu-i aşa? am întrebat fără să-mi ascund ironia.

– Fii sigur că nu sunt unicul. Încrederea lui calmă în sine părea aproape convingătoare. Te rog, ia loc! Usta o să-ţi aducă alt ceai de mentă, proaspăt. Acum trebuie să mă apuc de lucru.

A ieşit din cameră şi, epuizat emoţional, m-am cufundat între pernele de mătase brodate. După patru ore, am fost trezit din somn de Usta.

Hermes lucra într-o încăpere transformată în birou, în fundul apartamentului. Astrariumul era pe o masă; foi de hârtie de calc acoperite cu inscripţii scrise în creion zăceau pe lângă mulaje în latex ale discurilor instrumentului, cu urmele uşoare lăsate de hieroglife vizibile în cauciucul

înălţat.

Hermes a aşezat prima pagină a transcrierii hieroglifelor în faţa mea.

– Mai întâi, vreau să precizez că acesta este, într-adevăr, predecesorul mecanismului Antikythera, exact aşa cum bănuise Isabella.

Am încuviinţat din cap, curios să aflu dacă urma să confirme şi descoperirile făcute de Barry.

După ce mi-a aruncat o privire, Hermes a continuat:

– Nu a fost confecţionat în vremea domniei Cleopatrei, ci în epoca faraonică –, în timpul dinastiei a XX-a, mai precis, sub Ramses al III-lea, unul dintre marii regi ai Tebei. Lucrul interesant e că el conţine două cartuşe – sau două însemne regale, dacă vrei să le numeşti aşa – ce au aparţinut unor mari faraoni. Unul din ei este Ramses al III-lea, cel care presupun că a comandat execuţia instrumentului, celălalt este Nectanebo al II-lea, care a domnit în ultimii ani, de decădere, ai imperiului faraonic, respectiv perioada dinastiei a XXX-a.

– Iisuse, Barry a avut dreptate, m-am pomenit că gândesc cu voce tare, fără să-mi dau seama.

Cu colţul ochiului, am văzut că Hermes tresare la auzul numelui lui Barry. A deschis gura ca să spună ceva, dar eu eram prea ocupat cu studierea rândurilor de hieroglife. Inscripţiile de pe rotiţele din bronz erau de mici dimensiuni, de doar câţiva milimetri în înălţime. Transpuse în format mare, am putut recunoaşte câteva – simbolul Soarelui, cel care stătea întotdeauna lângă cel al lui Ra, zeul îmbălsămării, precum şi capul de şacal al lui Anubis. Am întins mâna şi am atins uşor zimţii unei roţi. Un dispozitiv din vremea faraonilor. Inestimabil ca valoare din punct de vedere arheologic. Dar oare suficient de important pentru a ucide pentru el? Sau pentru a-ţi da viaţa căutându-l?

Hermes mi-a întrerupt meditaţia.

– Ce ştii despre dinastia a XXX-a, Oliver?

– Ştiu că se plasează cronologic în jurul anului 400 î.Hr.

– Aşa e. La momentul la care Nectanebo al II-lea a ajuns la putere, Egiptul nu era decât un fel de republică bananieră care reuşise să evite să fie anexată de Persia numai datorită mercenarilor spartani. La începutul domniei, Nectanebo al II-lea s-a confruntat cu două mari probleme. Prima a fost menţinerea la putere, a doua – păstrarea echilibrului între ameninţarea continuă a perşilor, cu armele lor sofis-ticate şi lăcomia primejdioasă a mercenarilor spartani angajaţi să apere Egiptul. Dar misiunea supremă a tânărului rege a fost reunificarea statului şi restabilirea încrederii şi a respectului de sine al naţiunii. În această privinţă, se pot face unele paralele cu situaţia actuală… Hermes a părut că-şi pierde şirul pentru o clipă, apoi a revenit la subiect. Pentru a recâştiga prestigiul pierdut, Nectanebo a recurs la trei modalităţi. Prima a fost aceea de a le reaminti supuşilor de vremurile de glorie, când Egiptul domnea peste întreaga lume cunoscută atunci, iar perşii şi grecii nu erau, prin comparaţie, decât nişte parveniţi barbari. A doua măsură pe care a luat-o a fost întărirea influenţei exercitate asupra preoţimii, ţărănimii şi intelectualităţii prin sublinierea legăturii sale cu zeii, fapt care l-a condus la o a treia decizie: aceea de a construi cât mai multe temple. Iar un astrarium, un obiect magic spectaculos, devenit deja legendar la acea vreme şi care aparţinuse cândva unuia dintre marii faraoni Ramses, ar fi fost pentru Nectanebo un simbol politic puternic. Deţinerea sa i-ar fi permis să-şi aroge descendenţa directă din Ramses şi, prin acesta, din divinităţi, în special din Isis, cea mai puternică dintre zeiţe, cea căreia îi fusese închinat astrariumul.

– Ce s-a întâmplat cu primul proprietar al astrariumului, Ramses al III-lea?

– Se ştie că a trăit într-o epocă în care bântuia ciuma şi că s-a luptat ca să alunge aşa-numitele Popoare ale Mării, probabil grupuri de refugiaţi din Troia, care fusese distrusă. Se crede, de asemenea, că ar fi domnit pe vremea lui Moise şi a Exodului. Mulţi cercetători îl consideră şi pe Moise un mare vrăjitor. Hermes mi-a aruncat o privire plină de înţeles. O astfel de trimitere apare chiar în Vechiul Testament: „Moise era învăţat în toate înţelepciunile egiptenilor şi puternic în vorbe şi în fapte“. Nu uita că Moise fusese crescut la curtea faraonului şi în limbajul antic egiptean „înţelepciune“ însemna cunoaştere ocultă. S-au descoperit două papirusuri din secolul al IV-lea, denumite *Codul secret al lui Moise,* care descriu ritualurile magice ce trebuiau îndeplinite pentru a comunica direct cu zeii şi a căpăta abilitatea de a prezice.

Am început să dau nerăbdător din cap, şi Hermes s-a grăbit să revină la astrarium.

– O parte dintre hieroglifele de pe dispozitiv menţionează un anume „chivot ceresc“ care are puteri asupra mării, asupra cerului şi asupra pământului. Există şi o legendă potrivit căreia Moise ar fi utilizat un astrarium magic furat de la Ramses al III-lea pentru a despărţi apele Mării Roşii…

S-a aşternut tăcerea, şi ultimele cuvinte ale lui Hermes au rămas plutind în aer. M-am cutremurat. Ideea că astrariumul ar fi avut semnificaţie biblică mă îngrozea mai mult ca orice, o reminiscenţă a educaţiei religioase primite în copilărie şi a amintirilor mamei citindu-mi pasajele cele mai terifiante din Biblie. Mi-am îndreptat spatele, încercând să-mi alung teama iraţională.

– Doar nu vrei să spui că…

– Lasă-mă să termin, m-a întrerupt tăios Hermes. Doar zvonul deţinerii unei arme potenţial atât de puternice ar fi fost de ajuns pentru a-i servi lui Ramses ca strategie de luptă şi pentru a sădi spaima în sufletele duşmanilor.

Am rămas câteva clipe pe gânduri, digerând informaţia.

– Şi inscripţiile de pe dispozitiv confirmă acest lucru?

– Ei bine, astrariumul constă din trei discuri centrale în spatele cărora se află un mecanism mult mai complicat. Cel mai mare disc exterior este făcut dintr-un aliaj pe care n-am reuşit să-l identific şi pare gravat cu o versiune abreviată a zodiacului de la Dendera, bazat pe astrologia egipteană. Următorul disc descrie mişcările planetelor Venus şi Marte, sau Hathor şi Horus pentru astronomii egipteni. Al treilea disc urmăreşte orbita lui Jupiter, echivalentul lui Amun-Zeus pentru egipteni, şi pe cea a lui Saturn, respectiv temutul zeu Seth. Hermes s-a oprit o clipă pentru a sorbi din ceai. Cât despre inscripţii, majoritatea sunt hieroglife egiptene. Unele sunt instrucţiuni simple privind modul de utilizare a instrumentului. Altele descriu istoria şi faptele puse pe seama maşinăriei. Există şi un număr mic de texte în greacă, despre care presupun că au fost adăugate ulterior, mai precis în perioada Ptolemeilor. Am mai găsit şi câteva rânduri în aramaică, fapt ce dovedeşte că savanţii iudei au fost şi ei implicaţi în construirea instrumentului; de asemenea, sunt trimiteri şi la astronomia babiloniană, faţă de care vechii egipteni aveau mult respect.

Egiptologul a tăcut, privindu-mă gânditor.

– Este menţionată şi o cheie, numită Was, referire la bastonul purtat ca însemn al puterii de către toate divinităţile cerului. Hermes a arătat spre cavitatea mică, de forma unei găuri de cheie, din centrul discurilor, pe care o remarcasem şi eu. Din câte se pare, mecanismul era operat manual.

– Dar cheia lipseşte.

– Aşa e. Bănuiesc că în epoca antică exista un purtător oficial al lui Was. Poate că s-a înecat în timpul naufragiului vasului, iar cheia Was s-a pierdut. Sau poate că a supravieţuit, iar cheia a ajuns cine ştie unde… Un lucru este însă cert: cel care reuşeşte să reunească astrariumul şi cheia

va beneficia de un instrument extrem de puternic şi de periculos. Uită-te numai… A luat o foaie de calc ce avea pe ea o inscripţie în greacă şi a început să citească: „Această iluminare a cerurilor şi a Sorţii“ – aici am tradus ca „Soartă“ pentru că este cuvântul cel mai apropiat ca sens, dar, de fapt, termenul folosit în textul original implică o mai mare libertate de voinţă decât presupune noţiunea contemporană de Soartă. Mai precis, este vorba despre o combinaţie între pasiune şi destin. A tăcut, nu ştiu dacă pentru a-şi sublinia teatral spusele sau copleşit de semnificaţia descoperirii. „Această iluminare a cerurilor şi a Sorţii este proprietatea moştenită de Maiestatea Sa şi manifestarea lumească a lui Hathor, Afrodita şi Isis, Cleopatra a VII-a…“

Hermes m-a privit şi am observat că mâinile îi tremurau de emoţie.

– Se pare că ultimul proprietar al astrariumului a fost, într-adevăr, Cleopatra, a conchis el. Este însă ceva care mă intrigă…

– Ce anume?

– Aceasta. A împins spre mine o foaie de hârtie aproape goală. Am recunoscut cifrul care apărea în schiţa făcută de Gareth. Ştii cumva ce reprezintă? m-a întrebat.

N-avea nici un rost să-l mint.

– Da, l-am mai văzut. Isabella avea cunoştinţă de existenţa lui în perioada când căuta astrariumul şi mi-a spus că este un cifru.

– Bun, dar ţi-a spus şi ce înţeles are?

Hermes se holba la mine şi, pentru o clipă, mi s-a părut că zăresc în ochii săi semnele unei paranoia vecine cu disperarea. Şi-a întors iute privirea.

– Nu, n-a mai apucat, am răspuns încet, hotărând instinctiv să-i ascund faptul că fratele meu deţinea, probabil, răspunsul la această ghicitoare.

– Am găsit inscripţia plasată separat, mai jos de textul de bază, a adăugat Hermes urmărindu-mi atent reacţia. Nu pot s-o descifrez şi pace! Dar poziţia sa distinctă demonstrează că reprezintă ceva important.

În ciuda părului lung, pieptănat pe spate, a frunţii boltite şi a fardului roşu aplicat din belşug pe obrajii scofâlciţi, Hermes avea în el ceva fascinant. Acum înţelegeam de ce Isabella fusese atât de captivată de el: era imposibil să nu te simţi mişcat de pasiunea cu care vorbea şi de profunzimea cunoştinţelor sale. Era unul dintre acei oameni capabili să-i molipsească pe ceilalţi cu entuziasmul lor. Explicaţiile sale însufleţite, exaltarea sa evidentă şi contagioasă îmi puneau serios la încercare felul detaşat de a fi.

A luat o altă foaie de pe masă.

– Iată traducerea acestor hieroglife: „Cel care îşi va imprima data naşterii pe aceste cadrane va schimba/transforma calea urmată de Ka-ul său. Voi dărui sclavului viaţa faraonului; îl voi face pe Anubis să îi latre data dispariţiei“*.* Aşadar, astrariumul era folosit şi pentru preziceri. Eu cred că una dintre predicţiile sale a fost motivul fugii lui Nectanebo din Egipt. Unii savanţi susţin că a ajuns în Ethiopia sau în zona continentală a Macedoniei. Alţii afirmă că Aristotel a fost, de fapt, Nectanebo al II-lea şi că faraonul este cel care l-a iniţiat pe tânărul Alexandru cel Mare, inamicul său, în tainele matematicii şi ale astronomiei.

De undeva din apartament a răzbit până la noi zdrăngănit de tacâmuri şi zgomotul deschiderii şi închiderii unui robinet. Am tresărit amândoi. Era greu să rămâi în prezent, să eviţi să fii aruncat în trecutul pe care astrariumul însuşi părea să-l emane.

– Isabella mi-a spus că, odată cu descoperirea astrariumului, se va dovedi că în lumea antică se ştia deja, cu mult înainte de Copernic, că Pământul se roteşte în jurul Soarelui, am comentat gânditor, încercând să mă ancorez într-o realitate familiară, să revin la fapte.

– Prietene, şi tu, şi eu ştim că miza astrariumului nu se reduce la asta. Mi-e teamă că laşi prejudecăţile să-ţi controleze percepţiile.

– Şi mă tem că, la fel ca în fizica cuantică, unde conştiinţa observatorului determină comportarea particulei la un moment dat, funcţia astrariumului se modifică în funcţie de aşteptările celui care îl examinează. Instrumentul acesta pare să fie, mai degrabă, un fel de metaforă.

Privirile ni s-au încrucişat, apoi au rămas fixate una asupra celeilalte, ca într-o înfruntare. Hermes a fost primul care şi-a coborât privirea.

– Orice am crede noi, oricum nu are nici o relevanţă, a contracarat. Vechii egipteni considerau că în viaţă cel mai important principiu este menţinerea echilibrului între Maat, ordinea universală, şi Isfet, haosul universal. Astrariumul a fost confecţionat pentru a restabili echilibrul, ca mod de a controla haosul şi răul personificate de Seth, dar şi armonia şi lumina întruchipate de Isis şi de Ra. Ramses şi Nectanebo erau amândoi adepţi ai cultului lui Ammon, cunoscut şi ca Amun-Re. Amun simboliza taina şi misterul, în timp ce Re semnifica vizibili-tatea, transparenţa. Numele Amun-Re a fost creat pentru a uni această dualitate – lumină şi întuneric – într-o singură divinitate. Astrariumul era şi el folosit, probabil, în acelaşi dublu scop: pe de o parte, cu scop pozitiv, căci putea prezice poziţia corectă a planetelor în folosul navigatorilor, ajuta la găsirea comorilor sau la stabilirea datelor favorabile pentru îndeplinirea unor ritualuri magice şi altele asemenea; pe de altă parte, putea prezice evenimente negative, ca de exemplu pierderea unei bătălii, despărţirea apelor pentru salvarea unui popor, înecarea unei armate sau chiar data morţii cuiva. Factorul decisiv era motivaţia reală – sau, în limbajul modern, inconştientă – a celui care îl utiliza.

Am scuturat din cap, neîncrezător.

– Vrei să spui că astrariumul are capacitatea de a emite judecăţi cu privire la motivaţia reală a utilizatorului?

– Oliver, acest instrument are suflet şi voinţă proprii. Aşa credeau vechii egipteni. Iar eu sunt înclinat să le dau dreptate.

– Ridicol!

În viaţa mea nu auzisem ceva mai absurd. Hermes a ridicat mâna, ca pentru a mă reduce la tăcere.

– Ar fi periculos să nu iei în seamă vorbele mele, Oliver. N-ai nici cea mai vagă idee cu privire la importanţa astrariumului sau la pericolul pe care îl reprezintă. Majoritatea oamenilor trăiesc o viaţă de particulă neobservată – trăim în Isfet, în haos. Seth este cel care guvernează în secolul nostru, prietene. Dar mai important decât asta e faptul că în asemenea vremuri apar întotdeauna oameni care caută să dobândească putere şi influenţă. Amelia Lynhurst, de pildă, este o femeie cu aspiraţii periculoase.

– Serios? Cum aşa?

– S-a purtat foarte posesiv cu Isabella în perioada cât soţia ta a studiat la Oxford – relaţia dintre ele a fost altfel decât cea obişnuită între un mentor şi elevul său. Isabella era la acea vreme impresionabilă şi o pradă uşoară pentru o femeie mai în vârstă. Amelia nu a dat dovadă de etică atunci când sedus-o. Şi mai rău a fost însă faptul că apoi a abandonat-o.

N-am fost luat chiar complet prin surprindere de vestea că Isabella avusese o relaţie amoroasă cu o femeie – ea înţelegea sexualitatea într-un mod mult mai fluid şi mai lipsit de inhibiţii decât mine. Între noi fusese o diferenţă de vârstă de zece ani, iar experienţele pe care le avusese difereau mult de ale mele. Generaţia mea fusese marcată de atmosfera cenuşie şi de lipsurile materiale de după cel de-al Doilea Război Mondial. Isabella avusese mai mult noroc: beneficiase din plin de prosperitatea economică şi de deschiderea culturală din anii ’60. Dar Amelia Lynhurst?

Nu prea îmi venea să cred.

– Vrei să spui că din cauza asta au intrat în conflict? am întrebat neîncrezător.

– Ascultă-mă, fii sigur că pe Amelia n-o interesează binele tău sau respectul pentru memoria Isabellei atunci când vine vorba despre astrarium. Dacă o să apelezi la ea, nu numai că te va preda autorităţilor, dar îşi va aroga meritul descoperirii lui pentru a-şi satisface propriile ambiţii.

Avertismentul lui Hermes coincidea cu îngrijorarea exprimată de Isabella. L-am privit, întrebându-mă care erau ambiţiile lui. Dar deja îi spusesem prea multe. Trebuia să am încredere în el.

– Ce ştii despre Banafrit, preoteasa lui Nectanebo? am aruncat eu nada.

– Cum de ai aflat tu de Banafrit?

– Am dat, printre documentele Isabellei, peste teza făcută de Amelia pe această temă. Amelia susţine că Banafrit a căutat astrariumul pentru a-l ajuta pe faraon.

Hermes m-a privit cu interes.

– Ei bine, Oliver, văd că ştii mai multe decât mi-ai dat de înţeles.

– Da, dar eu tot ateu rămân, am replicat, încercând să bagatalizez informaţia.

– Amelia Lynhurst a fost dintotdeauna obsedată de Isis, şi cred că şi-a petrecut o parte aşa de însemnată a vieţii încercând să demonstreze că Banafrit, marea-preoteasă a lui Isis, a găsit astrariumul şi l-a închinat lui Isis nu numai pentru a câştiga prestigiu academic, dar şi mânată de interese pur materiale.

Am ridicat din umeri, fără a da prea mare atenţie argumentelor. Hermes m-a privit drept în ochi.

– Aşa cum am spus, avem de-a face cu un mecanism încă funcţional care poate manipula destinul celui care se încumetă să-l utilizeze, dar poate în acelaşi timp să îi confere şi puteri nebănuite. Egiptul e o naţiune în formare, Oliver, şi mulţi doresc să răstoarne actualul regim. Nu uita nici că istoria e plină de dictatori, de oameni corupţi de mirajul puterii care s-au străduit din greu să descopere relicve religioase dotate cu puteri oculte. Gândeşte-te numai la Hitler şi la obsesia lui pentru Suliţa Destinului, artefactul cu care se credea că Iisus Hristos ar fi fost străpuns în coaste şi despre care se zicea că îl face invincibil pe posesorul său. Hitler a trimis ofiţeri în toată lumea pentru a da de urma ei. Astrariumul tău este, şi el, asociat cu o legendă, o legendă care vorbeşte despre putere, putere care există şi astăzi. Nu e de mirare că sunt oameni care ar da orice pentru a intra în posesia lui.

Am fost cuprins de teamă, oscilând între a-l crede şi a nu-l crede pe Hermes.

– E un mecanism funcţional, dar fără cheie, am punctat într-un final, uitându-mă din nou la astrarium.

– Te rog, Oliver, lasă-l aici şi îţi promit că voi încerca să găsesc cheia.

Dacă aş fi fost într-un alt loc sau timp, aş fi respins imediat o astfel de încercare grosolană de manipulare. Dar mă aflam în încăperea aceea bogat decorată, cu lumina lămpii căzând pe cadranele din bronz ale artefactului şi cu faţa lui Hermes arzând de exaltare şi de speranţă, aşa că am fost cât pe-aci să mă las convins de explicaţiile sale. Egiptul avea acest efect asupra tuturor: era, practic, imposibil să nu fii influenţat de moştenirea sa istorică şi mistică, oricât de sceptic ai fi fost. Aici era însă vorba despre altceva: despre implicarea totală a Isabellei, care îşi dăduse viaţa în căutarea astrariumului. La început, crezusem că autorităţile erau, pur şi simplu, interesate să reintre în posesia acestui trofeu. Acum îmi dădeam seama însă că miza era cu mult mai mare decât îmi imaginasem. Un artefact de valoare, un obiect de cult, un instrument dotat cu puterea de a distruge sau de a regenera – sau cel puţin aşa credeau unii. Urmează-ţi instinctele, aşa mă sfătuise Isabella, iar instinctul îmi spunea că, înainte de a ceda obiectul altcuiva, trebuia să aflu mai multe despre el.

– Nu, pentru moment o să-l ţin la mine, am răspuns pe un ton ferm. O să continui cercetările pe cont propriu. Dar îţi mulţumesc foarte mult, Hermes. Ajutorul tău a fost de nepreţuit.

S-a întunecat la faţă şi, spre surpriza mea, mi s-a părut că sesizez pentru o clipă o umbră de furie în expresia lui.

– Cum doreşti, a murmurat într-un târziu.

Perfect conştient de-acum de fragilitatea şi de vechimea obiectului, l-am înfăşurat cu grijă în pânză şi l-am vârât înapoi în rucsac.

– O ultimă întrebare, Hermes. Ce semnificaţie are manifestarea Ba-ului unei persoane?

Mi-a răspuns pe un ton aproape duşmănos:

– Dacă Ba-ul celui decedat este văzut după moarte, faptul este, de obicei, interpretat ca un semn că misiunea omului pe pământ a rămas neterminată şi că sufletul lui nu-şi poate încheia călătoria spre lumea de apoi.

Am părăsit clădirea cu impresia că nişte aripi invizibile îmi atinseseră în treacăt faţa.

[1] Partenerul pasiv într-o relaţie de pederastie dintre un bărbat şi un băiat (n.red.)

14

M-am întors în centru cu mintea vâjâindu-mi de ipoteze noi care intrau în conflict cu axiomele familiare. Astrariumul sălta în rucsac la fiecare pas. Mă tot gândeam la avertismentele lui Hermes cu privire la puterea instrumentului. Apoi mi-am amintit vorbele lui Barry despre credinţa vechilor egipteni în magie, care în concepţia lor era un amalgam de ritualuri religioase, preocupări intelectuale, vrăjitorie şi ştiinţă.

Mersul pe jos mă ajuta să-mi pun ordine în gânduri; era un obicei deprins în copilărie, când colindam prin mlaştinile din Cumbria. Străzile păreau să-mi îngrădească paşii, dar, pe măsură ce înaintam, picioarele mă duceau singure către o anume destinaţie. Câţiva bătrâni jucau Shesh Besh[1] lângă o tarabă cu pantofi. Am analizat poziţia pulurilor, calculând în minte numărul de mişcări necesare pentru victorie, apoi mi-am formulat în gând propria decizie. Aveam să mă duc la cimitir pentru a-i vorbi Isabellei şi a-i dărui astrariumul.

Era lipsit de sens, dar de data aceasta mă bazam exclusiv pe intuiţie, spre deosebire de munca pe câmpurile de petrol, unde îmi legitimam hotărârile recurgând la ştiinţă. Abia acum îmi meritam cu adevărat vechea poreclă – Profetul –, fapt dureros de ironic.

Am continuat să merg pe Bab el-Mulouk spre Rue Sherif, am trecut de piaţa de antichităţi şi am luat-o către scuarul din faţa gării Cairo. Pe drum m-am intersectat cu două grupuri care stăteau fiecare la câte o coadă lungă, bărbaţii separaţi de femei, dar toţi ţinând strâns în mâini cartele şi ieşind din *gamaya* – omniprezenta băcănie a cooperaţiei de unde localnicii îşi luau raţiile de alimente: carne, orez, ulei şi făină. Astfel de cozi se formau de fiecare dată când în oraş sosea un transport din import cu mărfuri obişnuite precum miel din Noua Zeelandă, unt sau ceai. Cândva uzuale, acestea ajunseseră rarităţi în starea de instabilitate economică creată după ce, la începutului anului, Sadat deschisese Egiptul către piaţa liberă.

Pe măsură ce mă apropiam de centru, clădirile deveneau tot mai occidentale şi vechea şi cosmopolita Alexandrie îşi făcea apariţia: vechiul sediu al Lloyds Bank, Banco di Roma şi Bank of Athens, cândva simboluri ale colonialismului, funcţionau acum sub patronajul Băncii Naţionale a Egiptului. Am trecut de balcoanele şi arcele mai degrabă otomane decât clasice ale băncii Misr, de biserica anglicană Sf. Marcu şi de blocurile neoclasice bogat ornamentate care adăposteau birouri cu tradiţie. Odată cu strada Fouad, am intrat în cartierul de conace impunătoare – Vila Salvago, Vila Sursock, Vila Rolo –, fantome ale unei lumi apuse.

În timp ce îmi croiam drum printre trecători, am auzit brusc în spatele meu zgomotul unei motociclete. Fusesem atât de cufundat în gânduri, încât nu ştiam dacă nu cumva se ţinea de mult după mine. Poate că mă urmărise de când părăsisem apartamentul lui Hermes. Am început să caut frenetic cu privirea în jur. Un taxi a claxonat, şi şoferul a scos capul pe geam, atenţionându-mă. Am sărit înăuntru şi i-am cerut să mă ducă la cimitirul Chatby exact în clipa în care huruitul motocicletei s-a apropiat şi mai mult.

Taxiul a pornit din loc şi am privit pe geamul din spate, încercând să depistez motocicleta. Am zărit-o cum se strecura după noi prin haosul creat de mulţimea de pietoni şi de căruţe trase de cai. Pentru o clipă, am crezut, înspăimântat, că zăresc chipul ameninţător al bărbatului care îl însoţea mai devreme pe Omar. Apoi, un microbuz plin de navetişti s-a interpus între noi şi, până când a trecut, motocicleta dispăruse.

ISABELLA FRANCESCA MARIA BRAMBILLA

n. 31/01/1949

m. 14/05/1977

M-am uitat la literele şi cifrele gravate, cu margini clar definite care confirmau că fuseseră recent tăiate în piatră. Chipul Isabellei, zâmbind ambiguu, m-a privit din fotografia alb-negru poziţionată pe placa mare de marmură între portretul oval al tatălui şi cel al unchiului. Am remarcat, încă o dată, absenţa fotografiei lui Giovanni. Părea greu de crezut că nu fusese înmormântat alături de rude, şi m-am întrebat dacă aveam dreptul sau nu să-i cer lămuriri Francescăi. Am privit din nou poza Isabellei, făcută probabil la prima comuniune, şi de-abia am recunoscut-o. Era dintr-o perioadă a vieţii ei la care nu avusesem niciodată acces, şi pe moment m-am simţit cuprins de o stranie gelozie.

Gândul că trupul Isabellei zăcea incomplet în mormânt mă îngrozea. O dezamăgisem după moartea ei? Deşi nu eram credincios, mă tulbura ideea că Isabella nu avea să-şi găsească liniştea până când nu-şi recăpăta inima şi că Ba-ul ei ar fi putut fi ţinut captiv în lumea aceasta pentru totdeauna. Raţiunea îmi spunea că n-aveam de ce să-mi fac griji, dar, dincolo de încercările de a mă autoîmbărbăta, pragmatismul meu era serios pus la încercare. Deşi protestasem în faţa lui Hermes, mă simţeam tot mai mult prins în mrejele epopeei astrariumului. Stresul, epuizarea fizică şi lupta pe care o duceam permanent cu durerea mă făcuseră vulnerabil şi dezrădăcinat. Oare nu încercam cu tot dinadinsul să atribui semnificaţii unor situaţii arbitrare? Nu-mi imaginam urmăritori, fantome ascunse în umbră sau chiar simboluri în vise? Ajunsesem să dau sens coincidenţelor? Să practic o formă bizară de euristică? Oricum, un lucru era cert pentru mine: începusem să-mi pierd simţul realităţii.

Am aşezat cu grijă astrariumul, cu tot cu rucsac, pe lespedea care acoperea mormântul Isabellei. Am aşteptat. N-aş putea spune ce, poate un semn de recunoaştere din partea ei că găsise în sfârşit obiectul pe care îl căutase atâta amar de vreme. Secundele s-au transformat în minute. Nimic, doar trosnetul ramurilor unui copac, o briză uşoară şi răsuflarea timpului.

Mi-am concentrat privirea asupra unei coroane de crini proptită de piatra de mormânt, cu petalele deja veştede şi încolăcite. O floare căzuse pe iarbă. M-am aplecat s-o ridic şi am zărit o mică gaură spre capătul celălalt al lespezii de marmură. Am îngenuncheat şi m-am uitat mai de aproape: fusese tăiată cu dalta şi avea cam zece centimetri adâncime şi opt centimetri în diametru. Cineva se străduise chiar să-i dea forma unei uşi în miniatură cu contur gravat. N-o remarcasem la înmormântare, dar imaginea mi se părea cumva familiară.

– Oliver?

O voce feminină şi vioaie, cu accent italian. Mi-am ridicat privirea: Cecilia, mama Isabellei, stătea la căpătâiul mormântului, îmbrăcată într-un taior Chanel scump şi ridicol de nepotrivit situaţiei. Ţinea într-o mână un buchet de crizanteme, iar cu cealaltă încerca să-şi protejeze coafura de vânt.

– Îmi cer scuze, te-am deranjat într-un moment de solitudine.

Mi-am dat seama că îşi închipuia că mă rugam. M-am ridicat repede, mi-am scuturat genunchii de praf şi, îngrijorat că ar putea zări gaura dăltuită în mormânt, m-am îndreptat iute spre ea, pe alee.

Cecilia mi-a luat mâna între degetele ei înmănuşate şi m-a măsurat din cap până în picioare, observând faţa obosită, barba nerasă şi hainele boţite.

– Sărmanul de tine! Niciodată nu ne imaginăm că oamenii tineri şi talentaţi ar putea muri înainte de vreme. O astfel de moarte e obscenă, un fel de glumă a lui Dumnezeu, nu crezi?

Spre deosebire de fiica ei, Cecilia era înaltă. O frumuseţe blondă toscană şlefuită în anii petrecuţi la Roma. Zveltă şi cu ochii verzi, părea perfect conştientă de atracţia puternică pe care o exercita asupra celorlalţi. Era cu numai opt mai mai în vârstă decât mine şi părea mult mai tânără decât cei patruzeci şi şase de ani ai săi. Am simţit cu mâhnire cum un spasm involuntar de dorinţă mi-a traversat corpul ca un şoc electric. Şi, de parcă asta nu era de ajuns, am avut impresia că Cecilia observase acest lucru. Mi-am tras mâna.

Zâmbind uşor, s-a aplecat şi a aşezat buchetul lângă coroana de crini. M-am pomenit că vorbesc repede şi nervos, străduindu-mă să-mi ascund tulburarea la vederea fustei ridicate pe coapse.

– N-am putut s-o opresc să facă scufundarea. Dumnezeu ştie cât de mult am încercat, dar nu s-a lăsat convinsă. Totuşi, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc…

– Oliver, a fost un accident, un şir de evenimente care au culminat cu un moment asupra căruia n-ai avut nici un fel de control. Cine poate spune dacă acel moment ar fi putut să se petreacă aşa sau altfel? A aruncat o privire neliniştită în jur, apoi a păşit mai aproape. Presupun că Isabella ţi-a povestit lucruri oribile despre mine.

Îmi vorbea aproape în şoaptă. S-a oprit, ca pentru a aştepta s-o contrazic. N-am făcut-o. A continuat:

– Trebuie să înţelegi că asupra mea s-au făcut presiuni ca să renunţ la Isabella. Mi-am dat repede seama că făcusem o mare greşeală, dar nu aveam decât douăzeci şi cinci de ani atunci când am rămas văduvă şi m-am lăsat intimidată de Giovanni Brambilla. Era un om imoral, disperat să influenţeze evenimente pe care nu le putea controla, şi pentru asta s-a folosit de Isabella. A implicat-o în activităţile sale, deloc potrivite pentru un copil. Şi a rămas puternic şi acum, de-acolo din mormânt.

– Ce fel de activităţi? am întrebat intrigat. Nu eram deloc convins de rolul de victimă pe care şi-l atribuise, dar era ceva fascinant în Giovanni şi doream să aflu cât mai multe despre el.

– Odată, pe vremea când Isabella avea cam nouă ani, Francesca mi-a trimis o scrisoare în care se arăta îngrijorată de faptul că Giovanni o atrăsese pe Isabella în nişte ritualuri, un fel de „spectacole“ pe care le punea în scenă împreună cu câţiva adepţi. Mi-am cumpărat imediat bilet de avion, dar mi-au refuzat cererea de viză, deşi nu aveau nici un motiv să o facă. Aşa că m-am gândit că Giovanni intervenise pentru a mă împiedica să revin în Egipt. După aceea, ori de câte ori am încercat să discut cu Francesca despre asta, a negat că mi-ar fi trimis scrisoarea.

– Isabella avea coşmaruri, i-am spus. De fapt, un singur coşmar, care se repeta întruna. Mai mulţi oameni adunaţi pentru a oficia o ceremonie, un ritual antic egiptean pe care ea îl studiase…

Am văzut cum oroarea punea stăpânire pe chipul Ceciliei.

– *Mia povera figlia!*[2*] a murmurat, gata să izbucnească în lacrimi.

Durerea ei era atât de reală încât, pentru o clipă, am uitat de toată antipatia pe care o simţeam faţă de ea. Tocmai voiam să spun ceva, când am auzit o rămurică trosnind în spate. Ne-am întors amândoi. Am sesizat o mişcare printre copaci şi mi s-a părut că văd o figură care se ascundea îndărătul lor.

Expresia Ceciliei a trecut instantaneu de la suferinţă la teamă.

– Ar trebui să plecăm. Oamenii ăştia sunt dispuşi să facă orice pentru a-şi reinventa istoria, chiar şi pe cea recentă, a şoptit ea.

Am pornit spre intrare. Cimitirul părea gol, dar aveam în continuare senzaţia că eram urmăriţi. M-am cutremurat. Deasupra noastră, croncănitul corbilor umplea albastrul nesfârşit al cerului. Am prins pentru o clipă mâna Ceciliei. Pentru a doua oară în acea după-amiază, a zâmbit.

– Ştii, Isabella m-a contactat în cele din urmă, cam cu o lună înainte să moară. Nu mi-a trimis o scrisoare, ci o cutie cu fotografii de când era mică şi tatăl ei trăia. Am plâns când am deschis-o. Nu crezi că e totuşi ciudat? Să n-ai nici o veste de la fiica ta ani de-a rândul şi apoi, din senin, să-ţi trimită nişte fotografii vechi, cu doar o lună înainte să moară?

Cu inima sfâşiată de amintirea Isabellei şi de teama provocată de gândul la trecutul ei, m-am despărţit de Cecilia, care s-a urcat în Mercedesul care o aştepta. Brusc, mi-am amintit unde mai văzusem uşa în miniatură: semăna cu portalul săpat în vechile morminte egiptene, deschizătura simbolică prin care Ba-ul celui decedat zbura afară şi înăuntru.

Cine să fi dăltuit aşa ceva în piatra de mormânt a Isabellei? Şi cine mă urmărise şi îşi dăduse seama că descoperisem uşiţa? Am privit încă o dată în jur, dar cimitirul era pustiu în soarele după-amiezii, acum pe cale să apună.

M-am întors acasă şi am descoperit că domnul Fartime angajase, în numele Alexandria Oil Company, încă un paznic la poartă, pentru mai multă siguranţă. Îi povestise lui Ibrihim cât de tare îl îngrijorase interogatoriul meu la poliţie, după ce Isabella se înecase. În plus, odată cu penuria de alimente şi cu raţionalizarea lor, începuseră agresiunile asupra occidentalilor, şi ştiam că Fartime încerca să mă protejeze.

Era liniştitor să-l văd pe paznicul solid, dar prietenos zâmbindu-mi în uniforma sa improvizată şi făcându-mi cu mâna din poartă, dar tot nu aveam convingerea că vila era un loc sigur. În noaptea aceea, ştiind că Ibrihim era plecat la Ar-Rashid ca să-şi viziteze mama, aşa cum o făcea în fiecare an, am pândit momentul când paznicul a început să moţăie pe scăunelul aşezat lângă poarta din fier. Apoi, umblând cât mai tăcut cu putinţă, m-am strecurat până în grădină. Am îngropat astrariumul într-o cutie din material impermeabil – o ascunzătoare temporară, în caz că ar fi pătruns cineva în casă. Am făcut o pauză, cu lopata în mână, şi mi-am ridicat ochii spre luna în creştere. Egiptenii credeau că luna era un loc de popas pentru sufletele care urcau spre ceruri şi, privind suprafaţa plină de cratere a luminosului corp ceresc, ideea mi s-a părut ciudat de rezonabilă. Brusc, am auzit un freamăt de aripi şi ceva a zburat prin faţa mea, prea repede pentru o pasăre. Am tresărit şi am scăpat lopata din

mână, apoi m-am mustrat că sunt atât de fricos. După o jumătate de oră, terminasem de plantat un mic rodiu deasupra astrariumului şi de netezit pământul, pentru a nu da nimic de bănuit. De-abia după ce am intrat în casă mi-am amintit de Persefona, cea care fusese păcălită de Hades să mănânce şapte seminţe de rodie şi condamnată astfel să petreacă şapte luni pe an alături de el, pe lumea cealaltă. Mi s-a părut o coincidenţă tulburătoare.

Trecuse de miezul nopţii. Stăteam pe marginea patului, ţinând în mâini cutiuţa cu pastilele de Valium prescrise de medicul companiei, nehotărât dacă să înfrunt, din nou, întunericul greţos şi pierderea simţurilor care îmi însoţeau, de o vreme încoace, somnul.

M-am hotărât să nu iau pastila şi m-am urcat în pat. Am privit în tavan, la umbrele unduitoare ale ramurilor de copaci aruncate de felinarul de pe stradă până când, într-un târziu, ochii mi s-au închis şi m-am cufundat în somn.

Am visat că era ziuă. Eram într-un loc luminos, probabil pe o plajă, întins, cu corpul încălzit de soare, pe o suprafaţă nisipoasă moale. Am simţit apoi greutatea dulce a unui alt corp încolăcindu-se în jurul meu. I-am recunoscut imediat forma şi parfumul. N-am îndrăznit să deschid ochii, de teamă să nu dispară, dar dorinţa de a o vedea a fost mult prea puternică.

Am deschis ochii şi am constatat, uşurat, că visam în continuare. Isabella m-a privit cu ochii ei de un violet-închis în care mă pierdusem de atâtea ori. S-a aplecat zâmbitoare peste mine. Atingerea pielii ei aproape că m-a deşteptat. Totul era atât de real – căldura, umezeala catifelată, mirosul ei.

Mirat, am întins mâna şi i-am răsfirat părul bogat cu mişcări familiare tot mai repezi. Mi-a prins buza de jos cu gura ei, promisiunea mângâierilor stârnind ecoul altor gesturi de iubire, un sărut care amintea de toate îmbrăţişările noastre. De primele săptămâni după ce ne cunoscuserăm, când făceam dragoste toată noaptea şi apoi ne împleticeam prin pieţele din Calcutta, beţi de oboseală; de momentele în care mirosul părului ei era de ajuns pentru a mă excita; de vocea ei care îmi şoptea despre planurile noastre de viitor; de toate acele lucruri care se învârteau în capul meu în acele nopţi tropicale. Vedeam clipele petrecute împreună ca într-un caleidoscop, dar gura ei începuse de acum să coboare pe pieptul meu, degetele ei lungi şi reci erau la fel de reale ca gustul sărutărilor, iar buzele fierbinţi îmi stârneau fiori pe coapse.

Dintr-odată, amintirea morţii ei a reverberat în mine ca o explozie subterană, una dintre nenumăratele pe care le declanşasem.

[1] Joc de origine turcească foarte asemănător cu jocul de table (n.red.)

[2] În italiană, în original, „Sărmana mea fiică“ (n.red.)

15

Când m-am trezit, era trecut cu mult de amiază. Soarele purpuriu îmi gâdila ochii, forţându-mi pleoapele să se deschidă. Am rămas întins în acea stare de nonexistenţă ca o amibă, fericit pentru câteva clipe, până ce o senzaţie usturătoare pe umeri m-a adus la realitate. M-am ridicat în şezut şi m-am pipăit pe spate, în locul dureros, apoi mi-am privit degetele: erau pătate de sânge şi lipicioase.

M-am dat jos din pat şi m-am dus la oglindă; aveam pe spinare patru zgârieturi adânci. Le-am atins – era ca şi cum aş fi dormit pe ace sau pe cuie. Apoi mi-am amintit visul de peste noapte, în care făcusem dragoste cu Isabella, şi am cercetat din nou urmele, prea apropiate însă între ele pentru a fi fost lăsate de unghii.

Am dat deoparte cuvertura; cearşaful era stropit de sânge. Pe pernă am găsit mai multe fire de păr lung, negru. Am luat unul şi mi l-am înfăşurat pe deget. Să fi fost al Isabellei? Era un gând absurd. Dar o parte din mine îşi dorea să-i fi aparţinut ei, pentru ca visul să fi fost, de fapt, realitate. Apoi am zărit pe saltea o pană. Am ridicat-o şi am suflat în ea. Să se fi destrămat vreuna din perne?

Mi-a revenit în minte uşiţa dăltuită în mormântul Isabellei. Am căutat numele lui Nectanebo al II-lea într-una dintre cărţile de specialitate ale Isabellei. Am regăsit în ea o parte din datele furnizate de Hermes şi de teza Ameliei Lynhurst, dar şi o fotografie a sicriului gol al faraonului, alături de care erau inserate mai multe explicaţii. Sarcofagul era expus la British Museum. Am studiat atent fotografia, încercând – fără succes – să descifrez în ea alte indicii. Apoi am observat că autorul explicaţiilor era Hugh Wollington, de la British Museum. Hugh Wollington. Egiptolog probabil, deşi nu-mi aminteam ca numele său să fi fost menţionat vreodată de Isabella. Poate că el era totuşi în măsură să-mi ofere mai multe informaţii despre astrarium. Moise, Ramses al III-lea, Nectanebo, Banafrit şi Cleopatra aveau, cu toţii, legătură cu astrariumul. Şi poate că Hugh Wollington ştia mai multe despre legăturile dintre ei, precum şi despre posibila asociere dintre hieroglifele de pe astrarium şi cele gravate pe sarcofagul lui Nectanebo. Nu ştiam deocamdată cum aş fi putut să-l abordez fără a-i arăta astrariumul, dar m-am gândit că aveam să găsesc între timp o soluţie. Eram tot mai emoţionat. Nu mai fusesem acasă de mult timp, şi poate că un drum acolo era exact ceea ce-mi trebuia pentru a privi lucrurile într-o altă lumină. Călătoria în Anglia îmi oferea posibilitatea nu numai de a obţine noi date, dar şi de a mă îndepărta de aceia care voiau să pună mâna pe astrarium. Imaginea motociclistului cu cască mi-a revenit în minte, urmată imediat de cea a lui Omar şi a sinistrului său complice. Voiam să scap de strania senzaţie că eram permanent urmărit, voiam să mă simt mai bine. Şi, aproape la fel de important, aveam să-i revăd pe tata şi pe Gareth pentru prima oară după moartea Isabellei. La acest gând, am fost cuprins de dorul de casă şi de familie.

Am fost întrerupt de o bătaie la uşa din faţă. M-am uitat precaut prin vizor: de cealaltă parte a uşii stătea un băiat de vreo şaisprezece ani. L-am recunoscut – lucra la birourile Alexandrian Oil Company.

– De la domnul Fartime, mi-a spus şi mi-a întins un bilet.

Decorul modern ţipător al sediului central al Alexandrian Oil Company de pe Sherif Street reflecta dilema personală a domnului Fartime. El se considera un antreprenor al secolului al XX-lea captiv într-o paradigmă a secolului al XIX-lea, conflict care făcea ca lucrurile să meargă destul de scârţâit. Făcuse mari eforturi să mascheze proporţiile clasice ale birourilor alegând un mobilier ultimul răcnet şi total nepotrivit, dar nu reuşise să modernizeze şi sistemul de organizare al firmei, aşa că mă bombarda constant cu anecdote interminabile despre birocraţia perimată pe care era nevoit s-o suporte.

Am intrat în birou, şi domnul Fartime s-a ridicat cu greu din fotoliul adânc din piele albă în care şedea, ţinând în mână un exemplar din revista *Time.* Am remarcat pe copertă faţa zâmbitoare a lui Noam Chomsky. Înainte să apuc să mă întreb ce credea despre activistul american, a aruncat revista pe birou şi mi-a întins mâna.

– Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, Oliver. Şi, încă o dată, condoleanţe pentru pierderea grea pe care ai suferit-o.

– Mulţumesc, am răspuns.

Mi-am amintit că Fartime o văzuse pentru ultima oară pe Isabella la un dineu în cursul căruia se certaseră pe tema consecinţelor pe care construirea barajului de la Assuan le avea asupra mediului. Din fericire, disputa se încheiase atunci când gazda – o femeie bogată din înalta societate, de origine siriano-egipteană, cu multe relaţii în comunitatea europeană din Alexandria – îşi pierduse microfonul care fusese ascuns în decolteul adânc al rochiei de seară. Se întâmplase atunci când se aplecase peste masă pentru a-şi sublinia spusele, iar dispozitivul se desprinsese şi aterizase în supieră. Ambasadorul american îl pescuise din castron şi comentase: „Madam Abdallah, dacă tot vreţi să faceţi pe spioana, măcar faceţi-ne onoarea de a accepta din partea noastră tehnologie de ultima oră. Prietenii noştri sovietici tind să fie destul de neîndemânatici în privinţa designului". La care toţi oaspeţii izbucniseră în râs. Deşi seara se încheiase în această notă lejeră, fusesem aproape sigur că invitaţii se gândiseră dacă nu îşi compromiseseră şederea în Egipt printr-o remarcă nefavorabilă la adresa regimului.

M-am aşezat de cealaltă parte a biroului domnului Fartime, întrebându-mă dacă şi el îşi amintea de acea întâmplare.

Domnul Fartime a arătat cu degetul spre barba mea.

– Prietene, te-ai alăturat cumva fraţilor mei mai religioşi? a glumit el, făcând referire la musulmanii bărboşi care se înmulţiseră în ultima vreme în oraşul nostru atât de occidentalizat.

Am zâmbit.

– Nu, n-am aderat la nici o sectă. Pur şi simplu, n-am avut timp să mă rad.

– Înţeleg. Sper că măsurile suplimentare de securitate pe care le-am luat la vilă îţi sunt pe plac. Am fost îngrijorat de tratamentul dur şi nemeritat pe care ţi l-au aplicat stimatele noastre forţe de poliţie după moartea soţiei. Alexandrian Oil Company este o instituţie guvernamentală,

dar noi ne străduim să avem grijă de toţi consultanţii noştri, în special de Profet. Îţi promit că de acum înainte vom fi gazde mult mai atente.

Limba vorbită de domnul Fartime era un amestec ciudat de engleză victoriană presărată cu proverbe arabe. În ciuda rezervelor Isabellei faţă de orientarea lui politică, mie individul îmi plăcuse întotdeauna. Cu toate acestea, acum l-am privit precaut. Oare comentariile sale nu erau o modalitate de evaluare a modului în care răspunsesem la interogatoriul la care mă supusese poliţia? Sau poate chiar o încercare de a mă trage de limbă pentru a afla dacă Isabella găsise ceva în timpul ultimei scufundări?

– Mulţumesc, mă simt mai în siguranţă acum, cu încă un paznic, am răspuns prudent. Dar sunt convins că nu pentru asta m-ai chemat atât de urgent. Totul e în regulă pe câmpul petrolifer?

– Mai mult decât în regulă. Forajul merge foarte bine. Eşti un adevărat Profet. Te-am chemat pentru o chestiune de ordin personal.

M-am foit nervos în fotoliu, scormonind în minte după ultimele infracţiuni pe care le comisesem.

– Am primit nişte veşti în legătură cu fratele tău mai mic, Gareth, a spus iute domnul Fartime.

M-am ridicat în picioare. Mi-am amintit ultima conversaţie avută cu Gareth, discursul lui dezlânat şi plânsul brusc de la sfârşit. După moartea mamei, fratele meu se izolase tot mai mult, şi asta în ciuda anturajului. Mai era şi problema dependenţei, a grandomaniei provocate de consumul de amfetamină şi a telefoanelor disperate pe care le dădea. Ori de câte ori era chinuit de depresii, Gareth apela la Isabella pentru sprijin emoţional. Însă acum acest reazem nu mai exista.

– Doar nu…

– Linişteşte-te, e în viaţă, m-a întrerupt domnul Fartime. Prietena lui a sunat dimineaţă la birou; voia să discute cu tine. Se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă cu fratele tău, aşa cum spuneţi voi, englezii. Prietena lui crede că ar fi bine dacă te-ai duce în Anglia cât mai curând posibil, ca să-i oferi sprijin. A fost foarte insistentă – mi-a făcut impresia unei tinere înzestrate cu o voinţă puternică.

Zâmbetul domnului Fartime nu ascundea nici un fel de ironie. Am simţit că era cu adevărat îngrijorat. Gareth menţionase la telefon numele unei prietene – Zoë – pe care nu avusesem însă ocazia s-o întâlnesc niciodată. Măcar ea pare un om responsabil. Am răsuflat ceva mai uşurat. Mă îngrijorase faptul că moartea Isabellei avea să-l facă pe Gareth să recidiveze. Brusc, promisiunea că voi avea grijă de fratele meu mi-a revenit în minte.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, domnul Fartime s-a aplecat plin de compasiune spre mine.

– Şi eu am avut un frate. Era cu zece ani mai mic decât mine şi a murit în războiul din 1973. Am făcut multe greşeli la viaţa mea şi acum, dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş proceda altfel. De pildă, aş încerca să-mi cunosc mai bine fratele. A tăcut, un pic stânjenit de aceste mărturisiri atât de intime. Du-te să-ţi vezi fratele, Oliver! Compania îţi oferă patru săptămâni de concediu. Prezenţa ta la exploatarea petrolieră nu este acum absolut necesară şi, având în vedere situaţia în care te afli, măcar atâta lucru putem face pentru tine. A urmat o altă pauză apăsătoare, timp în care şi-a privit concentrat pantofii. Ştii, l-am cunoscut pe tatăl soţiei tale. Tata a fost administrator la filatura lui de bumbac – evident, înainte de 1956.

– Evident, am repetat, surprins din nou de încrengătura de legături din societatea din Alexandria.

– Sperăm că o să te întorci la sfârşitul acestor patru săptămâni, Oliver. E mult de lucru la Abu Rudeis şi, după acel mic cutremur…

A tuşit politicos, evident stânjenit de aluzia la cutremurul care o ucisese pe Isabella. Imaginea sfinxului care se prăbuşise pe fundul mării mi-a năvălit în minte. Am alungat-o, refuzând să mă gândesc la ea acum.

– Linia de falie a ajuns până la câmpul petrolifer? am întrebat în schimb, sincer surprins. Am crezut c-a fost un cutremur submarin. De ce nu mi s-a spus?

– Puţul nu a fost afectat iar tu aveai şi aşa destule probleme pe cap, a zis domnul Fartime şi a tuşit din nou, stânjenit.

– Voi fi înapoi la sfârşitul lunii, promit. Nu uita că puţul este şi proiectul meu.

– Îţi ţin vila la dispoziţie, a încuviinţat el dând din cap. A împins fotoliul, şi-a săltat trupul masiv şi mi-a scuturat din nou mâna. Spune-mi, Oliver, ce anume căuta, de fapt, soţia ta în acea ultimă scufundare?

Întrebarea a venit pe neaşteptate. Am căutat repede un răspuns potrivit, încercând să-mi ascund surpriza.

– Un peşte rar. Doar ştii că era o ecologistă fervantă.

Domnul Fartime a chicotit.

– A, da! Sigur că îmi amintesc.

Când m-am întors la vilă, l-am găsit pe Ibrihim fluturând un pistol vechi şi răstindu-se la paznicul nou în arabă. În spatele lor am zărit geamul spart la bucătărie. Cum m-a văzut, o expresie de dezolare i s-a aşternut pe faţă.

– Domnule Oliver, trebuie să-i spuneţi câinelui ăstuia puturos că nu are voie să doarmă în post! Pentru că altfel o să fim cu toţii omorâţi în somn! Lăudat fie Allah, de data asta nu s-a furat nimic. Data viitoare s-ar putea să nu fim însă la fel de norocoşi. Vă rog, dumneavoastră aveţi autoritatea necesară.

M-a tras de mână spre paznicul sfios ca un mieluşel. L-am interogat şi am aflat că spargerea avusese loc în timp ce Ibrihim era la moschee. Paznicul fusese trezit din somn de zgomotul de sticlă spartă şi reuşise să-l alunge pe tânărul care pătrunsese în casă. Am încercat să scot de la el o descriere mai detaliată a individului, dar era seară şi nu-l văzuse prea bine pe intrus. Era însă sigur că purta armă. Aşadar, nu era un hoţ obişnuit. Am privit spre porţile masive din fier, întrebându-mă cum de izbutise să sară peste ele şi peste vârfurile ascuţite. Zidul din cărămidă era categoric prea înalt pentru a putea fi escaladat. Ideea absurdă că zburase pe deasupra mi-a trecut ca un fulger prin minte. Imediat am alungat-o, îngrozit de fragilitatea mea mentală. Fără îndoială, nu mai puteam să mă consider în siguranţă între cei patru pereţi ai casei şi trebuia să părăsesc Egiptul cât mai repede cu putinţă, înainte ca urmăritorii să mă prindă – sau înainte să-mi pierd minţile.

Imediat ce restul au intrat în casă, am ocolit clădirea pentru a verifica dacă se întâmplase ceva cu astrariumul. Locul unde îl îngropasem în pământ părea neatins, dar nu mai aveam cum să-l las acolo.

Am dedicat ziua următoare pregătirilor pentru plecarea în Anglia. M-am cufundat în împachetarea bagajelor pentru a scăpa de remuşcările provocate de faptul că o lăsam în urmă pe Isabella, în mormânt. Nu mă puteam împiedica să nu mă acuz că o abandonam, dar trebuia neapărat să-l văd pe Gareth. Mă îngrijora telefonul primit de domnul Fartime, iar gândul neplăcut că fratele meu se reapucase de droguri îmi apăsa conştiinţa. Deodată, mi-a venit o idee. Poate că Isabella îi povestise lui Gareth mai multe atunci când îl rugase să facă schiţa astrariumului. Am traversat camera până la bibiotecă şi am scos hârtia ascunsă în fundul raftului. Gareth era cel mai în măsură să descifreze codul. Fusese întotdeauna foarte priceput la dezlegarea enigmelor. Am vârât hârtia adânc în buzunarul interior al rucsacului.

În seara aceea m-am întins pe pat cu scrisoarea Isabellei în mâini. Scrisul ei inconfundabil îmi readucea în minte imaginea sa în diferite ipostaze – încurajându-i, alături de Gareth, pe fotbaliştii de la Carlisle United; susţinând o dizertaţie la Societatea Regală de Arheologie din Londra; dansând frenetic în apartamentul nostru pe o melodie a celor de la The Rolling Stones.

Iartă-mă, Oliver, că nu ţi-am spus niciodată întregul adevăr. Cu ani în urmă, Ahmos Khafre nu doar mi-a prezis data morţii, ci m-a prevenit şi că puteam să-mi salvez viaţa dacă aveam să descopăr la timp astrariumul.

Isabella îl crezuse în asemenea măsură pe mistic, încât îşi schimbase testamentul şi reluase legătura cu Cecilia, fapt care mi-a confirmat diferenţele profunde dintre viziunile noastre cultural-filosofice. Dacă aş fi avut curajul să înfrunt deschis problemele în timp ce era în viaţă, în loc să sper că avea să renunţe la punctele ei de vedere, aş fi putut oare s-o salvez? Am fost cuprins de un sentiment dureros de culpabilitate: ar fi trebuit să o împiedic să se scufunde în ziua aceea. Şi n-ar fi trebuit să ne întoarcem niciodată în Egipt.

Am ieşit pe balcon şi am privit în jos spre grădină. Rodiul pe care îl plantasem începuse să înmugurească şi parcă simţeam prezenţa astrariumului prin pânza groasă în care îl înfăşurasem, prin cutia din lemn şi prin lopata de pământ pe care o azvârlisem deasupra. Am avut impresia distinctă că artefactul mă privea şi el. M-am cutremurat, încercând să scap de acea senzaţie. Nu, nu era ceva real, doar puterea sugestiei. Cuvintele lui Hermes îmi răsunau însă în continuare în cap. „Nu subestima puterea astrariumului."

Oare cum aveam să-l duc în Anglia? Dacă îl puneam în bagaje, riscam să fiu arestat la aeroport pentru tentativă de scoatere din ţară a unui artefact antic. Nu-mi puteam permite un alt interogatoriu. Poate că paginile cu transcrierea hieroglifelor primite de la Hermes aveau să fie suficiente pentru Hugh Wollington. Totuşi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ezitam să las astrariumul în Alexandria. Eram legat de el. Fusese parte a Isabellei şi, prin urmare, era parte din viaţa mea. Şi dacă persoanele care voiau să pună mâna pe el fuseseră dispuse să-l ucidă pe Barry, ştiam că era doar o chestiune de timp până când aveau să treacă şi pe aici. Trebuia neapărat să-l iau cu mine.

Mi-am amintit apoi cuvintele cu care Bill Anderson se lăudase în faţa mea.

Mi-am dat întâlnire cu texanul la Alexandria Sporting Club, cândva un club de prestigiu, accesibil numai unei minorităţi privilegiate, cu pistă proprie de alergări pentru cai şi de bowling, terenuri de tenis de câmp, de crochet şi un teren de golf cu optsprezece găuri. Holul de intrare spaţios, cu grinzi din lemn în stil Tudor şi cu trofee de vânătoare atârnate pe pereţi, îmi amintea de o casă de ţară tipic englezească. După incidentul de la vilă, nu ştiam dacă să stabilesc întâlnirea într-un loc public sau pe o alee dosnică, acolo unde nu puteam fi urmăriţi. Ne-am aşezat să ne bem julepul cu mentă pe o terasă cu vedere spre peluza tunsă impecabil şi spre arbuştii ornamentali, acompaniaţi de la distanţă de pocnetul surd şi plăcut al mingilor de tenis. Într-un colţ stătea, foarte demn, un gentleman în vârstă purtând pe cap o căciulă rasta roşie şi o garoafă la fel de roşie la butoniera sacoului. Se întreţinea cu un grup de doamne trecute bine de şaptezeci de ani, îmbrăcate în rochii de zi elegante, deşi uzate, şi cu pălării. L-am urmărind sărutând mâna uneia dintre femei, care a râs cochet.

– Cine e tipul? Matusalem? a întrebat Anderson rânjind.

– Acela, prietene, este nimeni altul decât Fargally Pasha, cunoscut cândva drept Regele Bumbacului, fost prieten al regilor, al vedetelor de cinema şi al dictatorilor, acum condamnat la uitare, i-am răspuns.

– Cu toţii sfârşim aşa, mai devreme sau mai târziu, a comentat Anderson sarcastic şi a ridicat paharul în cinstea bătrânului.

Fargally Pasha ne-a întors zâmbitor toastul.

Anderson s-a uitat spre mine.

– Deci, ce favoare misterioasă vrei să-mi ceri?

M-am aplecat spre el.

– În Sinai mi-ai spus că poţi trece orice prin vamă dacă declari că e echipament pentru intervenţii de urgenţă.

– N-am făcut mărturisirea asta sub influenţa unor substanţe ilegale?

– Zău aşa, Bill, vorbesc serios. Vreau să transporţi ceva pentru mine la Londra, un lucru foarte important, la care Isabella a ţinut enorm.

M-a privit atent, amestecând gânditor cocktailul cu crenguţa de mentă decorativă.

– Cât de mare e obiectul?

– Este băgat într-o cutie de aproximativ 45 pe 30 de centimetri. Numai un arheolog experimentat ar putea recunoaşte obiectul dinăuntru, în cazul în care cutia ar fi deschisă.

– Iisuse, Oliver, de ce te-ai băgat în chestia asta?

– Dacă îţi închipui că am de gând să-l vând celui care oferă mai mult, să ştii că te înşeli. Şi asta pentru că, mai devreme sau mai târziu, voi fi nevoit să mă întorc în Egipt. Nu fac decât să respect ultima dorinţă a Isabellei şi, crede-mă, nu mi-e deloc uşor.

Anderson a ridicat neîncrezător din sprâncene.

– Cea mai bună soluţie este să-l urc în avionul privat al companiei şi să-l duc direct la Aberdeen, iar de acolo prin curier la Londra. Pe colet va fi menţionat ca expeditor numele companiei, aşa că nimeni nu îl va deschide.

– Pare în regulă. Cât de repede poţi face asta?

– Pot să aranjez să-l pui tu personal la avion şi va ajunge la Londra la câteva zile după tine. Echipamentul zboară întotdeauna înaintea mea.

Mi-am ridicat paharul.

– Anderson, mulţumesc. Îţi rămân dator.

– Fii sigur că o să-ţi cer să-mi întorci favoarea.

Am ciocnit paharele.

16

În după-amiaza de dinaintea plecării i-am făcut o vizită Francescăi Brambilla. Am găsit-o aşezată într-un balansoar, cu ochii închişi, în grădina interioară a vilei, pe un petic de iarbă însorit de lângă iaz. În aşteptarea mâncării, mai mulţi crapi se încrucişau într-un vârtej auriu pal, îmgrămădindu-se în umbra pe care trupul ei o arunca peste apă.

Deşi neîngrijită, grădina rămăsese frumoasă. Ramurile de plumerie se conturau ca un desen abstract pe fundalul cerului şi lăstare de viţă-de-vie atârnau până pe deasupra potecilor. Cineva – probabil fiul adolescent al chiriaşilor – pictase grosolan cu un spray pe zidul de piatră din spate două porţi de fotbal şi mâzgălise îndemnul *Viva Al Olympi!* Era o scenă plină de linişte.

M-am aşezat lângă Francesca, pe un scaun gol, nehotărât dacă să o trezesc sau nu din somn.

– Aşadar, ai venit ca să mă evacuezi? m-a întrebat brusc, cu ochii încă închişi şi cu vocea răsunând în curte precum strigătul unei tragediene.

Am tăcut şi, după o clipă, şi-a deschis ochii şi a aruncat o privire peştilor care se învălmăşeau în iaz.

– Nu vreau decât nişte răspunsuri, Francesca.

– Ce răspunsuri?

– De ce a fost profanat trupul Isabellei?

– Dacă trupul nepoatei mele a fost, într-adevăr, profanat, eu nu ştiu nimic.

Am încercat să descifrez ceva pe faţa ei, dar era la fel de inexpresivă ca mâinile pe care şi le ţinea împreunate în poală.

– Mi-ar plăcea să te cred, numai că nu pot, am răspuns prudent.

A oftat, dar a privit în continuare în jos, spre peşti.

– Ai idee ce groaznic e să te naşti de partea greşită a istoriei? De-abia acum s-a uitat la mine, cu o expresie de tristeţe în ochi. Nu, n-ai cum să ştii, doar eşti englez.

– Eu m-am născut de partea greşită a ierarhiei sociale.

– Nu e acelaşi lucru. Dacă aparţii unei clase inferioare, poţi să urci pe scara socială cu ajutorul banilor, exact aşa cum ai făcut tu, Oliver, a replicat ea cu asprime.

Apoi a scos din buzunar o ţigară de foi.

I-am oferit bricheta Gucci din aur primită cadou de la un client saudit. Francesca şi-a aplecat capul către flacără, şi vârful ţigării s-a aprins ca un tăciune. A suflat fumul pe nas. Un colac mare de fum alb a rămas suspendat în aerul nemişcat.

– Nu, a continuat, a te naşte de partea greşită a istoriei înseamnă să fii prins într-un vârtej de circumstanţe de mare amploare şi mai presus de orice control. Egiptul a fost cândva ţara noastră. Mohammed Ali însuşi l-a invitat personal pe bunicul meu, inginer constructor, să vină în Egipt şi l-a numit membru al cabinetului. Şi bunicul a realizat drumuri, canale şi alte lucrări importante de arhitectură. Dar, chiar dacă familia mea era egipteană în inimă, în suflete a rămas italiană. Aşa am fost eu învăţată, şi nu era nici o contradicţie în asta.

Devenise aproape isterică. Aadeel şi-a făcut apariţia din vilă – de unde presupun că trăsese cu urechea – şi s-a grăbit către noi.

– Madam, aveţi grijă ce vorbiţi, vă aud chiriaşii, a murmurat el, punându-i în palmă o pastilă albastră.

– Blestemaţi să fie! a mormăit Francesca, dar a înghiţit pastila cu puţină apă adusă de Aadeel într-un pahar. Apoi a rămas tăcută, aşteptând ostentativ ca servitorul să dispară înapoi în casă. Fiul meu a fost un idealist, a spus ea mai calmă. Noi am crezut cu toţii că Mussolini, la fel ca Iulius Caesar, va uni Alexandria cu lumea mediteraneeană. Şi n-am fost singurii care ne-am înşelat: grecii credeau acelaşi lucru, numai că visul lor era restabilirea vechiului regat al Ptolemeilor – Atena şi Alexandria. Visele de acest gen se alimentează singure din polaritatea economică, din ambiţia de a construi o nouă ordine în care fiecare să-şi cunoască locul dinainte hărăzit.

Ideile filozofice ale Francescăi l-au iritat pe umanistul din mine.

– Nu există locuri dinainte hărăzite, am intervenit.

Venerabila bătrână era însă hotărâtă să-şi continue tirada.

– Soldaţii care au mărşăluit în deşert ştiau prea bine că se îndreptau spre moarte, aşa cum s-a şi întâmplat cu mulţi din ei. Ceilalţi au fost mânaţi de la spate ca nişte animale şi internaţi în lagăre. Atunci a fost pentru prima oară când familia noastră s-a situat de partea greşită a istoriei. A doua oară a fost în epoca lui Nasser şi a revoluţiei. Chiar şi atunci, fiul meu a rămas ferm pe poziţii. „Vremurile se vor schimba, mamă, ai să vezi. Va veni şi vremea noastră, numai că trebuie să avem răbdare“, aşa mi-a spus, prostul de el. A treia oară a fost în timpul Crizei Canalului Suez, când englezii ne-au trădat din nou. Ştii cum i se spune acelui incident aici, în Egipt? Triada Laşilor – francezii, britanicii şi israeliţii. Noi, italienii, la fel ca restul europenilor, am pierdut totul peste noapte. Evreii au fost primii care au plecat sau au dispărut fără ca nimeni să mai afle nimic despre ei. Au urmat alţii. Dar nu şi familia mea. Paolo era de neclintit. „Acum sunt directorul propriei firme, dar am s-o redobândesc, ai să vezi, mamă.“ Partea greşită a istoriei, Oliver, asta l-a ucis atât de tânăr – n-avea decât treizeci şi şapte de ani. Iar noi, părinţii, am fost nevoiţi să-l vedem murind de umilinţă!

L-am zărit din nou pe Aadeel agitându-se în amurgul care stătea să cadă. Fără să-i dea atenţie, Francesca şi-a reluat povestea:

– Disperat după moartea lui Paolo, Giovanni s-a prostit de tot. Iar oamenii disperaţi se îmbată cu speranţe deşarte. Credea că putea recurge la vechile metode, cele antice, pentru a întoarce roata istoriei. Eu n-am avut de ales, a trebuit să mă prefac că nu văd ce se întâmplă. Şi asta a fost tot ceea ce Giovanni a lăsat în urma lui.

Am aşteptat-o să continue, dar nu a mai spus nimic.

– Şi asta are de-a face cu acele „spectacole“ despre care i-ai scris Ceciliei? am insinuat, într-un final.

– Ai discutat cu Cecilia?

– Mi-a povestit câteva lucruri…

– E o mincinoasă! Giovanni a idolatrizat-o pe Isabella. I-am fost părinţi, nu bunici! Francesca s-a prăbuşit înapoi în balansoar, epuizată după accesul de furie. Gata, ţi-am spus destule. N-ai decât să mă dai afară din casă, că tot n-o să-ţi divulg secretele soţului meu.

– Cum rămâne cu nepoata ta? Nu merită şi ea respect? I-am luat mâna. Pielea ridată, plină de pete de la ficat, era la fel de subţire ca hârtia de orez. Francesca, i-au profanat trupul, au furat inima Isabellei!

Şi-a tras violent mâna, privindu-mă cu faţa împietrită.

– Ar fi trebuit să o protejezi. Nu pentru asta sunt soţii? a întrebat ea calm, dispreţuitoare.

În copacul de deasupra noastră un porumbel a început să uguie, un sunet ironic de paşnic, având în vedere tensiunea dintre noi. Înfuriat, m-am stăpânit cu greu să n-o pocnesc pe bătrână.

– Ţi-am spus, nu ştiu nimic despre asta. A încercat să se ridice în picioare, cu coatele tremurând de efort în timp ce se sprijinea de marginea balansoarului. Aadeel, împachetează lucrurile, suntem evacuaţi!

Strigătul ei a speriat porumbelul, care şi-a luat zborul, zgomotos, din copac, scuturând în mişcarea lui bruscă frunzele, care au început să cadă pe umerii Francescăi. Bătrâna nu s-a obosit să le îndepărteze.

Aadeel mi-a aruncat o privire.

M-am ridicat de pe scaun.

– E în regulă. Nu e nimeni evacuat. Am venit doar ca să-mi iau rămas-bun. Plec pentru câteva săptămâni.

Francesca s-a aşezat înapoi în balansoar. Am aşteptat, incapabil să mă mişc înainte de a ne despărţi aşa cum se cuvenea.

– Sigur că pleci. Aşa cum o fac întotdeauna englezii, a murmurat ea în amurgul care se aşternea peste oraş.

M-am rezemat de tapiţeria din piele a vechiului Bentley al companiei petroliere, al cărei parfum intens se îmbina cu mirosul ţigărilor şoferului. Mai devreme în cursul dimineţii o luasem deliberat pe căi ocolite pentru a ajunge la mica bază aeriană unde pusesem cu mâna mea astrariumul în cala avionului lui Bill şi mă simţeam mult mai bine la gândul că zbura înaintea mea, de parcă o parte din Isabella mă aştepta la sosirea în Londra. Aşezat confortabil în maşină, mi s-a părut că evenimentele dureroase din ultima lună se îndepărtează de mine precum siajul unui vapor.

Am coborât geamul, lăsând să pătrundă înspre mine muzica oraşului – claxoanele, strigătele vânzătorilor ambulanţi, clopoţeii cu care erau împodobite hamurile cailor. Decoraţiunile ţipătoare rămase de la Ramadan se întindeau între două blocuri, cu beteala obosită şi cu fundele din hârtie fluturând uşor. Amurgul. Străzile începeau să se umple deja de clienţi nocturni; de negustorii care vindeau smochine, curmale, arahide şi peşte proaspăt, prins în ziua aceea, care-şi etalau mărfurile cu grijă pe pânze; de femei tinere, cu coafuri extravagante şi îmbrăcate în haine occidentale, care se grăbeau să ajungă acasă de la birou sau de la cumpărături; de bătrânii care se adunau să stea la taifas în jurul meselor din cafenele.

Amintirea mândriei copilăreşti cu care Isabella îmi arătase oraşul ei, ţinându-mă de mână chiar în acea maşină, mi se aprindea şi se stingea ritmic în minte ca un tub de neon stricat.

– La aeroport? a strigat şoferul, încercând să acopere zgomotul. Mergem la aeroport, nu-i aşa?

– Da, *shukran,* mulţumesc.

Mi-am întors privirea spre geam, încercând să-mi înăbuş un val neaşteptat de tristeţe. „Plecarea mea nu înseamnă că o părăsesc, că o pierd pe Isabella, iar amintirile sunt un fel de viaţă de apoi“, mi-am spus, fără să-mi găsesc însă consolarea.

Maşina s-a îndreptat spre aeroport, în deşert, trecând pe lângă şantierul de lucrări de canalizare şi orăşelele-satelit care începuseră să răsară la periferiile Alexandriei. Turnurile rafinăriei huruiau pe fundalul orizontului întunecat, aidoma unor torţe primordiale. Panica mea a început, în cele din urmă, să se estompeze. În vreme ce admiram cerul căscânduse deasupra maşinii care accelerase, m-am gândit cât de mult i-ar fi plăcut Isabellei acea noapte.

17

Londra, iunie 1977

Soarele palid englezesc era un şoc după strălucirea orbitoare a Egiptului. Drumul cu taxiul de la aeroportul Heathrow trecea pe lângă zona industrială, prin periferiile londoneze mai îndepărtate de centru, apoi prin cartierul Chiswick, cu casele şi grădinile sale mari în stil victorian, prin mai aglomeratul Shepherds Bush, printre pensiunile cu terase de pe Notting Hill, pentru a ajunge, în cele din urmă, în West Hampstead. Peisajul suburban mi-a readus în memorie mirosurile, priveliştile şi sunetele tipice Angliei.

Am coborât din taxi. Undeva, în fundal, se auzeau crâmpeie de muzică reggae şi în aer plutea o umiditate asociată întotdeauna cu venirea verii – un fel de senzualitate languroasă care îi lua invariabil prin surprindere chiar şi pe londonezi. Am privit în sus spre terasa victoriană; apartamentul nostru se afla la ultimul etaj. Perdelele acopereau ferestrele. Mi-am imaginat-o pe Isabella trăgându-le pentru a se uita încordată în jos, spre stradă, căutându-mă cu privirea, aşa cum făcea de fiecare dată când mă aştepta să mă întorc dintr-o călătorie. Dar perdelele au rămas neclintite şi picioarele aproape că mi s-au înmuiat de mâhnire.

– Te simţi bine, omule? m-a întrebat şoferul scoţând capul pe geam.

Am încuviinţat şi mi-am ridicat valiza. Taxiul a plecat şi, în timp ce îmi căram bagajul pe trotuar, i-am zărit pe vecinii noştri, doi băieţi gemeni, cum mă urmăreau din grădina din faţă, unul din ei scobinduse nonşalant în nas, celălalt scărpinându-şi genunchiul julit. Părinţii lor divorţaseră recent, iar mama, care avea serviciu, era rareori acasă, aşa că Isabella obişnuia să îi invite deseori la noi, unde îi servea cu ceai şi cu rahat turcesc trimis de Francesca din Egipt.

– Domnu' Warnock! m-a strigat Stanley, fratele puţin mai mare, atârnat acum de poartă, privindumă cu feţişoara lui prematur îmbătrânită şi ascuţită pe care se întipărise o expresie de îngrijorare.

M-am întors spre el fără nici un chef; acesta era momentul de care mă temusem cel mai mult.

– Unde-i Issy? m-a întrebat cu o voce tremurândă ce-i trăda neliniştea. Doar n-aţi divorţat, nu-i aşa?

– Stanley, de-abia am aterizat după o călătorie lungă şi obositoare…

– Te-a părăsit, las' că ştiu io.

Alfred se alăturase fratelui său şi călărea şi el poarta. Se uitau amândoi acuzator la mine, cu acea neîncredere precoce pe care o arătau faţă de toţi adulţii, privindu-mă de sub părul blond tuns scurt ce lăsa la vedere craniile lor înguste.

Am şovăit. Amândoi o adoraseră pe Isabella. Ea îi învăţase câteva cuvinte în italiană pe care băieţii le repetau întruna, solemn, cu accentul lor nord-londonez atroce, fascinaţi de gesturile ei expresive – *buongiorno, buonasera, arrividerci.* Copleşit, m-am aşezat pe valiză, incapabil să scot un cuvânt. Poarta a scârţâit. După o clipă, degeţele reci s-au strecurat în mâna mea.

– Domnu' Warnock, e de rău, nu?

Stanley stătea în faţa mea, cu ochii lui mari în care citeam un sentiment tragic total nepotrivit cu vârsta.

L-am privit.

– Am pierdut-o, am şoptit.

– Ai pierdut-o? Cum poţi să pierzi un om?

Alfred rămăsese, sceptic, în spatele porţii. Am aruncat o privire spre Stanley şi spre buza lui tremurătoare – fratele mai mare înţelesese.

– Hai, Alfred, să plecăm de aici! Cu ochii îngustaţi, Stanley l-a condus pe fratele său înapoi în grădină.

Apartamentul nostru era situat în West Hampstead, o suburbie locuită în majoritate de reprezentanţi mai oropsiţi ai clasei de mijloc: oameni divorţaţi, celibatari şi nelipsitele fete bătrâne şi singure, ce se cuibăreau în garsonierele lor în jurul ceainicului electric. Era însă zona mea favorită din Londra; îmi plăcea locaţia semiurbană. Apartamentul era micuţ – îl cumpărasem la începuturile carierei, atunci când primisem prima slujbă, cu care garantasem, de altfel, ipoteca. Fusese un moment epocal – eram primul din familie care deţinea o proprietate şi, la cei douăzeci şi patru de ani ai mei, simţisem că mă ridicasem deja deasupra stării de sărăcie care ne marcase de generaţii.

Apartamentul avea un singur dormitor, transformat în chip convenabil dintr-o mansardă. Bucătăria nu depăşea dimensiunile unui dulap mai mare şi dădea spre curtea interioară betonată a vecinilor. Holul, folosit şi ca sufragerie, fusese construit pe două niveluri; câteva trepte din lemn urcau spre spaţiul de dormit, în care de-abia încăpea un pat dublu. Tavanul era atât de jos, încât cu greu puteam sta în picioare. Atracţia apartamentului era însă mica terasă de pe acoperiş, de dincolo de ferestrele duble ale dormitorului. Fusese amenajată între hornuri victoriene înalte, din cărămidă roşie, un sanctuar ascuns de ochii curioşi ai vecinilor din clădirile alăturate şi care oferea o privelişte minunată asupra părţii de nord-vest a Londrei. Când vremea era frumoasă, scoteam afară telescopul mare pe care îl ţineam pliat, rezemat de peretele din dormitor, şi îl fixam pe trepiedul subţire. Stelele constituiau scara mea metafizică spre cerul portocaliu al Londrei, calea de a scăpa de claustrofobia provocată atât de oraş, cât şi de apartament.

Am cărat valiza prin holul de la intrare şi apoi în sus, pe scări. Zugrăveala era veche şi scorojită, covorul pătat şi uzat de miile de locatari care trecuseră pe acolo înaintea noastră şi un miros puternic de curry răzbătea dinspre apartamentul cuplului de tineri indieni sikh care ocupa etajul întâi. Istovit, m-am oprit pe palier.

– Oliver?

Vecinul a scos capul pe uşa întredeschisă, cu lanţul pus.

– Bună, Raj, am răspuns.

Raj a răsuflat uşurat, apoi a scos lanţul de la uşă şi a ieşit din apartament. Purta o vestă murdară de transpiraţie, un turban alb pe cap şi pantalonii de la uniforma sa de şofer de autobuz. Părea obosit şi îngrijorat.

– Ai ieşit din tura de noapte? l-am întrebat, mirat în sinea mea de plăcerea resimţită la vederea unei figuri familiare.

– Exact. Mi-a întins mâna. Oliver, fratele tău ne-a povestit despre pierderea îngrozitoare pe care ai suferit-o. Eu şi soţia mea suntem foarte îndureraţi – ştii că amândoi am ţinut mult la Isabella.

– Mulţumesc.

Soţia, îmbrăcată în sari, se ascundea timidă în spatele său. Am scuturat mâna lui Raj, încercând să-mi stăpânesc valul de emoţie care mi se ridicase în piept. Stânjenit, Raj s-a întors, plin de tact, cu faţa spre apartament.

– Aisha, a venit Oliver.

Soţia s-a ivit de după uşă, cu silueta ei subţire şi fragilă ca sticla, şi mi-a întins o cutie din tablă pentru biscuiţi.

– Te rog, sigur eşti obosit şi flămând şi în frigider n-ai nimic. Am pregătit nişte samosa[1]. Te rog!

I-am mulţumit din inimă şi am strecurat cutia sub braţ.

După ce uşa s-a închis în spatele lor, am rămas o vreme uitându-mă în sus, spre etajul următor, cel al apartamentului nostru, care îmi evoca amintiri dureroase cu zugrăveala sa albastră şi cu clanţa de alamă, şi care mă ademenea parcă printre stâlpii balustradei. Am urcat scările ţinând strâns în mâini cutia de tablă, ca un om aflat pe punctul să se înece şi care se agaţă de geamandură.

Apartamentul era ca o grotă întunecoasă duhnind a miros stătut de ţigară şi a şuncă prăjită. Cu perdelele care acopereau ferestrele, părea cufundat în bezna vieţii altcuiva, reminiscenţă a unui trecut pe care îl recunoşteam cu greu. Chiar şi prin lumina slabă puteam zări pe podea câteva farfurii murdare şi un halat aruncat peste televizor. O lampă decorativă cu lavă strălucea într-un colţ, cu masa ei nebuloasă de ceară coagulându-se într-o mişcare lină, ca o ciupercă extraterestră.

Isabella insistase ca Gareth să aibă un set de chei pentru a putea folosi ocazional apartamentul ca loc de refugiu din lumea frenetică în care trăia. Era clar că trecuse pe aici şi nu făcuse curat în urma lui. Am ridicat farfuriile de pe jos şi le-am dus la bucătărie. „Măcar a mâncat“, mi-am zis eu, ceva mai uşurat. Mă aştepta o sarcină dificilă, confruntarea cu recăderea în dependenţa de droguri a lui Gareth, o perspectivă absolut deprimantă.

Am închis robinetul care picura şi m-am întors în hol. Era un tunel al timpului în care obiectele păreau cufundate complet – praf şi rămăşiţe umane microscopice dintr-o viaţă anterioară, rămasă suspendată în aerul nemişcat al încăperii.

Am urcat treptele din lemn spre dormitor. Halatul Isabellei era atârnat într-un cui bătut în perete. Mi-am îngropat faţa în mătase, inspirând adânc mirosul de sex care persista între pliuri, amintind de nenumăratele scene de dragoste, de picioarele noastre încolăcite, de parfumul pielii Isabellei.

Am îngenuncheat pe podea, mi-am înfundat capul în acel sanctuar al amintirilor, întrebându-mă cum aveam să reuşesc să-mi continui viaţa. Fără Isabella, totul în jurul meu se năruia. Ca să fiu sincer, aşteptam probabil un fel de semn din afară care să-mi ofere o motivaţie pentru a trăi, o vorbă rostită de Isabella de dincolo de acel perete invizibil care îi desparte pe cei morţi de cei vii.

Nimic, doar tăcerea adâncă. Apoi, treptat, au răzbătut spre mine clinchetul baladei *Greensleeves* al furgonetei cu îngheţată şi huruitul unui avion care trecea pe deasupra. Şi, dintr-odată, am fost cuprins de dorinţa năvalnică de a şterge totul cu buretele – acel labirint insidios care era Egiptul, povestea cu astrariumul, durerea neîncetată a pierderii.

Am tras spre mine coşul de gunoi din oţel, am deschis sertarele dulapului şi am început să scot din ele lucrurile Isabellei: pulovere, bluze, fuste, lenjerie, toate devenite acum haine-fantomă – o fantomă pe care eram hotărât să o exorcizez. Am îndesat cât am putut de multe în pubela pe care am scos-o apoi pe terasă. Am golit peste ea o sticlă de gaz lampant şi i-am dat foc.

M-am îndepărtat, alunecând, cu spatele rezemat de zid. Am urmărit fiecare obiect de îmbrăcăminte mai întâi sfărâind şi apoi izbucnind în flăcări şi am rememorat ocaziile în care fusese purtat: o rochie indiană de bumbac care îi fluturase în jurul picioarelor bronzate în timp ce dansa la un concert rock; un costum elegant în care îşi ţinea prelegerile; o cămaşă de noapte pe care şi-o punea, inconştient, ori de câte ori voia să facem dragoste.

Epuizat emoţional, m-am încolăcit şi am închis ochii.

Am fost trezit de zgomotul unor paşi. Silueta unei tinere cu părul vâlvoi încadrându-i faţa ca o coamă se profila pe cerul după-amiezii.

– Oliver? a întrebat.

Dezorientat, m-am ridicat împleticit în picioare. Dormisem probabil ore în şir.

– Sunt Zoë, prietena lui Gareth. Îmi cer scuze că am dat buzna aşa. A arătat spre ferestrele rămase deschise, prin care se strecurase pe terasă. Am fost, probabil, puţin cam lipsită de tact intrând aşa, peste tine. Gareth mi-a dat cheile. Nu l-ai anunţat că ai de gând să vii acasă…

– Stai liniştită. Deci tu eşti cea care a sunat la biroul din Alexandria?

Zoë a păşit în umbră, şi am putut s-o văd în sfârşit limpede. Purta o pereche de ghete stacojii, marca Dr Martens, ciorapi plasă purpurii, o rochie de bal cloş albastră, din lurex, iar părul vopsit cu henna îi cădea pe umeri în vreme ce faţa sa, de o frumuseţe prerafaelită, contrasta vizibil cu ţinuta. În ciuda fardului purpuriu dat din belşug pe pleoape, părea ridicol de tânără.

M-a privit candid din cap până în picioare; fără să vreau, m-am simţit dezarmat.

– Semeni cu el, dar eşti mai bătrân, a decretat în cele din urmă.

Am schimbat subiectul şi am adus în discuţie teme mai presante.

– Ce face Gareth? E bine?

– Depinde ce înţelegi prin a fi bine. O să cânte în seara asta, aşa că poate n-ar strica să vii să-l urmăreşti. Eu, una, nu l-am văzut niciodată într-o fază atât de autodistructivă.

– În ce sens?

M-a privit drept în ochi, apoi s-a hotărât să-mi vorbească sincer.

– Amfetamina. Sigur, cu toţii consumăm, când şi când. Numai că, în cazul lui Gareth, lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă, încât a ajuns

să-i fie frică să doarmă. Frică de-a binelea, ca şi cum a închide ochii ar echivala pentru el cu moartea. În cea mai mare parte a timpului se poartă raţional, şi pe urmă, din senin, începe să vorbească despre oameni care vor să-i fure sufletul.

– Asta nu e deloc raţional.

– Nu-i aşa? a replicat Zoë cu o ironie nonşalantă.

S-a îndreptat spre pubela care încă mai fumega şi a scos dinăuntru un sutien din dantelă, cu balene, pe jumătate ars. L-a fluturat în faţa mea.

– Eu, una, nu cred că tot ce facem este raţional.

A aşteptat să-i ofer o explicaţie. Am tăcut. A lăsat sutienul să cadă înapoi în cenuşă.

– Cred că avem câteva lucruri în comun.

A aruncat remarca spre mine, ca şi cum ar fi rostit un paradox.

– În afară de fratele meu?

– Da. Interesul faţă de piatră, de stâncă…

Am privit-o nedumerit.

– Nu ţi-a spus Gareth? a întrebat ea.

– Mi-e teamă că nu – nu prea obişnuim să discutăm, din vina amândurora, am răspuns, întrebându-mă ce anume îi povestise Gareth despre mine.

– Sunt sculptoriţă – sculptez în marmură, a continuat cu seriozitate. Iar tu eşti geolog, nu-i aşa?

– Mai precis, geofizician, o profesie mult mai puţin romantică. Am zâmbit. Spune-mi, câţi ani ai?

– Vârsta mea exclude posibilitatea de a fi luată în serios?

– Ca artist sau ca femeie?

– Tu să-mi spui.

– Cred, am rostit şi m-am aplecat spre ea pentru a-mi sublinia spusele, că aş putea să-ţi fiu tată.

– Numai că nu îmi eşti. Şi, dacă vrei să ştii, tata a murit anul trecut într-un accident de maşină şi cred că era cu câţiva ani buni mai bătrân decât tine.

Masca de indiferenţă s-a prăbuşit dintr-odată. M-am stăpânit cu greu să n-o iau în braţe ca s-o consolez.

– Îmi pare rău.

A bătut în retragere.

– Aşa că, vezi, mai avem şi altceva în comun. A privit în zare, pe deasupra acoperişurilor, apoi s-a întors din nou cu faţa spre mine. Am întâlnit-o cândva pe soţia ta, în locul acela abandonat unde ne adunam ca să ne drogăm. I-a spus lui Gareth să se despartă de mine pentru că sunt prea sensibilă; probabil credea că sunt şi prea tânără pentru el.

Am izbucnit în râs.

– Da, aşa era Isabella, întotdeauna gata să-i dea sfaturi lui Gareth în legătură cu viaţa lui amoroasă.

– Avea dreptate, *sunt* prea sensibilă… Vocea i s-a stins. A arătat cu degetul spre pubela fumegândă. E aşa greu să găseşti cuvintele potrivite…

– Asta pentru că nu există.

A încuviinţat, s-a ghemuit cu spatele la zid şi şi-a aprins o ţigară.

– Marmura se formează în milioane de ani, din cochilii care se zdrobesc unele de altele, nu-i aşa? De aceea are acea transluciditate, pentru că a captat toată lumina vechilor oceane.

– Exact, am răspuns zâmbind. Iar petrolul se formează din materia organică concasată în milioane de ani şi nuanţa lui neagră-aurie derivă din lumina strălucitoare, greţos de dulce, a banilor.

– Dar faptul că munceşti numai şi numai pentru bani nu te corupe în cele din urmă? a replicat Zoë.

– Am să-ţi spun un secret. Nu banii sunt cei care mă atrag, ci vânătoarea. Găsirea acelui lucru despre care intuiesc că se ascunde acolo.

A dat din cap.

– Şi eu simt la fel când privesc o bucată de marmură. Văd forma ascunsă în piatră, care aşteaptă să fie eliberată de daltă.

– Bingo! Asta înseamnă că avem trei lucruri în comun, am glumit.

Zoë s-a uitat spre mine, nehotărâtă dacă să marşeze sau nu la gluma mea, apoi expresia feţei a redevenit serioasă.

– Ce crezi că se întâmplă cu trupurile noastre după moarte, după ce zac strivite în pământ milioane şi milioane de ani?

Am tăcut câteva clipe, admirând seara care se aşternea, apatică, peste oraş; de jos, din stradă, râsetul copiilor care se jucau urca spre noi învăluit în parfumul slab al ierbii proaspăt tunse.

– Devenim una cu universul, natura se reciclează. Simplu ca bună ziua, am spus într-un final.

– Nimic nu e simplu. Zoë a aruncat chiştocul. Dacă vrei să ştii, am optsprezece ani. S-a ridicat în picioare. Ea e încă aici, Oliver.

Mi s-a părut că nu aud bine.

– Poftim?

– Soţia ta. N-a plecat. E încă aici, stă ghemuită în umbra ta.

– Ia ascultă, de-abia dacă te cunosc…

– Of, iar m-am purtat ca o nesimţită. Scuze. Câteodată sunt cam deplasată. Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Vino cu mine, te rog, la spectacol. Gareth are un mare respect faţă de tine. O să fie fericit să te vadă. Şi să ştii că n-aş fi sunat dacă n-aş fi fost convinsă că situaţia e gravă.

Mi-a zâmbit; un zâmber uşor ironic, care a îndulcit întru câtva impresia de ferocitate dată de fardul excesiv. În ciuda tinereţii, avea un soi de maturitate deconcertantă pentru mine, iar frumuseţea ei era imposibil de ignorat.

– Gareth nu ştie că eşti la Londra şi nici că te-am căutat la telefon, a continuat ea. O familie care se ţine cu nasul pe sus, aşa sunteţi cu toţii. Gareth ar prefera să moară decât să ceară ajutorul cuiva. Oliver, îmi pare atât de rău pentru soţia ta! Cred că a fost un om extraordinar. Gareth a primit foarte rău vestea.

– Da, erau apropiaţi…

– Formaţia cântă la The Vue peste o oră, aşa că ar fi cazul să ne grăbim.

Am ezitat. Nu luasem în calcul posibilitatea de a-l vedea pe fratele meu cântând. De fapt, nu îi ascultasem niciodată formaţia – Isabella se ocupase de latura aceasta, iar eu evitasem, oarecum deliberat, spectacolele lui, de teamă că fratele meu n-avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor mele. Mă încăpăţâ-nasem să cred în viitorul lui cu aceeaşi obstinaţie cu care părinţii mei refuzaseră să creadă în mine, ceea ce însemna că Gareth trebuia să fie foarte bun în tot ceea ce făcea.

Am privit peste acoperişurile caselor aşezate cu o regularitate urbană atât de diferită de cerul Alexandriei. La orizont, soarele începuse să coboare.

– Hai odată, vino! m-a zorit Zoë. Oricum o să te simţi mai bine acolo decât să stai singur aici. Însă mai întâi trebuie să-ţi schimbi costumul ăsta oribil.

[1] Un fel de colţunaşi specifici bucătăriei indiene (n.red.)

18

The Vue era o veche sală de bal pe care cineva avusese iniţiativa să o transforme în scenă de spectacole de muzică rock. În afara unor draperii fosforescente atârnate de tavan şi a cortinei roşii în mijlocul căreia trona, într-un cerc, o literă „A“ masivă şi neagră, decorul original părea să fi fost păstrat în mare parte intact. Ornamente complicate din ipsos împodobeau balcoanele şi de tavan era prins un candelabru de cristal uriaş în care cineva strecurase, cu multă imaginaţie, becuri electrice rozalii, în timp ce un stroboscop arunca pe pereţi fulgere de lumini albe-albăstrui.

Barul, situat la nivelul balconului doi, era înconjurat de separeuri spaţioase şi era semnalizat printr-o firmă de neon ce-i înfăţişa pe tejghea pe Betty Boop făcând sex cu Mickey Mouse. Mi-am croit drum prin mulţime ţinând în echilibru în mâini un pahar cu vodcă şi patru halbe de bere Guinness. La momentul la care ajunsesem, formaţia se pregătea deja de spectacol în culise, acolo unde oamenii de ordine ne interziseră accesul. Zoë mă îndrumase spre bar, îmi arătase locul unde se adunaseră colegii de apartament ai lui Gareth şi îmi sugerase să le cumpăr de băut. După ce îi făcusem pe plac, mă aşezasem cu ei la masă, simţindu-mă stângaci în haina de piele uzată uitată de Gareth în apartament şi pe care Zoë mă convinsese să o îmbrac.

Aveam senzaţia că intrasem într-un fel de infern, de genul celor pictate de Hieronymus Bosch, un tărâm populat de tineri şi tinere cu haine şi cu coafuri dintre cele mai excentrice. Trândăveau rezemaţi de ziduri sau tolăniţi pe scaune; un cuplu părea chiar că face sex pe masa dintr-un separeu, deloc deranjat de vecini, care, de altfel, nu manifestau nici un pic de curiozitate. O altă pereche îşi etala craniile rase şi crestele roz-aprins de peste treizeci de centimetri înălţime; bărbatul, mult mai scund decât partenera sa, îmi sugera un păun ciudat. Ochii îi erau atent conturaţi cu dermatograf şi cu fard de pleoape negru, în timp ce jumătăţile rase ale scalpului care încadrau ţepii băţoşi şi roz străluceau ca o clătită trasă în ţeapă. Pe deasupra tricoului sfâşiat şi prins cu ace de siguranţă supradimensionate purta o haină de piele neagră, plină de fermoare şi de capse, iar pantalonii, foarte strâmţi, erau din cauciuc. Prietena lui purta un sutien din piele – din cele care se vând în magazinele cu produse erotice – şi o minijupă ecosez sub care se vedeau clar jartierele de care erau prinşi ciorapii plasă. Cei doi aveau un soi de graţie tribală, în special el, care îmi amintea, cu craniul său golaş şi alungit şi cu trăsăturile acviline, de o populaţie de triburi nubiene pe care o întâlnisem în centrul Africii. Nu ştiusem că englezii sunt capabili să arboreze astfel de ţinute decorative şi fanteziste şi prin cap mi-a trecut o idee bizară, că moda aceea combina în mod reuşit stilul britanic din perioada colonială cu cel specific păturii urbane sărace.

Colegii de apartament ai lui Gareth ocupau împreună cu Zoë unul dintre separeuri. Am pus băuturile pe masă şi m-am aşezat în faţa lor. Păreau la fel de nepotriviţi ca mine în acel decor, după cum am constatat cu o oarecare uşurare. Formau un grup eclectic ciudat şi păreau să nu aibă altceva în comun decât imobilul în care locuiau, situat în Harlesden, o suburbie semiindustrială deloc atractivă din capătul nord-vestic al Londrei. Terasa victoriană îngustă se întindea pe o latură a unei fundături care urma să fie demolată, dar, cu optsprezece luni în urmă, Gareth şi prietenii săi o ocupaseră ilegal. Deşi dezaprobasem decizia lui Gareth, nu putusem să nu fiu impresionat de efortul pe care îl depuseseră toţi pentru amenajarea locului – repararea vechiului sistem de canalizare prin care mizeria se scurgea în stradă, curăţirea grădinii din spate de gunoaie, înlocuirea ferestrelor stricate.

– Excelent, prietene, ai reuşit să nu verşi băuturile, în ciuda acestei gloate greu de stăpânit, m-a felicitat Dennis.

Dennis avea patruzeci de ani şi era membru activ al Grupului Marxist Internaţional şi un schizofrenic de tip borderline: era un cititor pasionat şi, atunci când nu studia Nietzsche, lucra ca tipograf. Lângă el stătea Philippe, un francez scund şi corpolent, cu părul lung, care se refugiase la Londra pentru a se sustrage stagiului militar; sau cel puţin aşa îi povestise Gareth Isabellei. Fratele meu părea să-i fi recrutat printr-un anunţ în rândurile grupărilor anarhiste.

Al treilea coleg era un irlandez mic de statură de vreo treizeci de ani, pe nume Francis, cu părul roşu, drept, care îi atârna în şuviţe terne până în talie şi cu o ţăcălie în aceeaşi nuanţă. Nu se dezlipea niciodată de căciuliţa lui tricotată, care îi dădea aerul unui pitic de grădină sârguincios.

– Mulţam, Oliver, eşti un gentleman, n-o să uit asta, a murmurat el cu accentul său moale sud-irlandez, întinzându-se să înşface paharul.

O blondă epatantă, înaltă şi bine făcută, îmbrăcată în pantaloni de piele, plini de fermoare, curele, inele şi catarame, şi într-o vestă din tul a trecut fâţâindu-se pe lângă noi; sânii îi săltau pe sub vesta transparentă, la fel de vizibili ca sfârcurile mari, găurite de cercei. Toţi cei trei bărbaţi au rămas cu gurile căscate şi cu paharele în aer.

– Mamă, mamă, ce ziceţi de asta? Un înger coborât în iad. şi ştiu eu cine poate s-o scape din asemenea chinuri teribile, a murmurat Francis admirativ.

– Eşti invitatul meu – la fetele astea punkiste fofoloancele par să aibă dinţi. Eu, unul, aş avea mare grijă de scula mea, a răspuns Philippe înainte de a sorbi prudent din halba de Guinness.

Dennis s-a întors spre Francis.

– Nu-nţelegi, nu-i aşa? Pângărirea trupului este o aserţiune antifrumuseţe, şi totuşi asistăm astăzi la o situaţie în care desacralizarea însăşi se transformă în fetiş, apoi într-o subcultură, cu propriile modalităţi de definire a frumuseţii – aşa că tot acest protest ajunge să se autoanuleze. E o buclă. Toată istoria este un şir de bucle.

– Iisuse, Dennis, pun pariu că faci amor în stil modernist. Francis s-a răsucit către mine. Tu ce zici, Oliver? Păsărica aia te excită sau nu?

– Francis! Omul ăsta tocmai şi-a pierdut soţia şi nu-l interesează să facă sex, a intervenit Dennis. Scuze, Oliver, prietenii mei sunt în cel mai bun caz nişte nesimţiţi, dar Francis n-a vrut să te jignească.

– Nici o problemă, am replicat, trăgând în sinea mea concluzia că singura cale de a trece cu bine de seara aceea era să mă îmbăt.

– Ia lăsaţi omul în pace, a ordonat Zoë. Nu vedeţi că e în şoc cultural şi acustic? S-a întors cu faţa către mine. Da’ nu-ţi face griji, Oliver, fetele astea de aici nu muşcă – decât dacă le rogi frumos, a zis ea şi a rânjit răutăcios.

Din fericire, am reuşit să scap de alte umilinţe din pricina luminilor care au început să se stingă. Prezentatorul a ieşit pe scenă şi publicul şi-a manifestat imediat entuziasmul fluierând din degete.

– The Alienated Pilots! a anunţat el strigând în microfon.

Dennis s-a ridicat în picioare, cu faţa cadaverică din cauza luminilor fluorescente.

– Ei bine, tovarăşi, e timpul ca trupele să se alinieze la paradă, a decretat el solemn şi s-a îndreptat spre scenă.

L-am urmat cu toţii, cu excepţia lui Francis, care a profitat de ocazie pentru a da pe gât toată berea rămasă în halbe.

Din fundul scenei lăsate în beznă s-a auzit bubuitul slab al tobei şi apoi un dangăt de talere. Flash-uri sincronizate l-au inundat pe Gareth într-o lumină albă-albăstruie. Semăna cu o frumoasă sculptură spaniolă din secolul al XVI-lea. Era gol până la mijloc, atât de slab, că i se vedeau coastele, iar pe piept avea desenată o inimă sângerândă; pantalonii din piele erau coborâţi pe coapse şi prinşi într-o curea cu ţinte. Stătea cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi. O cunună din plastic în formă de spini era trasă adânc peste frunte şi din ea picura pe obraji o imitaţie de stropi de sânge. Într-o mână ţinea strâns microfonul, ca un sceptru. şi-a ridicat braţele musculoase, închipuind în aer o cruce. Aluzia religioasă m-a îngrozit – în mod cert, nu se eliberase nici acum de influenţa mamei. Părea slab, dar nu descărnat; speram, în ciuda tuturor evidenţelor, că îngrijorarea lui Zoë nu era întemeiată.

Sala a încremenit într-o tăcere plină de veneraţie. Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că Isabella ar fi fost foarte mândră de Gareth. Aproape că i-am simţit prezenţa alături de mine, în întunericul încărcat de electricitate. M-am întors instinctiv, pe jumătate convins că aveam să-i zăresc faţa, dar am întâlnit, în schimb, ochii lui Zoë, care se uitau fix, într-un punct situat deasupra mea. Am privit peste umăr, întrebându-mă ce anume văzuse, dar nu era nimic. Parcă în chip de răspuns, ea s-a apropiat brusc şi şi-a fluturat degetele peste capul meu, ca şi cum ar fi alungat ceva.

Apoi, cu faţa îmbujorată de excitaţie, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

– Problema cu fratele tău e că nu are deloc continuitate. Se reinventează de fiecare dată. Dar tocmai de-asta o să ajungă celebru.

Zoë părea un mag înţelept aşa cum stătea lângă mine, cu fardul său de pleoape sclipind în lumina reflectoarelor. Deodată, vocea lui Gareth a bubuit peste mulţime.

– Asta e pentru tine, Isabella! Fie ca strălucirea ta să persiste veşnic! a anunţat, iar eu am fost copleşit de un val uriaş de emoţie.

În clipa următoare a început să cânte pe o voce joasă şi aspră, luându-şi diverse poze: un Pierrot zvelt într-o atitudine de toreador. Efectul era, fără îndoială, unul de o profundă senzualitate, şi m-am întrebat ce se întâmplase cu băieţelul pe care obişnuiam să-l iau cu mine în plimbări pe dealurile calcaroase din Downs. „Mlaştinile sunt pline de umbre“, îmi spusese odată. „Dar, când vine noaptea, umbrele dispar şi ele rămân singure, reci şi tremurânde.“ Nu uitasem niciodată pasiunea şi convingerea cu care îmi vorbise copilul acela de şase ani – şi acum le regăseam aici, pe scenă.

Iubita mea în verde
Străluceşte ca o libelulă
Îmi frânge inima-n bucăţi care lucesc
Iubita mea în verde…

Refrenul, o cacofonie asurzitoare de coarde de chitară, a adus mulţimea în delir. În faţă, mai mulţi skinhead săreau în sus şi în jos, cu craniile rase lucind de transpiraţie. Cuprinşi de frenezie, i-au împins violent la o parte pe ceilalţi spectatori, în timp ce lumina reflectoarelor s-a schimbat în roşu sângeriu, iar stroboscopul fragmenta mişcările lui Gareth ca într-o filmare cu încetinitorul.

Pe cei puternici vrea să-i ia
Să-i facă orbi, pe ducă,
Cu toţi amicii mei se culcă
Dar jură că-i a mea
Iubita mea în verde…

Părea că, în spatele faţadei de indolenţă, fratele meu se transformase în cineva despre care nu avusesem idee că exista. În ciuda brutalităţii evidente a refrenului, versurile aveau în ele o anumită calitate care trimitea cu gândul la vechile cântece celtice. Următoarele trei melodii denotau acelaşi romantism sacadat ca prima – erau balade seducătoare întrerupte de refrene violente. La marginea scenei, la picioarele lui Gareth, era un mic grup de fete, cu feţele luminate de reflectoarele care se legănau peste mulţime ca o rază aruncată de un far. Fiecare fată părea să întreţină un dialog intim cu personajul viguros de pe scenă, ca şi cum ar fi cântat doar pentru ea. Îmi aminteau de credincioşii strânşi în faţa altarului, cu feţele transfigurate de extaz. Era o imagine hipnotică şi, încercând să-mi închipui cum ar fi dacă aş fi înzestrat cu o asemenea putere, m-am simţit dintr-odată cuprins de invidie.

În acea clipă, un puşti, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, cu steagul britanic prins de vestă cu ace de siguranţă, şi-a croit drum împingându-mă şi vărsându-şi berea pe pantalonii mei. M-am răsucit către el, dar acesta a continuat să înainteze împleticit prin mulţimea care dansa, fără să-mi dea atenţie. Cele trei pahare de vodcă, combinate cu oboseala, şi-au spus cuvântul şi m-am trezit brusc că mă clatin de ameţeală. M-am retras într-un colţ şi m-am rezemat de un perete urmărindu-l în continuare pe fratele meu care cânta în felul lui – un caleidoscop de emoţii.

Cabina lui Gareth era mult mai puţin strălucitoare decât îmi imaginasem. Era zugrăvită în alb, cu o oglindă ciobită lipită pe un perete, o masă prăpădită din melamină ticsită de farduri şi cutii goale de bere şi scrumiere pline ochi împrăştiate peste tot. Într-un colţ, într-un cuier din oţel cu rotile, mai multe costume de scenă atârnau pe umeraşe.

Gareth, cu ochelari de soare pe nas, stătea în picioare, rezemat de marginea mesei. Era înconjurat de un mic grup de admiratoare, fani şi membri ai formaţiei, şi ţinea o cutie de bere într-o mână. Zoë se cuibărise tandră sub celălalt braţ. În lumina neonului am observat că transpiraţia îi

curgea în mici şiroaie pe faţă, stricându-i machiajul. Părea incapabil să stea locului, aflat încă sub impresia succesului spectacolului, dar şi sub influenţa amfetaminei, după cum mi-am dat seama din mişcările sale haotice.

M-a zărit.

– Oliver! Oliver! Nu pot să cred că eşti aici! Cât pe-aci să nu te recunosc, cu barba asta. S-a întors spre ceilalţi. Hei, ăsta e fratele meu, proaspăt întors din ţinuturile faraonilor.

Micul grup s-a holbat la mine şi, deziluzionat probabil de înfăţişarea mea comună, şi-a reluat băutul şi trăncăneala. Dându-i pe toţi la o parte, Gareth s-a apropiat de mine, şi-a scos ochelarii şi m-a îmbrăţişat. Am îngheţat, şocat de gest.

– Ce zici de dedicaţie? m-a întrebat.

Mirosea a ţigări şi a aftershave Old Spice.

– Foarte emoţionantă.

– Îmi pare foarte rău pentru Isabella.

Urându-mă din suflet pentru stângăcia mea, tipică tuturor bărbaţilor din familie, m-am tras deoparte.

– Da, a fost groaznic, am spus cu vocea frântă, în ciuda încercării de a-mi păstra calmul.

– În fine, acum eşti acasă. Mă bucur să te văd.

Am schimbat repede subiectul. Nu voiam să discut despre Isabella, nu atunci şi nu cu Gareth.

– Ai fost de-a dreptul senzaţional. Nu-mi venea să cred că eşti fratele meu.

– Aţi auzit? Oliver zice că am fost nemaipomeniţi! a strigat Gareth. şi, luaţi aminte, e un nenorocit de conservator!

Anturajul a rânjit fără rost, dând din cap prosteşte în chip de încuviinţare.

– Nu sunt deloc un nenorocit de conservator, am mormăit stânjenit.

– Mda, dar eşti un capitalist, e acelaşi lucru. S-a răsucit brusc spre ceilalţi. Hai, căraţi-vă de-aici! Toată lumea!

S-a lăsat tăcerea, apoi s-a auzit un murmur. Discutau între ei, încercând să-şi dea seama dacă Gareth vorbise serios.

– Valea! Acum! a urlat împrăştiind stropi de scuipat în jur.

Încăperea s-a golit în câteva minute.

Gareth s-a răsucit spre mine şi a zâmbit răutăcios.

– O, puterea celebrităţii în forma ei cea mai pură! Nu sunt decât o turmă de oi. A scos un pachet mototolit de ţigări din buzunarul de la spate al pantalonilor strâmţi din piele, a aprins o ţigară strâmbă şi a inhalat fumul adânc. Fir-ar al dracului, e aşa de nedrept – fără Isabella eşti un nimeni. Ea era eul tău motivant, acea latură feminină din tine mai bună, mai evoluată, cea care dădea poezie scormonelii tale în noroi.

Oscila frenetic între un discurs plin de înflorituri, de tip Oscar Wilde, şi argoul contemporan, ca şi cum personalitatea sa era încă în formare, o construcţie grandioasă, dar lipsită de temelie.

– Termenul corect este „geofizician“, şi nu e vorba despre noroi, ci despre petrol, l-am corectat. L-am privit în ochi, încercând să-mi dau seama dacă avea pupilele mărite. Te droghezi, nu-i aşa? ştii că suntem cu toţii îngrijoraţi de moarte din cauza ta?

Revenisem, fără să-mi dau seama, la accentul din nord al copilăriei, la limbajul propriu familiei noastre.

Gareth m-a dat la o parte şi şi-a pus înapoi ochelarii de soare pe nas.

– Ia mai lasă-mă în pace! N-ai mai venit acasă de luni de zile, iar tata mă bate la cap în fiecare săptămână.

– De când te-ai apucat iar de droguri? Credeam c-am discutat asta şi…

– Cu Isabella am discutat, nu cu tine. Până acum nu ţi-a păsat deloc de mine. Ai adus-o aici? m-a întrebat brusc.

– Ce să aduc?

– Cenuşa. M-am gândit c-o să aduci cenuşa în ţară.

M-am holbat la el – amfetaminele îl făceau să vorbească aiurea.

– Isabella a fost înmormântată după ritualul catolic, asta a fost dorinţa familiei ei.

– Am crezut că o să facem aici serviciul funerar, să-i împrăştiem cenuşa peste parcul Heath sau ceva de genul ăsta. şi eu aş fi cântat. Isabellei îi plăcea cum cânt.

– Hristoase, nu pot să cred aşa ceva!

M-am întors pe călcâie, cu gândul să plec, dar Gareth s-a apropiat repede şi şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

– Oliver, ascultă, îmi cer scuze. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce-ai trecut. Eu, unul, n-aş fi supravieţuit. Voi doi trăiaţi într-o simbioză perfectă: tăcere şi cântec.

O fereastră s-a deschis pentru o clipă spre acel cineva care ar fi putut să devină; rareori avusesem ocazia să-l aud vorbind atât de sincer. Mi-am luat inima în dinţi.

– Gareth, Isabella te-a rugat să faci un desen, o schiţă a astrariumului…

Şi-a schimbat instantaneu expresia feţei, de parcă s-ar fi trezit brusc din beţie. S-a dus spre uşă şi, după ce a verificat că nu rămăsese nimeni pe coridor ca să tragă cu urechea, a închis-o şi s-a întors spre mine.

– Vino cu mine acasă, Oliver. Avem de vorbit.

Camera lui Gareth, situată la etajul de sus al terasei, avea pereţi negri, iar pe tavanul albastru-închis lipise abţibilduri fosforescente ce înfăţişau planete şi stele – o galaxie fictivă cu nimic asemănătoare Căii Lactee sau vreunui corp ceresc cunoscut. Gareth se întinsese pe o saltea aşezată direct pe podea, în timp ce Zoë şi alţi câţiva prieteni – Philippe, toboşarul şi nişte namile bete moarte – stăteau tolăniţi care pe unde apucase. M-am rezemat lângă el, într-o poziţie incomodă, cu spatele la zidul rece, tot mai iritat că nu era lăsat nici un moment singur.

Gareth tocmai stinsese lumina pentru a-şi etala capodopera celestă şi musafirii admirau reverenţioşi strălucirea ei verzuie.

– Vă zic io, cu haşişu’ ăsta grozav pare mai mişto decât Capela Sixtină, a mormăit Philippe, încolăcit peste o grăsană.

– Stai să vezi cum o să ţi se pară dacă iei acid, nu haşiş, a comentat toboşarul, răsucindu-se pe spate, cu mintea rătăcită.

– Îhî, a confirmat Zoë cu o voce subţire şi unduitoare ca o trestie.

– Gareth, l-am atenţionat şuierat pe fratele meu, mi-ai spus că vrei să discutăm singuri.

– Păi suntem singuri.

– Pe naiba!

– Vreau să zic, din punct de vedere existenţial.

– Ştii ceva? Eu plec.

M-am opintit să mă ridic, dar Gareth m-a apucat de braţ.

– Scuză-mă. Ascultă, nu pleca, o să stăm imediat de vorbă, promit. M-a tras spre el. Duhnea a bere. Spune-mi adevărul. Cum a murit? A găsit astrariumul? Sau a murit în timp ce îl căuta?

Am rămas câteva clipe mut, cu mintea înceţoşată. Nu ştiam că era la curent cu faptul că Isabella făcea scufundări pe ţărmul Alexandriei în căutarea astrariumului.

– S-a înecat în timp ce-l căuta, am şoptit într-un târziu.

Nu intenţionam să-i spun adevărul. Nu pentru că n-aş fi avut încredere în el, ci pentru a-l proteja. Nu voiam să risc să-l pun în pericol, aşa cum o făcusem, în chip nechibzuit, cu Barry. Poate că deja era în primejdie pentru simplul fapt că mă aflam la el în casă. Nu reuşeam cu nici un chip să scap de senzaţia copleşitoare că eram urmărit şi că cineva ar putea – Doamne fereşte! – să-l prindă la înghesuială şi să-l ia la întrebări, aşa încât, pentru siguranţa lui, era mai bine să ştie cât mai puţin cu putinţă.

– Vino cu mine! a zis el şi m-a tras în picioare.

Ne-am împleticit spre uşă, călcând în drum peste picioare răscrăcănate şi peste braţe răşchirate şi stârnind un cor de proteste. Cămăruţa spre care m-a împins era căptuşită cu cofraje de ouă şi iluminată de un singur bec chior. Un birou pe jumătate prăbuşit, pe care era aşezat un pupitru de mixaj, era lipit de un perete, iar în partea cealaltă a încăperii se afla o mică bibliotecă pe ale cărei rafturi am zărit *Un anotimp în infern* al lui Rimbaud, *Magicianul* lui Fowles, *Moduri de a privi* de John Berger – lecturi obişnuite pentru un student la arte frumoase în vârstă de douăzeci şi doi de ani.

– Ăsta-i biroul meu, mi-a explicat Gareth. E studio de înregistrări şi atelier de desen. Doar câţiva privilegiaţi au acces aici. Fanii de alături ar da orice, chiar şi virginitatea, doar ca să intre pe uşa asta.

– Atunci n-ai de ce să te temi, am glumit. Eu mi-am pierdut virginitatea acum mulţi ani.

– Şi mulţumesc afurisitului de Iisus pentru asta! A întins mâna şi a scos din bibliotecă *Un anotimp în infern,* de unde a extras ceea ce mi s-a părut o versiune mai puţin prelucrată a desenului astrariumului. Ţi-a arătat asta? m-a întrebat.

– Da, cu o noapte înainte să... m-am bâlbâit, incapabil să duc propoziţia până la capăt.

Am luat cu mâini tremurânde schiţa pe care o făcuse pentru Isabella.

Gareth m-a cuprins cu braţul pe după umeri, într-un gest scurt de îmbărbătare.

– Ţi-a explicat simbolurile din josul paginii? a insistat, ţinându-şi încă o clipă mâna pe umărul meu.

Am oftat, privind încordat schiţa, şi am dat negativ din cap.

– Mi-a promis că mă va lămuri după ce va găsi astrariumul. Dar ştiu că aţi lucrat împreună la dezlegarea cifrului.

Gareth şi-a schimbat pe loc atitudinea. S-a îndreptat de spate, şi-a dat părul de pe frunte şi apoi a rânjit.

– Mai ţii minte ce bun eram la descifrat enigme?

A tăcut, părând că-şi adună toată energia. Apoi, ca un soi de alchimist, şi-a ţinut mâinile deasupra paginii şi şi-a trecut degetele peste litere, ca şi cum ar fi fost în Braille. Nu îl văzusem niciodată atât de concentrat, cu ochii închişi şi cu trăsăturile feţei contractându-se uşor, de parcă hârtia îi vorbea direct, numai lui. Brusc, a deschis ochii şi a împăturit cu grijă foaia, cu simbolurile aliniate unul în continuarea celuilalt.

– M-am uitat ore în şir la scrisul ăsta. Ceva anume în simetria literelor, sau mai bine zis în lipsa lor de simetrie, mă deranja teribil, dar nu ştiam ce.

Mi-a întins hârtia. După ce o împăturise, devenise clar că simbolurile erau, de fapt, jumătăţi de simboluri sau hieroglife şi, odată ce fiecare simbol era aşezat pe linie cu corespondentul său, cele opt litere se transformau în patru. A arătat cu degetul spre cele patru simboluri noi.

– Sunt hieroglife egiptene de bază, a căror traducere o găseşti în principiu în orice carte de referinţă de la bibliotecă: a cânta/cântec, băţ/trestie, a pune/a aşeza, Hathor/leu, gură. Cu alte cuvinte, „Când trestia este pusă în gura leului, nisipul va cânta“. Înainte ca voi doi să plecaţi în Egipt, am stat cu Isabella mult timp bătându-ne capul să înţelegem contextul – mai exact ce căuta o astfel de frază pe un astrolab, un instrument pentru măsurarea poziţiei aştrilor. Nu m-am prins însă decât după ce voi aţi ajuns în Alexandria. Fusesem la un chef monstru şi nu dormisem de câteva zile. În toiul nopţii am avut o revelaţie – asta se întâmpla cu câteva săptămâni înainte de moartea Isabellei. Imediat am făcut comandă pentru o convorbire telefonică în străinătate şi am întrebat-o: „Ce-ar fi ca trestia să fie cheia, iar gura leului să reprezinte gaura cheii? Dacă sensul e că astrariumul are nevoie de cheie ca să funcţioneze?“ Isabella a tăcut mult timp şi pe urmă mi-a spus cu o voce calmă: „Dumnezeule, Gareth, ai rezolvat enigma! Zece ani de căutări şi tu ai reuşit să descifrezi codul“. N-o să uit niciodată tonul ei.

– Mda, Isabella a fost întotdeauna puţin cam dramatică, am replicat răguşit.

Suferinţa se amesteca în mine cu sentimentul de vină şi cu o gelozie ciudată: Isabella îi acordase încredere lui Gareth, nu mie.

– Ştii, e doar o ghicitoare veche, a spus el nerăbdător, un fel de instrucţiuni formulate metaforic. Numai că n-o să ştim niciodată dacă am avut sau nu dreptate, nu-i aşa?

S-a uitat la mine întrebător.

Mi-am ferit privirea, îngrijorat că ar putea să-şi dea seama că găsisem astrariumul şi, mai mult, că mă aflam în posesia lui. N-am reuşit să-l păcălesc.

– Oliver, doar n-ai…

– Ascultă, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine, m-am răstit pe un ton mai agresiv decât intenţionasem.

– Eşti în pericol, nu-i aşa?

Mi-am coborât privirea şi am tăcut. Nu cred că Gareth mă mai văzuse vreodată atât de vulnerabil. Am citit pe faţa lui că încerca să suprapună noua mea poziţie peste imaginea de antreprenor lipsit de scrupule. După o clipă, a revenit la desen.

– OK, nu ştiu nimic, în schimb, tu ar trebui să mai afli ceva despre inscripţie. Cred că felul în care a fost conceput cifrul este simbolic în sine. Două jumătăţi care n-au nici un sens până când nu sunt alăturate, fapt care subliniază din nou ideea cheii. Presupun că, dacă Isabella ar fi găsit astrariumul, ar fi văzut că e incomplet. Are nevoie de ceva, de cealaltă jumătate a sa – cel mai probabil, o cheie – pentru a fi activat. Două jumătăţi care formează un întreg… Cam ca într-o poveste de iubire. Aşa că asta e versiunea romantică a fratelui tău, nenorocitul de narcoman.

M-am uitat din nou în jos, spre hieroglife, încercând să-mi ascund uimirea. Gareth descoperise intuitiv existenţa cheii Was, cu ajutorul căreia instrumentul era pus în funcţiune.

Am tresărit la auzul unui zgomot venit din afară şi m-am grăbit să strâng hârtiile. L-am văzut pe Gareth îngrijorat de reacţia mea de teamă. I-am pus mâna pe umăr.

– Să nu povesteşti nimănui despre hieroglife sau despre semnificaţia lor, ai înţeles? E foarte important – şi pentru mine, şi pentru Isabella. Să distrugi desenul şi să dai totul uitării. Promiţi?

A încuviinţat dând solemn din cap.

– Şi vreau să vii să stai cu mine, am continuat, hotărât să profit la maximum de starea lui de vulnerabilitate. N-o să rămân aici decât câteva săptămâni, dar vreau să-ţi dau şansa să te reabilitezi. În plus, sincer să fiu, am nevoie de companie.

S-a încordat la aluzia mea cu privire la dependenţa lui de droguri. A revenit imediat la nepăsarea specifică narcomanilor.

– Nu, asta nu pot să fac. Am cursuri la facultate, spectacole… imposibil!

– Te rog.

– Nu, Oliver.

Şi-a coborât vocea până la un ton de agresivitate ursuză, moment în care am ştiut că nu mai avea nici un rost să insist.

– Atunci măcar sună-mă în fiecare zi ca să stau liniştit că eşti bine.

– Aşa o să fac.

A scos bricheta din buzunarul de la pantaloni şi a aprins un colţ al hârtiei, urmărind cum pagina se încolăceşte şi apoi se transformă în cenuşă.

– Adio, surioară, a şoptit.

19

Prea beat şi năucit de diferenţa de fus orar pentru a mă întoarce acasă, am dormit în noaptea aceea la Gareth, care plecase să stea la Zoë. M-am prăbuşit între cearşafuri, sub o pătură veche pe care am recunoscut-o ca datând din vremea copilăriei. Mi-am îngropat capul într-o pernă care mirosea a parfum de paciuli şi a transpiraţie stătută şi am adormit instantaneu.

Isabella mi-a apărut în vis pe o alee cu pietriş pe care o ştiam foarte bine: cea care ducea la casa părintească. Părul negru era răsfirat pe pielea măslinie, şi era îmbrăcată în rochia brodată pe care o purtase la căsătoria noastră. Şi-a ridicat privirea spre mine, a zâmbit, apoi a aruncat două pietricele pe partea betonată a aleii, ca un copil care se joacă. Pietricelele au aterizat pe jos şi, stând în echilibru într-unul din capete, au început să se rotească, tot mai repede, ca două bucăţi de magnet ce se învârt una în jurul celeilalte.

M-am deşteptat confuz, fără să ştiu unde mă aflam. Pereţii încăperii întunecoase nu-mi spuneau nimic. M-am uitat în sus, spre tavanul acoperit de stele şi de planete strălucitoare, fosforescente. Au început să se dizolve într-o buclă verzuie înspăimântătoare care se mişca iute, din ce în ce mai iute, până când astrele s-au desprins de pe tavan şi s-au năpustit spre mine sub forma unui corp zburător.

M-am trezit din nou, de această dată definitiv, scăldat în sudoare, deshidratat şi cu tâmplele zvâcnind de mahmureală.

Am ajuns acasă dimineaţa devreme şi am început să urc scările gâfâind. Pe palier m-am intersectat cu Raj, îmbrăcat în uniforma lui de şofer de autobuz, care m-a oprit.

– Oliver, ai primit un colet prin curierat. Nu te-au găsit acasă şi au sunat la mine şi l-am luat eu. Sper să fie veşti bune. A dispărut, grăbit să nu întârzie la lucru, înainte să apuc să-i mulţumesc.

O cutie cu eticheta „Livrare privată par avion" mă aştepta în faţa uşii. Am recunoscut imediat la expeditor numele companiei lui Bill Anderson, Runaway Wells, scris chiar de mine. Propulsat parcă de coşmarul meu, astrariumul sosise.

Pe masa de melamină din bucătărie părea un obiect adus din cu totul altă lume. M-am aşezat la masă, holbându-mă la el şi sperând, într-un mod absurd, că angrenajul de roţi dinţate se asamblase singur, într-un fel sau altul, în timpul călătoriei şi că avea să intre brusc în funcţiune, dezvăluindu-şi secretele. Însă mecanismul continua să stea nemişcat.

Cadranul exterior din bronz gravat cu simbolurile celor cinci planete mari cunoscute în Antichitate licărea pal în lumină. Cadranul din mijloc, confecţionat dintr-un metal asemănător cu argintul, purta însemnele zodiacului grecesc – Gemenii, Săgetătorul şi Taurul – alături de imaginea unui crocodil şi a unui ibis. Cadranul cel mai mic, făcut dintr-un aliaj de aur, era inscripţionat cu hieroglife egiptene şi părea să conţină cheia misterului.

M-am uitat atent prin mica deschizătură de la baza axului principal în jurul căruia ar fi urmat să se rotească mecanismul. Doi magneţi, poziţionaţi faţă în faţă, stăteau ascunşi în centru – mici discuri cenuşii, cam ca pietricelele pe care le văzusem în vis. Păreau să aştepte ceva care să-i pună în mişcare.

Oare spiritul Isabellei avea să-şi găsească odihna dacă reuşeam să dau de cheie şi să activez instrumentul? În sens abstract, ezoteric, era oare posibil ca Isabella să fi ajuns să trăiască în cele din urmă acel coşmar îngrozitor care o bântuia de ani de zile, iar suţetul ei să fi rămas, într-adevăr, captiv, plutind între două lumi? Dacă găseam cheia Was, oare astrariumul avea să cedeze şi să-şi împlinească destinul? Isabella avusese un plan pentru astrarium, unul în care figuram şi eu. Dar despre ce plan era vorba?

Ceasul deşteptător al vecinilor s-au auzit sunând prin pereţii subţiri. Am tresărit. Era ridicol, coşmarul n-avea nici un sens. Şi totuşi, părea atât de real. Trebuia neapărat să descopăr modul de funcţionare al astrariumului şi apoi să-i găsesc un adăpost potrivit, şi asta de dragul Isabellei, pentru binele meu şi – dacă era să-i dau crezare lui Hermes – pentru siguranţa acelei construcţii fragile, în formare, care era noul stat egiptean. M-am simţit dintr-odată copleşit de povara sarcinii imense pe care mi-o asumasem.

Am luat telefonul şi am sunat la informaţii, cerând numărul de la British Museum.

Sarcofagul era expus într-o nişă, în holul mare principal. De jur împrejurul său erau inscripţionate hieroglife care descriau viaţa lui Nectanebo al II-lea-cuceririle sale militare, soţiile, palatele, bogăţia pe care o adunase. Era ilustrată şi călătoria pe care faraonul avea să o facă în lumea de apoi, deşi sarcofagul nu îşi îndeplinise, de fapt, misiunea.

Am dat ocol sicriului din granit studiind atent hieroglifele şi păşind încet, dureros de conştient de greutatea astrariumului din rucsac. M-am oprit ca să mă uit la mica deschizătură aplicată lateral – poarta pentru Ba-ul faraonului. Ce se întâmplase, de fapt, cu Nectanebo al II-lea? Să fi murit într-un colţ îndepărtat al Africii? Sau sfârşise servind, sub o identitate falsă, ca oficial la o curte străină?

Brusc, am simţit o dorinţă irezistibilă de a atinge hieroglifele, ca şi cum, trecându-mi mâna peste mica poartă, aş fi putut afla pe unde rătăcea şi acum, fără odihnă, Ba-ul lui Nectanebo. În Grecia? Iran? Egipt? Dacă ridicam astrariumul pe deasupra mormântului, aveam oare să descopăr o anumită sincronicitate între cele două artefacte antice?

M-am uitat în jur – paznicul era întors cu spatele la mine. Am întins iute mâna şi am mângâiat pe furiş suprafaţa sculptată a cărei poveste părea să prindă viaţă sub degetele mele.

– Superb, nu-i aşa?

Mi-am retras iute mâna şi m-am răsucit pe călcâie. În faţa mea stătea un bărbat de aproape cincizeci de ani, îndesat, cu păr roşu strălucitor şi cu o urmă lată de la o eczemă pe frunte. Nu purta nimic pe cap şi avea arsuri adânci pe amândoi obrajii. Era îmbrăcat în pantaloni maro de catifea

şi într-o cămaşă portocalie, dând cumva impresia că încerca să compenseze înfăţişarea ştearsă prin culorile vii ale hainelor.

– Nu vă faceţi probleme, a spus omul. Mulţi vizitatori pun mâna pe sarcofag. Nu se pot abţine. În subconştientul nostru, cu toţii căutăm poarta spre lumea de apoi.

A scos un râs lătrat, cu o urmă de ironie în el, şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o, încă nesigur pe mine.

– Hugh Wollington. Oliver Warnock, presupun.

– Da. Mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru mine.

– Plăcerea e de partea mea. În plus, am fost ţatat că doriţi să vorbiţi cu mine. Nu sunt prea căutat, domeniul meu de expertiză în egiptologie este unul îngust, foarte specializat.

M-a cântărit din priviri, şi am avut pentru o clipă senzaţia că telefonul meu nu-l luase total pe neaşteptate. Am încercat să-mi stăpânesc neliniştea – trebuia neapărat să merg mai departe, iar Wollington era singura şansă pe care o aveam.

M-am întors cu faţa spre sarcofag.

– Spuneţi-mi, vă rog, e adevărat că nu se ştie unde a fost îngropat Nectanebo al II-lea?

– Se cunoaşte că a fugit din Egipt, abandonându-şi funcţia, ca să zic aşa…

– După ce se retrăsese iniţial la Memphis…

– A, văd că v-aţi făcut temele. A început să-mi explice aratând spre diverse inscripţii. Uitaţi, aici scribii au consemnat faptul că faraonul era cunoscut şi ca Marele Magician. Nectanebo al II-lea a devenit celebru prin faptul că a construit un număr record de temple, menite să amintească vulgului de divinitatea sa, şi şi-a bazat în cea mai mare măsură propaganda politică pe misticism şi pe religie, lucruri care par iraţionale în zilele noastre, mai ales în contextul politicii actuale…

– Nu sunt chiar aşa de sigur. Din câte ştiu, regele Arabiei Saudite îi consultă frecvent pe astrologi atunci când trebuie să ia decizii politice.

– Aşa e. Îl cunoaşteţi cumva?

– Nu personal, dar am lucrat acolo la câteva câmpuri petrolifere.

– Eu cunosc toată familia regală. Am lucrat pentru o rudă îndepărtată a regelui – prinţul Majeed. Un individ interesant. Poate puţin cam dur cu supuşii, dar aşa merg lucrurile în partea aceea de lume.

Wollington a zâmbit, în mod clar încântat că avea ocazia să dezvolte subiectul. L-am lăsat să o facă; din punctul meu de vedere, cu cât vorbeam mai puţin, cu atât mai bine. A continuat:

– Timp de mai mulţi ani am fost custodele lui personal. Adunase o colecţie impresionantă de antichităţi, multe dintre ele de mare valoare religioasă şi mistică. Am iubit Orientul Apropiat. Am ajuns acolo în anii 1950, când eram în armată – e un peisaj în care orice pretenţii, orice fanfaronade se fac, pur şi simplu, scrum. Dar ştiţi şi dumneavoastră toate astea, dacă lucraţi în industria petrolieră.

– Mda, în meseria mea multe dintre chestiile astea de faţadă sfârşesc prin a pieri în flăcări.

Am izbucnit amândoi în râs şi, fără să vreau, m-am trezit că-l simpatizez pentru entuziasmul său. Ne unea aceeaşi dragoste pentru o ţară greu de înţeles pentru un străin, cu trăiri intense şi cu o atmosferă permanent încordată. Pasiunea lui părea ancorată însă într-un pragmatism revigorant pentru mine după misticismul şi interpretările fantastice ale teologiei egiptene servite de Hermes, după cum faptul că fusese în armată îmi oferea nişte garanţii – îmi făcea impresia unui om cu picioarele pe pământ.

– Marea provocare este aceea de a pătrunde în mentalitatea culturală a vechilor egipteni, de a încerca să gândeşti ca ei, fapt practic imposibil pentru un anglo-saxon iudeo-creştin care trăieşte într-o democraţie modernă, a continuat Wollington. Dar, dacă reuşeşti să-ţi imaginezi acea credinţă totală în puterea magiei şi dialogul regulat cu divinităţile, pe care trebuie să le linguşeşti şi să le îmbunezi pentru a putea supravieţui, atunci începi să înţelegi. A arătat spre o hieroglifă. Simbolul acesta indică faptul că, la un moment dat, Nectanebo s-a autodeclarat întruchiparea în viaţă a lui Horus, o decizie politică inteligentă care i-a permis să folosească mitul victoriei repurtate de Horus asupra lui Seth drept alegorie a puterii dobândite de el, faraonul, asupra perşilor. A fost o strategie de marketing strălucită, asta până când…

– Până când perşii au invadat Egiptul a doua oară.

– Exact. Nimic nu distruge mai bine reputaţia de invincibilitate ca o a doua invazie.

Am râs amândoi din nou.

– Am fost fascinat de Nectanebo al II-lea încă din studenţie, a mărturisit Wollington. Probabil din cauza combinaţiei de strateg militar, vrăjitor şi vizionar spiritual, la care se adaugă misterul dispariţiei sale. Eram un tânăr impresionabil, mereu în căutare de eroi, poate pentru că eu însumi eram atât de lipsit de eroism – vedeţi, aş fi fost dispus să fac orice pentru a scăpa din Hendon. A creşte într-o suburbie poate fi o motivaţie puternică pentru un copil. Presupun că din această cauză am ales să intru în armată, deşi vina pentru faptul că am devenit egiptolog – cu secole în urmă, parcă – o poartă Luxorul, vechiul oraş al faraonilor.

Discursul lui inteligent m-a făcut să-l apreciez şi mai mult. M-am întrebat însă dacă puteam să am încredere în el.

Observându-mi parcă ezitarea, şi-a coborât vocea.

– Am auzit de soţia dumneavoastră, domnule Warnock. Comunitatea noastră, a arheologilor, este foarte restrânsă. Condoleanţele mele cele mai sincere. Moartea ei a fost o mare pierdere. Am întâlnit-o o dată, la o conferinţă. Era o femeie plină de viaţă şi pasionată de egiptologie. Mulţi dintre noi devenim în timp nişte fosile – dacă îţi petreci viaţa asamblând cioburi de vase vechi de ceramică, sfârşeşti aproape inevitabil prin a te transforma într-un pustnic…

M-am uitat zâmbind spre sarcofag, copleşit de dorinţa de a scoate astrariumul şi de a-l aşeza lângă hieroglife. M-am întors spre Wollington, şovăind între a-i face sau nu confidenţe. Aveam nevoie disperată de cunoştinţele lui de specialitate şi părea că nutreşte respect faţă de Isabella. M-am hotărât brusc.

– Dacă v-aş zice că am la mine un artefact care datează probabil din epoca faraonilor, aţi fi dispus să-l examinaţi pentru mine? am întrebat iute, fără să mai stau pe gânduri.

S-a tras înapoi, surprins.

– Sper că vă daţi seama că posesia unui asemenea obiect ar putea constitui o infracţiune, mi-a spus privindu-mă cercetător.

Am ezitat pentru o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva comisesem o eroare fatală.

– Ştiu că-mi asum un risc uriaş punându-mi toată încrederea în dumneavoastră. Apoi am adăugat, pe un ton scăzut: Soţia mea a găsit

artefactul chiar înainte de a se îneca.

Hugh Wollington a aruncat o privire spre rucsac.

– Vă rog, urmaţi-mă!

M-a condus într-o sală mare, spre capul gigantic din granit al lui Amenhotep al III-lea. Expresia de beatitudine de pe faţa tânărului faraon era cumva contracarată de lipsa unei mari părţi din bărbie şi din barba regală falsă, însemn al statutului său divin. Să fi fost barba smulsă de primii creştini, care încercaseră să înlăture astfel un simbol păgân? Sau marinarii englezi care îl transportaseră cândva, în secolul al XIX-lea, manevraseră statuia fără pic de grijă şi de respect? Indiferent de motiv, faraonul fusese înjosit şi privea acum spre infinit cu jumătate din faţă lipsă. Hugh Wollington m-a luat de cot şi m-a împins uşor să ocolesc statuia.

În spatele ei era o uşă discretă.

Am intrat, şi ambianţa intelectuală a muzeului a făcut loc atmosferei prăfuite specifice funcţionărimii. Aceasta era latura privată a instituţiei, labirintul în care fiecare istoric se adâncea în fetişismul său – roman, grec, celtic -, complet absorbit de lumea sa, aidoma unor pescari care aruncă plasa şi apoi caută cu înfrigurare locul uitat. Din coridor se intra în câteva birouri de mici dimensiuni, iar prin ferestre se vedeau cubiculumurile în care cercetătorii, aplecaţi peste birourile luminate de lămpi, trudeau ca nişte furnici, etichetând şi asamblând noi exponate, restaurându-le pe cele vechi sau luând mulaje după cele sparte.

Am ajuns în faţa unei uşi vopsite în verde, ca la spital, şi înfrumuseţată de o mică placă din alamă purtând inscripţia: „H.W. Wollington“.

– Dacă vă întrebaţi, W vine de la Winston. Mama era o mare admiratoare a lui Churchill, m-a informat Wollington vesel în vreme ce scotea din buzunarul de la piept o cheie prinsă într-un lanţ. Bine aţi venit în sanctuarul meu „de dincolo de drumul din cărămizi galbene“ [1]. M-a poftit înăuntru.

Mirosul puternic de substanţe de conservare mi-a gâdilat imediat nările. L-am recunoscut. Vizitasem împreună cu Isabella câteva laboratoare unde mă familiarizasem cu acizii folosiţi pentru îndepărtarea straturilor calcifiate şi cu alte chimicale de desalinizare. M-am îndreptat spre biroul aşezat lângă fereastră şi am privit pe geam afară. Apoi am scos cu grijă din rucsac pachetul bine ambalat. Am desfăcut încet pânza şi am aşezat astrariumul pe birou, strălucitor în lumina lămpii. Wollington a inspirat adânc – parcă fără să-i vină să-şi creadă ochilor –, apoi a oftat.

– Fascinant. A luat o lupă şi s-a aplecat deasupra artefactului, studiindu-l atent. Primul lucru pe care îl remarc sunt cartuşele cu însemnele regale. A arătat spre cele două rânduri de hieroglife, unul deasupra celuilalt, ambele încadrate în contururi rotunjite – cam ca peceţile de odinioară. Am observat că o hieroglifă reprezintă şoimul regal. Wollington a continuat să-mi explice entuziasmat. Motivul în formă de pană de struţ sugerează că acest cartuş i-ar aparţine lui Nectanebo al II-lea. Al doilea cartuş, cel care teoretic ar trebui să-l înfăţişeze pe deţinătorului original al artefactului, este al lui Ramses al III-lea. Uitaţi-vă la această hieroglifă: *„Use-maat-re mery Amu“,* adică „Ra este puternic în adevăr, iubit de Amun, Ramses, conducător al Heliopolisului“. Desigur, adăugarea unui cartuş este un mod uzual de a face ca un fals să pară autentic. Două cartuşe este cam mult, ca să zic aşa. Dar să revin la artefact! Este un fel de efemeridă mecanică, un instrument de navigaţie a destinului. Deşi, la drept vorbind, existenţa unui obiect atât de sofisticat în perioada Ptolemeilor este extrem de improbabilă. Vechii egipteni considerau astrologia o ştiinţă sacră şi o ţineau, în consecinţă, departe de cei neiniţiaţi, ceea ce înseamnă că mare parte din ceea ce ştim astăzi despre ea se bazează pe presupuneri, pe comparaţii făcute de specialişti cu sistemele de credinţe contemporane acelei perioade. Din nefericire, nu dispunem de alte puncte de referinţă.

– Aşa mi se întâmplă şi mie când sunt pus în situaţia de a renunţa la neîncrederea mea înnăscută, am glumit.

– Pentru unii e mai uşor decât pentru alţii; depinde de modul în care fiecare priveşte lucrurile. Dar nu uitaţi că Nectanebo al II-lea credea în mod absolut în puterile sale mistice, şi la fel şi discipolii săi. De fapt, în epoca sa şi în cele care au urmat a fost considerat unul dintre cei mai mari vrăjitori şi astrologi din câţi au existat vreodată. Evident, dispariţia sa misterioasă nu a făcut decât să alimenteze mitul. Unii susţin chiar că trăieşte şi astăzi.

Am fost şocat să constat că pe faţa lui Wollington nu se citea nici un pic de ironie.

A zâmbit, ca pentru a mă linişti, apoi a continuat:

– Asta dacă e să dăm crezare mitului imortalităţii. Este uimitor câte eforturi este dispusă omenirea să facă pentru a găsi nemurirea. Între secolele al XII-lea şi al XVII-lea s-a dezvoltat o adevărată industrie de export a mumiilor – europenii credeau că, dacă beau un amestec care conţinea praf de mumii, aveau să trăiască mai mult. Comerţul s-a dovedit atât de profitabil, încât egiptenii au trimis de multe ori în străinătate cadavre deshidratate mult mai recente. Wollington a zâmbit macabru. Şi astăzi, turiştii americani cheltuiesc mulţi bani dând mită paznicilor ca să-i lase să doarmă o noapte în piramide, convinşi că astfel îşi vor prelungi viaţa. Se prea poate ca în Egiptul antic astrariumul, ca instrument capabil să controleze destinul unei fiinţe umane, să fi fost considerat ca având puterea de a conferi posesorului imortalitate – o astfel de idee ar fi fost, în mod cert, în concordanţă cu sistemul lor de gândire.

Am simţit o schimbare în atitudinea lui faţă de mine – o răceală cât se poate de clară, în spatele căreia se afaa însă altceva: o aroganţă ascunsă. Am început să mă întreb dacă nu îşi masca adevăratele intenţii sub o excentricitate prefăcută.

– Eram la curent cu existenţa astrariumului, a continuat Wollington. A devenit un fel de Sfântul Graal pentru mai mulţi arheologi, nu numai pentru soţia dumneavoastră.

S-a îndreptat spre un dulap cu documente şi, după ce a scotocit în el, a scos dintr-un dosar un facsimil.

– Scrisoarea aceasta, datată 1799, i-a fost trimisă lui Napoleon din Alexandria de către Sonnini de Manoncour. În ea autorul arată cu lux de amănunte că, deşi nu reuşise să găsească chivotul ceresc aparţinând lui Ramses/Nectanebo, avusese şansa de a descoperi fragmente dintr-o tăbliţă din piatră inscripţionată de a cărei mare valoare religioasă şi magică era ferm convins. După cum puteţi vedea, documentul a fost donat muzeului de către egiptologul copt Ahmos Khafre.

Mi-am dat seama că ţinea în mâini o copie a scrisorii pe care Isabella o văzuse cu ani în urmă în Goa. Fascinat, am încercat să desluşesc scrisul franţuzesc, plin de înflorituri, dar Hugh Wollington a băgat-o repede înapoi în dulap.

– Aşadar, Ahmos Khafre se bucura de o bună reputaţie? am întrebat, aparent într-o doară.

– Ca egiptolog avea, într-adevăr, o reputaţie impecabilă. Cât despre celelalte preocupări şi activităţi ale sale, nu sunt în măsură să mă pronunţ. Scrisoarea a fost însă atent studiată şi s-a stabilit că este autentică.

– Cum a intrat în posesia muzeului?

– Khafre ne-a donat toate colecţiile şi lucrările sale – nu toate la fel de utile şi de importante. Interesant este însă faptul că ne-a prevenit când să ne aşteptăm să le primim. A făcut o pauză, poate pentru a amplifica efectul. Vedeţi, şi-a prezis data şi ora exactă a morţii. Uimitor!

M-am încruntat, deranjat atât de voioşia plină de îngâmfare a lui Wollington, cât şi de morbiditatea poveştii.

Wollington şi-a tras pe mâini o pereche de mănuşi din bumbac şi a ridicat astrariumul pentru a privi fundul artefactului.

– E aşa de amuzant să vezi cum falsurile astea păcălesc atâta lume.

Am tresărit, adus brusc la realitate.

– Falsuri?

– Da. Regret să vă spun, dar acesta este aproape cert un fals – l-aş plasa în secolul al XVII-lea. Cel mai probabil confecţionat pentru a întregi colecţia de curiozităţi a unui alchimist şi a-i convinge pe clienţii virtuali că fac o afacere bună. Un obiect asociat cu Nectanebo al II-lea, marele faraon magician, ar fi dat bine, fără îndoială, în vitrina unui astfel de personaj.

M-am holbat la el. Ştiam că minţea. Întrebarea era de ce.

– Am fost de faţă când soţia mea a găsit artefactul pe fundul mării, am replicat iritat de aerele de superioritate ale lui Wollington.

Prin geamul despărţitor am văzut cum funcţionarii îşi ridică privirile, intrigaţi de tonul meu ridicat.

– Îmi pare rău că sunt nevoit să vă dezamăgesc. Într-adevăr, este un fals *costisitor* şi bine lucrat, asta nu pot nega. Dar, aşa cum v-am mai spus, este de-a dreptul ridicol să ne închipuim că un obiect din perioada faraonică, şi, în plus, atât de complex, s-ar fi putut păstra în condiţii atât de bune.

De-acum era evident că mă trata de sus, ceea ce n-a făcut decât să-mi întărească credinţa în autenticitatea artefactului. Aşadar, şi el îşi dorea să pună mâna pe astrarium. De ce încercase însă, atât de stângaci, să mă înşele? Doar nu-şi imagina că, dacă mă convingea de lipsa de valoare a obiectului, aveam să i-l las?

– Din experienţa mea de geofizician pot afirma că asemenea conservări excelente sunt rare, dar nu inexistente, am spus. Uneori mâlul de pe fundul oceanului este atât de dens, încât oxigenul nu poate pătrunde acolo. În plus, se pare că mecanismul a fost iniţial păstrat în ulei, ceea ce l-ar fi protejat ulterior împotriva acţiunii apei.

– Domnule Warnock, nu faceţi decât să vă agăţaţi de un pai, m-a dojenit Wollington cu o grimasă întipărită pe faţă. Sigur, înţeleg că aveţi toate motivele să fiţi supărat, având în vedere circumstanţele în care s-a făcut această descoperire.

Umorul său ambiguu de dinainte îmi părea acum total fals, o bunăvoinţă prefăcută prin care încerca să mă determine să-i acord încredere şi totodată să las garda jos. Adoptase un ton dur, de o agresivitate abia mascată, şi îşi încordase trupul ca şi cum ar fi fost gata să sară la bătaie. M-am retras în spatele scaunului, revenind la instinctul animalic al prăzii care se pregăteşte să fugă de vânător.

– Ei bine, dacă e un fals lipsit de valoare, atunci o să-l iau cu mine şi o să plec, am spus degajat, întinzând mâna să apuc artefactul. Brusc, şi-a întins şi el mâna şi m-a prins de încheietură. M-am tras înapoi, dar era surprinzător de agil pentru cineva aşa de solid.

– De fapt, după cum v-am prevenit deja, există nişte protocoale care trebuie urmate, chiar şi în cazul unor falsuri.

Îşi schimbase tonul şi sub masca academică am întrezărit soldatul – era de o violenţă aparent calmă, dar nu mai puţin evidentă. Intimidat pe moment, am intrat în panică. Câteva clipe ne-am înfruntat pe faţă. Apoi, la fel de iute cum mi-o înşfăcase, mi-a eliberat mâna şi a revenit la o atitudine amicală neutră.

– N-o să ia mult timp. Sunteţi amabil să aşteptaţi aici?

Mi-a zâmbit larg, liniştitor. M-am aşezat pe scaun fără nici un chef, întrebându-mă dacă nu cumva o luasem razna. L-am urmărit prin geamul despărţitor cum intră în biroul alăturat şi se apropie de un funcţionar cu un aer oficial. Au schimbat câteva cuvinte, apoi au privit spre geamul despărţitor. Privirile nu ni s-au încrucişat, şi am presupus că era acel tip de geam prin care te poţi uita numai dintr-o parte. Mi s-a părut că se ceartă. Bărbatul mai vârstnic a dat să apuce telefonul, dar Wollington l-a prins de braţ, oprindu-l.

Gestul i-a ridicat manşeta cămăşii, scoţând la iveală un tatuaj. A făcut un gest, şi tatuajul a dispărut rapid. Deşi nu puteam băga mâna în foc din cauza distanţei mari, mi s-a părut că recunosc forma distinctă a lui Ba, un tatuaj similar cu cel al Isabellei. Coincidenţa neaşteptată m-a şocat.

Zgomotul unei uşi izbite alături m-a pus în mişcare. Am îndesat astrariumul în rucsac şi am părăsit biroul cât de repede am putut, încercând să trec neobservat.

Holul de intrare în muzeu gemea de turişti. Am rămas la picioarele scărilor largi din marmură. În capătul celălalt am zărit un oficial care cerceta mulţimea. M-am pitit în spatele unei coloane. În momentul acela uşa liftului s-a deschis şi cinci oameni de la pază au păşit afară, cu un aer hotărât. La ordinul superiorului s-au despărţit şi au început să-şi croiască drum printre turişti şi vizitatori. Mi-am dat seama că erau în căutarea cuiva. Am privit în jur înnebunit; în apropiere, o femeie tânără şi însărcinată în ultimele luni, însoţită de o fetiţă, se lupta cu un cărucior. Copilul începuse să plângă. Cu capul plecat, m-am îndreptat spre ele şi mi-am oferit ajutorul. Fără să aştept un răspuns, am ridicat fetiţa în braţe, vorbindu-i pe un ton liniştitor, am aşezat-o în cărucior şi le-am escortat pe amândouă spre ieşire. Am împins căruciorul printre oamenii de la pază zâmbind şi conversând cu mama recunoscătoare, dând impresia unei tinere familii cât se poate de banale. Nimeni nu ne-a acordat atenţie. Dar, în clipa când am trecut prin faţa biroului de recepţie, telefonul a sunat. Tânăra care a ridicat receptorul a ascultat, apoi s-a uitat în direcţia mea. Mi-am adunat dramul de curaj rămas şi, punând la bătaie toate calităţile mele actoriceşti, m-am prefăcut că o ignor. Eram la un pas de uşile batante, când a strigat după gărzi. Fără o vorbă, am împins căruciorul spre mamă şi am ieşit repede, încercând să nu intru în panică. Odată ajuns în stradă, am luat-o la goană, am făcut semn unui taxi şi m-am repezit în maşină.

Taxiul a dat colţul exact când oamenii de la pază se năpusteau afară din clădire. M-am lăsat şi mai jos pe bancheta din spate.

[1] Referire la cartea *Vrăjitorul din Oz* (n.red.)

20

În noaptea aceea am zăcut întins în pat, oscilând între epuizare şi teama unui nou coşmar cu Isabella. Eram încordat ca un arc. Cu ochii larg deschişi, am urmărit umbrele care dansau pe tavan. Nu reuşeam să mă relaxez. Deşi încuiasem uşa şi chiar trăsesem un dulap în faţa ei, încercarea mea de a scăpa de o descindere inevitabilă mi se părea ridicolă. Evident, Hugh Wollington putea să mă găsească dacă îşi punea mintea să o facă. Un urlet ca de pe altă lume s-a auzit afară. Am tresărit înspăimântat, pregătindu-mă pentru un vizitator supranatural. Urletul a fost urmat de un mârâit răguşit şi de un mieunat-erau nişte pisici care se împerecheau. Uşurat, am râs în sinea mea, apoi m-am uitat la ceasul deşteptător. Spre surpriza mea, era deja cinci dimineaţa. M-am dat jos din pat. Trebuia să aflu dacă Isabella nu lăsase cumva nişte indicii despre munca ei printre hârtiile pe care le ţinea în apartamentul din Londra. ştiind cât de amănunţite fuseseră studiile sale, speram să fi aflat unde şi cui ar fi trebuit predat astrariumul dacă ar fi fost găsit. N-aveam cum să car instrumentul după mine o veşnicie. Trebuia să scap de el cât mai repede cu putinţă. În timp ce mă întindeam spre o cutie cu dosare de pe un raft, o carte aşezată ceva mai jos s-a desprins din bibliotecă şi a căzut pe covor. Era o antologie de poezie engleză. Am ridicat-o, şi o dedicaţie de pe coperta interioară mi-a atras imediat atenţia: „Pentru Isabella, cu toată dragostea, Enrico Silvio, Oxford, 1970".

Între pagini fusese strecurată o fotografie veche alb-negru. Un grup de oameni poza în faţa unui şanţ arheologic într-o postură ciudat de formală, ca şi cum ar fi fost turişti sau membri ai unui club de voiaj aflaţi într-o excursie organizată. Din rândul de jos, aşezată pe vine, zâmbea o Isabella foarte tânără. Mâna i se odihnea pe genunchiul femeii din spatele ei – Amelia Lynhurst. Am constatat mirat că Amelia fusese cândva destul de atrăgătoare. Alături era Giovanni Brambilla, bunicul Isabellei – l-am recunoscut din albumele de fotografii ale familiei. Purta un costum de safari şi un fes brodat şi felul încruntat în care se uita spre obiectivul aparatului de fotografiat, cu ochii săi adânciţi în orbite şi cu sprâncenele stufoase, dovedea că îşi păstrase aerul autoritar şi la cei peste optzeci de ani ai lui. În picioare în spatele lui, în profil, stătea un bărbat cu trăsături efeminate – Hermes Hemiedes, şi el mai tânăr. Lângă el era un personaj cu un aer ciudat de familiar, un bărbat de aproape patruzeci de ani cu părul lung, vâlvoi, şi cu o privire pătrunzătoare. Era îmbrăcat în uniforma militară britanică şi, în ciuda tunsorii diferite, i-am recunoscut trăsăturile – Hugh Wollington. Deci o cunoscuse pe Isabella, dar nu cu ocazia unei conferinţe. Am rămas nemişcat, studiind poza şi simţindu-mă un fel de voyeur care trage cu ochiul la trecutul Isabellei chiar în mediul în care trăise, înconjurată de lucrurile ei. Mi-am ridicat privirea. Lumina albăstruie a zorilor începuse să pătrundă de afară. Aveam din nou acel sentiment neliniştitor că eram direcţionat spre ceva, că nu eram decât o piesă dintr-un puzzle a cărui amploare şi al cărei scop îmi rămâneau, deocamdată, necunoscute. M-am cutremurat, cuprins de presentimente. Scăpasem din Egipt, sau cel puţin aşa credeam, dar acum, după incidentul de la muzeu şi în timp ce priveam fotografia înfăţişându-l pe Hugh Wollington, aveam impresia că laţul se strângea tot mai mult în jurul meu.

Pe spatele fotografiei era scris un citat:

Behbeit el-Hagar; 1965
Solemnitatea inocenţei e înecată;
Cei buni lipsiţi sunt de convingeri, iar cei răi
Sunt plini de-ardoare înflăcărată.

Versurile îmi erau cunoscute. Era vreo legătură între ele şi cartea în care găsisem ascunsă fotografia? Am răsfoit volumul şi am dat de cele trei versuri în poemul „A doua venire" al lui Yeats.

Rotindu-se în cercuri tot mai largi
Şoimul pe-mblânzitor nu-l mai aude;
O lume se destramă; osia cedează;
Un val de anarhie se revarsă,
Mareea de sânge tulbure e slobozită şi peste tot
Solemnitatea inocenţei e înecată;
Cei buni lipsiţi sunt de convingeri, iar cei răi
Sunt plini de-ardoare înflăcărată.
Apocalipsa însă se apropie;
Totuşi A Doua Lui Venire e-anunţată.
A Doua Lui Venire! Nici n-apuc aceste vorbe să rostesc
Că o imagine uriaşă descinsă din Spiritus Mundi
Vederea îmi întunecă: într-un deşert aiurea, în nisip,
O siluetă, trup de leu şi cap de om,
Cu ochii goi, necruţători ca soarele,

Îşi mişcă încet coapsele, în timp ce-n jurul său
Se-nvârtejesc umbre de păsări de deşert speriate.
Bezna se lasă iar, dar acum ştiu
Că douăzeci de veacuri de somnolenţă împietrită
În leagănul adormitor coşmar au devenit,
Şi care fiară rea, al cărei ceas în fine a bătut,
Spre Bethlehem se-ndreaptă gârbovită, spre a se naŞte
acum?

Ce săpături arheologice făcuse grupul? Mi-am amintit că Hermes menţionase Behbeit el-Hagar ca un sit important în contextul ultimilor ani ai perioadei faraonice. Avea însă aceasta vreo legătură cu astrariumul? Şi de ce mă minţise Hugh Wollington?

Am pipăit scrisul de pe coperta interioară, literele uşor adâncite evocând în imaginaţia mea un întreg scenariu. O relaţie amoroasă, adânc îngropată în trecutul soţiei mele, un secret rămas neîmpărtăşit. Figura unui bărbat despre care nu-mi povestise niciodată nimic mă pândea acum din umbră. Cu fiecare nouă descoperire simţeam cum Isabella se îndepărta tot mai mult de mine. Cât de bine o cunoscusem? Fusese o creaţie artificială? O proiecţie a dorinţelor mele şi nu o persoană reală? Era o idee mult prea chinuitoare pentru a zăbovi asupra ei. Aveam nevoie să cred în noi, în autenticitatea căsniciei noastre nu prea mai aveam de ce altceva să mă agăţ.

Am privit din nou numele, scormonind prin memorie. Enrico Silvio. Nu, nu-mi spunea nimic. Ştiam că tema poemului lui Yeats era sfârşitul creştinismului – mama mă obligase să memorez versurile în copilărie –, dar imaginile aveau pentru mine o cu totul altă semnificaţie decât cea explicată acasă: şoimul care se rotea după ce îşi pierduse îmblânzitorul, sfinxul readus încet la viaţă de posibilitatea sfârşitului lumii cunoscute, croncănitul păsărilor deşertului care înconjoară frenetic în zbor capul colosului, cu ochii săi care clipesc; totul forma o alegorie deranjant de relevantă a lumii care se prăbuşea în jurul meu.

Am privit gânditor prin încăpere. Isabella avea mai multe carnete vechi cu numere de telefon, pe care nu le aruncase. Trebuiau să fie pe acolo, pe undeva. Am răscolit camera, fără folos. Într-un târziu, ochii mi-au căzut pe câteva poşete vechi atârnate pe spatele uşii. Le-am deschis, rând pe rând, cu atenţie, şi norocul mi-a surâs la sacul brodat cu mărgele pe care îl purtase pe vremea când îi făceam curte şi pe care ştiam că îl avea din anii studenţiei. Mirosea a praf şi a mucegai şi căptuşeala destrămată din mătase era pătată de parfum, de ruj de buze şi de o pulbere despre care am presupus că era haşiş. Am întors sacul cu fundul în sus. Între căptuşeală şi sac am găsit un carneţel. L-am deschis; scrisul – o versiune mai simplă şi cu mai multe înţorituri decât cea pe care o ştiam – mi-a făcut inima să tresalte. M-am aşezat şi l-am răsfoit până la litera „S“. Nu era decât o bănuială, instinctul care mă împingea să fac ceva despre care nu eram deloc sigur că avea să-mi convină. Şi, iată-l: „ES“, urmat de un număr de telefon de Oxford.

Ştiam că şansele erau mici – carneţelul era vechi de cel puţin cinci ani –, dar merita să încerc. Mi-am privit ceasul de la mână – era deja ora nouă şi lumina de afară inunda camera de zi. Am luat telefonul şi am format numărul. A sunat mult timp şi, tocmai când eram pe punctul de a închide, cineva a răspuns: era o voce de femeie în vârstă, cu accent străin. M-a informat pe un ton tăios că Enrico era la spital, dar urma să vină acasă mai târziu în cursul acelei zile.

M-am prezentat, specificând că sunt văduvul Isabellei Brambilla. Rostind cuvântul, mi s-a părut că mă refer la tragedia altcuiva. Vocea femeii s-a încordat la auzul numelui Isabellei; în orice caz, aşa am avut impresia.

Am pus jos receptorul, dornic să scap de amintirea căsniciei mele, de apartamentul mult prea mic, de Londra şi de senzaţia că eram permanent urmărit.

Am auzit un zgomot de paşi pe palier. Am îngheţat, în aşteptarea ciocănitului în uşă. Am rămas nemişcat, calculând în gând cât timp îmi trebuia pentru a înşfăca astrariumul şi a ieşi pe acoperiş. După o clipă, paşii au continuat să coboare spre parter, apoi uşa de la intrare s-a trântit. Era vecinul, care pleca la muncă. Disputa cu Hugh Wollington mă convinsese definitiv de autenticitatea şi de valoarea astrariumului. Şi, fără umbră de îndoială, Hugh Wollington manifestase un interes neobişnuit faţă de artefact şi încercase să mă tragă pe sfoară pretinzând că nu era decât un fals. Individul era violent, fapt îngrijorător pentru mine. Cine ştie de ce era capabil? Trebuia să părăsesc Londra pentru a medita în linişte asupra situaţiei în care mă aflam şi pentru a-mi planifica viitoarele mişcări. Întrebarea era dacă nu cumva îl atrăsesem în mod necugetat şi pe Gareth în acest joc periculos, poate chiar fatal.

Am tresărit, surprins de ţârâitul telefonului.

– Alo?

– Bună, Oliver, sunt Gareth. Te-am sunat, aşa cum am promis.

Părea epuizat, dar am fost uşurat să-i aud vocea.

– Cum te simţi? am întrebat pe un ton aparent degajat. Ai ajuns acasă?

– De-abia acum. Dar tu? Ai ajuns cu bine în West Hampstead?

– Mda, oarecum. Ascultă, Gareth, ai observat cumva lucruri ciudate, oameni care te urmăresc, chestii de genul ăsta? Am încercat din nou să par calm şi raţional, deşi în sinea mea începusem să mă întreb dacă nu devenisem paranoic.

– Nimic deosebit, doar fanii obişnuiţi. De ce, ai pus pe cineva să mă spioneze? a glumit.

N-am râs.

– Te rog, fii atent, OK?

– *Jawohl, Herr Kommandant.*[17]

– Şi ai grijă de tine, am adăugat.

Ştia că mă refeream la droguri.

– Doar ţi-am promis.

Revenise la tonul posac, ostil; pentru a mi-l apropia din nou trebuia să-i recâştig încrederea.

– O să trec pe la tata mai târziu. Ai vreun mesaj pentru el?

– Mda, spune-i că nu-s pe moarte. Poate aşa ticălosul bătrân o să mă lase în pace.

S-a auzit un clic, apoi tonul. Gareth închisese telefonul, dar legătura genetică dintre noi era încă prezentă, vibrând în aer ca o coardă de chitară ciupită uşor.

Mai târziu în cursul dimineţii am părăsit clădirea prin aleea din spate şi m-am îndreptat spre staţia de metrou. Ajunsesem la concluzia că era mai uşor să scap de eventualii urmăritori dacă deveneam o prezenţă anonimă în mulţimea de la King’s Cross şi luam apoi un tren spre nord. M-am amestecat printre navetişti şi am urcat în trenul care avea să mă ducă spre satul natal, ţinând astrariumul împachetat cu grijă în rucsac.

Gara din sat nu se schimbase cu nimic, era exact aşa cum mi-o aminteam, cu firma pictată atârnând deasupra peronului, încadrată de trandafirii din ghivecele mari de lemn. O imagine familiară care m-a făcut să mă destind imediat. Singurele adăugiri erau un automat cu ciocolată Cadbury, plasat discret lângă ghişeul de bilete, şi o cabină telefonică nou-nouţă instalată în apropierea toaletelor. Domnul Wilcott, şeful de gară, pe care îl ştiam dintot deauna, stătea la un capăt al peronului; era un bărbat înalt, cocoşat, care îşi târa un picior – ca urmare a unei răni căpătate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, poveste cu care îi desfăta şi acum pe şcolari. A fluierat, anunţând plecarea trenului, după care s-a îndreptat şchiopătând către mine.

– Oliver, tu eşti?

– În carne şi oase, domnule Wilcott.

– Îmi pare rău de soţia ta, băiete. N-am întâlnit-o decât o dată, da’ era o fătucă de ispravă.

Vocea lui, atât de cunoscută, m-a adus înapoi în timp, într-un trecut mai sigur şi mai tihnit, în peisajul reconfortant al copilăriei care nu se schimba niciodată. Ascultându-l cum pălăvrăgeşte, cu accentul său puternic din nord, mi-am dat seama dintr-odată ce mult îmi lipsise acea acceptare necondiţionată a adevărurilor simple ale vieţii, acea soliditate a traiului de la ţară.

– Ţi-a povestit tata? am întrebat.

– Mda, sigur. Ştii, a fost tare necăjit. O să se bucure să te vadă. Stai mult?

– Numai o noapte.

– Păcat. Taică-tău a fost tare singur după moartea maică-tii. Stai mai mult; nu ţi-ar strica să-ţi revezi vechii prieteni.

– Mi-ar plăcea, dar n-am timp.

– Ei, asta e. Atunci, ne vedem mâine, la 10.45, da?

– Da.

Am coborât scările spre stradă, cu rucsacul atârnat în spate. Intenţionasem să străbat satul până la casa părintească pe drumul pe care îl făcusem zilnic spre şi dinspre şcoală cu câteva decenii în urmă. Acum nu mai aveam însă chef să mă întâlnesc cu alţi cunoscuţi, aşa că m-am hotărât să o iau pe scurtătură, pe câmpul care ducea spre şirul de case cu terasă unde locuia tata şi unde trăisem şi eu până la optsprezece ani, când plecasem la universitate. Mama murise cu cinci în urmă şi, în vreme ce mergeam pe drum, mi-am dat seama că ultima dată fusesem acasă la înmormântarea ei. Mi-era aşa de greu să mă gândesc că nu avea să mă mai întâmpine împreună cu tata în pragul casei noastre din cărămidă roşie…

Pajiştea era plină de clopoţei şi de margarete ale căror codiţe fragile se înclinau la fiecare adiere de vânt venită dinspre mlaştini. În aer plutea un miros slab de bălegar şi de turbă jilavă. Aici era unul dintre locurile unde îmi plăcuse, copil fiind, să vin ca să visez: priveam în sus, spre cer, închipuindu-mi că fiecare nor era un covor fermecat pe care aveam să urc şi să evadez – către locuri exotice, oameni noi, peisaje necunoscute. M-am oprit, tentat să mă întind pe iarbă, în speranţa absurdă că voi da timpul înapoi şi că mă voi trezi că am din nou zece ani. Că sunt curat. Inocent. Dar n-am făcut-o, ci mi-am aşezat mai bine rucsacul pe spate şi mi-am continuat drumul.

Tata mă aştepta în pragul căsuţei, iar statura sa, cândva deşelată şi impresionantă în înălţimea ei, era acum gârbovită şi atrasă parcă în jos de forţa gravitaţiei, aidoma unui copac secular. M-a şocat să-l văd atât de îmbătrânit şi, instinctiv, am căutat cu privirea silueta micuţă şi fragilă a mamei.

Casa făcea parte dintr-un cartier de locuinţe construite pentru mineri în anii 1920 – un caroiaj de străzi înguste dispuse în pantă pe care se aliniau mici case tip din cărămidă roşie. De-a lungul căii ferate care trecea prin spatele ei se înşirau parcele bine delimitate, transformate în grădini. Cea care-i aparţinea tatălui meu era plină de dovlecei, roşii, căpşuni şi nelipsitele tufe de trandafiri sezonieri. Terenul acesta lunguieţ era mândria şi bucuria tatei. Era locul unde se făcea nevăzut, ore în şir, după slujba de duminică şi de unde noi, fiii, eram complet excluşi. Chiar şi acum, priveam grădina şi nu-mi puteam stăpâni resentimentele.

Casa avea două dormitoare la etaj şi la parter o cameră de zi cu şemineu, iar în spate era o bucătărie. Toaleta era afară, în capătul curţii cu ziduri betonate; nu exista baie şi nici un alt loc de spălat în afara chiuvetei din bucătărie. În copilărie, ne spălam în fiecare duminică seara într-o cadă veche de cositor trasă în faţa focului. Primul tata, apoi mama, eu, şi ultimul era Gareth. Stând de cealaltă parte a şemineului, îl priveam pe tata cum se cufunda încet în cada mult prea mică pentru el, cu spatele său lung şi costeliv pătat de praful de cărbune negru-albăstrui, cu penisul şi testiculele legănându-se într-o umbră misterioasă. Acea renaştere a sa, transformarea dintr-un Ciclop cu faţa înnegrită, cu semnul lămpii de mină impregnat pe frunte, într-un simplu muritor este prima mea amintire. Aveam, probabil, puţin peste un an şi scena m-a îngrozit şi m-a fascinat totodată. Şi eu voiam să cobor în adâncurile pământului, dar nu voiam să fiu otrăvit.

La începutul anilor ’60, după primele succese în calitate de consultant, mă oferisem să plătesc pentru construirea unei băi interioare. Tata se înfuriase. „N-o să accept pomană de la fiul meu“, îi spusese mamei. Timp de un an, refuzase să-mi vorbească. Aşa era el – mândru şi neîmbâlnzit precum peisajul în care crescuse.

– Credeam c-o să vii într-una dintre maşinile alea luxoase ale tale, a mârâit încurcat din pragul casei.

Am observat că se sprijinea într-un baston şi îşi ţinea degetele albăstrui la încheieturi încleştate pe băţul din lemn. Peste vestă purta un pulover de damă din lână roz pal, încheiat până sus în nasturi de sidef. N-am îndrăznit să-l întreb de unde îl avea.

– Am venit cu trenul, am răspuns. Maşina e în garaj, n-am avut timp s-o scot de când m-am întors.

Tata m-a cercetat îndelung cu ochii săi adânciţi în orbite. Avea obrajii scobiţi şi ridurile de pe faţă alcătuiau o hartă a dezamăgirii şi furiei. Astăzi privirea lui era ceva mai blândă totuşi.

– Am făcut ceaiul acum mai bine de o oră şi s-a răcit, a spus el. Dacă vrei, pot să pun din nou ceainicul pe foc.

– Ar fi grozav.

Fără să ne strângem mâinile, am intrat amândoi în casă.

Seara am stat împreună în cămăruţa din faţă şi am urmărit un episod din *The Benny Hill Show* – unul dintre puţinele lucruri tolerate de tata – la micul televizor alb-negru pe care îl cumpărasem pentru ai mei de Crăciun, cu cinci ani în urmă, în principal pentru a face timpul să treacă mai uşor pentru mama, la acea vreme imobilizată la pat. Tăcerea aşternută între noi era asurzitoare. De multe ori mă gândisem că unul din numeroasele motive pentru care mă căsătorisem cu Isabella era vocea ei, care suna precum susurul unui izvor, acoperind tăcerile mele impenetrabile. În cele patru ore de când mă aflam acolo tata nu amintise nimic despre moartea ei. Discutaserăm despre problemele de sănătate ale lui Gareth, despre vreme, despre conflictele recente ale sindicatului minerilor cu direcţiunea, despre Harold Wilson şi Enoch Powell, despre serviciile feroviare de tot mai proastă calitate şi despre grădina lui impecabil îngrijită. Ne învârtiserăm în jurul subiectului morţii Isabellei ca nişte ciori care dau ocol unui câmp proaspăt arat.

The Benny Hill Show s-a încheiat cu comediantul rotofei alergând după o blondă durdulie, cu coadă de cal, de-a lungul ecranului, şi tata, care mai credea şi acum că ţinerea televizorului în funcţiune uza aparatul, s-a ridicat şi l-a stins. În drum spre fotoliu s-a oprit şi a deschis sertarul bufetului, unde ţinea dintotdeauna o cutie cu dropsuri de lămâie. A scos-o cu un zdrăngănit şi m-a servit cu o bomboană.

– Deci ce mai face Gareth? m-a întrebat.

– Supravieţuieşte.

– Ei, asta-i bine. Şi formaţia aia a lui?

– I-am văzut cântând şi sunt foarte buni, tată. Gareth era de nerecunoscut pe scenă. L-am rugat să vină să stea cu mine; m-a refuzat, dar mi-a promis c-o să mă sune în fiecare zi. Cred c-o s-o scoată până la urmă la capăt. E doar o fază.

A urmat o tăcere lungă, în cursul căreia bănuiesc că a încercat să întrevadă viitorul. Apoi, abrupt, a zis:

– Nu ţi-am spus asta niciodată, dar să ştii că apreciez faptul că te ocupi de el. S-a născut târziu după ce ne-am căsătorit şi a fost întotdeauna băieţelul mamei. Nu mi-e uşor să discut cu el, aşa cum îmi e cu tine…

Am zâmbit, întristat în sinea mea că percepţia tatei asupra comunicării dintre noi diferea aşa de mult de a mea.

– Însă e apropiat de tine, a continuat, aşa că sper să ai grijă de el, ştii tu… atunci când…

– Da, da, nu-ţi face griji, tată.

Am supt amândoi zgomotos din dropsuri. Un tăciune a sfârâit brusc în şemineu.

– În caz că te întrebi, ăsta a fost puloverul maică-tii. E o prostie, ştiu, dar îmi aduce alinare. Probabil fiindcă i-a păstrat mirosul.

– Nu trebuie să-mi dai explicaţii.

– Ba da.

S-a aplecat şi a scormonit cu vătraiul în cămin, poate prea stânjenit pentru a se uita în ochii mei.

– Ceea ce s-a întâmplat n-a fost în ordinea firească a lucrurilor. Isabella era o fată tânără, nu-i venise sorocul. Promite-mi că n-o să sfârşeşti ca bătrânul tău tată, trăncănind şi umblând de colo-colo fără rost, fără să ştii dacă-i duminică sau joi şi, mai rău, fără să-ţi pese. Îţi spun eu, asta nu-i viaţă.

S-a cufundat mai adânc în fotoliu, epuizat parcă de efortul de a rosti atâtea vorbe deodată. Am tăcut, şocat. Nu-mi făcuse niciodată mărturisiri atât de intime, şi îmi era greu să împac acea vulnerabilitate proaspăt descoperită cu imaginea lui de om invincibil care mi se întipărise în minte şi pe care o venerasem în copilărie.

– Isabella a ţinut foarte mult la tine, ştii asta, nu-i aşa, tată?

– Mda.

A oftat, un sunet prelung şi dogit în care adunase parcă toate nedreptăţile acestei lumi şi, mai rău, propria lui resemnare. A tuşit ca pentru a schimba subiectul, apoi s-a îndreptat de spate.

– Ştii, m-am hotărât să continui proiectul acela început de mama ta cu puţin înainte să moară. Mai ţii minte că începuse să alcătuiască arborele genealogic al familiei ei – ramura irlandeză?

– A, da.

Hipnotizat de flăcările pâlpâitoare, mi-am simţit dintr-odată pleoapele grele. Mă doborâseră nenumăratele nopţi de insomnie. Mi-am ţinut cu greu ochii deschişi.

În vreme ce stăteam şi-l ascultam pe tata flecărind, mi-am amintit dintr-odată o conversaţie pe care o avusesem cu Isabella cu câţiva ani înainte, după ce mă văzuse lucrând pe un câmp petrolifer din sudul Apeninilor, în Italia. Cu faţa îmbujorată de emoţie, mă numise Profet şi mă acuzase că-mi băteam joc de harul meu. Mă deranjase convingerea cu care făcuse afirmaţiile. Să fi fost o reacţie la credinţa oarbă, pasivă, a mamei care mă frustrase atât de mult în copilărie sau teama inconştientă de altceva? În orice caz, Isabella văzuse cumva prin mine, şi asta nu numai atunci, ci şi cu alte ocazii, când îi luasem în râs opiniile. Nu-i de mirare că-l alesese pe Gareth drept confident, şi nu pe mine. De ce evitasem întotdeauna să discut serios problema misticismului ei-oare nu pentru că, în adâncul sufletului, eram conştient de propriile mele abilităţi înnăscute?

Tata recăzuse în tăcere, şi m-am simţit din nou cuprins de vechea senzaţie de sufocare şi urât, de acea nelinişte care mă împinsese, în adolescenţă, să-mi părăsesc satul natal. Nu aparţinusem acelui loc, aşa cum ştiam că nu-i aparţin nici acum. Bucuros în sinea mea că aveam să plec a doua zi, i-am urat tatei noapte bună.

M-am culcat în al doilea dormitor, cel care îi revenise lui Gareth după plecarea mea. Camera părea că aştepta şi acum un băiat de treisprezece ani, cu vechile cărţi de benzi desenate *Beano* împrăştiate peste tot, cu machetele prăfuite de aeroplane atârnând de lampă şi cu drapelul de cercetaşi aşezat pe poliţa de deasupra căminului. Erau şi alte reminiscenţe ale adolescenţei – un poster cu formaţia Queen, un număr vechi al revistei *Rolling Stone* pe o măsuţă, cu chipul lui Marc Bolan zâmbind de pe copertă. Pe birou, în rucsac, trona astrariumul-talismanul meu egiptean.

Am tras cearşafurile şi m-am strecurat în patul îngust.

[1] În germană, în original, „Da, domnule comandant“ (n.red.)

21

A doua zi dimineaţa am încercat să dau de Gareth. Am sunat, trezindu-l fără să vreau pe Dennis şi am aţat că nu-l văzuse pe Gareth decât timp câteva ore în ultimele două zile. Veştile m-au neliniştit.

Trenul care m-a dus înapoi la Londra era surprinzător de gol. Mi-am luat bilet la clasa a doua şi m-am aşezat pe o banchetă în apropiere de uşă, cu gândul să sar din tren în orice gară dacă aş fi văzut ceva suspect. În schimb, m-am pomenit că moţăi, legănat de trenul care se năpustea prin peisajul rural englezesc de un verde luxuriant. Aţipeam, pentru a mă trezi brusc atunci când trenul oprea, cu o smucitură, trăgând la peroane. Mă forţam să stau drept, rezemat de spetează, hotărât să rămân treaz cu orice preţ - pentru a recădea apoi în somn în timp ce roţile se rostogoleau pe şine cu un zgomot care îmi evoca mugetul mării.

A treia oară când m-am deşteptat, în faţa mea stătea un bărbat. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de trening şi o jachetă cu fermoar neasortată şi avea o înfăţişare stranie. Era înalt, cu puţin peste patruzeci de ani, părul încărunţit prematur şi o faţă ciudat de inexpresivă. Părea să se zgâiască la rucsacul pe care îl ţineam în poală şi în care se afla astrariumul. În timp ce încercam să calculez cât timp avea să-mi ia ca să mă reped spre ieşire, privirea lui goală şi agresivă s-a fixat asupra feţei mele. Exact în clipa când mă pregăteam să mă ridic, omul s-a aplecat şi a luat de pe podea un baston alb, de genul celor purtate de orbi. Ruşinat de manifestările mele paranoice, mi-am întors privirile spre geam, către peisajul care gonea pe lângă mine, încercând să-mi domolesc bătăile inimii.

Peste o oră, eram în gara King's Cross. Am sesizat, surprins, că pe peron era arborat drapelul naţional şi locul era înţesat de pancarte care anunţau jubileul de argint al reginei. Acum se explica de ce trenul fusese atât de gol. Uitasem că era şapte iunie. Când am ajuns la apartament, Londra întreagă era în sărbătoare. Drumul era blocat şi fundătura în care locuiam fusese şi ea transformată. Probabil că vecinii puseseră la cale petrecerea cu mult timp în urmă, încă de când eu mă aflam în Egipt.

În mijlocului străzii, sub o pânză de cort, fusese întinsă o masă pe care tronau prăjituri, sendvişuri, jeleuri şi alte bucate englezeşti preparate în casă. De jur împrejur, pe mici tarabe, comercianţii îşi etalaseră suvenirele: căni de porţelan imprimate cu fotografii ale familiei regale, ceşti şi farfurioare de ceai de pe fundul cărora regina zâmbea larg, linguri cu viniete ilustrând jubileul de argint, cuţite pentru unt, timbre poştale şi programe ale manifestărilor închinate aniversării.

Într-un capăt al străzii o formaţie reggae cânta *No Woman No Cry* a lui Bob Marley, în timp ce la celălalt capăt un cvartet de coarde format din muzicieni amatori interpreta o piesă de Elgar. Bannerele desfăşurate pe deasupra capetelor proclamau cei douăzeci şi cinci de ani de domnie ai reginei, iar drapele fuseseră arborate la ferestre, fluturând în vânt ca nişte haine puse la uscat. Vecini, prieteni, familii, cu toţii se adunaseră emoţionaţi şi plini de voie bună în jurul mesei.

De-a lungul bordurilor fuseseră amenajate tarabe cu mâncare, una dintre ele cu preparate din Indiile de Vest – banane fripte, tocană de capră şi orez –, alta cu delicii indiene precum curry şi samosa. La o a treia tarabă se vindeau produse englezeşti: cârnaţi de porc, ouă în saramură, ţipari în aspic. În aer plutea un amestec de mirosuri – curry, cartofi prăjiţi, tămâie şi caramele.

Doi rastafarieni cu cozi împletite care le ajungeau până în talie stăteau de vorbă cu un cuplu între două vârste, îmbrăcat în rege şi regină, cu jachete închise în nasturi de sidef care străluceau în soare. O brunetă durdulie, înveşmântată în chip de Britannia, aşezată pe tron şi cu sceptrul în mână, se poza alături de câţiva soţi chercheliţi. Un bătrân îşi împopoţonase buldogul englezesc destul de rotofei cu o vestă imprimată cu steagul britanic.

Familiile dansau laolaltă pe caldarâm, valsând pe muzica viorilor sau săltând în ritmurile formaţiei reggae. Copiii se învârteau printre picioarele adulţilor ameţiţi de băutură, alergând unii după alţii şi ţipând de bucurie. Manifestările aveau un aer păgân, dar înălţător şi, pentru o clipă, m-am lăsat furat de vârtej şi am dat uitării chinurile prin care trecusem în ultimele două luni. Am înhăţat din mers un sendviş şi, pe jumătate dansând şi pe jumătate împingând, am încercat să-mi croiesc drum spre uşa apartamentului, aproape de nerecunoscut, împodobită acum cu serpentine de hârtie şi cu baloane. Exact când dădeam să intru în casă, Raj m-a prins de braţ.

– Oliver, te caută un bărbat. A trecut pe aici de două ori. Spune-mi, prietene, ai cumva necazuri?

M-am întors iute pe călcâie şi am cercetat îngrijorat mulţimea. Nici urmă de Hugh Wollington, dar era greu să zăreşti pe cineva pe deasupra capetelor dansatorilor.

– O fi pe aici? am întrebat încercând să-mi ascund panica din glas.

– Nu-l văd, dar presupun că da.

Raj şi-a ridicat privirea neliniştită spre mine. Fără să mă obosesc să-i explic, m-am avântat spre un loc lăsat gol în mulţime şi de aici am cotit pe o stradă laterală, pe lângă petrecăreţi.

În clipa următoare, cineva m-a tras de poala hainei. Stanley se uita solemn în sus, spre mine. Apoi şi-a băgat două degete în gură şi a scos un fluierat asurzitor. Am încercat să-mi smulg jacheta din mâinile lui, dar băieţelul nu voia cu nici un chip s-o lase. Între timp, din celălalt capăt al străzii, Alfred s-a năpustit spre noi, însoţit la mică distanţă de un bărbat vârstnic, slab, cu o înfăţişare tipic mediteraneeană.

Ţinându-mi strâns jacheta, Stanely şi-a îngustat ochii şi m-a privit acuzator.

– E un domn din Italia care te caută. Probabil ştie c-ai omorât-o pe Issy.

Şi-a încleştat şi mai tare pumnul pe mâneca hainei mele.

M-am aplecat şi l-am privit drept în ochi pe puştiul de opt ani.

– Stanley, Isabella a murit într-un accident îngrozitor…

Am început să-i explic, dar am fost întrerupt de o mână aşezată pe umărul meu.

– Domnul Warnock?

Străinul care se afla în faţa mea mi-a întins stângaci mâna, spre uimirea gemenilor, care se aşteptau probabil la un arest cetăţenesc. Individul avea maxilarul proeminent şi gura cu buze pline, senzuale. Părea un epicurian întârziat. Am presupus că se îndrepta spre şaizeci de ani, deşi pielea sa avea o nuanţă cenuşie nesănătoasă şi, văzută de aproape, faţa îi era plină de riduri fine, de parcă trecuse recent printr-o mare tragedie.

– Sunt profesorul Enrico Silvio, s-a prezentat bărbatul într-o engleză cu accent italian. Am fost îndrumătorul Isabellei la Lady Margaret Hall, la Oxford.

Am închis fereastra şi zgomotul de tobe şi chitare bas de afară s-a estompat. Profesorul Silvio stătea în picioare şi cerceta camera de zi, încercând probabil să înţeleagă ce fel de căsnicie avusesem în vreme ce privea mobila şi fotografiile din jur. Când şi-a dat seama că mă uitam la el, s-a întors spre mine.

– Vă mulţumesc că m-aţi invitat aici, domnule Warnock, şi scuze dacă v-am speriat cu apariţia mea destul de neaşteptată.

– Eu sunt cel care v-a căutat primul, i-am amintit prudent.

Nu voiam să fac cu el aceeaşi greşeală pe care o făcusem cu Hugh Wollington, dar faţa profesorului părea atât de deschisă şi întreaga lui alură aşa de firavă, încât mi-am spus că n-aveam cum să fiu în pericol dacă îl pofteam în casă.

– Da, m-aţi căutat. Aşadar iată-mă.

Trăsăturile sale lătăreţe s-au destins într-un soi de amuzament resemnat.

– În plus, dacă aţi fi vrut să mă jefuiţi sau să mă atacaţi, aţi fi făcut-o deja până acum, am adăugat iute.

– Să vă atac? De ce să vă atac? Să înţeleg că aveţi mulţi duşmani?

– Se pare că mi-am făcut câţiva în ultima vreme, am răspuns crispat. De aceea voiam să fug acum, când aţi dat de mine. Îmi cer scuze dacă v-am jignit, dar nu vă cunoşteam intenţiile. Ştiţi, eu lucrez în domeniul petrolier şi lumea în care se învârtea Isabella îmi era oarecum străină – străină şi uneori greu de înţeles.

– Îmi imaginez. Silvio a oftat, şi fragilitatea i-a răzbătut din nou prin pielea palidă, uscată. Mereu m-am întrebat cu ce fel de bărbat avea să se căsătorească Isabella. S-a îndreptat spre o măsuţă, a ridicat o fotografie înrămată a soţiei mele şi a privit-o îndelung. Am crezut că va alege un artist sau poate un revoluţionar de stânga. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că se va mărita cu un om de afaceri. Am fost mereu sigur că avea să aleagă un om la fel de împătimit ca ea.

A pus fotografia înapoi pe măsuţă.

– Se pare că aţi cunoscut-o bine, am remarcat.

Afirmaţia mea a părut să-l tulbure. A început să umble agitat de colo-colo prin cameră.

– Domnule Warnock, sunt pe moarte. A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat ca şi cum mi-ar fi făcut o confesiune: Unul din puţinele beneficii de care se bucură un om confruntat cu propria efemeritate este acela că învaţă dintr-odată să aprecieze viaţa, aşa scurtă cum e ea. Nu mai am timp pentru subtilităţi şi nuanţe. Un om aflat în poziţia mea nu are altă cale de urmat decât să-şi exprime părerile cât se poate de direct.

– Aţi avut cumva o relaţie amoroasă cu Isabella? Nu era decât o speculaţie, dar gândul m-a făcut să mă înfurii brusc.

Un spasm i-a traversat obrazul, iute ca argintul-viu. A tăcut, cu ochii subit înceţoşaţi de amintiri.

– Da. Am fost amanţi, dar n-aş numi legătura dintre noi o relaţie amoroasă, e o exprimare prea trivială. Şi-a luat capul în mâini, apoi şi-a trecut degetele prin păr, gestul obişnuit al unui bărbat cândva frumos. Trebuie să înţelegeţi că nu sunt deloc mândru de felul în care m-am purtat la viaţa mea. Am fost un om ambiţios, dar am încercat să profit prea mult de pe urma originalităţii lucrării care mă făcuse celebru. Isabella, pe de altă parte, avea chiar de la acea vârstă o gândire inovativă, puncte de vedere surprinzătoare. Din cauza mediului cultural în care crescuse îşi dezvoltase o perspectivă unică asupra arheologiei. Pentru ea, arheologia era ceva viu, pe care îl avea în sânge. A venit la mine şi mi-a spus că intenţiona să-şi elaboreze teza de doctorat pe tema unui instrument antic remarcabil. A avut încredere în mine, iar eu am trădat-o. Şi totuşi, să ştiţi că am iubit-o cu adevărat.

A tăcut din nou, parcă în aşteptarea încuviinţării mele de a continua. Am fluturat uşor din mână într-un gest de conciliere prefăcut.

– Ce ştiţi despre teza ei de doctorat şi despre „instrumentul" pe care îl căuta?

L-am privit în ochi, fără să-i ofer alte explicaţii, dar părea să nu aibă nevoie de alte încurajări.

– I-am spus Isabellei că subiectul era prea fantezist şi că risca să nu fie luată în serios dacă persista să-l abordeze. Voiam s-o protejez, dar, pe de altă parte, mărturisesc că n-am fost pe deplin sincer cu ea. A oftat. Vedeţi, cu mulţi înainte, dădusem şi eu peste nişte referinţe privitoare la existenţa astrariumului. Făceam cercetări la Luvru şi am descoperit un mic naos din piatră – un fel de altar în formă de cutie – care data de la sfârşitul celei de-a XXX-a dinastii şi fusese găsit la Hierakonpolis. Era acoperit de hieroglife nedescifrate până atunci. Textul părea să conţină o rugăciune adresată lui Isis în care zeiţei i se cerea binecuvântarea pentru un fel de chivot ceresc ce urma să-i fie încredinţat lui Nectanebo al II-lea. Chivotul ceresc avea puterea de a hotărî destinul posesorului şi de a muta munţii din loc, iar inscripţia din naos menţiona predicţia făcută de chivot asupra datei morţii lui Nectanebo. Nu se ştie cum a reacţionat faraonul – dacă a încercat să distrugă astrariumul sau să folosească prezicerea în folosul lui. Cred că instrumentul căutat de Isabella era acest chivot ceresc.

Am inspirat adânc, fără să reuşesc să-mi ascund întru totul emoţia. Silvio îmi confirma şi el datele pe care le aveam deja cu privire la puterile extraordinare ale astrariumului.

– Foarte posibil, am replicat precaut, încercând să nu-mi dezvălui sentimentele. Voiam să-l fac să vorbească în continuare, păstrând ceea ce ştiam pentru mine. În orice caz, am adăugat, Isabella găsise şi ea referinţe la acest astrarium sau chivot ceresc, deşi ceea ce nu înţeleg este de ce susţinea că e din epoca Ptolemeilor dacă, de fapt, artefactul este cu mult mai vechi.

– Poate că aşa v-a spus dumneavoastră, dar, credeţi-mă, Isabella ştia probabil foarte bine de când datează obiectul. Oricum, cam în acea perioadă au început coşmarurile ei.

Mi-am amintit povestea Ceciliei despre implicarea Isabellei în unele experimente bizare ale lui Giovanni.

– Cum? Ştiţi despre coşmarurile Isabellei?

– Da, şi nu vă pot spune cât de tare am ajuns să-l urăsc pe bunicul ei, un om pe care, de altfel, nu l-am întâlnit niciodată. Însă, în mod cert, în spatele acestor coşmaruri se ascunde o istorie urâtă şi întunecată.

M-am prăbuşit în fotoliu, copleşit de ideea că Isabella nu-mi acordase suficientă încredere şi de faptul că alţii o cunoscuseră mult mai bine decât mine.

Profesorul Silvio a oftat.

– Am angajat-o pe Isabella ca asistentă de cercetare şi apoi am sedus-o. Am făcut-o deliberat, dar, pe urmă, spre marea mea uimire şi spaimă, m-am îndrăgostit de ea. Vă jur că o bună parte din ceea ce s-a întâmplat între noi n-a fost rezultatul unor mişcări calculate din partea mea…

– V-aţi însuşit munca ei şi aţi publicat lucrarea sub numele dumneavoastră? l-am întrerupt.

Nu voiam să aflu mai multe despre relaţia lor de iubire. Mărturisirile profesorului mă obligau să încalc un hotar, să pătrund într-un trecut pe care Isabella mi-l ascunsese cu bună ştiinţă – decizie pe care eram hotărât să o respect, indiferent de ceea ce simţeam.

Silvio nu se lăsa însă abătut de la povestea sa.

– Ştiţi, am ajuns până acolo încât mi-am pus problema să-mi părăsesc soţia pentru Isabella, a continuat el.

Resemnat de acum să-i ascult destăinuirile, mi-am turnat un pahar de whisky. Mi-a descris-o pe Isabella aşa cum nu o ştiam, mai tânără, mai incandescentă, o latură a ei pe care avusesem uneori ocazia s-o întrezăresc, dar pe care nu o cunoscusem cu adevărat niciodată.

– Isabella întruchipa toate aspiraţiile mele de odinioară – era talentată, muncea disciplinat şi organizat, nu-i păsa de regulile de protocol ale meseriei şi de stratagemele academice în care eu însumi mă complăcusem atâţia ani. A fi cu ea a însemnat pentru mine o descătuşare totală.

– I-aţi furat munca? am repetat întrebarea, decis să-l fac să-şi recunoască fapta.

– Era tânără şi, în plus, străină. Şi nu credeam că avea să fie luată în serios în mediul academic. Cel puţin, aşa am încercat atunci să-mi găsesc justificări. Nu, nu mi-am însuşit toată munca ei, doar câteva elemente pe care le-am strecurat, ici-colo, în lucrările mele. Ea însă nu m-a iertat niciodată.

– Deci de asta aţi venit aici, ca să fiţi izbăvit de păcate? Asta urmăriţi cu confesiunile dumneavoastră de muribund?

– Nu, am venit să-l văd cu ochii mei, să mă asigur că există.

– Ce să vedeţi? am întrebat, făcând pe prostul, deloc dornic să-i arăt astrariumul.

– Vă rog, domnule Warnock, nu încercaţi să mă trageţi pe sfoară, a zis el şi mi-a zâmbit indulgent. Acum două zile am primit un telefon de la British Museum. Am avut un schimb de replici destul de aprins cu domnul Wollington; în final, i-am spus că nu-l pot ajuta cu nimic. Sunt sigur că a doua zi am fost urmărit cu maşina. Wollington are câţiva amici dubioşi. A lucrat mai mulţi ani pentru prinţul Majeed, un individ destul de dezagreabil, cu o înclinaţie pronunţată spre tortură şi o fascinaţie nefericită vizavi de artefactele antice înzestrate, teoretic, cu proprietăţi oculte. Ca să fiu mai precis, Majeed, care are ambiţii nemăsurate, ar fi exact genul de persoană total încrezătoare în puterile unui astfel de mecanism şi, pe deasupra, dispusă să facă orice pentru a-l obţine. Bănuiesc că aţi intrat în posesia astrariumului. Dacă este aşa, atunci aveţi, fără îndoială, dreptate să presupuneţi că v-aţi făcut câţiva duşmani periculoşi şi influenţi. Lăsaţi-mă să vă ajut!

Încă reticent, nu m-am putut împiedica totuşi să nu-l întreb:

– Cum?

– Ştiţi că din astrarium lipseşte practic o jumătate – mai bine zis, acel dispozitiv care îl pune în mişcare. Dacă vi-l arăt, poate vă conving de sinceritatea intenţiilor mele.

A băgat mâna în buzunarul jachetei şi a scos un obiect de circa zece centimetri lungime, înfăşurat în pânză. L-a despachetat şi în faţa ochilor mei a apărut un corp de forma unei furculiţe, cu o coadă meşteşugit turnată din ceva care aducea a metal. Îmi amintea de un diapazon. Într-un capăt era gravat un animal, iar în celălalt capăt avea doi dinţi alungiţi. Am luat obiectul şi am examinat animalul: era un şoim cu o feţişoară umană – o variantă miniaturală a unui cap de faraon.

– Aceasta este Was, cheia, a spus profesorul privindu-mă atent. Portretul nu-l înfăţişează însă pe Nectanebo al II-lea, ci pe Ramses al III-lea, unul dintre numeroşii faraoni asociaţi cu Exodul. Pe instrument ar trebui să se găsească două cartuşe: cel al lui Ramses şi, dedesubt, inscripţionat cu cea mai mare grijă, cel al lui Nectanebo.

M-am luptat din greu să-mi stăpânesc exaltarea. Piesele disparate ale acelui puzzle arheologic începeau, în sfârşit, să se adune şi să se lege, alcătuind povestea astrariumului. Am fost cuprins de o dorinţă aproape de nestăvilit de a înşfăca cheia din mâinile profesorului. Silvio a sesizat în ce vârtej emoţional intrasem şi s-a îndepărat puţin de mine.

– Oliver, trebuie să înţelegi semnificaţia cheii. Şoimul din capăt simbolizează Ba-ul faraonului, pasărea-suflet. Vezi tu, astrariumul nu avea numai menirea de a proteja destinul faraonului atâta timp cât el era în viaţă, ci şi spiritul său în lumea de apoi.

„Oare ar fi putut să protejeze şi Ba-ul Isabellei?“ m-am întrebat pentru o clipă, după care mi-am revenit în simţiri, supărat că lăsasem o idee atât de absurdă să-mi treacă prin cap.

– Cum ai găsit-o? am întrebat.

– Am furat-o.

Cureluşa cu care era prinsă a pocnit şi aproape că am scăpat cheia pe jos.

– Ai furat-o? am repetat uluit.

– De la un coleg – un arheolog englez care a predat timp de un semestru la colegiul unde lucram ca profesor. Era o femeie pe care Isabella o admira foarte mult.

Silvio şi-a plecat capul, aşteptând parcă lovitura mea.

– Amelia Lynhurst?

– Nu e ceva cu care să mă mândresc.

A oftat, ruşinat.

Nimic nu scuza ambiţia eului său egoist, chiar şi la o vârstă mai fragedă. Ar fi fost, în mod cert, în stare să o distrugă pe Isabella dacă ar fi considerat de cuviinţă, şi asta îl făcea de neiertat în ochii mei.

– Şi cum a intrat Amelia în posesia cheii?

– Cu ocazia unor săpături făcute cu câţiva ani înainte. Nu-şi făcuse însă niciodată publică descoperirea.

– E vorba despre excavaţiile de la Behbeit el-Hagar? am întrebat, amintindu-mi de chipul acelei Amelii mai tinere din fotografia de grup găsită

în cartea de poezii a Isabellei.

Profesorul a încuviinţat din cap, părând impresionat.

– A, deci piesele acestui puzzle încep să se adune, domnule Warnock.

– Dar ce căuta cheia acolo?

– E locul de naştere al lui Nectanebo al II-lea – vezi, o altă piesă din mozaic.

– Isabella a aflat că aţi furat cheia?

Silvio mi-a aruncat o privire. Faţa îi era lividă.

– E cel mai îngrozitor lucru pe care l-am făcut. S-a întâmplat imediat după ce mă părăsise. Am crezut că pot folosi cheia ca s-o şantajez să se întoarcă la mine, dar era prea târziu: tocmai te cunoscuse pe tine. A tăcut câteva clipe. Sentimentul de vinovăţie este cel care m-a adus aici. Astrariumul nu e nimic fără Was. Ar fi trebuit să-i dau cheia Isabellei.

S-a prăbuşit pe un scaun, cu faţa îngropată în mâini şi cu scalpul strălucind pal printre firele rare de păr. Părea complet distrus şi îmi era aproape imposibil să nu-l compătimesc. Dar, cu sau fără milă, realitatea era că aveam, într-adevăr, nevoie de el. Ajunsesem într-un moment crucial în investigaţia în care mă lansasem, iar Silvio deţinea – la modul propriu – cheia succesului meu. Şi nu vedeam nici o altă cale de a-l convinge să mi-o cedeze. Am întins mâna spre rucsac.

– Minunat! E pur şi simplu sublim ca aspect. Aproape că nu îndrăznesc să-l ating. Înţelegi ce semnificaţie are acest obiect pentru cele trei mari religii ale lumii? Gândeşte-te că a fost, probabil, ţinut în mâini, cu mii de ani în urmă, de însuşi Moise – un profet important atât pentru evrei, cât şi pentru creştini şi islamici. A fost folosit într-unul dintre evenimentele cruciale povestite în Biblie – despărţirea apelor Mării Roşii. Este un miracol viu. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Pe faţa profesorului se citea un fel de extaz religios pe care îl recunoşteam – îl văzusem la mama mea, în copilărie.

Era o cedare blândă, acea capitulare necondiţionată a credinciosului, o transfigurare spirituală care mă făcuse întotdeauna să mă simt stingherit.

– Asta nu ştim deocamdată cu certitudine, am punctat, încercând, în ciuda bătăilor tot mai puternice ale inimii, să rămân cu picioarele pe pământ.

Şi-a trecut mâinile tremurătoare peste partea de sus a mecanismului.

– N-am sperat să apuc să-l văd vreodată. S-a aplecat mai aproape. Vezi cele trei discuri?

Am încuviinţat, aproape redus la tăcere din cauza emoţiei. Prezenţa astrariumului mă tulbura, iar acum, că aveam cheia cu care îl puteam pune în funcţiune, puterea sa asupra mea părea să fi crescut şi mai mult.

Profesorul a mângâiat cu degete uşoare marginile zimţate.

– Cadranele serveau la calcularea orbitelor Lunii şi a Soarelui, dar şi ale celor cinci planete cunoscute la acea vreme: Marte, Mercur, Venus, Jupiter şi Saturn. Calculele erau folosite pentru stabilirea celor mai favorabile date pentru sărbătorile religioase, precum şi pentru profeţii. Şi, în acest sens, astrariumul devine un instrument de război. E foarte posibil ca aceste calcule să fi fost făcute de legendarul magician Hermes Trismegistus („de trei ori mare“), care, potrivit unor surse, era şi un mare tămăduitor şi ar fi fost contemporan cu Moise. Şi mai uimitoare însă sunt aceste simboluri de-aici. Sunt scrise cu caracterele cuneiforme asemănătoare celor sumeriene, inventate de akkadieni, o populaţie premergătoare egiptenilor, celebră pentru magicienii şi astrologii săi, din a căror ştiinţă s-au şi inspirat ulterior vechii egipteni.

Silvio s-a apropiat mai mult pentru a cerceta axul care forma pivotul în jurul căruia se învârteau roţile dinţate.

– Şi, în final, calea către putere, gaura cheii.

Was a intrat fără nici un efort în deschizătură. Am împietrit amândoi, înfioraţi. Eram cuprins şi de teamă, dar şi de exaltare, o parte din mine dorindu-şi ca, în sfârşit, cifrul să se dezvăluie şi astrariumul să se manifeste într-un fel, emiţând poate un sunet, acel cântec despre care vorbea codul descifrat de Gareth. Nu s-a produs însă nici o mişcare, nici un zgomot. Apoi, aproape involuntar, am întins mâna spre cheie.

Degetele osoase ale profesorului mi-au apucat braţul.

– Nu! Nu întoarceţi cheia înainte de a asculta ce am să vă spun.

M-am dat cu un pas în spate. Noaptea se aşternuse şi muzica de afară era punctată de exploziile îndepărtate ale jocurilor de artificii care marcau punctul culminant al manifestărilor. În aer plutea un miros de fecunditate – acel parfum al verii care mă tulburase în tinereţe, senzaţia că undeva, aiurea se petrecea ceva incitant, iar eu trebuia neapărat să-l caut şi să-l găsesc, cu orice risc.

L-am privit din nou pe profesor. Umbrele de sub ochi i se adânciseră şi pielea devenise şi mai cenuşie, de parcă ar fi îmbătrânit vizibil în ultimele patru ore.

– Am cancer la stomac, în stare avansată, a spus el. Mai am probabil două, trei luni de trăit. Ştii, ca o chestie amuzantă: în Antichitate stomacul era considerat sălaşul tuturor emoţiilor. Poate că aveau dreptate; poate că sunt acum pe moarte fiindcă mi-am reprimat trăirile atâţia ani.

– Faptele, profesore! i-am cerut pe un ton rece, respingând tentativele lui de a cerşi milă. Dă-mi ceva pe înţelesul unui geofizician ca mine!

– Fapte? Voi, englezii, aveţi un dar nemaipomenit de a face ca totul să pară teribil de sec.

Silvio a indicat cele trei arătătoare, unul mai lung decât celălalt, care se roteau pe cele trei cadrane precum acele de ceasornic.

– Aceste ace măsurau trei dimensiuni ale timpului – echivalentele zilelor, lunilor şi anilor pentru vechii egipteni. Dacă traducerea mea e corectă, ele sunt acum fixate la data Bătăliei de la Actium.

– Aşadar, astrariumul i-a aparţinut Cleopatrei?

– Din fragmente de papirusuri conţinând farmece sau blesteme şi referinţe la cărţi de incantaţii magice păstrate cândva în Mouseion, marea bibliotecă din Alexandria, ştim că astrariumul şi-a făcut apariţia în trei momente importante în Antichitate. Primul a fost legat de confecţionarea sa propriu-zisă, pentru Ramses al III-lea, în timpul celei de-a XX-a dinastii. Apoi, Moise îl fură de la curtea lui Ramses şi îl foloseşte pentru a despărţi apele Mării Roşii. Reapare în timpul celei de-a XXX-a dinastii, după ce Banafrit, marea-preoteasă a cultului lui Isis, îl găseşte într-un templu închinat zeiţei sale, în deşertul în care, potrivit Bibliei, Moise şi poporul său au petrecut paisprezece ani. Banafrit îl aduce înapoi la curtea egipteană pentru uzul faraonului ei, Nectanebo al II-lea. Astrariumul dispare apoi pentru câteva sute de ani, cu toate că legenda sa se amplifică şi puterile lui supranaturale sunt prezentate în manuscrise, asta până la Cleopatra, care se pare că l-ar fi luat cu ea la bord în timpul bătăliei navale de la Actium.

Acum, fii atent! Silvio s-a aplecat deasupra astrariumului. Uită-te aici! Dacă întorci cheia, vor apărea două arătătoare mai mici – unul, făcut din aur, este acul datei naşterii; celălalt, din argint negru, acul datei morţii.

– Acul datei morţii? am repetat fără a-mi crede urechilor.

– Dacă introduci în maşinărie data naşterii, ea îţi va calcula data morţii.

Am inspirat adânc. Deci asta voia Isabella să facă: să-şi modifice data morţii.

– Instrumentul acesta poate face însă mult mai mult. Poate curba timpul şi poate influenţa evenimentele pentru a-ţi îndeplini cele mai intime dorinţe – cele reale şi de care nu eşti conştient – legate de dobândirea de faimă, avere, putere sau, dimpotrivă, de autodistrugere. Tocmai de aceea este atât de puternic şi totodată de periculos. Pentru că, sincer vorbind, câţi dintre noi ştiu cu adevărat ce-şi doresc? Într-un fel, poate fi considerat un instrument faustic, dotat cu capacitate proprie de judecată, a încheiat Silvio zâmbind, pe jumătate cu teamă, pe jumătate cu veneraţie.

Nu puteam să cred că un dispozitiv vechi de mii de ani ar fi putut salva viaţa Isabellei sau – mai mult – ar putea schimba cursul evenimentelor. În ciuda scepticismului meu, eram totuşi fascinat. Îl vedeam mai degrabă drept o metaforă, un obiect de împlinire a dorinţelor în care, de-a lungul secolelor, mii de oameni îşi puseseră speranţele şi credinţele, conferindu-i astfel putere.

– Domnule profesor, eu nu sunt un om religios. Cred în Big Bang, în teoria evoluţionistă şi în piaţa liberă. Acest instrument este, fără îndoială, o enigmă. În primul rând, pentru că este confecţionat dintr-un aliaj pe care nu l-am mai întâlnit până acum. În al doilea rând, pentru că cei doi magneţi din centru sunt extraordinar de puternici. Câmpurile magnetice rotative au, într-adevăr, proprietăţi interesante, dar de aici până la a determina destine e cale lungă, zău aşa. În plus, dacă tot ceea ce mi-aţi spus despre acest mecanism este corect, atunci aţi fi primul care aţi putea întoarce cheia şi să opriţi astfel evoluţia bolii.

L-am privit provocator, aşteptând ca, la rândul său, să admită că blufase.

Profesorul a zâmbit trist.

– Da, aş putea face asta. Numai că mie nu mi-e teamă de moarte. Vezi tu, eu sunt catolic practicant, şi cred că Dumnezeu a ales această cale pentru mine iar eu trebuie s-o urmez. În afară de asta, bănuiesc că mai e ceva, de care nu ştim, ceva periculos, un ac veninos în coada scorpionului.

– Ce vreţi să spuneţi?

– De ce credeţi că înaintea Bătăliei de la Actium mecanismul a fost despărţit de cheia care îl punea în mişcare? Foarte probabil, Cleopatra era perfect conştientă, şi poate chiar înspăimântată, de puterile magice ale astrariumului. Cu o singură răsucire a cheii putea influenţa soarta bătăliei – şi totuşi, n-a făcut-o. Întrebarea e: De ce?

M-am uitat îndelung la astrariumul aşezat pe masă, în vreme ce lumina blândă a lămpii arunca pete de culoare pe suprafaţa sa metalică. M-am simţit din nou copleşit de senzaţia că maşinăria mă urmărea şi ea. M-am aplecat s-o cercetez mai îndeaproape. Profesorul Silvio a scos cheia din mecanism şi mi-a înmânat-o, privindu-mă aspru în ochi.

– Cheia nu trebuie niciodată întoarsă, înţelegi, Oliver?

Am încuviinţat, încă neconvins pe deplin. Dar, când i-am privit faţa pământie, iluminată acum de lampa de birou, am înţeles dintr-odată că ceea ce făcea era un gest de iubire, iubire faţă de Isabella, şi, în ciuda îndoielilor mele iniţiale, am decis că puteam avea încredere în el.

– Promite-mi că o să adăposteşti astrariumul într-un loc sigur, nu la tine acasă, a adăugat profesorul, strângându-mi mâna. Nu-l subestima pe Hugh Wollington. Are aliaţi puternici şi relaţii strânse cu prinţul Majeed şi cu autorităţile egiptene şi este un om foarte ambiţios. Ai grijă de tine, Oliver!

22

A doua zi, dimineaţă, mi-am luat maşina din garajul de lângă casă şi am pornit spre cartierul Lambeth. M-am pomenit că mă uit des în oglinda retrovizoare în căutarea unor eventuali urmăritori, întrebând-mă dacă Wollington aflase între timp datele de identificare ale maşinii. Dacă era la curent cu vizita lui Silvio, atunci putea presupune că intrasem în posesia cheii sau măcar a tuturor informaţiilor de care aveam nevoie. Pe drum am încercat să mă conving că purtarea mea se datora unei combinaţii nefericite de oboseală şi stres, dar, la momentul când am ajuns la gara Waterloo, nervii mei erau întinşi la maximum.

În spatele gării se aflau o baie turcească şi o sală de gimnastică pe care le frecventasem începând din studenţie. Amenajată într-o mică clădire din secolul al XVII-lea înghesuită între două blocuri de birouri, baia fusese iniţial destinată relaxării gentlemenilor. Bănuiam că acum mai era folosită şi pentru altfel de întâlniri, mai clandestine, dar m-am decis să ignor flirturile homosexuale care răzbăteau ocazional la suprafaţă printre aburii denşi.

Sala de gimnastică nu dispunea decât de echipament de bază – două aparate de ridicat greutăţi, haltere şi câteva biciclete. O fotografie cu autograful boxerului englez Henry Cooper atârna pe perete. Complexul mai avea o saună cu aburi, o alta uscată şi o zonă vastă, complet mozaicată, cu bazine de sărituri. De obicei, trăgeam de fiare şi apoi stăteam o vreme la sauna cu aburi, după care mă aruncam în bazinul cu apă rece. Era un regim dur, dar de care devenisem dependent, practicându-l cu consecvenţă – era una dintre puţinele modalităţi prin care mă puteam debarasa pentru câteva ore de sistemul analitic de gândire la care eram forţat prin natura meseriei şi care ajunsese în timp o parte esenţială a personalităţii mele.

Astăzi mă aflam însă aici pentru cu totul alte motive. Ştiam că nu puteam căra astrariumul după mine la infinit, mai ales după ce pusesem mâna şi pe cheie. Aveam propriul dulap în vestiar, practic imposibil de găsit dacă nu-i ştiai numărul. Ascunzătoarea perfectă. Am urcat în grabă scările înguste ţinând sub braţ astrariumul, împachetat într-un mic sac. În vestiar se aflau mai mulţi bărbaţi, mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi. Un domn uriaş din Indiile de Vest, cu pielea neagră strălucind de picături de apă, se ştergea zdravăn cu prosopul pe spatele lat, lucios, în timp ce muşchii se ondulau în jos, până spre talie. Doi taximetrişti tineri, tocmai ieşiţi din tura de noapte, făceau haz de clienţi cu accentul lor puternic din East End, în timp ce un adolescent morocănos, îmbrăcat într-o pereche de chiloţi soioşi, cu tăietură în formă de „Y“, stătea într-un colţ răsfoind o revistă de arte marţiale de pe a cărei copertă zâmbea chipul lui Bruce Lee. Nici unul nu mi-a dat atenţie în timp ce descuiam vechiul şi prăpăditul meu dulap de oţel.

În clipa aceea, un tânăr arab, subţire şi musculos, a intrat în încăpere şi a început să se uite fioros de jur împrejur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Am tresărit de teamă şi m-am pitulat în spatele uşii deschise a dulapului, încercând să-mi ascund faţa. Am aşteptat câteva secunde, apoi am scos încet capul şi am aruncat o privire. Spre uşurarea mea, după ce-şi revendicase teritoriul, arabul se aşezase pe bancă şi începuse să-şi scoată hainele. L-am lăsat să-şi termine plimbatul ţanţoş în slip şi să dispară din vestiar, apoi am împins astrariumul în fundul dulapului. Am aruncat câteva prosoape şi un echipament de sală peste el, m-am dezbrăcat şi m-am îndreptat spre sauna cu aburi.

M-am aşezat pe o bancă şi am rămas nemişcat, contemplând lambriurile din lemn de pin şi meditând la evenimentele din ultimele zile. Umezeala din aerul încărcat cu vapori se condensa, începând să mi se adune în picuri pe frunte. Mi-am lăsat gândurile să zburde în voie şi, în aburul dens, o amintire vagă a prins contur. Se întâmplase cam cu şapte luni în urmă, când eu şi Isabella ne pregăteam să plecăm în Egipt. În ziua aceea Isabella primise o scrisoare, iar eu o găsisem aşezată la birou privind concentrată scrisul în arabă. Părea încordată. Temându-mă de vreo veste proastă, am întrebat-o dacă epistola era de la Ashraf, care obişnuia să-i scrie cu regularitate. S-a încruntat şi mi-a răspuns că era o invitaţie de participare la o conferinţă, sosită pe neaşteptate de la o societate arheologică a cărei membră fusese, dar cu care nu mai ţinuse legătura de câţiva ani. Vrând să destind atmosfera, am glumit, întrebând-o dacă era vorba despre o întrunire a vrăjitoarelor. Spre surpriza mea, se înfuriase şi ieşise val-vârtej din cameră. Acum mă întrebam dacă nu cumva exista o legătură între scrisoare şi fotografia de la Behbeit el-Hagar. La câteva luni după ce primise invitaţia, fusese, într-adevăr, la o conferinţă la Luxor. Să fi fost aceea conferinţa despre care îmi vorbise Hugh Wollington? Mintea mi-a zburat la egiptologul de la British Museum şi la întâlnirea noastră neplăcută. Era cumva prin preajmă, urmărindu-mă? Sau aştepta răbdător să mă întorc acasă? Neliniştea mi s-a amestecat cu teama şi prin cap au început să-mi treacă gânduri negre, unul mai înfricoşător ca altul. Deodată, am simţit o mână pe umăr. Era adolescentul cel morocănos, care se aplecase cu faţa lui plină de acnee spre mine.

– Administratorul a zis să vă spun că un tip ameninţător ca înfăţişare, un străin, a întrebat de dumneavoastră la recepţie. Nu l-au lăsat să intre. Asta findcă sunteţi un client regulat, ştiţi dumneavoastră. În fine, administratorul mi-a zis să vă spun s-aveţi grijă, a adăugat pe un ton grav. În zilele noastre, oamenii mor în cele mai neaşteptate locuri.

După ce am cotit cu maşina pe strada mea, l-am văzut pe Dennis aşezat pe scările care urcau spre uşa de intrare. Era îmbrăcat într-un costum vechi, în dungi, de sub care se iţeau mânecile pijamalei. M-am întrebat de unde îmi ştia adresa şi, adunându-mi tot curajul şi pregătit să aud veşti proaste, am parcat maşina în faţa casei.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, dar expresia sumbră de pe faţa lui era grăitoare. Toate presentimentele mele cu privire la pornirile autodistructive ale fratelui meu au răbufnit din nou.

– Încercăm de ore în şir să dăm de tine. N-am ştiut pe unde umbli. E vorba despre Gareth.

– A luat o supradoză?

– A fost un accident…

– Nu!

M-am clătinat la gândul morţii lui Gareth. Dennis m-a prins de braţ.

– Oliver, Gareth e în viaţă. E în comă, la spitalul Royal Free. Zoë e cu el…

M-am aruncat în maşină înainte să apuce să termine fraza.

Primul impuls când l-am văzut pe Gareth stând întins acolo, nefiresc de nemişcat, a fost să-i smulg tuburile, să-l ridic în braţe şi să alerg cu el afară din spital, la casa părintească, unde să-l culcuşesc în patul lui îngust, învelit în cuvertura ţesută manual. Să-l fac să redevină, ca prin farmec, băieţelul căruia obişnuiam să-i citesc înainte de culcare, încercând să-i trasez viitorul cu poveşti pline de aventuri. Dar nu era posibil. Gareth şi-o făcuse cu mâna lui, îşi scosese singur viaţa din trup, picătură cu picătură, până când nu mai rămăsese din ea decât o cochilie subţire ca hârtia.

Am urmărit cum globii oculari îi tresar sub pleoape, de parcă privea la orizont către o lume numai a lui, inaccesibilă altora. Mi-am întors privirea de la firul din plastic transparent care făcea legătura dintre încheietura mâinii lui şi tubul de perfuzie, îngreţoşat de spaima unei alte pierderi.

– Ştiam că a luat o doză prea mare şi pe urmă a vrut neapărat să facă baie. Ar fi trebuit să-l opresc. Zoë se legăna într-un balansoar, lângă pat. S-a uitat în sus spre mine, cu faţa trasă şi cu cearcăne sub ochi. Ştii, a trebuit să spargem uşa ca să intrăm în baie.

Am luat mâna lui Gareth. Era rece. De-abia l-am observat pe doctorul care pătrunsese în salon. Individul a aruncat o privire dezaprobatoare spre părul lăieţ al lui Zoë, spre minijupa şi ciorapii plasă, apoi s-a întors spre mine.

– Sunteţi fratele lui Gareth? m-a întrebat brusc.

Am dat din cap.

– Îmi pare rău, fratele dumneavoastră se află în comă de mai bine de cinci ore. E prea devreme pentru un prognostic. A fluturat hârtiile cu analize. Testele de sânge indică o concentraţie mare de amfetamină şi de cocaină. Cel mai probabil efectul lor combinat – plus apa caldă – sunt cauza producerii crizei. Sincer vorbind, e o minune că nu s-a înecat.

De cealaltă parte a patului, un aparat monitoriza bătăile inimii lui Gareth. Am fost năpădit de un puternic sentiment de vină: vina de a nu fi insistat mai mult ca Gareth să locuiască împreună cu mine, de a nu-l fi ţinut sub strictă observaţie. Perspectiva morţii unei alte persoane dragi mă speria; mă îndoiam că aş rezista. În acea clipă mi-am dorit să pot să cred în Dumnezeu sau în orice fel de formă de viaţă după moarte. Eram aproape copleşit de groază. Pentru a mă stăpâni, m-am concentrat asupra felului cum arăta fratele meu, ridicol de tânăr fără acel harnaşament monden şi fără straturile groase de fard aplicate pe pleoape – ca puştiul din amintirile mele. Cineva, probabil o asistentă medicală, îi pieptănase părul cu cărare – lui Gareth nu i-ar fi plăcut deloc.

– O să supravieţuiască? Are creierul afectat?

Doctorul a ezitat.

– E prea devreme ca să mă pronunţ. Dar trebuie să vă spun că, timp de câteva minute – nu ştim câte –, creierul nu i-a fost oxigenat şi, cu cât rămâne mai mult timp în comă, cu atât şansele lui scad. Să sperăm că-şi va recăpăta curând cunoştinţa.

M-am ridicat în picioare, dominându-l cu statura mea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi face nimic?

Doctorul a făcut un pas în spate, agitat.

– Domnule Warnock, trebuie să fiţi pregătit pentru ce-i mai rău: e posibil ca Gareth să fi intrat în moarte cerebrală. Deocamdată, nu putem şti cu certitudine.

Incredul, am aruncat o privire spre chipul ema-ciat al fratelui meu.

– Moarte cerebrală? am repetat.

– Următoarele douăsprezece ore sunt cruciale.

După ce am scăpat din atmosfera sufocantă a salonului, am rămas la intrarea în spital, privind ameţit spre restul lumii care se agita în acea normalitate bolnăvicioasă. Fiicele îşi ajutau mamele vârstnice să treacă de uşile din sticlă, femeile gravide îşi strângeau la piept sacoşele cu lucruri pentru noapte, ambulanţele frânau în faţa intrării. Zoë stătea lângă mine. A aprins o ţigară, oftând.

– Parcul Hampstead Heath e aproape. Hai să facem o plimbare, a propus ea. Nu una lungă, dar, oricum, ar putea să te ajute să-ţi revii, ce zici?

Am încuviinţat absent.

Era spre seară. Polenul părea să întunece cerul. Puful de păpădie plutea prin aer asemenea unor mici paraşutişti ce încercau să zboare. Am trecut de zona verde din South End, îndreptându-ne spre iazurile din Hampstead. Deasupra noastră, şirul de castani îşi apleca maiestuos ramurile. Parfumul puternic de liliac îmi evoca amintiri din tinereţe: Gareth, pe când era copil, jucând crichet pe peluză, amândoi pescuind ilegal în iazul satului, eu conducându-l spre birtul local, pentru primul lui pahar de alcool. O furie iraţională m-a cuprins – eram supărat pe fratele meu, total nepăsător faţă de propria-i soartă şi faţă de oamenii care îl iubeau, dar şi pe restul lumii, care îşi continua existenţa, aparent indiferentă.

Am mers alături de Zoë în tăcere; cuvintele păreau de prisos. S-a oprit, zdrobind o crenguţă cu piciorul. Pe buza superioară avea o urmă subţire de sudoare, iar soarele care îi cădea pe faţă o ilumina parcă dinăuntru. Mi-am imaginat toate celulele sangvine din corpul ei tânăr, imaculat, alergând pe sub piele într-un şuvoi de sănătate şi speranţă. Şi, în ciuda spaimei şi a furiei, am simţit brusc un fior de dorinţă.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Zoë s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat. I-am răspuns, apoi, cuprins de oroare, m-am îndepărtat.

A zâmbit, amuzată de zbuciumul meu sufletesc.

– E în regulă.

– Nu, nu e! Eşti iubita fratelui meu.

– Relaţia noastră nu e aşa. Gareth ar înţelege.

– Eu nu.

Ajunseserăm la un luminiş, un cerc tainic, departe de potecă, şi m-am întins pe iarbă. Gândul că o trădasem pe Isabella dorind o altă femeie nu-mi dădea pace. Apoi mi-am dat seama că eram furios şi pe ea, pentru că ascunsese atâtea lucruri de mine – trecutul ei, natura reală a

cercetărilor sale. Cu Zoë lângă mine, am privit în sus spre cer. Ramurile unduitoare ale copacilor formau deasupra noastră un cort, nuanţele de verde-închis ameste-cându-se cu albastrul şi cu discul în flăcări al soarelui.

– Vrei o ţigară? m-a întrebat Zoë.

– Nu, mulţumesc, m-am lăsat de fumat.

– Bănuiam eu. Şi-a aprins ţigara, dând drumul fumului în sus. Ia spune-mi, ce pasăre e aia care se ţine după tine?

M-am ridicat uluit.

– Ce pasăre?

– Zău aşa, doar ştii… e un fel de şoim mic. L-am văzut prima oară în seara aia, la concert, cam pe aici… Şi-a fluturat mâna în jurul umărului meu.

– Nu e nici o pasăre.

– Ba da, dar nu-i nimic dacă nu vrei să recunoşti. Are vreo legătură cu Isabella?

Am privit-o şocat.

– Nu e nici o pasăre, am repetat.

– Bine, dacă asta vrei să crezi, n-ai decât… Zoë a aruncat fumul în aerul argintiu. Gareth o să-şi revină, nu-i aşa?

Întrebarea m-a readus cu picioarele pe pământ.

– Nu ştiu.

Am închis din nou ochii, cu soarele roşu dansând pe pleoape ca un derviş zburător.

– Aş vrea să pot da timpul înapoi, a spus Zoë. M-am gândit mult la asta când a murit tata, la clipa aceea de dinainte şi la cea de după. Ce bine ar fi dacă am putea să facem ca lucrurile să nu se întâmple – sau măcar să le manipulăm consecinţele. Dar nu putem. Nu facem decât să mergem împleticit înainte, amăgindu-ne că avem totul sub control, până ce ajungem să privim moartea în faţă.

Cuvintele ei păreau să plutească în aer ca polenul. Dar, ascultând-o vorbind, o idee a început să prindă contur în mintea mea, o idee nebunească, iraţională, dar de neoprit. Dacă teoria lui Enrico Silvio era adevărată? Dacă puteam influenţa destinul fratelui meu cu o simplă răsucire a cheii? Era un gând absurd, dar, deşi raţionalistul din mine se revolta, nu mă puteam împiedica să nu-mi spun că măcar mă străduiam să fac ceva şi că merita să-mi încerc şansele.

– Dacă am putea manipula destinul? m-am trezit că întreb cu voce tare.

Zoë s-a întors spre mine.

– Ce vrei să spui?

– Ce-ar fi dacă data morţii n-ar fi, în fond, decât rezultatul unor combinaţii de circumstanţe – o convingere că ţi-e dat să mori în ziua aceea, ceea ce ar duce la o vulnerabilitate subconştientă şi la renunţarea la precauţiile pe care le luăm de obicei instinctiv? Şi dacă data aceea ar putea fi schimbată?

– Presupun că ar fi posibil, a răspuns Zoë prudent.

Dorinţa de a întreprinde ceva, de a lua astrariumul, m-a copleşit. Am sărit în picioare şi m-am scotocit prin buzunare, de unde am scos două bancnote de cinci lire.

– Poftim, am spus şi am întins banii spre Zoë. Ia un taxi şi du-te acasă la Gareth, să te odihneşti puţin. Eu mă întorc la spital, am minţit.

Zoë şi-a ridicat ochii spre mine, întrebătoare.

Când am ajuns la baia turcească, se făcuse aproape şase seara. Vestiarul era plin de oameni veniţi de la lucru care îşi terminaseră exerciţiile – culturişti amatori, oameni de afaceri în căutarea unei modalităţi de relaxare. M-am dus drept spre dulap şi, fără să mă mai feresc, am înşfăcat în văzul tuturor săculeţul cu astrariumul.

Am urcat în fugă scările spre apartament, fără a mă uita în dreapta sau în stânga, cu gândul numai la Gareth. Odată intrat în casă, am despachetat în grabă astrariumul şi l-am aşezat pe masa din bucătărie, cu cheia lângă el. Părea cumva că-mi face cu ochiul, ademenindu-mă perfid. Am luat cheia cu degete tremurătoare şi m-am aplecat să studiez mai bine mecanismul.

Pe câmpurile petrolifere avusesem ocazia să mă conving de puterea credinţei; constatasem, uimit, cât de mulţi oameni sunt susceptibili la superstiţii. Cunoscusem până şi geofizicieni care obişnuiau să îndeplinească nişte ritualuri proprii, secrete, înainte de testul final al separării ţiţeiului de aşchiile poroase de rocă, test care avea să le spună dacă dăduseră sau nu peste aurul negru. Oameni cu coeficienţi de inteligenţă cu mult peste 150 care îşi făceau cruce, atingeau sau sărutau talismane înainte de a se apleca asupra aparatului cu raze ultraviolete pentru a vedea dacă maşina de curăţat cu percloretilenă avea să schimbe culoarea reziduurilor de gresie din alb lăptos în albastru. Cu cât nuanţa era mai intensă, cu atât era mai bună calitatea petrolului descoperit – mulţi o descriau drept culoarea raiului. Oare o luasem razna? Căzusem în aceeaşi iraţionalitate? În ciuda scepticismului meu înnăscut, simţeam că sistemul de credinţe pe care îmi bazasem până atunci existenţa se clătina, deviind spre supranatural. Să fie vorba doar despre disperare, despre un impuls de nestăvilit de a face orice pentru a-mi ajuta fratele? Eram conştient că n-aveam timp pentru asemenea analize psihologice; era momentul să acţionez, nu să meditez.

Cu toate că ascultasem cu atenţie explicaţiile profesorului Silvio, hieroglifele de pe astrarium îmi erau în mare parte necunoscute; cât despre numerele babiloniene, ele nu-mi spuneau nimic. Am căutat în bibliotecă o carte de specialitate pe care văzusem că Isabella o consulta de multe ori. Conţinea un grafic care corela calendarul folosit de vechii egipteni cu cel creştin şi o proiecţie în viitor a datelor despre care Isabella mă asigurase că era corectă până în cele mai mici detalii.

Am calculat ziua, luna şi anul naşterii lui Gareth conform calendarului antic egiptean, apoi am răsucit lampa de birou în aşa fel încât raza de lumină să cadă peste cadranele astrariumului. Sub lumina puternică, micile simboluri gravate dansau în faţa ochilor mei. Ţinându-mi răsuflarea, am răsucit cadranul exterior pentru ca acul să fie îndreptat spre semnul zodiacal al lui Gareth, Peşti. Apoi am învârtit celelalte cadrane, poziţionându-le în dreptul anului, lunii şi zilei naşterii lui. Spre groaza mea, m-am trezit că rostesc Tatăl Nostru în timp ce ridicam, cu mâini tremurânde, cheia Was.

Am introdus cheia în deschizătură şi am întors-o.

Am stat acolo, cu ochii pe astrarium, aşteptând. Nimic. Scepticismul m-a învăluit din nou; oscilam între dezamăgire şi furie, în timp ce omul de ştiinţă din mine se înfrunta cu romanticul. Nu-mi venea să cred că mă lăsasem dus de val şi păcălit de o legendă. Apoi, tocmai când voiam să renunţ, din interiorul vechiului şi complicatului angrenaj de roţi dinţate s-a auzit un ticăit uşor. M-am ridicat, înde-părtându-mă de astrarium, uimit şi tulburat peste măsură. N-aveam cum să nu simt un oarecare respect faţă de acest mecanism fabulos. M-am aplecat pentru a asculta mai bine. Asistam la ceva extraordinar. În timp ce îmi încordam auzul, ticăitul s-a amplificat. Imagini ale celor ce deţinuseră, la un moment sau altul al istoriei, astrariumul mi-au trecut fulgerător prin minte: Moise, încovoiat deasupra micului instrument de bronz, stând în faţa apelor agitate ale mării; Nectanebo al II-lea, în veşminte de ceremonie, cu parura de faraon înclinată înainte în timp ce pleca şi el urechea, temător, spre astrarium; Cleopatra, cu părul în vânt în toiul bătăliei. Incredulitatea, panica şi exaltarea se contopeau în mine într-un amestec confuz de senzaţii. Ce făcusem? Ce mecanisme declanşasem?

Dinţii din bronz ţăcăneau şi rotiţele continuau să se învârtă. După cum mă avertizase profesorul Silvio, a apărut şi acul datei morţii: era din argint înnegrit şi avea în vârf o mică sculptură înfăţişând o creatură asemănătoare unui câine, cu coada bifurcată şi cu botul lung, coroiat, precum nasul de furnicar.

Acul datei morţii a ticăit, trecând rând pe rând de liniuţele care marcau decadele şi oprindu-se în dreptul anului 2052 d.Hr. Astrariumul îşi dăduse verdictul. Gareth avea să trăiască nouăzeci şi cinci de ani. Am răsuflat încet. Până la urmă, iată, răsucisem cheia, investisem credinţă în acest angrenaj antic de cadrane şi date. Dintr-odată, disperarea Isabellei a devenit mult mai uşor de înţeles. M-am aşezat, aşteptând… ce? Ca telefonul să sune? Ca Gareth, înviat din morţi, să intre pe uşă? Dar cel puţin făcusem ceva. Iar asta mă consola într-o oarecare măsură.

Pe stradă a trecut un grup de petrecăreţi ieşiţi din birtul din apropiere. Conversau pe teme reconfortant de lumeşti: unul se plângea de cumnata lui, altul ridica în slăvi echipa de fotbal favorită – crâmpeie de viaţă normală, realităţi ale secolului al XX-lea. Asta în timp ce eu îmi încercam norocul cu arcane vrăjitoreşti – un om deznădăjduit care recurge la măsuri disperate.

Un uruit fin, aproape imperceptibil, mi-a întrerupt gândurile. Mi-am aplecat capul, ascultând cu atenţie, apoi am privit mecanismul îndeaproape. Cei doi magneţi se învârteau unul în jurul celuilalt cu o viteză uimitoare. Inima maşinăriei părea să bată.

Mi-am amintit de visul în care Isabella îmi arătase titirezul – pietricelele pe care le aruncase pe jos. Dacă profesorul Silvio avea dreptate în presupunerile sale, Isabella voise să pună mecanismul în mişcare pentru a-şi amâna data morţii. Nu eu, ci ea ar fi trebuit să răsucească cheia, cu săptămâni în urmă, şi poate că vieţile noastre şi-ar fi continuat, liniştite, cursul.

„Dacă nu Isabella, atunci măcar Gareth“, m-am rugat eu. Nu-mi aminteam când mă rugasem ultima oară. Sau cui.

23

Orele de vizită trecuseră, dar asistenta de noapte, amabilă, m-a lăsat să intru, cu condiţia să rămân în salon şi să nu umblu de colo-colo pe coridoare. M-am aşezat lângă pat, urmărind colţurile umbrite de pe faţa lui Gareth în lumina slabă a nopţii. Zăcea, moliciunea trupului său adolescentin fiind eclipsată de acel gen de duritate care vine odată cu vârsta. I-am vegheat corpul subţire, nemişcat, mai bine de o oră, cu astrariumul pus alături, pe podea, împachetat în rucsac.

Răsuflarea lui Gareth reverbera în încăpere precum zgomotul unei mări îndepărtate lovindu-se de un ţărm invizibil. Mintea mi-a zburat spre trecut, către evenimentele petrecute în ultimele săptămâni, oprindu-se asupra Isabellei şi asupra felului în care stătuse aplecată peste hârtiile ei, cu o expresie încordată întipărită pe faţă, în acea ultimă noapte de dinaintea morţii, căutând cu disperare o cale de a păcăli moartea. Am întins mâna şi am aşezat-o pe rucsac, simţind prin ţesătură forma astrariumului.

Mi-am amintit de discuţia avută cu tata. Moartea lui Gareth ar fi însemnat încălcarea promisiunii pe care le-o făcusem atât lui, cât şi fratelui meu, după cum înşelasem şi aşteptările Isabellei. Eram oare complet incapabil să-i protejez pe cei pe care îi iubeam? Minutele se scurgeau dureros de încet în timp ce stăteam la căpătâiul patului, cuprins de teamă şi de vinovăţie, cu artefactul antic aşezat la picioare. Deodată, am simţit că ceva mă furnică pe braţe. Am avut senzaţia neplăcută că eram urmărit. Mi-am ridicat privirea spre geamul jivrat al uşii de la intrarea în salon şi am zărit umbra vagă a unui bărbat solid pe coridor. Îngrozit, am urmărit silueta masivă înaintând, apoi cotind la stânga şi apoi la dreapta. Am sărit în picioare şi m-am repezit spre uşă, apoi m-am oprit brusc, m-am întors şi am împins rucsacul cu piciorul sub pat. Am deschis repede uşa, dar coridorul era gol. Asistenta de noapte a venit din camera din spate, cu faţa sa lunguiaţă şi slabă foarte palidă în lumina difuză.

– Vă simţiţi bine, domnule Warnock? m-a întrebat cu vocea ei subţire cu accent scoţian, pe un ton care, pentru o clipă, mi s-a părut prefăcut.

– N-aţi văzut pe cineva acum câteva secunde stând chiar aici, lângă uşă?

Mi-a zâmbit uşor amuzată.

– Pe nimeni. Dar nu vă faceţi griji, se întâmplă tot timpul în tura de noapte. Vedeţi, imaginaţia o ia de multe ori razna în întuneric.

Am privit înapoi spre coridorul zugrăvit într-o nuanţă intensă de verde praz – nimic, în afară de câteva cărucioare goale şi de un scaun cu rotile abandonat. Poate că avusesem vedenii, dar silueta păruse cât se poate de reală, iar senzaţia că eram urmărit persista. M-am întors în salon.

Nemaiputând să suport sunetul respiraţiei regulate a lui Gareth – atât de înşelătoare, în vreme ce el zăcea inert în pat –, am luat rucsacul, m-am retras în sala de aşteptare şi am rămas acolo, în lumina slabă, fără să iau în seamă televizorul care pâlpâia de pe peretele opus.

O voce de la televizor a menţionat Egiptul, şi asta mi-a atras atenţia. Ţara era acum practic nelipsită din jurnalele de ştiri, dar m-am bucurat că mi-a fost distrasă atenţia. Era o emisiune târzie despre politica actuală, găzduită de prezentatorul de stânga Robin Day, un om care îmi amintea întotdeauna de socialiştii de salon pe care îi cunoscusem ca student, enervanţi cu aerele lor de profeţi din clasa mijlocie. Dezbaterea părea să fie foarte aprinsă şi invitaţii gesticulau mult. Spre surprinderea mea, am recunoscut-o pe Rachel la un capăt al mesei. Am dat sonorul mai tare. Cei patru invitaţi discutau în contradictoriu despre situaţia din Orientul Mijlociu. O dezbatere care părea să aibă ca subiect central Războiul de Yom Kippur din 1973 şi impactul lui asupra relaţiilor egipteano-israeliene. L-am recunoscut pe ambasadorul Egiptului; ceilalţi doi păreau să fie profesori universitari. Apoi a intervenit Rachel Stern:

– Există speranţă. Cred că preşedintele Sadat este deschis dialogului.

Familiaritatea vocii ei m-a copleşit acolo, în camera de aşteptare. Pentru o clipă am avut impresia că întreaga mea viaţă se înfăşoară în sine, tinereţea ciocnindu-se cu anii de maturitate, ca şi cum timpul n-ar mai fi contat.

– În ultima vreme, poziţiile lui Sadat sugerează o anumită încercare de apropiere de Statele Unite, a intervenit Robin Day. Credeţi totuşi că se va ajunge curând la un tratat de pace cu Isarelul?

– Cred că în următoarele luni putem să ne aşteptăm din partea preşedintelui egiptean la unele mutări surpriză în acest sens, a răspuns Rachel cu un aer tipic pentru ea, de o inteligenţă rece. Să nu uităm că Sadat încearcă să integreze Egiptul în economia de piaţă. Îşi doreşte o dezvoltare a relaţiilor comerciale şi stabilitate. În ultimele douăsprezece luni, în ţară au avut loc mişcări de stradă produse din cauza crizei de alimente, şi preşedintele se confruntă în prezent cu presiuni interne din pricina trecerii de la socialismul practicat de Nasser la noile politici economice – o tranziţie, fără îndoială, deloc facilă. Un alt aspect care merită luat în considerare este acela că preşedintele Carter vrea să-şi pună amprenta asupra Orientului Mijlociu, fapt care nu îl lasă indiferent pe Sadat. Desigur, în acest scenariu intervin şi factori potenţial perturbatori -colonelul Gaddafi a ordonat de curând ca toţi cetăţenii egipteni care lucrează în Libia să părăsească ţara până la întâi iulie, în caz contrar urmând a fi arestaţi; preşedintele Irakului, Saddam Hussein, preşedintele Siriei, Assad, se numără şi ei, alături de alţii, printre cei care pot produce surprize neplăcute. Un alt exemplu este prinţul Majeed, care se pare că are tot interesul să nu se ajungă la o astfel de înţelegere. De ani de zile circulă zvonuri insistente cu privire la intenţiile sale de a destabiliza ţara pentru a-şi împlini propriile ambiţii, acelea de a readuce Egiptul la stadiul de stat feudal şi de a se pune în fruntea lui, invocând presupuse relaţii de rudenie cu vechea dinastie conducătoare.

– Aşa este. Profit de ocazie pentru a prezenta telespectatorilor una dintre rarele înregistrări în care apare prinţul Majeed, şi în posesia căreia am intrat.

Pe ecran a început să se deruleze un film alb-negru înfăţişând un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de luptă, urcaţi pe un deal golaş. În centru era regele Faisal al Arabiei Saudite, uşor de recunoscut după veşmintele sale tradiţionale, iar alături se afla un tânăr bărbos – prinţul Majeed. Ceva mai departe stătea un bărbat care făcea parte, în mod evident, din suită. Era înalt şi oacheş şi figura lui familiară m-a făcut să tresar. Mi-am tras scaunul mai aproape, încercând să disting mai bine detaliile filmului vechi, granulat. Şi brusc, odată cu un val greţos de adrenalină, mi-am amintit. Era bărbatul pe care îl văzusem discutând în maşină cu Omar. Alura lui ameninţătoare radia de dincolo de ecran, de dincolo de timp şi

de spaţiu, trimiţându-mi fiori reci pe şira spinării şi făcându-mă să retrăiesc clipele de groază din Egipt. Am rămas cu ochii lipiţi de televizor, meditând asupra posibilelor legături ce se ţeseau în mintea mea. Oare el îl angajase pe Omar să vină cu noi pe barcă în ziua aceea fatidică? Cât de multe ştia prinţul Majeed despre cercetările întreprinse de Isabella şi despre astrarium în sine? Să fi fost ei cei care ordonaseră asasinarea lui Barry? M-am cutremurat, aşa cum stăteam singur în sala de aşteptare întunecoasă, încercând să adun fragmentele de informaţii într-un întreg care să aibă sens. De un singur lucru eram sigur: toate pistele duceau către mine.

Lentila camerei de filmare a fost brusc acoperită de o mână şi ecranul s-a înnegrit. Robin Day a reapărut în studio, alături de invitaţi, dar n-am mai apucat să ascult comentariile lor. Asistenta din tura de noapte a năvălit în încăpere.

– Fratele dumneavoastră şi-a revenit, domnule Warnock.

Gareth era în continuare întins pe pat, dar cu faţa întoarsă spre fereastră şi spre cerul întunecat de dincolo de ea. M-am apropiat, îngrozit de gândul că era posibil să-i fi fost afectat creierul.

– Gareth, mă auzi? Sunt eu, Oliver.

– Aşadar, am revenit pe lumea asta?

Vocea lui era doar ceva mai mult decât o şoaptă. Un val uriaş de emoţie m-a curpins şi, trecând peste orice inhibiţie, am izbucnit în sfârşit în lacrimi -pentru Isabella, pentru Barry, pentru inocenţa pierdută a căsniciei mele.

Şocat să mă vadă atât de răvăşit, Gareth m-a prins de mână.

Surprins de rapiditatea cu care fratele meu îşi revenise, doctorul m-a asigurat totuşi că analizele păreau să indice funcţionarea normală a creierului lui Gareth. La ora patru şi jumătate dimineaţa, pe coridorul îngust, vopsit într-un verde praz, care mirosea a dezinfectant, am introdus monede în aparatul telefonic cu fise şi am format numărul de la apartamentul lui Gareth. A răspuns Zoë. I-am spus veştile şi am lăsat-o plângând de uşurare.

În timp ce aşezam telefonul în furcă, am aruncat o privire pe hol. Era gol, cu excepţia unui om de serviciu ocupat să cureţe dalele cu un mop.

În drum spre casă m-am abătut spre dealul Primrose şi am urcat până în vârf. Era cel mai frumos răsărit de soare pe care îl văzusem vreodată – o sferă uriaşă purpurie ridicată deasupra Londrei, înconjurată de dungile corai, albastre şi mov ale norilor. Acolo, sus, am avut sentimentul că deţineam puterea absolută, că puteam să dictez cine să se trezească şi cine să doarmă în oraş. Era un sentiment îmbătător, ca şi cum aş fi fost mai presus de vieţile mărunte răsfirate în faţa ochilor mei. Asta să fi simţit şi Nectanebo? Că avea controlul deplin asupra soartei supuşilor săi, că e un zeu în viaţă? Sau Moise, în faţa zidurilor imense de ape despărţite? Era oare posibil?

Am ajuns acasă într-o profundă stare de exaltare, dar şi mort de oboseală. M-am prăbuşit pe canapea. Pe măsuţa alăturată, robotul telefonic pâlpâia. Am apăsat butonul şi vocea lui Johannes Du Voor a bubuit în încăpere, cerându-mi să-l întâlnesc la Ritz la ora zece – un memento neplăcut al statutului meu de salariat. Nu ştiusem că sud-africanul era în Londra, dar era ceva tipic pentru Du Voor – făcea ce făcea, şi apărea întotdeauna în cele mai nepotrivite momente. M-am uitat la ceas; aveam o oră la dispoziţie.

Construit în 1910, hotelul Ritz era unul dintre ultimele bastioane londoneze ale unui sistem de servicii de cea mai înaltă clasă. Ca fiu de muncitor din nordul Angliei, în primii mei ani de muncă nu mă simţisem deloc în largul meu în holul de recepţie cu arce înalte, candelabre enorme şi piedestale din marmură, având mereu senzaţia că personalul ştia că eram un impostor. Dar, studiindu-mi atent clienţii, am învăţat repede să adopt acele nuanţe de comportament specifice claselor avute şi măcar să mă prefac relaxat şi indiferent, acceptând cu naturaleţe să fiu servit de personalul aţat tot timpul la dispoziţia oaspeţilor. Patronul meu şi preşedintele director general al GeoConsultancy – Johannes Du Voor – avea şi acum impresia că astfel de locuri mă intimidau, motiv pentru care insista întotdeauna să ne întâlnim la Ritz atunci când se afla în Londra. Îl lăsam să persiste în iluzie pentru a păstra un avantaj psihologic asupra lui. Ceea ce nu ştia el era că de-a lungul anilor stătusem şi eu ocazional în hotel – cu şi fără Isabella.

Johannes s-a foit, cu trupul său masiv înghesuit incomod în fotoliul Ludovic al XVI-lea, dominând cu statura lui masa pe a cărei faţă de un alb stră-lucitor se odihneau un serviciu de ceai din argint şi ceşti cu farfurioare din porţelan delicat. A ridicat ceaşca la buze, a sorbit, apoi a pus-o jos dezgustat.

– Iisuse, ceaiul ăsta e slab ca un pişat. Te-ai aştepta ca, din toate locurile de pe lume, aici să ştie să prepare ceaiul aşa cum trebuie. Vezi, asta e buba cu voi, englezii – sunteţi aşa de aroganţi şi plini de sine. Ai grijă, Oliver, uneori am aceeaşi impresie şi despre intuiţiile alea afurisite ale tale.

– Ce contează, atâta timp cât dau rezultate?

Un chelner care ducea o tavă cu prăjiturele a ezitat la auzul vocii tunătoare a lui Johannes. M-am întors şi i-am făcut semn să se apropie.

– Serveşte-te cu o prăjitură, l-am invitat pe Johannes. Ştii bine că mâncarea te calmează.

– Ia mai du-te dracului, Oliver! Dacă nu ţi-ai fi pierdut recent soţia şi n-ai fi cel mai bun geofizician pe care îl cunosc, te-aş fi dat afară chiar ieri. Con-doleanţele mele, apropo.

A măturat cu laba lui uriaşă câteva prăjituri de pe tavă în propria farfurie.

– Mulţumesc. Mulţumesc şi pentru coroană.

– Flori de protea. Al naibii de greu de făcut rost de aşa ceva în Egipt. Să ştii c-am plâns când am aflat de Isabella. Era o fată grozavă, puternică, energică şi, pe deasupra, frumoasă – pe scurt, prea bună pentru tine.

L-am urmărit cum toarnă o lingură mare de smântână groasă peste prăjituri şi mai îndeasă apoi şi o porţie generoasă de gem de căpşune. La GeoConsultancy se zvonise că Johannes se îngrăşase în asemenea măsură încât nu mai încăpea pe un loc la clasa întâi la un avion de linie şi încerca acum să achiziţioneze un apart de zbor privat, cu mobilă făcută la comandă.

– De ce m-ai chemai aici? l-am întrebat. Credeam că ne-am înţeles să-mi iau concediu câteva săptămâni.

– Şi ce, doar nu muncim acum, nu? Un fir de gem i-a alunecat pe bărbie. Fără să se sinchisească, a continuat să atace desertul. De pildă, ultima ta misiune – m-am uitat la analizele geologice şi seismice şi la hărţi şi n-am găsit nimic la adâncimea aceea. Şi totuşi, ai insistat să forezi.

– Te înşeli. *Exista* ceva. Datele erau concludente pentru mine.

– Poate pentru tine, dar nu şi pentru ceilalţi. Te-ai transformat într-un adevărat speculant, Oliver, unul care vede semne pe care nimeni altcineva nu le întrezăreşte. Până şi olandezii au început să creadă că eşti un mistic. Te bazezi tot mai mult pe instinct în loc de ştiinţă.

– Nu sunt de acord.

Ştiam că tonul meu nu sunase convingător. Johannes şi-a continuat tirada fără să mă ia în seamă:

– Uite, o să-ţi dau un alt exemplu: treaba aia din Nigeria, cu calculele. Ne-ai trimis datele cu privire la adâncimea şi la diametrul puţului înainte de terminarea prospecţiunii. Ai vreo explicaţie?

– S-au încurcat hârtiile şi rezultatele prospecţiunii au ajuns mai târziu decât calculele mele. Asta-i tot.

– Oliver, ai trimis calculele prin telex.

Am tăcut. Avea dreptate; trimisesem estimările mele cu privire la adâncimea la care consideram că trebuie făcut forajul înainte de finalizarea prospecţiunii geologice. Nu sfidasem zeii – pur şi simplu, nu fusesem atent.

– Ascultă, nu mă plâng, a spus Johannes. Cum aş putea? Eşti cel mai bun geofizician de pe lume. În plus, şi eu sunt acum cu pistolul la tâmplă şi în aşteptarea unui soi de miracol…

S-a oprit şi şi-a pus mâna pe piept.

Auzisem că era bolnav, dar era pentru prima oară când făcea aluzie la problemele lui de sănătate în faţa mea.

– Suferi de inimă? mi-am dat cu părerea.

– Vestea bună e că, în ciuda a ceea ce susţin fostele mele soţii, am totuşi o inimă. Vestea proastă e că pare o chestie destul de gravă. Aşa că am nevoie de belele tot atât cât de o gaură în cap. Oliver, înţelege, dacă tu greşeşti, eu sunt cel responsabil, şi, la modul în care merg lucrurile, o s-o dai mai mult ca sigur în bară, e inevitabil.

– Zău?

Nu voiam să-i ofer nici o explicaţie sau să mă disculp. Reţectând asupra tuturor explorărilor petroliere pe care le făcusem, ştiam că nu aveam cuvinte pentru a descrie acel moment în care speculaţia devenea certitudine – un instinct care începea ca un mic ghem în stomac, apoi creştea în mine, circulând prin degete şi prin picioare în timp ce stă-team acolo, pe teren, simţind literalmente sub mine cutele ascunse în subsol şi pulsaţiile pământului.

Johannes m-a cercetat cu atenţie, încercând să-mi prindă privirea, de parcă voia să citească ceva pe faţa mea – un semn uşor de descifrat, o stră-fulgerare, o speranţă. Nu îl văzusem niciodată atât de vulnerabil, şi am fost surprins: toată acea faţadă de încredere desăvârşită în sine se spulberase într-o perplexitate tulburătoare.

– Cum procedezi, Oliver? Te rog, zgâlţâie gratiile cuştii în care zace închis un bătrân sceptic, aşa, ca mine. Pentru că, prietene, eu, unul, mă holbez în gol şi am nevoie de ceva în care să cred. Aruncă-i un os păcătosului de mine!

Era unul dintre acele momente de răscruce când cineva pe care îl ţinusem la distanţă trecuse pragul care ne despărţea şi îmi cerea sincer ajutorul – Johannes mă ruga să-l fac să creadă în ceva. Însă n-aveam cum să-i răspund dorinţei. Pur şi simplu, pentru că între noi nu exista suficientă încredere; sau cel puţin aşa credeam la acea vreme. Adevărul era că nu voiam să mă expun la ceva ce eu însumi consideram că putea fi interpretat drept ridicol.

– Deci vrei să adopt metode mai ortodoxe? l-am întrebat.

O umbră de speranţă năruită a trecut iute peste faţa lui Johannes. A revenit la tonul lui agresiv obişnuit.

– Am zis eu asta? A luat o altă îmbucătură. Mda, presupun că da. Presupun că toţi cerem, fiecare în felul nostru, explicaţii, iar cele simple şi clare sunt cel mai uşor de vândut. Şi, la urma urmelor, asta şi sunt, nu-i aşa, Oliver? Un negustor presat de timp. Şi tocmai acum te-ai găsit să-ţi iei o lună concediu. Dar, ascultă, dacă îţi trece cumva prin cap să faci o prostie, nu uita că mai eşti sub contract cel puţin un an.

Mi-am amintit de avertismentul lui Bill Anderson: Johannes se temea că voiam să plec de la firmă şi să-mi încep propria afacere. Nu era limpede pentru el că tot ce îmi doream era o pauză? O maşină de poliţie a trecut în goană spre Piccadilly – IRA şi o nouă alertă cu bombă, am presupus.

– Oliver?

Vocea nazală a sud-africanului m-a readus la realitate.

– Johannes, pe cuvânt, n-am de gând să plec nicăieri.

– Bine, dar avem nevoie să te întorci în Egipt peste două săptămâni. E tot ce-ţi pot oferi. Şi poate că n-ar strica să vezi un psihiatru, dintr-ăia specializaţi în tratatamentul de după pierderi grele – arăţi ca dracu'. Două săptămâni, atât şi nimic mai mult. Şi fără scandaluri după asta sau, ţi-o jur, te dau afară.

– În regulă, am priceput. Ştii, Isabella a lăsat neterminate nişte treburi destul de complicate.

O scuză clasică englezească, dar care a rămas plutind în aer ceva mai mult decât mi-aş fi dorit.

– Nu zău? Mă rog, nu pot decât să sper că nu e vorba despre genul ăla de afaceri încurcate care ar deranja autorităţile egiptene. Ştii bine de cât timp, efort şi diplomaţie, ca să nu mai vorbim de bani, a fost nevoie pentru a stabili relaţiile pe care le avem acum cu guvernul. Dacă le distrugi, o să am grijă să te distrug şi eu *pe tine.*

M-am foit stânjenit pe scaun, întrebându-mă dacă Bill Anderson nu-i povestise cumva că scosesem din ţară un artefact antic. Încercând să păstrez o atitudine neutră, am întrebat cât se poate de nevinovat:

– Ce interes aş avea să fac aşa ceva?

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat rucsacul. Johannes a rămas aşezat. Nu m-am obosit să-i întind mâna.

– Plătesc eu nota, mi-a spus, atacând o altă prăjitură.

– Zbor plăcut, Johannes!

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit zbierând la chelner, cerând să i se aducă un ceai cum se cuvine.

24

Când am cotit pe strada mea, am zărit o maşină de poliţie şi o ambulanţă. Am apăsat pe frână, deloc sigur că ar trebui să înaintez. Soţia lui Raj, Aisha, stătea în poartă discutând cu o poliţistă care îşi nota sârguincios totul în carneţel. L-am văzut pe Raj în ambulanţă, alături de o asistentă care îi bandaja braţul. Am parcat repede.

Aisha, palidă şi plânsă, s-a repezit spre mine în timp ce coboram din maşină.

– Oliver, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nişte tâlhari şi răufăcători ţi-au răscolit proprietatea. Raj al meu a fost un erou!

– Nu sunt erou, a strigat Raj din ambulanţă. N-am făcut decât să mă port ca un bun cetăţean. Vai, Oliver, ce prăpăd au făcut! E groaznic!

– Ce s-a întâmplat?

Înainte să apuce să răspundă, un detectiv s-a apropiat din spatele meu.

– Domnul Warnock?

Uşa de la intrarea în apartament era întredeschisă, blocată de mai multe cărţi şi de o carcasă de aparat de fotografiat proptite între ea şi toc. Imediat ce am aruncat o privire, mi-am dat seama de proporţiile dezastrului. Am şovăit în prag, copleşit de un sentiment de siluire.

– Credem că spargerea s-a dat în jurul orei unu după-amiaza, domnule. E o treabă de profesionist. Nu au lăsat amprente şi s-au străduit să cerceteze locul metodic, deşi într-o manieră destul de brutală.

Detectivul, un bărbat spre patruzeci de ani, se comporta cu o răceală profesională specifică, dar tonul său conciliator m-a iritat instantaneu. Am păşit peste o fotografie distrusă; de sub geamul spart, Isabella ne privea îmbrăcată în rochia de mireasă.

– Îmi pare rău, domnule. A ridicat fotografia de jos. Am înţeles că v-aţi pierdut recent soţia.

– S-a înecat în timpul unei scufundări, acum şase săptămâni, în Egipt.

-Cred că vă e foarte greu. Şi acum mai aveţi şi chestia asta pe cap, şi de-abia ce v-aţi întors în ţară, nu-i aşa?… Când anume, domnule?

– De ceva mai mult de o săptămână, m-am auzit răspunzându-i pe un ton defensiv.

Am intrat în hol. Perdelele fuseseră smulse de la ferestre, câteva perne sfâşiate şi împrăştiate, iar tapiţeria canapelei tăiată, umplutura albă ivindu-se obscen dinăuntru. Cărţile fuseseră azvârlite jos de pe rafturi, un ceas vechi – singurul lucru moştenit de la bunicul meu – zăcea pe o parte, cu spatele din lemn desfăcut din cuie. Invazia intimităţii îmi provoca greaţă. Semăna cu un viol.

– Bănuim că au fost mai mulţi intruşi. Asta pentru că au lucrat, cum v-am spus, foarte metodic. Vecinul dumneavoastră – s-a uitat peste notiţe –, domnul Raj Ahuja, a încercat să-l împiedice pe al doilea bărbat să sară peste gardul din spate. S-a ales cu o lovitură destul de serioasă în braţ. Domnul Ahuja susţine că hoţul agita un pistol mic cu amortizor – zice că l-a recunoscut dintr-un film cu James Bond. Detectivul a zâmbit cu un aer de superioritate. Mă rog, nu contează, dar faptul că pistolul avea amortizor e un lucru interesant, sugerează că intruşii nu au pătruns în apartament doar în scop de jaf. S-a oprit şi m-a privit în ochi. Ciudat este însă, domnule, că, deşi au scotocit peste tot şi se prea poate să fi furat ceva, au lăsat în urmă o mulţime de obiecte de certă valoare, ca, de pildă, telescopul – ce chestie, să ai un telescop acasă! – sau butonii de aur de pe masa de toaletă, ca să nu mai vorbim despre televizor. Din câte se pare, căutau ceva anume. Aveţi vreo idee ce?

Instinctiv, mi-am aşezat mai bine rucsacul cu astrariumul pe umăr. Apoi m-am uitat direct în ochii detectivului; era îmbrăcat în haine cât se poate de banale.

– Habar n-am. Nici măcar n-am un seif în casă.

– Înţeleg. Vecinul dumneavoastră ne-a spus că lucraţi în industria petrolieră. Credeţi că hoţii căutau secrete de firmă, informaţii confidenţiale sau ceva de genul acesta?

– Toate documentele de acest tip – rapoarte de prospecţiuni, hărţi şi aşa mai departe – sunt păstrate în birourile companiei. Tot ce se găseşte aici are doar valoare sentimentală.

– Domnule, nu intenţionez câtuşi de puţin să vă îngrijorez, dar credeţi că cineva are vreun interes să vă facă rău? m-a întrebat detectivul pe un ton scăzut, temându-se parcă să nu pară nepoliticos.

Cine *nu* îmi dorea răul – la asta mi-ar fi fost mai uşor să răspund. Mi-am stăpânit impulsul de a atinge rucsacul pentru a mă asigura că astrariumul mai era încă acolo, la loc ferit.

– Nu ştiu pe nimeni care să vrea să-mi facă rău, am replicat ferm, susţinându-i privirea.

– Atunci nu ştiu ce să mai cred, pare un adevărat mister, a spus detectivul studiindu-mi în continuare faţa.

– Într-adevăr.

Şi-a întors privirea spre fotografie.

– Soţia dumneavoastră a fost o femeie atrăgătoare. Probabil că vă lipseşte foarte mult.

Echipa de poliţişti a plecat peste o oră. M-am aşezat în mijlocul camerei de zi, pe o ladă de lemn întoarsă cu fundul în sus, holbându-mă la pereţii zgâriaţi, afişele smulse, perdelele şi pernele sfâşiate, încercând să-mi imaginez furia intruşilor atunci când îşi dăduseră seama că astrariumul nu era în apartament. Cât de turbaţi fuseseră, dacă se apucaseră să distrugă totul, la nimereală, făcând zgomot şi riscând să fie prinşi! Într-un fel, această violare a intimităţii mi se părea potrivită, ca şi cum mi-ar fi distrus cu totul o parte din viaţă, trimiţând-o, la modul cel mai

categoric, în trecut.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Mi-am croit drum spre intrare, îndepărtând cu piciorul o carte ruptă şi o pernă. Gemenii mă priveau din prag.

– Avem nişte informaţii pentru tine, a declarat Stanley în şoaptă în timp ce Alfred scruta palierul în spatele său, probabil în căutare de spioni.

– Informaţii private, a adăugat Alfred, apoi s-a strecurat pe sub braţul meu în apartament.

S-au aşezat pe marginea canapelei rupte, legănându-şi picioarele. Alfred cerceta cu ochii mari mobilierul stricat, proptit acum de pereţi.

– Mami zice că Isabella a fost luată de îngeri, a spus el pe un ton grav.

– Sub apă, a adăugat fratele său, fără să-şi poată ascunde suspiciunea din voce. Numa' că nu există îngeri sub apă.

– Sirene, atunci, a spus Alfred încrezător.

Stanley a pufnit.

– Alfred ăsta e-n stare să-nghită orice baliverne. Las' că ştiu io mai bine.

– Am iubit-o pe Isabella, era şi ea un înger.

– Ia mai taci din gură, Alfred! Stanley s-a răsucit spre mine, cu spatele încovoiat. Informaţia asta o să te coste, să ştii, a anunţat.

– Despre ce e vorba? M-am întrebat de ce îi luam pe cei doi puşti de opt ani în serios.

Stanley a făcut ochii mari cât cepele şi şi-a coborât vocea până la un croncănit.

– I-am văzut, nu-i aşa, Alf?

– Păi sigur, da' n-avem de gând să-ţi zicem nimic până nu ne plăteşti preţu'.

Şi-a subliniat spusele lovind cu picioarele, triumfător, marginea canapelei.

– Care e preţul? am întrebat.

– Vrem ceva al ei, a spus Alfred arătând cu degetul spre fotografia de nuntă. Ca amintire.

– S-a făcut, am spus. Acum, povestiţi-mi ce aţi văzut.

– Au fost doi, a zis Stanley. Doi tipi uriaşi, cu nişte capete urâte şi mari. I-am văzut când au sărit zidu' şi au trecut prin dreptu' ferestrei noastre, nu-i aşa, Alf?

– Şi am văzut maşina care îi aştepta afară, a adăugat Alfred neastâmpărat, dându-i un ghiont fratelui său.

– Şi tipu' ăla de conducea era cel mai urât dintre toţi.

– Da, avea nişte şuviţe lăieţe care îi atârnau de o parte şi de alta a capului – ca nişte omizi.

– Nişte omizi roşii, urâte ca naiba şi cu fundu'n sus, a conchis Stanely binevoitor.

Gemenii au plecat. Alfred ţinea strâns la piept fotografia Isabellei. Rămas din nou singur, m-am aşezat pe jos, sprijinit de zid. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că numai printr-un miracol scăpasem până atunci de spargerea apartamentului de către Hugh Wollington şi complicii lui. Am încercat să mă conving că totul nu era decât o coincidenţă, dar n-am reuşit să-mi scot din cap ideea că eram încolţit încet şi sistematic, ca şi cum urmăritorii ar fi fost mereu cu un pas înaintea mea. De ce voia Wollington astrariumul? Ca să câştige faimă? Dacă revendica descoperirea, urma să devină celebru peste noapte. Un motiv foarte plauzibil, însă mai îngrijorător mi se părea Majeed, despre care îmi vorbiseră atât Wollington, cât şi Silvio. Exista vreo legătură între prinţ şi individul cu faţă sinistră pe care îl zărisem în compania lui Omar? De acum, mă simţeam cu adevărat stăpânit de paranoia, îngrozit că eram prins la mijloc între două bande rivale.

Am privit în jur. Apartamentul se transformase într-un morman de gunoaie. N-aveam cum să-mi petrec noaptea acolo. Mi-am scos rucsacul din spate şi am extras din el astrariumul – bine măcar că reuşisem să-l ţin în siguranţă. L-am pus alături, pe podea, şi am început să-mi adun câteva haine, pe care le-am îndesat în rucsac.

În timp ce îmi căutam lucrurile, am auzit o pocnitură surdă. M-am răsucit ca să văd ce se întâmplase. O brichetă metalică căzută pe podea se lipise de astrarium. Am smuls-o şi am împins-o ceva mai departe de mecanism, privind-o cum alunecă înapoi şi aderă din nou la dispozitiv. Astrariumul se magnetizase.

Cum se întâmplase asta? Să fi fost din cauză că cineva, în speţă eu, răsucise cheia după mii de ani? Am încercat să găsesc răspunsul aplicând logica ştiinţifică. Aliajele ciudate din care fusese confecţionat astrariumul. Exista oare vreo modalitate de a analiza componentele fără a distruge dispozitivul? Am întors această problemă pe toate părţile, stor-cându-mi creierii în căutarea unei idei salvatoare. Informaţiile confuze păreau să se reţecte în dezordinea îngrozitoare care domnea în apartament; eram şocat, dezorientat, copleşit. Nu mai ştiam ce să cred. Să fi fost revenirea la viaţă a lui Gareth o simplă coincidenţă? Iar moartea Isabellei inutilă?

Holbându-mă la dispozitiv, mi-am pierdut din-tr-odată cumpătul. Spaima şi oboseala m-au ajuns din urmă.

– Blestemat să fii! Dacă ai vreo putere, dovedeşte-o! Să văd de ce eşti în stare, grămadă nenorocită de tinichea veche ce eşti!

Tremurând de frustrare, am potrivit acele la data naşterii mele, am înşfăcat cheia şi am introdus-o în mecanism. Magneţii au început să se învârtă şi rotiţele să se mişte, cu dinţii lor de bronz atingându-se cu un ticăit venit de dincolo de secole. O parte din mine urmărea terifiat mişcarea, aşteptând cu groază ca acul morţii să apară; cealaltă parte sfida maşinăria.

Acul morţii a rămas ascuns în angrenaj.

– Exact cum mi-am închipuit: o jucărie cu cheiţă, care nu-i bună de nimic!

De parcă mi-ar fi răspuns, din mecanism s-a auzit un ticăit scurt. M-am stăpânit cu greu să nu iau astrariumul şi să-l azvârl. Am început să scotocesc după telefon; într-un final, am dat de el sub canapea, lângă o grămăjoară de piese de şah. Spre surpriza mea, aparatul funcţiona.

– Alo? Vreau să rezerv o cameră pentru noaptea aceasta.

Se înserase; cerul era de un albastru catifelat, şi din asfalt se ridica în valuri căldura acumulată peste zi. Orele de vârf trecuseră şi traficul se domolise, dar oraşul era plin de oameni ieşiţi să se bucure de seara plăcută de vară. Mi s-a părut că-l văd pe Hugh Wollington amestecat într-un grup de turişti. Am cotit, cu mâinile încleştate pe volan; exact când dă-deam colţul, bărbatul s-a întors cu faţa spre mine. Nu era Wollington. Cuprins

de panică, am privit în oglinda retrovizoare – în spatele meu nu se zărea nici o maşină. Cu toate acestea, am accelerat.

În timp ce treceam în viteză pe lângă Green Park, ceva a lovit parbrizul. Am răsucit volanul, am tras maşina pe marginea străzii şi m-am oprit. Tremurând din toate încheieturile, am rămas aşezat în maşină, cu mâinile în continuare pe volan. Parbrizul se spărsese şi cerul se profila acum prin geam în mii de fragmente – asemenea pieselor unui joc de puzzle – pe care se scurgeau leneş picături de sânge.

Mi-am înfăşurat mâna într-o batistă şi am lovit în geamul spart, făcând o gaură pentru a putea vedea. Ciripitul păsărilor de noapte a pătruns brusc în maşină. Am coborât, încercând să aţu ce se întâmplase. La câţiva metri mai încolo am găsit un uliu păsărar cu aripile întinse şi cu capul răsucit, gata să se desprindă din gâtul frânt.

Am îngenuncheat, şocat, şi am început să caut cu privirea brăţara de picior. Un uliu păsărar n-avea cum să ajungă să planeze deasupra Londrei decât dacă un îmblânzitor de şoimi mai excentric făcea exerciţii undeva, în vreun parc din apropiere. În copilărie, mi se întâmplase să dau peste leşuri de astfel de păsări în mlaştinile din Cumbria. Uliul nu avea bră-ţară ; ghearele sale negre zăceau inerte în palma mea.

În jurul meu cerul s-a mişcat imperceptibil, ca o prismă din sticlă care tocmai fusese răsturnată, şi m-am întrebat dacă nu cumva visam.

25

Tânjisem după acea ambianţă etanşă, ca de vacuum, fără nici un sunet, pe care o găseşti în hotelurile bune: luxul unui refugiu anonim, perfect sigilat, necorupt de asocieri din trecut şi de amintiri, confortul de a nu fi decât unul din şirul nesfârşit de oameni care se odihnise între cei patru pereţi în siguranţa deplină a unei tranziţii promiscue. Este acea matcă pe care oameni ca mine o caută întotdeauna, un loc în care să ştii că poţi să revii mereu în decursul călătoriilor. Descoperisem acest hotel mic şi discret ascuns pe o stradă lăturalnică, în spatele bulevardului Mayfair. Mă cazasem sub un nume fals, deşi, din câte văzusem, hotelul nu era aglomerat şi majoritatea oaspeţilor nu erau englezi.

M-am plimbat de colo-colo prin cameră cu paşi înceţi, delimitându-mi teritoriul – pe lângă biroul şi scaunul Ludovic al XVI-lea, perdelele cu auriu şi albastru şi patul cu baldachin –, apoi m-am îndreptat direct spre baie şi am dat drumul apei în cadă.

Plăcile albe de marmură cerată mi-au amintit de morga din Alexandria şi de faptul că-l văzusem pe Barry Douglas zăcând fără viaţă, întins pe lespede. Australianului i-ar fi plăcut la nebunie faptul, atât de ironic, că fixasem cadranele astrariumului la data naşterii mele. Parcă îl auzeam cum încearcă să mă facă să recunosc că cinismul şi credinţa mea adânc înrădăcinate în raţionalismul ştiinţific începeau, în sfârşit, să se clatine. Acul datei morţii încă nu apăruse, deci aveam tot timpul din lume să-mi regret impulsul nesăbuit.

– O să vedem noi dacă nenorocitul ăsta de astra-rium are vreo putere asupra vieţii mele, am spus cu voce tare, răspunzând fantomei lui Barry, care rânjea de dincolo de moarte.

După ce am făcut baie, am sunat şi am rezervat un bilet de avion spre Egipt. În vreme ce stăteam acolo, în acea tăcere ermetică, mi-am dat seama că nu trecuseră decât câteva ore de când Gareth ieşise din comă. Dimineaţa mi se părea foarte îndepărtată, de parcă de atunci trecuseră luni de zile, şi nu ore.

Înfăşurat într-un halat, m-am aşezat la micul birou care servea şi ca masă de toaletă. Draperiile erau date deoparte; maşinile îşi croiau drum prin Mayfair. Noaptea era plină de viaţă. Luna subţire se întipărise pe cerul întunecat, delicată ca o piesă de porţelan, neschimbătoare, eternă. Am privit pe fereastră gândindu-mă la Isabella, la Gareth, la oamenii pe care îi iubisem la viaţa mea, încercând să pun cap la cap o strategie prin care să redobândesc controlul asupra evenimentelor.

Nu numai nepăsarea, ci şi vulnerabilitatea lui Gareth mă îngrijorau la culme. Din cauza tinereţii, nutrea sentimentul iluzoriu că viaţa se întindea în faţa lui la infinit şi că nu avea să fie niciodată nevoit să-şi asume responsabilitatea propriilor decizii. Cunoşteam bine senzaţia: aşa îmi trăisem primii douăzeci de ani din viaţă, vulnerabil în spontaneitatea mea, culpabil în impulsuri. Da, Gareth supra-vieţuise, dar ce avea să facă de acum înainte?

Şi cum rămânea cu Isabella, care trăise mult mai intens decât mine, deşi trecusem şi eu prin nenumărate aventuri? Pasiunea şi pofta ei de viaţă creaseră uneori o prăpastie între noi doi. Să fi fost acea tendinţă înnăscută a mea de a mă retrage pentru a observa lucrurile de la distanţă – în loc să trăiesc în prezent – cauza despărţirii noastre finale? Nu ştiam. Poate că obsesia mea pentru astrarium nu era, la urma urmei, decât un mod de a încerca să îndrept lucrurile, o tentativă inconştientă de a o aduce pe Isabella înapoi. Oare credeam că, rezolvând enigma astrariumului, aveam să pun capăt certurilor noastre exasperante, rămase nefinalizate? Să termin cu Isabella, o dată pentru totdeauna?

Am tras draperiile peste luna de afară, peste oraşul care palpita acum strălucitor.

După câteva ore, zăceam întins în pat şi priveam în tavan, fără să pot adormi. M-am uitat la ceasul de pe noptieră – era deja şase dimineaţa, ora şapte în Egipt, şi ştiam că Moustafa trebuia să fi fost deja pe câmpul petrolifer de mai bine de o oră. M-am hotărât să-mi abat gândurile de la problemele legate de astrarium şi să aflu ce se mai întâmpla cu puţul. L-am sunat pe telefonul de teren. Legătura nu era grozavă, dar puteam auzi în fundal huruitul forezei. Zgomotul m-a proiectat direct în mijlocul câmpului petrolifer, într-o realitate de care, mi-am dat seama, chiar îmi era dor – activitatea febrilă, mirosurile înţepătoare, strigătele şi sunetele, lumea fizică pe care o cunoşteam atât de bine.

– Salut, Moustafa. Oliver la telefon. Cum merge treaba?

– Oliver! Fantastic. Tot încerc de câteva zile să dau de tine. Du Voor mi-a spus că ai de gând să te dai la fund pentru o vreme…

– Ei, e o chestie mai complicată. Cum merge forajul?

– Stai, aşteaptă puţin să ajung într-un loc mai ferit.

Strigătele zilierilor s-au estompat pe măsură ce Moustafa se îndepărta de puţ. După câteva clipe, a revenit la telefon.

– Oliver, am nişte veşti grozave pentru tine. Am dat de gresie cu urme de ţiţei şi nici măcar n-am ajuns la adâncimea stabilită. Dar mai e ceva – se pare că, în urma seismului, au avut loc mişcări tectonice puternice, aşa încât datele de care dispunem nu mai sunt de actualitate. Trebuie să te întorci cât mai repede în Sinai. Şi va fi probabil nevoie să reluăm analizele seismice. Vorbele îi ieşeau repede din gură, bâlbâite din cauza entuziasmului.

– Moustafa, ia-o mai uşor! Astea ar putea fi veşti proaste, nu bune.

– Nu, n-aş zice. Avem o zonă de exploatare de cel puţin şaizeci de metri şi cred că noua formaţiune stâncoasă se extinde mult spre est, intrând în interiorul noului zăcământ. De sus, din elicopter, am avut impresia că…

– Stai aşa, formaţiunile de pământ nu apar peste noapte.

Am căscat, trosnindu-mi fălcile. Imediat am simţit pulsându-mi o durere deasupra unui ochi.

– Da, sigur, dar acum câteva săptămâni a fost un cutremur.

M-am ridicat în şezut.

– Pe 14 mai?

– Exact, dar de unde ştii?

– Fartime mi-a spus. A fost cutremurul care a omorât-o pe soţia mea. N-am ştiut însă că linia de falie a ajuns până acolo. Ce s-a întâmplat cu puţul şi cu câmpul petrolifer delimitat iniţial?

– Nici o scurgere. Se pare că n-au fost afectate. Dar noua rocă-rezervor e foarte promiţătoare; a apărut o nouă deschidere, ca şi cum ar fi intervenit o modificare în structura de adâncime. Schimbarea e vizibilă şi din elicopter – se văd urme de forfecare. Probabil din cauza liniei de falie subţiri care s-a întins dinspre Alexandria.

Moustafa era un om foarte prudent de felul său. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind atât de entuziast.

– OK, o să încerc să ajung mai devreme. Fac tot posibilul să fiu în Port Said în câteva zile.

– Mulţumesc, Oliver. Sunt sigur că n-o să-ţi pară rău. *Inshallah.*

Am pus receptorul în furcă, observând conturul astrariumului ce strălucea în lumina electrică a ceasului deşteptător.

Valiza era aşezată pe jos, într-un colţ al camerei; înghesuisem în ea câteva perechi de blugi, un costum şi o jachetă veche de dril. Aveam să cumpăr toate celelalte lucruri trebuincioase din Cairo. La un sfert de oră după convorbire, aveam un loc rezervat la cursa de noapte spre Egipt.

Mereu pe fugă. Dar spre ce alergam acum?

Vocea lui Gareth, acompaniată de bătăile puternice ale tobei, era la concurenţă cu comentariul monoton al unui meci transmis la televizorul agăţat deasupra patului. Cântecul s-a terminat pe o notă prelungă care a traversat camera de spital ca o rază de lumină. Fratele meu, îmbujorat şi cu un aer mult mai sănătos, a închis magnetofonul.

– Un impresar ne-a văzut la The Vue şi ne-a chemat să facem nişte înregistrări de probă la Stiff Records. Ştii, asta ar putea fi ceva.

S-a prăbuşit înapoi pe pernă.

– Hei, e grozav, Gareth! Tu şi cei din formaţie meritaţi o şansă.

– Mă externează mâine – acum tocmai termină ultimele teste la plămâni şi la ficat. Totul pare în regulă, având în vedere că acum două zile eram un om mort.

– Nu tocmai. Ai fost în comă.

– Am cântat rock în paradis. Mersi pentru felul cum ai aranjat totul, ştii tu, cu salonul privat. Pe bune, m-am simţit ca un grangur.

– Măcar atâta lucru am putut să fac şi eu.

La televizor, stadionul a izbucnit în urale la golul înscris de Carlisle United. Ne-am întors amândoi cu feţele spre ecran. Cunoşteam stadionul încă din copilărie: balustradele de lemn, vechiul panou de afişaj de lângă teren, oamenii duri din nord ridi-cându-se în picioare şi strigând fericiţi.

– Tata o să fie încântat, am mormăit.

– Încântat? O să agaţe drapelul naţional la fereastră.

Eram din nou pe aceeaşi lungime de undă, cea a plăcerii liniştite, nedefinite, a sentimentului de apartenenţă la aceeaşi familie. Apoi Gareth a rupt tăcerea.

– Mulţumesc că nu i-ai spus…

Cu capul întors în continuare spre televizor, am întins braţul şi l-am luat de mână. Am stat aşa, mână în mână, uitându-ne la meciul de la televizor.

– Ştii, n-am încercat să mă sinucid, a spus Gareth, redevenind bărbat şi retrăgându-şi mâna.

– Da, ştiu.

– N-o să se mai întâmple, îţi promit.

– Ştiu şi asta. L-am privit fix în ochi. Dar acum ai şansa de a renunţa total la droguri, m-am aventurat.

Spre disperarea mea, s-a închis imediat în sine.

– Fir-ar al dracului, Oliver, am făcut o greşeală, asta-i tot. Nu-s dependent şi n-am probleme. O să vezi ce succes o să am.

– Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

A tăcut.

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat valijoara, cu astrariumul împachetat cu grijă înăuntru.

Gareth şi-a ridicat privirea.

– De data asta nu mai lipsi aşa mult, bine?

– Aşa o să fac. Şi nu uita, dacă suni la birou, o să-ţi spună cei de acolo cum să dai de mine.

M-am aplecat, hotărât să-l îmbrăţişez şi să trec peste orice urmă de stânjeneală. Şi, în timp ce făceam asta, am văzut pe noptieră un carnet de desen deschis la o schiţă în creion. Era un portret de femeie cu trăsături care mi s-au părut familiare. L-am ridicat şi l-am privit de aproape: Banafrit. Am recu-noscut-o din fotografiile din teza Ameliei Lynhurst şi dintr-o amintire mai tulburătoare: umbra aruncată de astrarium în seara aceea, în Egipt. Ochii ei adânciţi în orbite, sprâncenele dese şi buzele pline erau inconfundabile.

– Cine e? am întrebat.

– Nu ştiu. Aveam imaginea în minte când am ieşit din comă şi Zoë a insistat s-o desenez. E ca şi cum m-ar fi vizitat. Pentru un chip ca ăsta, un bărbat ar fi în stare să facă moarte de om. S-a uitat gânditor la desen. Apoi a schimbat subiectul atât de repede încât m-a năucit. Am avut dreptate în legătură cu astrariumul, nu-i aşa, Oliver?

Am închis uşa şi m-am aşezat din nou lângă el.

– Ascultă, Gareth, dacă încearcă cineva să te tragă de limbă, să spui că nu ştii nimic, şi mai ales să nu suţi o vorbă despre faptul că ai ajutat-o pe Isabella. Ai înţeles?

– Ai dat cumva de necazuri?

– Cineva a dat o spargere la apartament şi a făcut totul praf.

– Isabella l-a găsit în cele din urmă, nu-i aşa?

Am încuviinţat dând uşor din cap.

– Hristoase, îţi dai seama ce chestie colosală?

– Gareth, te rog, e o treabă cât se poate de serioasă. Sunt oameni foarte periculoşi care încearcă să pună mâna pe el. Vreau să uiţi că am discutat pe tema asta.

– Gata, am şi uitat. Dar spune-mi, ce naiba ai de gând să faci în Egipt? De ce te întorci acolo? Nu e riscul prea mare?

– Am treburi de rezolvat, chestii legate de muncă. În plus, i-am făcut Isabellei o promisiune.

M-am îndreptat spre uşă.

– Încă ceva, a spus Gareth.

M-am răsucit pe călcâie.

– Să nu faci cumva vreo prostie, de genul să te laşi ucis. Promiţi?

– Promit.

Cursa British Airways mai avea o oră până la aterizare, dar Mediterana se vedea deja dedesubt, acum, când umbra avionului se ondula pe valurile albastre. Am mai aruncat o privire exemplarului din *New York Times.* Ştiri despre bandele anarhiste germane Baader-Meinhof, despre lovitura de stat din Chile de anul trecut şi despre teroarea pe care noul regim o instaurează, făcând să dispară mii de tineri – toate astea umpleau paginile cu un vârtej de fatalităţi de-a dreptul deprimant.

Mulţimea de evenimente din anul acela îmi lăsase impresia că asistam la o eră pe cale să apună. Poate pentru că optimismul generaţiei mele era deja istorie, înlocuit fiind de scepticism şi de conştientizarea tot mai acută a vidului moral în care se zbă-tea acum lumea. Oameni mai tineri decât mine-născuţi odată cu Isabella – erau furioşi şi nemulţumiţi, şi pe drept cuvânt. Care era locul meu în toate acestea?

Zburând pe deasupra deltei Nilului şi privind pe hublou în jos, spre Cairo, mi-am dat seama că şi eu începusem să mă schimb. Nu voiam să zăbovesc prea mult asupra motivelor pentru care fixasem acele astrariumului la data naşterii mele; nu o făcusem numai pentru că newtonianul din mine voia să sfideze mecanismul, ci şi din cauza unei dorinţe perverse de a descoperi dacă Isabella ar fi putut să se salveze. Cel puţin, acum, că mă întorceam în Egipt, aveam şansa de a rezolva enigma astrariumului şi de a-i asigura Isabellei odihna. Oricât de de superstiţioasă ar fi fost pentru un necredincios ca mine, ideea că ea ar fi putut rămâne captivă în purgatoriu era insuportabilă.

Mi-am ridicat ochii spre compartimentul pentru bagaje de mână. Astrariumul era depozitat acolo, în siguranţă. La îmbarcare, declarasem că transportam un aparat pentru prospecţiuni geologice. Suspicios la început, ofiţerul îmi făcuse semn să trec când îi arătasem biletul de clasa întâia. Am aruncat o privire în jur. Cu trei rânduri în faţă am zărit un arab înalt, cu o înfăţişare distinsă, întors spre mine. A sesizat că l-am observat şi s-a răsucit la loc. Îl văzusem prima oară la Heathrow, înainte de decolare. Fusesem oare urmărit până la Londra şi înapoi în Alexandria? Cât de departe se întindeau tentaculele prinţului Majeed sau ale lui Hugh Wollington? Am continuat să privesc în gol în timp ce prin minte îmi treceau cele mai cumplite scenarii. Avionul a început să coboare şi deodată am fost zgâlţâit. S-a prăbuşit în gol fără nici un avertisment, apoi şi-a stabilizat poziţia. Surprinsă pe culoar, stewardesa s-a clătinat, apoi s-a sprijinit de speteaza scaunului meu. M-am uitat pe geam: Cairo era perfect vizibil dedesubt, un amalgam de clădiri înalte şi gresie. Nu se vedea nici un nor pe cer.

– O turbulenţă pe cer senin? a întrebat-o pe stewardesă un pasager de lângă mine. Eu zbor frecvent, dar de obicei cu aparate Cessna.

Stewardesa s-a uitat în jur, asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea, apoi s-a aplecat spre el. Mi-am ciulit urechile ca să aud.

– Vă spun asta confidenţial, domnule: se pare că e ceva în neregulă cu instrumentele de navigaţie, mai precis, cu pilotul automat. A început încă de la decolare şi nu s-a reuşit remedierea pe parcurs. Aşa că vom ateriza după stilul vechi, nu pe pilot automat, cum se procedează acum. Nu vă faceţi însă griji, căpitanul are o mare experienţă – a fost pilot militar, e cel mai bun.

M-am uitat din nou în sus spre compartiment, imaginându-mi magneţii învârtindu-se. Oare ei erau de vină pentru defecţiunea sistemului de navigaţie?

Avionul s-a clătinat din nou şi semnalul pentru prinderea centurilor s-a aprins. M-am aplecat ca să privesc pe geam cele trei piramide de la Giza. Aşa cum stăteau, în comuniunea lor tăcută, reprezentau o mărturie monumentală a încercărilor omenirii de a depăşi hotarele morţii. Zece minute mai târziu, aparatul s-a apropiat lin de sol şi, cu o ultimă smucitură, roţile au atins pista de aterizare.

26

Odată ieşit pe poarta de debarcare, l-am urmărit pe arabul cel înalt dispărând fără să arunce nici o privire în spate, apoi m-am îndreptat spre seifurile rezervate de British Airways călătorilor de la clasa întâi. Mă gândisem mult timp unde să las astra-riumul în perioada cât aveam să fiu în deşert. După spargerea apartamentului de la Londra nu mai eram deloc sigur că soluţia cea mai bună era să-l car după mine şi nu voiam să risc să fie furat cât timp aveam să lucrez pe câmpul petrolifer. Salonul de clasa întâi era permanent supravegheat de poliţie şi ştiam în mod cert că era unul dintre foarte puţinele locuri din Egipt unde nu se putea pătrunde prin mită. M-am asigurat că încăperea era goală, apoi am pus astrariumul într-un seif, l-am încuiat şi am ascuns cheia în pantof, în faţă, între talpă şi branţuri, în acelaşi loc unde îmi ţineam banii când călătoream în Africa.

A doua zi dimineaţa, după un mic dejun matinal, am închiriat o Honda veche şi am pornit spre Port Said. La fiecare câţiva kilometri era amplasat un panou: „Interzisă părăsirea şoselei de către cetăţenii străini". Am traversat un pod şi i-am făcut cu mâna santinelei aşezate pe o ladă din lemn întoarsă cu fundul în sus, care ţinea neglijent puşca în poală. Din cauza riscului declanşării unui conflict militar în zonă, toate podurile erau păzite şi fotografierea lor fusese interzisă.

Era greu de imaginat că această ţară cunoscuse cândva şi perioade de pace. Ştiam că la graniţa opusă, spre vest, izbucniseră schimburi de focuri între trupele egiptene şi libiene şi luptele aeriene şi terestre între cele două state începuseră deja. Sadat era din nou în război.

Între timp, imediat ce am trecut de pod, am început să zăresc urme ale precedentelor conflicte israeliano-egiptene: amplasamente de artilerie incendiate; tancuri militare abandonate, unele dintre ele răsturnate; un elicopter prăbuşit şi pe jumătate îngropat în nisip, cu steaua albastră a lui David încă vizibilă pe o aripă. Mărturiile tragice ale unei ostilităţi stră-vechi zăceau împrăştiate ca nişte jucării care aparţinuseră cândva unui copil uriaş. Am continuat să înaintez prin deşert rulând pe drumul de pământ îngust, ocolind gropile şi caprele care traversau când şi când drumul. Motorul huruia îngrozitor, de parcă mă aţam pe o motoretă ieftină şi proastă, şi m-am trezit că mă rog să nu mă lase baltă, înspăimântat de posibilitatea apariţiei unor fantome şi având impresia că întrevăd la orizont silueta vagă a unui soldat care face timid autostopul spre o lume dispărută.

Am deschis radioul şi vocea profundă a lui Elvis s-a revărsat imediat în maşină: *In the ghetto* răsuna ca de la mare distanţă, difuzat probabil de la o bază militară americană din Irak. Mi-am continuat drumul, cu cerul deşertului desfăşurându-se deasupra mea. Legănat de mersul maşinii, întâmplările recente din Londra s-au evaporat în orizontul sticlos ce se ondula constant în faţa ochilor mei. În timp ce înaintam lăsând în urmă un vârtej de praf stârnit de roţile Hondei, am devenit tot mai conştient de mine însumi, omul liniştit de la volan – liber, descătuşat de trecut. Şi, în ciuda tuturor inconvenientelor şi excentricităţilor sale, mi-am amintit de ce iubeam atât de mult această ţară.

Aparatul Cessna cu patru locuri s-a răsucit spre stânga, cu aripa ridicându-se spre soare, în timp ce cotea şi se întorcea din zona pe care tocmai o survolasem. Am urmărit linia orizontului trecând de la orizontală la diagonală şi o senzaţie incitantă de omnipotenţă m-a cuprins, aşa cum se întâmpla ori de câte ori făceam prospecţiuni geologice. Era acel sentiment înălţător de a vedea că toate formele de relief se desfăşoară la picioarele tale – acea impresie extraordinară că te aţi mai presus de umanitate, mai presus de milioane de ani de istorie a planetei, ca şi cum topografia munţilor şi a cursurilor de apă îţi dădea acces la trecutul îndepărtat, permiţându-ţi totodată să întrevezi viitorul. Priveam de sus şi înţelegeam cum se extinsese sau contractase pământul, cum smulseseră oceanele bucăţi din sol, cum se deplasaseră continentele, cum îşi revărsaseră vulcanii furia pe pantele ameţitoare. Mai important decât orice însă, puteam vedea unde zăceau ascunse, în cutele de roci şistoase, printre filoanele de cuarţ, comorile pământului.

După ce-l sunasem pe Moustafa din Londra, telefonasem şi la Alexandrian Oil Company şi apoi la Ministerul Petrolului. Ca parte a noii politici economice a lui Sadat, zăcământul alăturat terenului nostru petrolifer, acolo unde, din câte se părea, se întindea noua zonă de exploatare, urma să fie concesionat unor companii petroliere străine favorabile regimului. Căzusem însă de acord cu reprezentantul ministerului să ne folosim echipamentul din dotare şi personalul pentru a arunca o privire asupra zăcământului – indiferent de ceea ce aveam să descoperim, rezultatele nu puteau decât să impulsioneze viitoarele negocieri. Hotărâsem să nu-i dezvălui pentru moment nimic lui Johannes. La urma urmei, erau numai supoziţii neconfirmate.

Mă întâlnisem cu Moustafa la micul aeroport din Port Said, în salonul de plecări – un măreţ alcov mobilat cu o canapea veche din vinil şi o fotografie prăfuită a lui Nasser în uniformă militară atârnată deasupra unui ghişeu părăsit pe care trona, abandonat, un ventilator care se învârtea în neştire. Analizaserăm împreună imaginea Landsat aflată în baza de date a Alexandrian Oil Company. Fusese luată de un satelit al NASA în 1972 şi acoperea cea mai mare parte a zonei situate la est de Canalul Suez. Secţiunea care ne interesa nu părea să aibă cine ştie ce potenţial din punct de vedere geologic – pe imagine era înfăţişată ca o porţiune plană de teren, de culoare deschisă, nu cu mult mai înaltă decât nivelul mării. Aşadar, creasta pe care o căutam acum din avion era, într-adevăr, nouă şi se formase probabil în urma cutremurului. Încă nu dispuneam de date pentru a înţelege; trebuia explorată la faţa locului.

– Uite-o!

Moustafa, cu două hărţi de supraveghere întinse pe genunchi, a arătat cu degetul pe geam.

Am privit în jos. Turlele sondelor de pe câmpul petrolifer de la Abu Rudeis păreau piese ale unui joc de lego, încercuite de porţiuni de nisip decolorat, ca nişte pete de cerneală. Dar partea de peisaj spre care arăta Moustafa era ca o cicatrice albă care se întindea cale de circa douăzeci de kilometri, chiar sub noi. L-am bătut pe pilot pe umăr. Linia orizontului s-a înclinat din nou în timp ce aparatul vira pentru a se apropia mai mult de sol.

– Pe hartă e aici, a spus Moustafa.

Am observat cu surprindere că indicaţiile cartografice erau scrise în ebraică şi mi-am ridicat ochii întrebător spre el. A rânjit.

– De la israelieni. Am cumpărat-o de pe piaţa neagră. A fost făcută în 1973. Foarte probabil, o hartă militară; alta mai bună nu o să găseşti.

Aria ce cuprindea creasta era marcată pe harta de supraveghere ca fiind la fel de plană ca pe imaginea din satelit. Nu apărea nici urmă de denivelare, de margine a vreunei depresiuni sau de platforme îngropate de carbonaţi, acele semne geologice ale unui posibil zăcământ de petrol sau de gaze. Am privit din nou pe geam. Avionul coborâse şi creasta era acum perfect vizibilă – o latură cu pantă do-moală, iar cealaltă cu o înclinaţie de circa trei metri sub care se putea ghici structura subsolului.

– Arată de parcă Dumnezeu a păşit aici şi şi-a lăsat amprenta piciorului ca o cută pe un covor, a remarcat Moustafa.

– Da, frumos spus, dar nu cu cine ştie ce acurateţe ştiinţifică, am răspuns privind încruntat peisajul de dedesubt.

Moustafa a izbucnit în râs.

Am verificat încă o dată harta. Zburam deja a doua oară deasupra formaţiunii geologice şi cota-ţiile erau corecte, eram convins de asta. Pe hârtia tipărită zona era plată ca o clătită, în timp ce în realitate ridicătura de pământ o contrazicea.

– Au mai fost mişcări tectonice pe aici de curând? am întrebat intrigat. Moustafa mi-a vârât sub ochi a doua hartă, de data aceasta una rusească.

– Harta datează de la sfârşitul anilor ’50, dar se vede foarte bine că nu sunt diferenţe faţă de cea din ’73. În valea asta nu apare nimic altceva în afară de capre şi de pietriş. Din câte văd eu, zona de exploatare de lângă câmpul nostru petrolifer – a arătat Abu Rudeis cu degetul pe hartă – se întinde tocmai până aici. M-a strâns de mână, agitat la culme. Oliver, dacă se dovedeşte că e aşa, e o descoperire formidabilă!

Instinctul mi se deşteptase imediat ce văzusem creasta – pentru mine peisajul părea o carte de colorat care îmi arăta exact unde să forez. Uşoara decolorare a rocilor de pe panta îndepărtată îmi fă-cuse inima să tresară. Nu-mi arătasem însă entuziasmul. Aveam încredere în Moustafa, dar, înainte de a mă pronunţa, trebuia să ştiu exact cu ce aveam de-a face şi mai ales cu cine mai discutase Moustafa despre asta. Şi, bineînţeles, aveam nevoie de date ştiinţifice. Dar, mai presus de orice, trebuia să cercetez creasta de aproape.

– Hai să coborâm, am spus.

Avionul a aterizat pe o suprafaţă plană acoperită de tufişuri, chiar în faţa pantei care urca spre creastă. Era un teren gol şi arid, cu câţiva arbuşti pricăjiţi grupaţi în jurul câte unui bolovan. Moustafa şi pilotul au descărcat gravimetrul, instrumentul care măsoară schimbările din câmpul gravitaţional, indicând modificările din scoarţa terestră, posibilitatea existenţei rocii-mamă şi mai ales a rocii-rezer-vor. Un alt aparat, poreclit Mirositorul, detecta orice urmă de hidrocarburi. Dacă aceste teste confirmau supoziţia că ne aţam pe un câmp petrolifer, atunci aveam să recurgem la analize seismologice, adică să folosim explozibili prin care să creăm unde de şoc care să reţecte structura subterană şi să ne ajute să obţinem imagini bidimensionale, şi chiar tridimensionale, ale straturilor interne ale pământului.

Am urcat până în vârful crestei şi am rămas acolo, privind în jur. Am inspirat adânc, inhalând mirosul slab de sare şi de altceva, despre care începusem să cred că ar putea fi ţiţei. M-am gândit că mirosul putea proveni dinspre vest, de la câmpurile petrolifere aflate în exploatare, apoi mi-am dat seama că vântul bătea dinspre Egiptul de Sus, din direcţia opusă. Am îngenuncheat şi am cules de pe jos o piatră micuţă, care părea desprinsă din roca-mamă. Am adulmecat-o, apoi am lins–o – un truc vechi de geolog –, în căutarea acelui gust slab de mosc specific zăcămintelor de petrol. Gustul era promiţător.

Am privit în jos spre panta mai abruptă. Un beduin bătrân şedea la umbra crestei, urmărindu-şi cele câteva capre costelive în vreme ce păşteau iarba rară. L-am strigat înainte de a coborî spre el.

– *Salaam alaikum*[1*], l-am salutat apoi respectuos.

– *Alaikum salaam,* a răspuns, făcându-mi semn să mă aşez lângă el, pe stâncă.

M-am înclinat în semn de accept, apoi m-am aşezat. Mi-a oferit o bucată de tutun de mestecat pe care am luat-o, mulţumindu-i, şi am strecurat-o apoi pe furiş în buzunar.

– De când paşti caprele prin partea asta a locului, prietene?

– De mulţi, mulţi ani. Şi-a ţuturat vag mâna spre est. Acum nu mai înţeleg însă nimic. Am fost pe locul ăsta cu patru luni pline în urmă şi nimic din toate astea nu era aici.

– Nimic din ce?

– Din astea. A bătut cu palma în stânca pe care şedeam, apoi a arătat cu degetul în sus, spre creastă. Au apărut peste noapte, precum ciupercile.

– Ciuperci în deşert?

A izbucnit în hohote de râs care s-au transformat curând într-o tuse chinuită, pentru a sfârşi într-un şuvoi de scuipat amestecat cu tutun, înghiţit rapid de nisipul deşertului.

– Multe lucruri nu pot eu să-mi explic – stelele mai vechi decât lumina, schimbările din inimile femeilor, visele preşedintelui Sadat –, şi totuşi cred în ele pentru că le văd cu ochii mei. O fi vreo vră-jitorie, o fi altceva, oricum există. E voia lui Allah să fie aşa, sau cel puţin aşa cred eu.

A zâmbit din nou şi şi-a apăsat pe frunte talis-manul de deochi pe care îl ţinea legat la gât.

Un bulgăre de pământ închis la culoare mi-a atras atenţia. L-am ridicat şi l-am apropiat de nas. Avea un miros înţepător; era o bucată de sol bituminos, o infiltraţie a ţiţeiului la suprafaţă produsă, probabil, ca urmare a cutremurului şi care acum se descompunea deja în aer şi la soare. Un val de emoţie mi s-a ridicat în gât. Am încercat să mă stăpânesc, ascunzând bulgărele în buzunar.

M-am ridicat în picioare şi am urmărit o dâră de nisip mai întunecat la culoare care se termina într-o crăpătură mică din care încolţise un arbust uscat. Am îngenuncheat ca să examinez baza arbustului; era înconjurată de urme de gheare de păsări, impregnate în ceea ce părea a fi noroi. Păsările de pradă nu erau o raritate în deşert, dar noroiul? Nu mai plouase de ani întregi în regiune.

– Oliver!

Am tresărit la auzul vocii lui Moustafa. A apărut pe creastă, ţuturând o foaie de hârtie.

– Analiza geofizică pare grozavă! Suntem pe aproape, o ştiu!

Am început să mă caţăr pentru a ajunge la el. Bătrânul beduin m-a tras de braţ.

– Asta e lucrarea Domnului. Şi orice stricăciune îi vei face va avea urmări pentru noi toţi. Nu uita, prietene, că eşti un simplu muritor, şi Allah e mai puternic decât tine.

Întors la câmpul petrolifer, am dat ocol instalaţiei de forare pe care o montasem cu câteva luni în urmă. Fusese mutată cu un kilometru spre sud-vest şi fora în acelaşi zăcământ pe care îl penetrasem cu primul puţ, stabilizat acum la o producţie de peste cincisprezece mii de barili pe zi. Nămolul şi ţiţeiul se ridicau uruind şi de acum părea evident faptul că noul puţ avea să fie la fel de productiv ca primul.

În apropiere, ciururile vibratoare – nişte site uriaşe – scoteau aburi în timp ce nămolul fierbinte urca prin prăjina de foraj asemenea măruntaielor unei fiare subterane. Ciururile se deplasau, azvârlind nămolul dintre lamele, după care îl deversau în gura de evacuare, umplând aerul cu mirosul înţepător de petrol şi pământ. I-am făcut cu mâna muncitorului care stătea aplecat deasupra gurii de evacuare, plină de detritus, apoi l-am tras pe Moustafa departe de zgomotul asurzitor al generatorului.

– Câmpul ăsta potenţial se aţă pe terenul concesionat de IPEC?

– Sigur.

– Şi n-ai vorbit cu Johannes despre chestia asta?

– Eu lucrez pentru tine, Oliver, nu pentru Du Voor, doar ştii.

Am încuviinţat, apoi, îngrozit de lăcomia mea neaşteptată, mi-am întors privirea spre orizont. În depărtare se zărea un camion care transporta burlane de foraj care aveau să fie adăugate puţului. Vederea lui m-a liniştit. Era industrie, comerţ, un angrenaj care punea în mişcare roţile pentru progresul general. Mă aţam pe un teren cunoscut şi sigur.

M-am întors spre Moustafa.

– Hai să facem nişte teste seismice înainte de a discuta cu oricine altcineva! Cred că e mai înţelept să procedăm aşa.

– Sunt de acord, prietene.

Mi-a întins mâna, şi am strâns-o, pecetluind înţelegerea.

Dar, în timp ce mă îndepărtam, atenţionarea lui Enrico Silvio cu privire la pactul faustic oferit de posesia astrariumului a început să-mi reverbereze în minte, acoperind huruitul puţului de petrol. Oricât încercam să-mi păstrez luciditatea, nu reuşeam să scap de ideea că seismul se datorase într-un fel sau altul descoperirii mecanismului şi eliberării în acest fel a unei forţe misterioase care traversase apoi timpul şi spaţiul. Nu puteam să ignor nici faptul că Moustafa mă sunase ca să mă informeze despre noul zăcământ petrolier la atât de puţin timp după ce sfidasem astrariumul. Dacă Moise despărţise, într-adevăr, apele Mării Roşii cu ajutorul său, dacă fusese implicat în acel tsunami care scufundase în timpul domniei Ptolemeilor insula Antirhodos din apropierea ţărmului Alexandriei, dacă astrariumul avea, prin urmare, asemenea puteri, atunci ce urmări avea să aibă faptul că fixasem dispozitivul la data naşterii mele?

[1] „Pacea fie cu tine“, salut tradiţional folosit de musulmani (n.red.)

27

Era spre seară când silueta şantierului a apărut la orizont. Temperatura începuse deja să scadă pe măsură ce deşertul se răcea. Ne-am apropiat şi am zărit o maşină de poliţie trasă în faţa cabinei mele.

– Oliver, ai dat cumva de bucluc? m-a întrebat Moustafa.

– Tot ce se poate.

Şoferul a oprit jeepul, dar am rămas amândoi în maşină.

– Ştii ceva, lasă că mă ocup eu de poliţişti, a mormăit Moustafa în englezeşte. Am relaţii.

Am aruncat o privire spre şofer, apoi, brusc înspăimântat, m-am aplecat şi am scos din pantof cheia de la seif. Am strecurat-o în mâna lui Moustafa. N-aveam încotro. Trebuia să am încredere în el.

– Ia asta, Moustafa. Dacă mă arestează, du-te la salonul pentru clasa întâi al British Airways de la aeroportul din Cairo. Seiful e închiriat pe numele companiei. Înăuntru e un rucsac.

A încuviinţat.

– Aşa o să fac, îţi promit.

Cabina mea era mobilată cât se poate de simplu-un pat din fier forjat pentru o singură persoană, cu o saltea vărgată, plină de cocoloaşe, un ceainic electric, un minibar, un ventilator de tavan şi o ladă veche şi mare pentru transportul ceaiului, care servea atât drept spaţiu de depozitare, cât şi ca masă. Eu, unul, nu petreceam mai mult de câteva zile în astfel de locaţii, dar membrii echipei nu erau aşa de norocoşi; unii stăteau pe şantier cu săptămânile. Nu mă obosisem să arunc din cabina care îmi fusese alocată lucrurile predecesorului meu, un muncitor perforator de origine italiană şi religie catolică. O poză zdrenţuită ce o înfăţişa pe Fecioara Maria urcând la ceruri pe un nor atârna pe perete, deasupra patului. Pe o etajeră improvizată din nişte scânduri prinse într-un echilibru precar în două cuie ruginite erau înşirate mai multe cărţi vechi şi uzate: *Şocul viitorului, Rădăcini, Teama de zbor* de Erica Jong, *Love Story* (în italiană), *Watership Down* şi *My Name is Asher Lev* („Numele meu este Asher Lev") de Chaim Potok, un scriitor evreu, o surpriză neplăcută pentru mine şi care mă tem că n-avea să fie deloc gustată de poliţia militară egipteană.

Când am intrat împreună cu Moustafa, doi soldaţi erau ocupaţi cu smulgerea căptuşelii lăzii de ceai. Toate cele câteva articole de îmbrăcăminte ale mele erau azvârlite jos, pe podea. Un al treilea militar – în mod evident superiorul celor doi – stătea tolănit pe pat, urmărindu-i. La vederea mea, s-a ridicat cu mişcări leneşe, cu o lipsă de respect făţişă.

– Tu, domnul Warnock, cetăţean britanic, da?

Am păşit înainte şi m-am postat în faţa etajerei, blocând vederea spre romanul lui Potok. Mă temeam să nu mă creadă evreu, poate chiar membru al Mossadului.

– E vreo problemă? am întrebat.

– Poate.

Ofiţerul le-a strigat soldaţilor un ordin în arabă: să întoarcă salteaua. Apoi s-a răsucit spre mine:

– Poate tu spion?

Vechea saltea cu dungi albastre a căzut pe jos într-un nor de praf şi de dedesubt, de pe scheletul metalic, au ieşit la iveală două numere din revista *Playboy,* datând din 1968. Ofiţerul le-a ridicat şi le-a fluturat spre mine acuzator.

– Ale tale? m-a întrebat.

– Sigur că nu! am răspuns scurt, cu tonul cel mai autoritar de care eram capabil.

Ofiţerul a izbucnit în râs. Cei doi soldaţi l-au imitat. Eu şi Moustafa am rămas impasibili. Nemulţumit, ofiţerul a lovit cu bastonul în cadrul metalic al patului.

– O glumă, nu? Foarte amuzant.

Moustafa a început şi el să râdă. L-am urmat imediat, cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, în timp ce individul răsfoia revistele. S-a oprit la un poster pe două pagini cu o blondă care rânjea prosteşte de deasupra unor sâni imenşi cu sfârcuri rozalii. Purta o pălărie de cowboy şi încălecase o şa cocoţată peste un balot de fân. Ofiţerul a ridicat revista. Femeia din poster zâmbea, cu dinţii ei albi perfecţi alăturaţi, ironic, danturii neregulate şi pătate a ofiţerului.

– Ea sora ta, nu?

Atmosfera s-a încordat brusc şi cei doi soldaţi, dându-şi seama de gravitatea insultei, s-au întors spre mine.

– Ai grijă, mi-a şoptit Moustafa în engleză.

Am tăcut. Dacă mă apăram, riscam să-l înfurii şi mai tare pe ofiţer; pe de altă parte, dacă nu replicam, îmi subminam poziţia. Ştiam că primise instrucţiuni să mă aresteze, altfel nu şi-ar fi permis să-şi ia asemenea libertăţi.

– Sau poate că îţi plac băieţii? a continuat el. Dacă e aşa, îmi pare rău pentru tine, prietene.

De data aceasta, nimeni n-a cutezat să mai râdă. Mi-am încordat pumnii, fiul de miner din mine fiind gata să sară la bătaie. Dar orice act de violenţă ar fi fost sinucidere curată.

Moustafa a sesizat pericolul şi s-a interpus între mine şi ofiţer.

– Domnul Warnock este un prieten al Egiptului. E angajat al guvernului nostru. Trebuie să fie o greşeală.

– Nici o greşeală. Trebuie escortat spre Alexandria, unde va fi interogat.

– Care sunt acuzaţiile?

– Asta e o chestiune care îl priveşte pe comandantul meu, colonelul Hassan.

Moustafa a zâmbit larg.

– Colonelul Khalid Hassan? Din Mansoura? Ofiţerul şi-a plimbat privirea nervos de la Moustafa la mine.

– Da, el e. Dar de ce? a întrebat suspicios.

– Pentru că atunci nu-i nici o problemă. Khalid Hassan este un bun prieten de-al meu. Am copilărit împreună în El-Orwa el-Woska. N-o să-i placă deloc când o să afle că aţi arestat un prieten de-al meu.

– Nu-l arestăm, dorim să-i punem câteva întrebări, asta-i tot.

Am rămas împietrit în mijlocul încăperii. În viaţa mea nu mă simţisem atât de vulnerabil. Gândul că reuşisem să ascund astrariumul nu mă consola absolut deloc şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu îmi trăiam cumva ultima zi de libertate. M-am uitat la Moustafa – expresia lui trecuse de la uşurare la îngrijorare, un ecou al propriei mele spaime.

Ofiţerul m-a împins spre lada de ceai şi spre grămada de haine căzute lângă ea.

– Hai, ia-ţi boarfele, acum mergem.

M-am uitat în sus, spre unica fereastră cu zăbrele. Lumina albăstrie a zorilor începuse să se ivească pe cerul nopţii. Am încercat să socotesc de cât timp mă aflam în închisoare – trecuseră cel puţin douăsprezece ore. În scurtul drum făcut pe jos de la maşină către intrare recunoscusem clădirea: era sediul de poliţie de pe strada Al Fateh din Alexandria, unde fusesem interogat şi prima oară. În spatele faţadei austere se ascundea un labirint de cămăruţe care dădea într-o curte interioară. Întreaga atmosferă era umedă şi rece; mirosul acru de urină se împletea cu cel de săpun carbolic şi cu un altul, la fel de pregnant – de frică.

Fusesem interogat ore în şir. Lumina fluorescentă a lămpii din tavan cădea exact deasupra capului; simţeam că îmi ardea creierul. Dacă mă concentram, îmi puteam imagina micile celule cenuşii sfârâind precum şunca în tigaie. Eram mort de oboseală şi gândurile mi se învălmăşeau în cap ca la un boxer căzut la podea. Vânătăile de pe faţă şi de pe spinare stăteau mărturie tratamentului dur la care mă supusese militarul care mă arestase, dar deocamdată ofiţerul însărcinat cu ancheta se canalizase asupra circumstanţelor morţii Isabellei, repetându-mi la nesfârşit că scufundarea se efectuase în mod ilegal şi într-o zonă supusă restricţiilor militare.

– V-am mai spus, am declarat epuizat, că n-am aflat că scufundarea aceea era ilegală decât atunci când am ajuns pe barcă. Soţia mea nu-mi explicase toate amănuntele.

– V-a minţit, domnule.

Ofiţerul, un bărbat spre cincizeci de ani de o politeţe dezarmantă, se tot scuza. Mă lăsasem dus de nas de purtarea lui aparent amabilă – asta până când, văzând că interogatoriul se prelungeşte ore întregi, timp în care nu mi se permisese să mă odihnesc sau să merg la toaletă, mi-am dat seama că era o tactică deliberată prin care urmărea să mă umilească şi să mă facă să cedez.

– Bun, poate că m-a minţit. şi ce-i cu asta? S-a înecat înainte de a apuca să descopere ceva.

Capul mi-a căzut în piept. Nu-mi doream decât să dorm; mi se părea că ochii mi se adânciseră în orbite iar pe pantaloni se scurgeau dâre de urină. Crâmpeie ciudate de fraze îmi reveneau în minte, alături de fragmente de versuri ale unor vechi cântece pop – *She Loves You* al formaţiei The Beatles sau *I'm a Believer* al celor de la The Monkees. Din cauza epuizării şi a deshidratării, intrasem într-un delir presărat cu momente de o luciditate surprinzătoare. Oare aflaseră de descoperirea astrariumului? Nu îndrăzniseră să mă salte la aeroport, dar reuşiseră să mă urmărească în salonul de la clasa întâi? Mai reţinuseră şi pe alţii – pe Hermes Hemiedes sau pe Moustafa? Sau poate chiar pe Francesca Brambilla, deşi nu mi-o puteam imagina pe bătrâna doamnă tolerând asemena abuzuri.

– Soţia dumneavoastră lucra cu scufundătorul Faakhir Alsayla?

Mi-am ridicat capul şi am încercat să prind privirea ofiţerului. Ochii săi căprui, înşelător de compătimitori, dădeau ocol încăperii. Deşi n-avea nici un sens, mi-a trecut prin cap faptul că, dacă aş fi putut, aş fi înhăţat unul din ei şi l-aş fi stors.

– Nu cunosc numele, am minţit.

– Atunci poate aţi auzit de un domn Hermes Hemiedes? a insistat ofiţerul.

Am refuzat să răspund, şi anchetatorul a făcut un semn în direcţia unuia dintre poliţiştii care mă flancau. Am fost ridicat în picioare şi am întrezărit un bărbat care se uita spre noi prin geamul uşii. Chipul lui îmi era ciudat de familiar şi, prin ceaţa care îmi întuneca creierul, am încercat cu disperare să-mi amintesc unde îl mai văzusem. Imaginile mi-au revenit una după alta în cap. Emisiunea TV vizionată la Londra. Omul de încredere al Prinţului Majeed. Însoţitorul lui Omar.

Un poliţist a intrat în sală şi l-a anunţat pe anchetator că Mosry aştepta afară. Numele a părut că traversează fulgerător încăperea, pârjolind aerul stătut ca o bucată de cărbune încins. Hotărât să-l memorez, l-am repetat în gând. Mosry. Ofiţerul a încuviinţat din cap, şi Mosry a pătruns în cameră. Am avut senzaţia că temperatura scade brusc. Omul degaja un soi de miros acid. M-a scrutat îndelung, ochii săi sfredelindu-mi capul, şi nici măcar n-am reuşit să-mi întorc privirea. Lipsa de expresie a feţei sale era absolut terifiantă şi inteligenţa pe care o emana – aproape înspăimântătoare. Mi-a amintit de un conducător războinic de trib pe care îl cunoscusem cu câţiva ani în urmă în Angola, un om care recruta copii şi îi trimitea să fie măcelăriţi în lupte. Acum, pentru a doua oară în viaţă, ştiam că mă aflam în prezenţa răului. În ciuda epuizării, un nou val de teamă m-a cuprins. Filiera devenea tot mai clară. Omar-Mosry-Majeed. Astrariumul. N-aveam cum să ştiu cu certitudine, dar bănuiam că în spatele operaţiunii erau tentativa lui Sadat de a deschide Egiptul către Occident şi, probabil, încercările preşedintelui Carter de a negocia pacea în Orientul Mijlociu. De un lucru eram sigur: dacă lăsam astrariumul să cadă în mâinile lor, consecinţele urmau să fie devastatoare.

Ofiţerul l-a întâmpinat pe nou-venit dând din cap cu deferenţă şi cu nervozitate. Am început să mă întreb dacă aveam să rezist interogatoriului. Mosry şi-a tras un scaun şi s-a aşezat într-un colţ, urmărind atent scena cu un zâmbet uşor pe buze. M-am stăpânit cu greu să nu ţip.

Întrebările s-au reluat, de data aceasta cu o agresivitate evidentă.

– Răspundeţi! a urlat anchetatorul lovind cu pumnul în masă.

– N-am idee despre cine vorbiţi, am replicat.

– Poate că asta o să vă împrospăteze memoria. A întins mâna şi a scos dintr-un dosar o fotografie alb-negru cu Hermes Hemiedes şi cu mine la înmormântarea Isabellei.

– Vreau să telefonez la ambasada britanică. În calitate de cetăţean britanic, am dreptul să…

Nu mai ştiam de câte ori adresasem această cerere, care se transformase într-un şir de vorbe de care mă agăţam ca de o plută, în speranţa de a-mi păstra judecata, căci simţeam că mintea îmi era pe cale să o ia razna. Cuvintele în sine nu mai aveau nici un sens pentru mine; deveniseră un amalgam de sunete rostite unul după altul, dar la capătul cărora putea să mă aştepte salvarea.

Fără să mă bage în seamă, anchetatorul a luat un ciot de creion şi a desenat ceva pe o foaie, pe care a împins-o apoi spre mine.

– Recunoaşteţi asta? m-a întrebat. Era o schiţă rudimentară a hieroglifei reprezentându-l pe Ba.

– Sigur, din lucrările soţiei. Este Ba, pasărea-suflet la vechii egipteni.

– Un simbol primitiv al unei culturi la fel de primitive – numai Occidentul e în stare să facă mare caz de astfel de basme. Dar este şi simbolul unei organizaţii. O organizaţie ilegală, domnule Warnock. Cunoaşteţi această organizaţie?

Camera începuse să se învârtă cu mine. Nu mai aveam puterea să mai simt nimic.

– Pot să stau jos? am întrebat.

Ofiţerul a privit spre Mosry, ca pentru a-i cere încuviinţarea. Mosry a dat din cap şi anchetatorul s-a năpustit spre mine, ca pentru a mă pocni. În ultima clipă, a dat un pumn în aer, iar eu am leşinat.

Parfumul ei, un fir unduitor de mosc şi lămâie, mă învăluia, ducându-mă înapoi în timp spre prima noastră întâlnire. Dacă deschideam ochii, avea să se facă nevăzută; era un truc de magician, o pată solară, o umbră ce dansa pe un lac. Am inspirat adânc, dornic să continui să mă scald în acea prezenţă, oricât de iluzorie.

M-am lăsat purtat de adierea molcomă, luptân-du-mă să rămân adormit. Ştiam că, dacă mă trezeam de tot, durerea avea să-mi cuprindă picioarele şi tălpile umflate. Citisem odată despre un neurofizio-log rămas văduv care dezvoltase o teorie potrivit căreia morţii continuau să existe în modul în care memoria celor vii întipărise în creier experienţele avute cu cel plecat de pe lumea aceasta. Deci nu sub forma unei bucle nesfârşite de imagini disparate, ci un contact real şi permanent, bazat pe decenii de observaţii, de „cunoaştere“ a persoanei. Asta făceam acum? Nu-mi păsa. Am întins mâna, atingând cu degetele oarbe carnea ei caldă.

– Isabella.

Nu era o întrebare, ci o chemare a celei nechemate. S-a aplecat deasupra mea, cu ochii ei negri inundaţi de acea expresie ambiguă atât de dureros de familiară şi îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtase în seara de dinainte de a muri.

– Isabella.

Ca pentru a-mi răspunde, a întins braţul spre peretele celulei în a cărui tencuială fuseseră scrijelite cu disperare câteva inscripţii. Degetele au mângâiat contururile unui desen grosolan ce înfăţişa un peşte, apoi un taur şi în final au arătat spre un cap de femeie încununat cu şerpi încolăciţi.

– Peştele, taurul şi Meduza, am şoptit, imaginile întipărindu-mi-se în memorie.

M-a sărutat, şi am căzut din nou în inconştienţă.

M-am smuls cu greu din somn, cu corpul încovrigat de durere. Am desluşit ca prin ceaţă chipul supt al gardianului care zornăia cheile deasupra capului meu, semn că eram liber să plec.

M-am ridicat şi mi-am întors capul spre perete. Inscripţia dispăruse.

28

Henries, consulul britanic, a negociat cu o politeţe glacială cu oficialul înfuriat al închisorii, apoi m-a condus spre ieşire. Imediat ce ne-am îndepărtat suficient pentru a nu mai fi auziţi, m-a anunţat că îi eram dator asistentului meu, Moustafa Saheer, care îl informase despre arestarea mea şi luase legătura şi cu un oarecare colonel Hassan pentru a trage sforile ca să fiu eliberat. Întreaga operaţiune fusese îngreunată de faptul că era vineri, zi de odihnă la musulmani.

– Nu ştiu cum faci că laşi în urma ta dâre neplăcute de adevăruri rostite pe jumătate şi de morţi accidentale, Oliver. Dumnezeu ştie cât de groaznică este experienţa pierderii soţiei, dar a face ordine în lucrurile tale încurcate a început să devină o treabă a naibii de obositoare pentru mine. Nu-mi doresc câtuşi de puţin să devii un SBN.

– Un SBN?

– Supus Britanic Nefericit-poţi să ai de-a face cu amărâţi dintr-ăştia care umblă de colo-colo prin lumea largă decenii în şir. Cam ca în cazul acelui prieten al tău fără de noroc, Barry Douglas – altă belea, slavă Domnului că nu a mea. Prespun că a fost un SAN, Supus Australian Nefericit. Vai, mă cutremur numai la gândul ăsta!

Maşina lui Henries îl aştepta în stradă, în apropiere de intrarea în închisoare. Şoferul a coborât şi i-a deschis uşa din spate.

– Orice ai pune la cale, renunţă chiar în clipa asta, m-a avertizat Henries pe un ton tăios. Data viitoare n-o să mai pot să te scot pe cauţiune, oricâte telefoane aş primi de la şeful de la BP, Shell sau oricare altă companie. Când vine vorba despre politica externă, până şi oameni cu poziţia ta în industria petrolieră pot fi sacrificaţi la un moment dat. Atenţie, timpul tău e pe cale să expire, Oliver. A bătut uşor cu degetul în cadranul ceasului de la mână pentru a-şi sublinia spusele.

Limuzina s-a îndepărtat. Am rămas în stradă, năuc din cauza deshidratării. Din umbra pragului unui magazin s-a apropiat cineva care m-a prins de braţ. Am încercat să mă smulg din strânsoare, dar mi-am dat seama că bărbatul era Hermes Hemiedes.

– Hai, prietene, să te conduc acasă, a spus el.

L-am tras înapoi în umbră.

– Cum de ştii că am fost arestat?

– E o ţară mică. Am aflat că te-ai întors şi, evident, de grija ta şi a astrariumului, ţi-am urmărit mişcările.

– Ai înnebunit? N-ar trebui să te apropii de mine. M-au întrebat despre tine, voiau să ştie dacă te cunosc. Ce-i cu toate astea? Ce naiba se întâmplă?

– Autorităţile nu au agreat niciodată abordarea mea în domeniul egiptologiei. Şi bănuiesc că ţi-ai dat seama până acum că nici pe cea a Isabellei.

– Hermes, am fost interogat şi supus unor umilinţe îngrozitoare ore în şir!

În spatele nostru a răsunat un fluierat scurt. M-am răsucit spre locul de unde venea zgomotul. Ibrihim, intendentul vilei, stătea de cealaltă parte a străzii, la o oarecare distanţă, uitându-se îngrijorat spre gardienii înarmaţi din gheretа amplasată în faţa sediului poliţiei. Lângă el aştepta maşina companiei. I-a aruncat lui Hermes o privire încărcată de dispreţ, apoi a dat disperat din mâini, făcându-mi semn să-l urmez.

M-am întors spre Hermes.

– Se pare că toate mişcările mele sunt supravegheate.

– Poate chiar mai mult decât îţi închipui. Nu vrei să vii cu mine?

– Nu. Şi ţine-te cât mai departe de mine! M-a prins de braţ.

– Nu uita, dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Mi-am scuturat braţul şi, fără a privi în urmă, am traversat strada spre Ibrihim şi spre maşina trasă lângă trotuar.

Odată întors acasă, Ibrihim mi-a pus rucsacul cu astrariumul în braţe.

– Prietenul dumneavoastră, domnul Saheer, l-a adus. Mi-a spus să vă transmit că uneori e mai bine că inima nu ştie ce fac mâinile. Domnule Warnock, vă rog, am soţie şi un fiu student la universitate. Nu vreau să am necazuri.

– Bine, Ibrihim, îţi promit.

M-a privit, deloc convins, a ridicat din umeri şi s-a făcut nevăzut în camera lui.

Am dus rucsacul în dormitorul de la etaj şi am tras obloanele. L-am aşezat pe birou şi am aşteptat, cu nervii întinşi la maximum, să bată cineva la uşa de la intrare. Vânătăile mă dureau îngrozitor şi muşchii îmi erau încordaţi, ca şi cum se pregăteau să încaseze altă bătaie. Eram sigur de iminenţa unei descinderi, soldată de această dată cu punerea sub acuzare sau cu „dispariţia“ mea. Nimic, doar tăcere.

Am scos cu grijă astrariumul şi am privit atent în interiorul mecanismului. Spre surprinderea mea, cei doi magneţi continuau să se învârtă rapid, cadranele urmând să declanşeze o avalanşă pe care eu însumi, în chip necugetat, o pusesem în mişcare.

Atâţia oameni îşi doreau acest instrument misterios, convinşi că le putea influenţa vieţile, dacă nu şi alte evenimente sau chiar mersul istoriei. Era ceva incredibil şi în acelaşi timp tulburător, oricât aş fi vrut să neg. Simplul fapt că mă aflam în posesia dispozitivului părea să-mi fi conferit puteri nebănuite.

Am privit în jur, analizând opţiunile. Instrumentul trebuia ascuns, dar unde? După tentativa de spargere la vilă şi devastarea apartamentului din Londra, casa nu mai era, în mod cert, o ascunzătoare sigură. În plus, prea mulţi oameni, din rândurile personalului sau veniţi cu alte treburi, intrau şi ieşeau zilnic din clădire. Aveam nevoie de un loc cu adevărat special, neobişnuit, care nici să nu-i treacă prin cap unui hoţ de ocazie. M-am dus spre balcon, am deschis obloanele şi am privit în jos, spre grădină. Pe latura casei locuită de Ibrihim fusese improvizată o curticică unde era ţinut câinele alsacian Tinnin. Musulmanii consideră câinii animale murdare şi necurate, dar evenimentele din ultima vreme îl obligaseră pe Ibrihim să-l accepte pe Tinnin, care îşi făcea bine datoria de câine de pază. Iar Tinnin avea o cuşcă suficient de mare pentru a ascunde ceva în fundul ei.

Mai târziu, după ce mi-am luat grăbit rămas-bun de la Ibrihim, am pornit într-o plimbare lungă pe Cornişă. Am traversat strada, încercând să mă feresc de palele de vânt venite dinspre Marea Mediterană, şi m-am aşezat pe dig. Mirosul de castane coapte plutea către mine dinspre un vas cu mangal din apropiere, amintindu-mi, în mod absurd, de Oxford Street în preajma Crăciunului. Cupluri de îndrăgostiţi, unele în veşminte tradiţionale, altele în ţinute occidentale, treceau pe lângă mine, vântul fluturându-le hainele ca nişte vele. Femeile erau frumoase, vioaie, cu pielea lucioasă şi sănătoasă; bărbaţii aveau feţele alungite şi păreau serioşi, pătrunşi de importanţa lor. Intimitatea dintre ei făcea absenţa Isabellei şi mai dureroasă. Mi-am amintit de o plimbare făcută împreună pe ţărm cu numai câteva luni în urmă. Am privit spre mare. În dreapta mea era ostrovul pe care se aflase cândva una dintre marile minuni ale lumii antice – farul. Isabella mă dusese cândva acolo, descriindu-mi clădirea în cele mai mici amănunte, ca şi cum ar fi trăit în acea epocă. Fusese construită în perioada Ptolemeilor pentru a proteja de naufragiu vasele comerciale din ce în ce mai numeroase. Isabella îmi explicase că, pentru acele vremuri, farul, cu înălţimea sa impunătoare, reprezentase o realizare arhitectonică ce sfida legile gravitaţiei, iar lumina aprinsă zi şi noapte în vârful său le apăruse, probabil, pelerinilor drept o viziune transcendentală. O privisem cum stătea acolo, căzută pe gânduri, uimit de tonul extraordinar de convingător pe care îmi vorbise.

La Café Athenios bătrânii începuseră să se strângă pentru obişnuita întâlnire de seară; stăteau la taclale în jurul narghilelelor, beau cafea neagră şi tare din ceşcuţe şi mâncau baclavale. M-am aşezat la o masă afară şi am comandat o cafea. Aveam nevoie să-mi pun un pic ordine în gânduri.

Ofiţerul de poliţie îmi spusese că hieroglifa Ba era simbolul unei organizaţii clandestine. Faptul că şi Isabella, şi Hugh Wollington aveau acelaşi tatuaj cu Ba sugera că între cei doi exista o legătură mai puternică decât bănuisem iniţial. Erau oamenii fotografiaţi la Behbeit el-Hagar implicaţi în această poveste? Poate chiar şi Enrico Silvio? Dar despre ce fel de organizaţie era vorba?

Desenul tipărit pe coperta meniului mi-a atras atenţia. Femeia cu şerpi în loc de păr îmi amintea de ceva. Brusc, am revăzut scena în care Isabella arăta spre capul Meduzei. Pe peretele celulei mai fuseseră scrijelite un peşte şi un taur. Unde aş fi putut găsi cele trei imagini adunate laolaltă? Oare Hermes…

– Domnul Warnock?

Am tresărit. Aadeel, servitorul devotat al Francescăi, stătea în picioare lângă masă şi părea foarte agitat.

– V-am căutat la villa din Roushdy – intendentul mi-a spus că s-ar putea să vă găsesc aici. S-a uitat spre tăietura de deasupra sprâncenei mele, apoi şi-a coborât vocea. Aţi fost interogat din nou?

Am încuviinţat.

– Da, n-a fost prea plăcut, dar se putea şi mai rău. Ca european, presupun că am avut parte de tratament preferenţial.

Aadeel a privit nervos în jur; am avut senzaţia că nu-i convenea să fie văzut în compania mea. Mi-a făcut semn să-l însoţesc.

– Vă rog, domnule Warnock, veniţi cu mine. Mi-e teamă că durerea a doborât-o pe madam Brambilla şi e pe cale să-şi piardă minţile. Vă rog frumos.

Francesca stătea în birou, iar uşile franţuzeşti erau deschise spre grădină. În ciuda căldurii din după-amia-za aceea, avea înfăşurat un pled în jurul umerilor. Înspăimântată de apariţia mea, m-a prins de braţ.

– Aşadar, până la urmă ai venit să mă dai afară din casa mea?

M-am aşezat pe canapea, lângă balansoarul ei. Nu mai avea nimic din autoritatea distinsă de altă-dată, care fusese înlocuită cu un soi de năuceală copilărească. Era o transformare devastatoare, greu de suportat chiar şi pentru cineva din exterior.

– N-am de gând să iau nimic din casă şi nici să te arunc în stradă, Francesca. Poţi rămâne aici cât doreşti, i-am spus şi i-am mângâiat liniştitor mâna.

– A fost greşeala mea, Oliver, eu am omorât-o. E vina femeii aceleia. Am ştiut eu că Giovanni a fost un prost că a crezut-o. Auzi, Giovanni? a strigat privind înainte, în gol. Auzi?

Părea că pendulează între o uşoară demenţă şi momente de luciditate.

– Despre ce femeie vorbeşti? am întrebat-o cu blândeţe.

– Englezoaica aceea care a ajutat-o pe Isabella să ajungă la Oxford. Nu făcea altceva decât să urzească intrigi.

– Amelia Lynhurst?

– Giovanni a ales-o să-i fie mare-preoteasă… Împreună aveau atât de multă putere… Şi pe urmă ea a irosit-o pe toată… A început să se legene în balansoar. Trupul ne lasă întotdeauna de izbelişte, aşa că nu mai contează. Biata mea copilă e deja moartă.

Am presupus că se referea la organele lipsă ale Isabellei. M-am aplecat spre ea, încercând să o fac să se uite la mine şi să o aduc, pe cât posibil, cu picioarele pe pământ.

– Francesca, cine a dus trupul Isabellei la capelă?

– Oamenii care lucrează pentru biserica noastră, aşa cum am cerut eu. N-am vrut să i se facă autopsia, dar poliţia a insistat.

– Cât a stat pe mâna preoţilor?

Francesca a părut să recadă în demenţă.

– Nici un Brambilla n-a fost incinerat. Noi suntem cu toţii îngropaţi, la fel ca marii regi ai Egiptului. Suntem imortalizaţi din moşi strămoşi. M-a prins de mână. Isabella s-a născut sub auspicii favorabile. O aştepta un destin măreţ. A fost aleasă, să ştii. Soţul meu a pus să i se facă diagrama astrologică; el credea în lucrurile astea.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos fotografia de grup făcută la situl arheologic de la Behbeit el-Hagar.

– Recunoşti şi pe altcineva în poză? am întrebat. Francesca a arătat cu degetul spre Hugh Wollington.

– Pe bărbatul acesta; a fost de câteva ori în vizită la noi pe vremea când era student. Mie nu-mi plăcea, dar trebuie să recunosc că îl adula pe Giovanni. O soţie bună se fereşte să-i pună soţului anumite întrebări. Căsătoria este o înţelegere mutuală care trebuie respectată. Uneori e doar o înşelătorie, a încheiat pe un ton amar. Hai, e timpul să-l cunoşti pe soţul meu!

Şi-a luat bastonul şi s-a îndreptat cu un mers chinuit spre o arcadă. Am urmat-o, destul de neliniştit. Unde mă ducea? Am ajuns la o uşiţă acoperită de o draperie. A dat la o parte draperia, a scos o cheie prinsă într-un lanţ purtat la gât şi a introdus-o în broască. Am ajutat-o, împingând uşa grea.

– Acesta era biroul lui Giovanni. Numai câţiva oameni foarte apropiaţi au avut privilegiul să pătrundă aici. Nu am schimbat nimic după moartea lui.

Era o încăpere spaţioasă, plină cu mobilier vechi. Într-un capăt, în faţa unei ferestre boltite, se afla un birou de campanie napoleonian. Pe el era aşezat portretul oval al unui bărbat de cincizeci şi ceva de ani îmbrăcat în uniforma Partidului Fascist Italian şi cu un şoim aşezat pe braţul lui întins. Alături era fotografiat acelaşi bărbat împreună cu regele Faruk, mult mai tânăr şi remarcabil de zvelt şi de chipeş; cei doi îşi strângeau mâinile. Un şoim împăiat privea în jos, cu ochii săi de sticlă strălucitori, dintr-un colţ al tavanului. O machetă la scară, făcută din lemn de plută şi din chibrituri, a ceea ce am presupus a fi fabrica de bumbac a familiei fusese plasată sub un clopot de sticlă prăfuit, pe o etajeră în dreapta biroului. În capătul opus al încăperii, ascuns discret în spatele unei sofale, un mic pat de campanie avea cearşaful pus şi acoperit de o pătură. Era un decor tulburător.

Francesca mi-a prins privirea şi s-a scuzat:

– Dorm cu fantomele familiei. Mă fac să mă simt în siguranţă. Dar altceva voiam să-ţi arăt…

M-a condus spre un perete pe care se înşirau o mulţime de fotografii înrămate şi a arătat spre un rând de poze de grup. Protagoniştii erau exclusiv bărbaţi. Fotografiile erau datate de la 1910 la 1954, cu un scris îngrijit, în cerneală. Am remarcat că lipseau anii de război dintre 1939 şi 1945. Aparent, toate pozele fuseseră făcute în acelaşi loc, pe malul lacului Mariout, o zonă în care bogătaşii din Alexandria obişnuiau să meargă pentru a vâna raţe şi alte păsări de baltă. Într-una dintre pozele mai recente, din 1954, o fetiţă stătea mândră lângă un bărbat între două vârste îmbrăcat în jachetă de vânătoare, cu pălărie asortată, care îşi etala mustaţa falnică. Ţinea un şoim pe braţul întins şi concentrarea cu care fetiţa se uita la pasăre îl transporta pe privitor în locul şi la momentul în care fusese făcută fotografia: aproape că auzeam bâtlanii fâlfâind înnebuniţi din aripi, încercând să iasă din tufişurile de papură, şi vântul foşnind prin ramurile unduitoare ale palmierilor. Am recunoscut-o instantaneu pe Isabella.

– Uite-o, a spus Francesca. N-avea decât cinci ani, dar mergea deja la vânătoare cu bunicul şi cu tatăl ei. Bărbatul cu şoimul e Paolo, fiul meu. Ceilalţi foloseau câini de vânătoare, dar nu şi Paolo – el prefera păsările de pradă. În familia mea avem o tradiţie de creştere a şoimilor – încă din secolul al XVI-lea, din Abruzzo. Iar nepoata mea iubea acea pasăre.

A arătat spre pasărea împăiată atârnată de tavan.

– Acela e şoimul; creatura asta ridicolă a trăit mai mult decât fiul meu. Aşa e viaţa: plină de surprize banale. După moartea lui Paolo, Isabella s-a ocupat de antrenarea şoimului. „Nonna“, obişnuia să-mi spună, „eu de ce nu am aripi?“ N-ar fi trebuit să o las să plece din Egipt. N-ar fi trebuit să meargă la studii în străinătate. Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi fost în viaţă.

– Ce vrei să spui, Francesca?

– *Basta!* Oricum, nu mai are nici o importanţă. Familia noastră s-a stins. Furioasă, a dat cu bastonul în piciorul unui scaun.

M-am îndreptat spre o etajeră joasă şi am citit titlurile volumelor aşezate pe rafturi: „Astrologie antică“, „Arta antică a mumificării“, „Cartea egipteană a morţilor: vrăji şi incantaţii“, „Nectanebo al II-lea – magician sau politician?“, „Moise magul“, „Scrierile lui Hermes Trismegitus în interpretarea lui Toz Graecus“.

Bătrâna doamnă s-a apropiat de mine târşâin-du-şi picioarele.

– Cărţile lui Giovanni. Le lua cu el peste tot. La început, râdeam de el. Ba chiar am participat şi eu la nişte reconstituiri; pe urmă însă, lucrurile au scăpat de sub control.

A şovăit, ca şi cum se temea că îmi dezvăluise deja prea multe. Reconstituiri? Să fi fost vorba despre spectacolele la care făcuse aluzie Cecilia? Mi-am amintit că ofiţerul de poliţie menţionase o „sectă“.

– Cum adică au scăpat de sub control? am întrebat prudent, pentru a nu-i distruge legătura fragilă cu realitatea.

S-a închis în sine.

– N-ai cum să te pui cu bărbaţii, a spus cu amărăciune.

Am scos de pe raft un tom intitulat „Legende populare ale Egiptului antic“ de Gaston Maspero -un nume care îmi era familiar pentru că Isabella avea şi ea în bibliotecă volume de-ale sale. Cartea s-a deschis la o pagină în care era relatat visul lui Nectanebo, acelaşi descris de Amelia Lynhurst în lucrarea ei. O floare presată a căzut şi, în ciuda uscăciunii, un parfum delicat s-a răspândit în încăpere. Am ridicat-o-era o floare de lotus care îşi păstrase ceva din culoarea albastră. Ştiam că era considerată de vechii egipteni o plantă sacră şi era deseori reprezentată pe zidurile templelor şi în scene de curte ce-i înfăţişau pe membrii familiei regale şi anturajul lor aplecaţi elegant deasupra ei pentru a-i sorbi mireasma. Isabella îmi spusese că are proprietăţi halucinogene.

– Giovanni făcea cercetări despre Nectanebo al II-lea? am întrebat.

– Da, era obsesia lui. Giovanni era fascinat de ideea purităţii rasiale, iar Nectanebo al II-lea a fost ultimul adevărat conducător al Egiptului. Pe toţi cei care i-au succedat – perşii, apoi arabii, turcii, francezii şi englezii – soţul meu îi descria drept colonialişti impostori. Ironia face ca următorul conducător din spiţă pur egipteană să fi fost Nasser, dar Giovanni a rămas fascinat de faraon.

– Nu există puritate rasială, am remarcat, destul de absent, admirând în continuare floarea şi încercând să fac anumite conexiuni.

– Anii 1930 erau complet diferiţi de ceea ce e acum. Pe vremea aceea, oamenii căutau certitudini, voiau siguranţă. Trebuie să înţelegi că eram cu toţii disperaţi, în special noi, cei care trăiam în Egipt. Ca italieni, interesul nostru de bază era sentimentul de apartenenţă. Giovanni a prevăzut că urma să aibă loc schimbări importante; a vrut să asigure viitorul familiei, ca să nu ajungem în situaţia de a pierde totul.

Am sesizat imediat tonul profetic cu care rostise ultimele cuvinte.

– Şi cum credea că putea realiza asta? am întrebat.

Francesca şi-a ridicat capul şi m-a fixat cu privirea, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că îmi mărturisise prea multe.

– Gata! Ţi-am spus deja destul. N-am de gând să-mi trădez soţul!

– Nici nu-ţi cer să-şi trădezi soţul, doar să-ţi salvezi nepoata, i-am răspuns pe acelaşi ton în timp ce ne înfruntam din priviri.

– Prea târziu, Oliver. Am pierdut-o, nu pricepi? Amândoi.

– Dar şi-a găsit oare liniştea?

– Liniştea? Nu fi prost! Uită-te în jur – numai morţi care cer răzbunare. Şi, când o fi să mor şi eu, o să fie exact la fel.

Am pus cartea înapoi pe raft.

– Vreau să-mi spui numele preotului care s-a ocupat de înmormântarea Isabellei, am rugat-o pe un ton mai domol, nesigur dacă avea să dea curs cererii mele.

Spre uşurarea mea, mi-a răspuns imediat.

– Părintele Carlotto de la biserica Sfânta Ecaterina, parohia familiei noastre de ani de zile.

I-am simţit oasele fragile atunci când şi-a pus mâna pe braţul meu, lăsându-mă să o conduc afară din cameră. Imediat ce am ieşit pe coridor şi a încuiat uşa, s-a întors spre mine.

– În seara asta n-ai cum să-l vizitezi, seara asta trebuie să mi-o dedici mie. Trebuie să mă însoţeşti la operă. Baletul Teatrului Balşoi susţine un spectacol cu *Orfeu* de Stravinski.

Tulburat de revenirea ei la un ton profetic, m-am temut că recăzuse în trecut, dar, chiar în acea clipă, Aadeel a apărut de undeva din umbră.

– Madam Brambilla vă va rămâne recunoscătoare dacă o veţi acompania astă-seară, a spus el. Este evenimentul anului – toată lumea importantă din Alexandria va fi prezentă. Iar madam trebuie să participe, pentru a păstra intactă reputaţia familiei.

Mi-am pipăit gânditor tăietura de pe frunte. O apariţie în public implica anumite avantaje – ar fost o sfidare la adresa urmăritorilor şi i-ar fi putut obliga să acţioneze la vedere. În acelaşi timp, eram perfect conştient că, în încercarea de a mă transforma din urmărit în urmăritor, nu făceam decât să mă ofer drept momeală. Era un plan riscant, dar care merita probabil efortul.

29

Teatrul Sayed Darwish, cunoscut drept Mohammed Ali în zilele sale de glorie din perioada colonială, era o clădire neoclasică de mici dimensiuni, dar remarcabilă, decorată cu cantităţi impresionante de foiţă de aur şi cu stucaturi care începuseră să se scorojească. De la jumătatea secolului al XIX-lea până în 1952, diaspora europeană îl ţinuse permanent conectat la marile evenimentele artistice ale lumii, invitând orchestre, trupe de balet şi cântăreţi din străinătate. Fusese unul dintre centrele de cultură ale vechii Alexandrii. Dar, după revoluţie, îşi pierduse o bună parte din public, devenind un anacronism în noua societate dominată de influenţe arabe.

Orchestra a atacat uvertura şi am privit spectatorii aşezaţi pe rândul nostru: audienţa era eclectică – demnitari europeni de diverse origini, câţiva oficiali egipteni şi un mic număr de turişti. Pe rândul din faţa noastră erau aşezaţi Henries şi soţia sa. Simţindu-mi privirea, consulul s-a întors spre mine, nereuşind să-şi ascundă neplăcerea la vederea mea.

Mă simţeam ciudat, strâns aşa cum eram în smochingul, cămaşa scrobită şi brâul lat pe care Francesca insistase să le port; toate îi aparţinuseră cândva lui Giovanni Brambilla. Din cauza cămăşii aveam mâncărimi pe ceafă, iar papionul din satin, cu nodul aranjat expert de Aadeel, îmi apăsa mărul lui Adam. În plus, nu-mi era deloc uşor să ignor tăieturile şi vânătăile de pe faţă care atrăseseră deja atenţia unora dintre spectatori. Înfăţişarea mea sărea în ochi, dar, la urma urmei, asta şi voiam.

Pe scenă, Orfeu, îmbrăcat într-un costum de balet bogat colorat, stătea în faţa lui Hades şi a Persefonei, stăpânii împărăţiei subpământene, ciupind coardele unei lire din aur. Soloul său de piruete şi săriturio pledoarie disperată, plină de durere şi de dor, pentru a-i îndupleca să-l lase să o scoată pe Euridice, soţia sa moartă, din infern – era extraordinar de emoţionant, mai ales pentru mine.

În stânga s-a stârnit o oarecare agitaţie; am întors capul – Amelia Lynhurst, aflată în întârziere, îşi făcea drum, cerându-şi scuze, spre un loc liber de pe rândul meu. Dacă era să îi trec în revistă pe posibilii urmăritori, eram înclinat să mă tem mai mult de Mosry, poate şi de Hugh Wollington; şi totuşi Amelia Lynhurst era o fiinţă impredictibilă. Faptul că stătea atât de aproape de mine putea fi interpretat drept un semn că reprezenta o forţă demnă de a fi luată în considerare. Nu avusesem niciodată încredere în ea după ce Isabella îşi exprimase îndoielile, confirmate de Hermes, care remarcase că englezoaica avea „aspiraţii periculoase“ şi se credea, probabil, o reîncarnare a lui Isis. Mai era şi chestiunea cheii astrariumului, găsită de Amelia şi furată de Enrico Silvio. Nici Francesca nu o agrea – o descrisese drept intrigantă. Am observat că bătrâna doamnă se încordează la vederea Ameliei, un fior de teamă traversându-i faţa înainte de a-şi întoarce privirea spre scenă. Ştiam însă că n-aveam încotro şi că trebuia să o înfrunt pe Amelia. În timpul discuţiei avute cu ea la înmormântarea Isabellei mă lăsase să înţeleg că bănuia că mă aflam în posesia astrariumului; şi, mai important, părea să ştie mult mai multe despre dispozitiv decât mine, chiar şi după consultările cu Hermes, Wollington şi Silvio. Opiniile sale puteau reprezenta o piesă semnificativă în acest puzzle, împingându-mă cu un pas înainte spre găsirea unei soluţii. Numai că trebuia să fac în aşa fel încât să obţin informaţii de la ea fără a-i oferi prea multe la schimb, evitând greşeala pe care o făcusem cu Hugh Wollington.

Un crescendo muzical mi-a întrerupt meditaţia. Euridice, înfăşurată într-un văl diafan şi dansând în urma lui Orfeu cu o graţie desăvârşită, se îndreptaspre intrarea în peşteră şi ieşirea din împărăţia umbrelor, către lumea celor vii. Dorinţa de nestăvilit a lui Orfeu de a se întoarce pentru a-şi privi soţia era redată prin jumătăţi de piruetă, coregrafia insistând şi prelungind suspansul, subliniind ideea că cedarea poetului în faţa ispitei avea să o condamne pe Euridice la o a doua moarte, de data aceasta definitivă.

Prin empatie, trupul îmi era încordat ca un arc, dorul lui Orfeu reflectând întru totul propria-mi năzuinţă de a o avea din nou pe Isabella lângă mine. Apoi, deodată, cu o piruetă dureros de înceată, Orfeu s-a întors, cu braţele întinse pentru a-şi îmbrăţişa soţia, care, stând pe vârfuri, s-a arcuit ca o salcie pe pragul dintre moarte şi a doua viaţă – şi astfel a pierdut-o pentru totdeauna.

Am izbucnit în hohote de plâns atunci când Euridice s-a prăbuşit, fără viaţă, sub privirile soţului. Jenat de ieşirea mea necontrolată, am urmărit apoi în linişte cum Orfeu, distrus de propria dorinţă, îşi arăta suferinţa printr-o serie de salturi îndurerate.

În foaier se desfăşura o recepţie. Am privit pe deasupra mulţimii. Amelia stătea în capătul îndepărtat al holului, la picioarele unei scări impunătoare din marmură, pe jumătate ascunsă în spatele unei aspidistre. M-am îndreptat spre ea, trecând pe lângă mai multe balerine ruse care discutau cu demnitarii locali şi de o masă plină de broşuri care făceau reclamă unor pachete de vacanţă în Uniunea Sovietică. Fără alt preambul, am bătut-o pe englezoaică pe umăr.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Am condus-o spre o mică nişă în centrul căreia era aşezată o statuie din marmură a lui Mohammed Ali, purtând fesul său obişnuit.

– Ce ştii despre asasinarea lui Barry Douglas şi despre interogatoriul la care am fost supus? am întrebat-o fără a reuşi să-mi stăpânesc agresivitatea din voce.

Aparent surprinsă de apariţia mea intempestivă, Amelia a privit în jur, apoi s-a aplecat spre mine.

– Din câte am înţeles, domnul Douglas s-a sinucis. Cât despre arestarea ta, îţi aminteşti că te-am prevenit că te expui la riscuri, dar ai refuzat să iei în seamă avertismentul meu, a răspuns ea în şoaptă.

– Barry nu s-a sinucis, şi tu o ştii prea bine. De ce aş avea încredere în tine? Isabella nu avea.

– Isabella a fost împinsă să facă alianţe greşite. Asta a fost marea ei tragedie; şi acum e şi a ta.

– „Alianţe“… de genul sectei căreia îi aparţii? am întrebat pe un ton tăios.

Spre mirarea mea, Amelia a izbucnit în râs.

– Defineşte termenul „sectă“, mi-a cerut.

– O grupare de oameni care cred orbeşte în aceeaşi filozofie sau religie, excluzându-le pe toate celelalte, am răspuns fără a-i întoarce zâmbetul. Ar putea fi catalogaţi drept zeloţi. Oameni cu adevărat periculoşi.

– Viitorul aparţine zeloţilor, fie că ne place, fie că nu. Eu însă nu sunt membră a nici unei „secte“, după cum le defineşti tu.

Am schimbat rapid tactica. Aveam nevoie de răspunsuri şi, judecând după expresia atotştiutoare a Ameliei, eram convins că îmi ascundea informaţii vitale.

– Vreau să aflu cine l-a omorât pe Barry.

– Dacă n-a fost sinucidere, presupun că e vorba despre aceiaşi oameni care au pus la cale şi arestarea ta. Dacă o să stai să te gândeşti, o să descoperi că în ambele cazuri a fost nevoie de o influenţă considerabilă pe lângă autorităţile egiptene.

Am prins-o de încheietura mâinii.

– Ştii că au profanat trupul Isabellei?

Mai mulţi spectatori care treceau prin apropiere au întors capul auzind cum ridic glasul, iar la picioarele scării largi de marmură l-am zărit pe Henries discutând furios cu Francesca Brambilla. Amelia şi-a tras mâna din strânsoare.

– Oliver, ascultă-mă, te pot ajuta. Trebuie să ştii că, la fel ca Orfeu, Nectanebo a trăit o frumoasă poveste de dragoste. Numai că era o iubire tainică. Faraonul avea mai multe soţii şi, foarte probabil, toate o urau pe Banafrit. Ea era secretul vieţii lui, o femeie care avea acces la omnipotentele clanuri preoţeşti şi care putea spiona în favoarea iubitului ei, raportându-i orice posibil complot. A fost, după toate informaţiile pe care le deţinem, o femeie extraordinară, inteligentă, puternică şi frumoasă. Dar atât ea, cât şi Nectanebo îşi riscau reputaţia, dacă nu chiar viaţa, prin această relaţie a lor.

– Termină cu miturile, Amelia! Ţi-am citit lucrarea. Ceea ce vreau să ştiu e de ce ţi-l doreşti, la fel ca toţi ceilalţi?

– Oliver, astrariumul este cel care îl alege pe posesor, şi datoria mea este să protejez acea persoană. Banafrit era dispusă să meargă în împărăţia umbrelor pentru a-şi salva iubitul, precum Orfeu. Şi s-ar putea ca şi tu să fii nevoit să faci asta.

– Îţi repet, nu vreau să mai aud şarade!

Pe deasupra umărului Ameliei l-am văzut pe Henries croindu-şi drum prin foaier către noi. Am început să vorbesc repede şi pe un ton jos, dar ameninţător:

– Mai bine explică-mi de ce astrariumul nu a împiedicat sfârşitul lui Nectanebo.

– La începutul domniei, Nectanebo a înăbuşit în delta Nilului un complot care viza detronarea sa. Era o perioadă de mari nemulţumiri şi frământări sociale. Preoţii au susţinut că Nectanebo o ofensase pe însăşi zeiţa Isis şi că singura modalitate de a o îmbuna era construirea unui templu de dimensiuni nemaiîntâlnite până atunci şi găsirea unui chivot ceresc care dispăruse cu sute de ani în urmă din Egipt, fiind furat de la Ramses al III-lea de către puternicul mag evreu Mose ben Amram ha-Levi.

– Ştiu toate astea, Amelia, vorbeşte mai la obiect! i-am cerut nerăbdător, observând că Francesca se uita în direcţia noastră.

– Isis era recunoscută pentru abilităţile sale de magician, aşa încât, atunci când Moise a furat astrariumul, faptul a fost interpretat drept o insultă nu numai la adresa lui Ramses al III-lea, ci şi a lui Isis. Legenda aceasta circula pe vremea lui Banafrit. Amelia s-a oprit o clipă, privind nervoasă în jur, apoi a continuat: Chivotul ceresc avea deja o reputaţie bine stabilită ca armă puternică şi obiect sacru, iar atunci când preoţii au pretins că Isis îl dorea înapoi, Banafrit a întrezărit ocazia de a-l ajuta pe Nectanebo realizând reconcilierea dintre chivot şi zeiţă. A găsit astrariumul şi i l-a rededicat lui Isis. O vrăjitoare atotputernică plecându-şi capul în faţa unei zeiţe înconjurate de mituri magice – a fost, probabil, o ceremonie cu adevărat fabuloasă. Mai este însă ceva despre care ar trebui să ştii – o poveste inscripţionată pe un naos datat cu circa cincizeci de ani după dispariţia lui Nectanebo.

– Naosul descoperit de profesorul Silvio?

Amelia a tresărit surprinsă, dar şi-a revenit repede.

– Ce mai face profesorul?

Nu m-am lăsat păcălit de nepăsarea ei prefăcută.

– E pe moarte.

A făcut ochii mari. Nu ştiu dacă juca teatru sau era realmente şocată.

– Îmi pare rău să aud asta; a fost cândva un bărbat absolut onorabil. Naosul descoperit de profesorul Silvio descrie profeţia făcută de chivotul ceresc asupra morţii lui Nectanebo. După ce Banafrit l-a rededicat lui Isis, chivotul s-a întors împotriva lui Nectanebo. Astrariumul a căpătat suflet.

Măcar asupra acestui punct ea şi Hermes erau de acord.

– Am mai auzit teoria, şi e absurdă. Prin definiţie, obiectele nu au suflet şi, în afară de asta, de ce s-ar fi întâmplat aşa ceva după ce Banafrit a rededicat chivotul lui Isis? am replicat, hotărât să nu mă las târât pe tărâmul nebulos al misticismului.

– Isis personifica voinţa inconştientă, dorinţele ascunse. Funcţia astrariumului era aceea de a comunica direct cu zeii, devenind astfel expresia voinţei lor. Din această cauză, fie că-ţi place, fie că nu, vechii egipteni considerau că astrariumul are suflet. Dar, dacă vrei o explicaţie mai prozaică, ţi-o pot oferi, deşi mă îndoiesc că te-ar ajuta să ieşi din încurcătura în care ai intrat. Să ne închipuim că într-o zi, pe când era transportat, astrariumul a fost lovit şi un arc a fost slăbit în interiorul mecanismului, punând în funcţiune al doilea arătător, ascuns în cadran. Un accident banal căruia i se conferă o mare semnificaţie – moartea faraonului este scrisă în cer! Gândeşte-te ce semnal politic extraordinar ar fi transmis, un semnal care ar fi putut fi exploatat de duşmanii faraonului. Şi, desigur, faptul readuce în discuţie posibilitatea ca dispozitivul să fie realmente înzestrat cu puteri magice şi să fie fixat în aşa fel încât să declanşeze moartea cuiva; cu alte cuvinte, să fie folosit ca instrument de asasinare. Numai că, pentru toate astea, trebuie să crezi în puterile lui – şi nu e cazul tău. S-a oprit şi m-a privit gânditoare. Uite ce-i, Oliver, mâine-dimineaţă la ora zece ţin o prelegere pe această temă la Societatea de Arheologie. Poate că s-ar dovedi utilă chiar şi pentru un sceptic înrăit, aşa ca tine.

– Ar fi putut fi folosit astrariumul pentru uciderea lui Nectanebo?

– Ei, vezi că începi să înţelegi?

Amelia l-a zărit pe Henries apropiindu-se şi a încercat să se îndepărteze. Am prins-o de mâneca hainei.

– Aşadar, n-am nici un motiv să mă tem.

Uşurat de acum după toate suspiciunile pe care le avusesem, nu mi-am dat seama că îi vorbisem Ameliei mai deschis decât intenţionasem.
– Da, atâta timp cât astrariumul rămâne în starea de veghe. Sper că nu l-ai activat.
Henries ni s-a alăturat înainte să apuc să răspund. Amelia s-a scuzat şi a dispărut grăbită în mulţime.

30

Sala de conferinţe a Societăţii de Arheologie părea creaţia unui arhitect victorian din secolul al XIX-lea pentru o clădire londoneză. Era îmbâcsită şi lambrisată în furnir închis la culoare, într-un stil care îl imita pe cel gotic. Mai multe ventilatoare de tavan, amplasate între grinzile arcuite, se învârteau leneş deasupra capetelor şi mai existau şi câteva luminatoare joase din fier forjat. Într-un capăt fusese amenajată o scenă. În faţa ei fusese trasă o cortină veche şi prăfuită şi, privind-o, m-am întrebat dacă sala găzduise şi spectacole de teatru de amatori. Deasupra cortinei era atârnat un portret pictat al ultimului rege al Italiei – Vittorio Emmanuele al III-lea – şi dedesubt dictonul latinesc: „A şti înseamnă a fi prevenit". Nu m-am putut împiedica să nu remarc tâlcul avertismentului. Ironia face ca Emmanuele să fi fost exilat în Egipt în 1946, după eliberarea Italiei de fascişti, fiind acuzat pentru alianţa făcută cu Mussolini. Îşi găsise mai târziu sfârşitul în Alexandria. Mi-era greu să nu mă simt vulnerabil, aşa cum stăteam, fără nimeni în jur, în sala aproape goală. Miam repetat că venisem acolo pentru a obţine informaţii şi că scopul acesta cântărea mai mult decât riscul de a mă întâlni cu unii dintre urmăritori. Însă nam reuşit să mă liniştesc şi am continuat să arunc priviri îngrijorate.

Ceasul se apropia de zece şi audienţa rămăsese restrânsă – câţiva arheologi francezi şi italieni pe care îi cunoşteam vag, un altul, de origine poloneză, care lucra la şantierul de la Kom el-Dik, care mia făcut cu mâna prietenos de la distanţă, precum şi Hermes, îmbrăcat destul de formal în caftan şi cu o eşarfă la gât, aşezat în fundul sălii. Neam salutat dând din cap. Mia făcut semn să ocup locul gol de lângă el, dar lam refuzat. Voiam să stau în faţă, lângă o uşiţă situată pe o latură a scenei pe care o observasem când intrasem şi pe care plănuiam să mă strecor dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură periculoasă. Mosry sau Omar nu se aflau în sală şi deocamdată nici Amelia, despre care bănuiam că avea săşi facă apariţia odată cu ridicarea cortinei. Încet, încet, sala începuse să se umple. Acum era pe jumătate plină.

Un arab tânăr şi pătruns de importanţa misiunii sale – student la universitatea din Alexandria, după cum am presupus – a închis obloanele la ferestre. Sala sa cufundat imediat în strălucirea palidă, gălbuie, venită de sus, dinspre luminatoarele care creau o ambianţă de epocă.

Mă simţisem în mai mare siguranţă în lumina puternică, naturală a dimineţii. Am văzut că în spatele sălii fusese montat un proiector. „Ah, Amelia şi efectele ei teatrale!" miam spus, iritat de înclinaţia englezoaicei spre dramatizare. În acel moment, cortina a fost trasă pe un fundal firav de aplauze. Miam ridicat privirea şi am văzuto pe Amelia pe scenă, ţinânduşi foile cu notiţe în mână.

Le-a aşezat apoi agitată pe pupitru şi, după ce şia aranjat şiragul de perle purtat pe deasupra taiorului de tweed, şia pus pe nas ochelarii atârnaţi de un şnur în jurul gâtului şi şia început prelegerea.

– Unii dintre voi mau urmărit de mai multe ori ţinând conferinţe pe această temă. De asemenea, se ştie că fascinaţia mea faţă de Banafrit, Isis şi Nectanebo ma costat nu doar poziţia academică, ci şi reputaţia profesională.

S-a oprit şi a aruncat o privire sfidătoare spre public, ca şi cum îşi căuta detractorii. A urmat o tăcere mormântală, întreruptă de tusea nervoasă a tânărului student care manevra proiectorul. Amelia şa coborât ochii şi a continuat:

– Înainte de a intra în subiectul propriuzis al conferinţei mele, aş vrea să fac o scurtă introducere în legătură cu divinităţile vechilor egipteni, pentru ca şi persoanele mai puţin avizate din audienţă să înţeleagă importanţa lor şi rolul pe care lau jucat în viaţa poporului egiptean. În concepţia acestuia, dacă un individ ofensa o zeitate – fie profanându-i o proprietate, fie păcătuind -, risca să îi fie refuzat accesul la lumea de apoi. Dar, dacă greşeala era făcută de popor, furia zeului putea fi atât de mare, încât să îl distrugă cu totul. În Egiptul antic, imaginea potopului devastator era o temă apocaliptică extrem de frecventă – ulterior însuşită de creştini. Să v-o prezint mai întâi pe Isis…

În spatele ei a apărut primul diapozitiv: o statuie masivă de granit înfăţişând-o pe Isis purtând pe cap două coarne de vacă între care se afla discul solar şi ţinându-l în braţe pe copilul Horus.

– … Isis era regina zeiţelor, sora, dar şi soţia lui Osiris. Înainte ca acesta să fie ucis de Seth, ea îi dă naştere lui Horus. Este înzestrată cu puteri magice mai presus de ale oricărei alte divinităţi, pe care le dobândise aflând numele secret al zeului-soare. Întruchipează forţa magiei, fiind ea însăşi o forţă de temut, dar totodată stimulatoare de energii. Este şi prima zeiţă a răzbunării din panteonul egiptean.

Un nou diapozitiv: Osiris ţinând la piept însemnele puterii absolute a faraonilor.

– Iată-l pe Osiris, zeul lumii de dincolo, care a fost regele Egiptului înainte de a fi ucis de fratele său Seth. Aici poartă stâlpul *djed,* simbolizând trunchiului de copac în care a stat ascuns după asasinare. Osiris era judecătorul celor morţi, gata să-i pedepsească pe păcătoşi, dar milos cu cei buni. Are un rol crucial în cel mai important ritual religios la vechii egipteni – cântărirea sufletelor în lumea de apoi. Următorul diapozitiv, te rog, Abdul…

S-a auzit un păcănit şi pe ecran a fost proiectată imaginea lui Thoth, zeul cu cap de ibis, favoritul lui Barry. L-am recunoscut imediat după altarul amenajat de Barry acasă, dar şi din descrierea pitorească pe care i-o făcuse. Era ca şi cum revedeam un vechi prieten.

– O altă divinitate importantă în ceremonia cântăririi sufletelor era Thoth, zeul lunii, considerat inventator al scrisului. Hieroglifele erau un dar rezervat exclusiv elitei şi preoţimii. Capul de ibis simboliza luna – mai precis, ciocul curbat al păsării evoca semiluna. Mai era reprezentat şi cu cap de babuin, aceasta pentru că se ştia că babuinii se agită odată cu ivirea zorilor.

– Şi, bineînţeles, mai e Horus. A apărut un nou diapozitiv, cu zeul cu cap de şoim. Fiu al lui Isis şi al lui Osiris, el este personificarea noţiunii de faraon, de regalitate divină. Începuturile vieţii îi sunt marcate de atacurile lui Seth, care încearcă să-l distrugă, fără a reuşi, cel puţin până acum…

Amelia a zâmbit. În spatele meu s-a auzit un râset slab. M-am întors pentru a studia publicul şi am remarcat în spatele sălii, în apropierea proiectorului, o nouă apariţie – un bărbat înalt, slab, destul de vârstnic, cu un profil elegant. Aerul său princiar, dar sinistru, m-a neliniştit. Mi-am înălţat capul, dar lumina era prea difuză pentru a-i putea desluşi trăsăturile de la distanţă. Tulburat, mi-am îndreptat din nou atenţia către scenă, unde era proiectat un diapozitiv ce-l înfăţişa pe Seth.

– Şi, în final, iată-l şi pe marele ticălos: Seth, cel mai complicat şi mai imprevizibil dintre zei. Temut de mulţi, venerat de cei dornici de putere,

el întruchipează haosul, războiul, conflictul, furtuna, vânturile, întunericul şi răul şi era totodată zeul ocrotitor al Egiptului de Sus. Apare aici reprezentat ca animal…

Ilustraţia era aceea a unei creaturi mitice bizareasemănătoare unui ogar, dar cu cioc de pasăre, urechi ascuţite şi ciulite şi, mai ciudat ca orice, coada despicată. M-am holbat la ea. Era una dintre acele imagini primordiale care apar deopotrivă în coşmarurile credincioşilor şi ale ateilor. Vocea dură a Ameliei m-a adus înapoi la realitate.

– Uneori Seth apare sub formă de porc negru sau de hipopotam, de obicei atunci când este înfăţişat în luptă cu Horus, iar alteori ca un bărbat cu păr roşu strălucitor, trăsătură considerată o expresie a răului de către vechii egipteni. Indiferent de variantele iconografice, Seth este un duşman redutabil.

Mi-am amintit de urmele de arsuri de pe obrajii lui Hugh Wollington, o asociaţie de idei iraţională, dar pe care nu m-am putut împiedica să n-o fac. Amelia îşi continua prelegerea şi m-am forţat să mă concentrez pentru a o urmări. Deocamdată, nu spusese nimic nou despre astrarium, dar ştiam că avea să revină, cât de curând, la tema sa favorită.

– Seth îl ucide pe Osiris şi se luptă cu Horus, care îl învinge în cele din urmă. Iar Seth, zeul întunericului, este obligat să se retragă după ce primeşte de la Ra – zeul-soare – două zeiţe din Orientul Mijlociu drept soţii. Un nou diapozitiv a apărut pe ecran. Ra îl face pe Seth stăpânul tunetului. Unii cercetători susţin că Seth nu a renunţat niciodată la luptă, dar a preferat să o ducă din împărvţia umbrelor. Dar aceasta este o cu totul altă poveste. Să revenim acum la ipoteza mea iniţială: Isis a fost dintotdeauna fascinată de oameni – ca regină a zeiţelor, ea personifica puterea magiei în forma ei absolută; aşadar, nu este de mirare că a dat naştere unui număr de culte. Unul dintre acestea s-a dezvoltat în jurul unui obiect anume, un astrarium confecţionat în timpul lui Ramses al III-lea, al doilea rege al celei de-a XX-a dinastii, care a domnit între anii 1198 şi 1166 î.Hr. după calendarul iudeo-creştin. Ramses a fost implicat în exodul canaaniţilor – fuga lui Moise din Egipt. Moise a devenit mare magician la curtea lui Ramses, sub patronajul celor mai puternici vrăjitori şi astrologi ai faraonului. Unul dintre aceştia a proiectat şi a realizat un chivot ceresc dedicat lui Isis cu scopul de a-i oferi regelui un instrument care să îl ajute să alunge aşa-numitele Popoare ale Mării şi să combată epidemiile de ciumă care se succedau neîncetat în acele vremuri. Cred cu tărie că Moise a furat astrariumul de la curtea egipteană pentru folosul poporului său, fapt evidenţiat în momentul în care, fugind de armata faraonului, evreii ajung la Marea Roşie. Moise a utilizat acest obiect sacru pentru a despărţi apele.

În spatele meu proiectorul a păcănit şi pe ecran a apărut reprezentarea biblică a lui Moise stând cu mâna ridicată pe ţărmul Mării Roşii, cu pereţii de apă în stânga şi în dreapta lui.

– Moise a abandonat, probabil, ulterior astrariumul undeva în deşertul Sinai, într-un templu minor al lui Isis, căindu-se, fără îndoială, pentru fapta sa. Putem presupune şi că păstrase o urmă de respect faţă de Isis şi că a dorit să o îmbuneze astfel pe zeiţă. În orice caz, astrariumul rămâne ascuns în acest templu timp de zece dinastii, până la cea de-a XXX-a şi ultima. Reapare în manuscrisele din timpul domniei lui Nectanebo al II-lea.

Amelia s-a oprit, cercetând din ochi publicul, în aşteptarea unei reacţii. Nici una, în afara sunetului scos de stiloul arheologului polonez care lua notiţe şi de zgomotul ventilatorului din tavan. A făcut un semn spre asistent, şi o nouă imagine a fost proiectată. Era statuia lui Nectanebo, aşezat pe tron, şi dedesubt cartuşul său de hieroglife – sarcofagul de la British Museum. M-am întors, curios să văd ce făcea Hermes. Stătea pe marginea scaunului, uitându-se atent în sus, spre Amelia, cu o privire care mi s-a părut cel puţin răutăcioasă. Pentru o clipă, m-am lăsat furat de speculaţii privind trecutul comun al celor doi egiptologi.

– Nectanebo al II-lea, ultimul faraon egiptean, îşi dorea cu disperare să-şi asocieze domnia cu imaginea vechilor şi puternicelor dinastii de altădată. Legenda astrariumului era bine-cunoscută la acea vreme, aşa cum o dovedeşte fragmentul următor, descoperit de mine în „Papirusurile Viselor“, o colecţie de relatări onirice care conţineau, după părerea egiptenilor, predicţii ale viitorului. Papirusurile datează din timpul celei de-a XXVII-a dinastii.

Pe ecran au apărut hieroglife scrise pe o foaie subţire de pergament.

– Hieroglifele descriu un chivot ceresc care distrusese armata regală şi facilitase fuga unui mare număr de sclavi. Un chivot care avea puterea de a ucide regi şi de a muta din loc marea, pământul şi cerul. Un chivot care îi aparţinea lui Isis, marea zeiţă a magiei. Nu uitaţi că Nectanebo domnea peste o ţară marcată de frământări sociale şi de intrigi politice şi, pentru a-şi păstra controlul şi a-şi subjuga adversarii, trebuia să se întoarcă la epocile anterioare de glorie, să reînvie Marele Egipt. În plus, se afla sub permanenta ameninţare a invaziei persane. Avea nevoie de o armă înzestrată cu un uriaş simbolism magic şi spiritual. Banafrit, iubita lui şi totodată mare-preoteasă a lui Isis, cunoştea legenda astrariumului şi a trimis oameni să-l caute în Sinai. Ştim că l-au găsit deoarece descrierea instrumentului apare într-un vers pe un templu înălţat de Nectanebo în onoarea lui Isis. Numai că astrariumul s-a întors împotriva lui Nectanebo şi işa prezis moartea. Foarte puţine lucruri se ştiu cu certitudine despre acest episod, aşa încât, în cele ce urmează, vă voi prezenta supoziţiile mele. Profeţia morţii era de natură să slăbească poziţia politică a lui Nectanebo, drept care presupun că a făcut orice pentru a o păstra secretă. O altă interpretare se bazează pe ideea că duşmanii faraonului – extrem de numeroşi, căci Egiptul era zguduit la acel moment de mişcări sociale – au folosit predicţia în propriul beneficiu; cu alte cuvinte, ei ar fi inventat povestea, prezentând-o apoi drept profeţie. Ultima variantă, probabil cea mai fantezistă dintre toate, este aceea că adversarii lui Nectanebo ar fi exploatat puterile astrariumului, fixând pe cadran data morţii regelui şi ucigându-l în acest fel. După ce îi oferise iubitului ei cel mai puternic instrument din lume, Banafrit asistase, probabil, neputincioasă la sfârşitul bărbatului pe care îl venera. Nu uitaţi că Egiptul antic era practic condus de vrăjitori şi de magicieni, sub umbrela protectoare a divinităţilor capricioase şi atotputernice. În acest context, orice este posibil, doamnelor şi domnilor.

După acest episod şi odată cu dispariţia misterioasă a lui Nectanebo al II-lea, nu mai găsim referiri la chivotul ceresc sau la astrarium. A urmat invazia perşilor, apoi Alexandru cel Mare a cucerit Egiptul.

Astrariumul reapare în timpul domniei lui Ptolemeu al III-lea. Un manuscris descriind instrumentul şi puterile sale colosale s-a aţat, din câte se pare, în marea Bibliotecă din Alexandria, Templul Muzelor sau Mouseion, distrusă în anul 30 d.Hr.

Pe ecran a fost proiectată o ilustraţie medievală a bibliotecii, o reconstituire a uriaşei clădiri care pierise în flăcări odată cu multe dintre cele mai mari opere scrise ale omenirii.

– Mouseion adăpostea cea mai cuprinzătoare bibliotecă din Antichitate – unii susţin că din toate timpurile. Aici a adunat Ptolemeu al III-lea şaptezeci de rabini, ordonându-le să traducă în greacă cele cinci cărţi din Vechiul Testament care alcătuiau Torah şi tot aici erau păstrate cele mai importante texte de matematică, astronomie sau medicină concepute până la acea dată. Cuprindea manuscrise într-un mare număr de limbi: aramaică, ebraică, nabateeană, arabă, limbi indiene, precum şi în egipteană, ceea ce reflecta caracterul poliglot al oraşului. Toate documentele de valoare ale omenirii se aflau aici, iar Ptolemeu al III-lea era faimos pentru preocupările sale mistice şi religioase.

Un freamăt s-a iscat în rândurile asistenţei şi crâmpeie de discuţii purtate în şoaptă au răzbătut până la mine. M-am întors încet şi, spre oroarea mea, i-am văzut pe Mosry şi pe Omar care intraseră pe uşa din spate şi se uitau acum către scenă.

M-am încordat, gata să o iau la fugă, când patru poliţişti au apărut brusc din celălalt capăt al sălii, poziţionându-se câte doi de o parte şi de cealaltă a şirurilor de bănci. Spre surpriza mea, prezenţa lor a părut să-i împiedice pe Mosry şi pe acolitul său să facă vreo mişcare. S-au aşezat amândoi pe ultimul rând, cu braţele încrucişate, privind agresiv către Amelia, care s-a zăpăcit şi a scăpat câteva foi cu notiţe pe jos. S-a aplecat să le ridice, şi am observat că mâinile îi tremurau. Şi-a continuat prelegerea pe un ton nesigur, dar sfidător, în timp ce poliţiştii îşi croiau drum încet printre bănci. Am rămas aşezat pe locul meu, paralizat de teamă şi de nehotărâre.

– Nu încape îndoială că regina Cleopatra a VII-a din dinastia Ptolemeilor luase cunoştinţă de existenţa astrariumului şi de celebrele sale puteri magice şi militare, prin intermediul manuscriselor găzduite de Mouseion.

Deodată, am simţit o mână pe umăr. Am tresărit, gata să sar de pe scaun, dar şoaptele lui Hermes m-au oprit.

– Nu intra în panică şi nu te mişca. Trebuie să ieşim de aici, dar la momentul potrivit. Aşteaptă să dau semnalul şi urmează-mă.

M-am întors. Hermes se strecurase pe un scaun din spatele meu. Aşezat pe ultimul rând, Mosry mi-a prins privirea şi mi-a zâmbit – o confirmare rece, arogantă, a faptului că, în sfârşit, mă încolţise. Cuprins de groază, am îngheţat, ţintuit locului la vederea ochilor săi terifianţi. M-am uitat înspre proiector; figura aristocratică misterioasă care fusese acolo mai devreme dispăruse, deşi nu văzusem pe nimeni să iasă din sală. Pe scenă, Amelia se pregătea să-şi încheie prelegerea.

– Presupun că regina Cleopatra a încercat să folosească astrariumul în ultima mare confruntare dintre iubitul ei, Marc Antoniu, şi Octavian – bătălia navală de la Actium. O ipoteză pe care o datorez stimatei mele colege, din păcate acum plecată dintre noi, Isabella Warnock, născută Brambilla.

Amelia mi-a căutat privirea şi m-a fixat cu ochi arzători.

– De-a lungul istoriei, astrariumul a apărut şi a dispărut succesiv, iar pe parcursul unor perioade îndelungate nu s-a ştiut nimic de el. Cred că în aceste răstimpuri a fost păzit de membrii unei secte secrete a lui Isis care şi-au asumat ca unică sarcină folosirea – *in extremis* – a instrumentului exclusiv pentru binele omenirii. Cât despre locul unde s-ar putea afla astăzi astrariumul sau despre presupusa sa putere de a declanşa haosul, sau dimpotrivă, de a duce noroc şi fericire, cine ştie? Şi, cu aceasta, doamnelor şi domnilor, am încheiat.

Amelia a început să-şi strângă foile cu notiţe, iar cortina a căzut brusc. Luminile au pâlpâit, apoi s-au stins şi sala s-a cufundat în beznă. Încăperea s-a umplut de strigăte şi de zgomotul făcut de cei care se ridicau. Am ţâşnit în picioare şi Hermes m-a prins de braţ.

– Pe aici! a şuierat.

M-a tras înainte şi am urcat bâjbâind câteva trepte care duceau spre scenă, apoi ne-am împleticit printre faldurile cortinei de catifea. Ajunşi pe scenă, am clipit, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu lumina. Chiar în faţa mea, o dâră lunguiaţă de lumină slabă urca dinspre podea, aruncându-se asupra lui Hermes, îngenuncheat lângă ea. Un chepeng. Amelia nu se zărea nicăieri.

– Ia-o pe aici, grăbeşte-te!

M-am repezit şi am coborât scara scurtă, urmat de Hermes, care a închis trapa după el. Cu ajutorul unei brichete, m-a condus printr-un labirint de coridoare subterane, foarte probabil acele alei înguste de sub pământ care, se ştia, împânzeau odinioară subsolul Alexandriei. Hermes, cu bricheta ridicată deasupra capului, aproape că alerga prin tunelurile din cărămidă cu arce din piatră, cu zidurile impregnate de umezeală, prin aerul ce mirosea a mosc şi, parcă, a sulf. Am bănuit că era familiarizat cu labirintul năucitor, dar modul ferm în care înainta m-a şocat. M-am împiedicat şi am căzut în genunchi, udându-mi pantalonii în firul subţire de apă care trecea prin mijlocul tunelului. Hermes m-a ajutat să mă ridic.

– Eşti bine?

– Da, n-am nimic. Unde suntem?

Hermes a ridicat bricheta, iluminând un tavan vechi şi pe el fragmente dintr-un mozaic roman care părea să îl înfăţişeze pe Zeus pe tron.

– Suntem chiar sub stadionul de fotbal, nu departe de casa ta, a răspuns Hermes.

În spatele nostru au răsunat dintr-o dată glasuri. Am tresărit amândoi, răsucindu-ne spre locul de unde venea zgomotul.

– Sunt doar la zece minute distanţă în spatele nostru. Hermes m-a împins înainte. Trebuie să ne grăbim. O să te ucidă dacă ne ajung din urmă.

A grăbit pasul şi, şchiopătând, l-am urmat strângând din dinţi, groaza fiind singura care mă împiedica să mă prăbuşesc de durere. După un timp care mi s-a părut a fi o oră, am dat de o scară din fier.

– Ia-o în sus. O să-ţi dai seama unde eşti când o să ieşi afară.

M-am uitat la el. Îi datoram viaţa şi n-aveam încotro: trebuia să am încredere în el de-acum încolo.

– Mulţumesc, Hermes.

– Acum crezi în importanţa astrariumului, Oliver?

N-am reuşit să articulez nici un cuvânt.

– Bine, când vei fi gata, adu-l la mine.

Brusc, s-a auzit zgomotul unui glonţ ricoşând în zidul din piatră. Hermes m-a împins spre scară.

– Hai, du-te!

– Şi tu ce-ai să faci?

– N-ai tu grija mea.

A dispărut înapoi în întuneric. După cinci minute, am ieşit printr-o gură de canal în lumina orbitoare a după-amiezii, pe străzile înţesate de lume din bazar. M-am amestecat imediat în mulţime.

31

Ibrihim mă aştepta la vilă. Cu un gest grav, mi-a înmânat un bilet de la domnul Fartime, care mă anunţa că primise un telefon alarmant din Anglia şi îmi cerea să-l sun pe tata cât mai curând posibil. Fartime îmi sugera cu amabilitate să folosesc telefonul companiei. Impresionat atât de grija, cât şi de generozitatea lui, am împrumutat Vespa lui Ibrihim şi am gonit pe străzile lăturalnice ale Alexandriei, hotărât să scap în acest fel de orice posibili urmăritori. Am parcat motocicleta în spatele clădirii de birouri şi am folosit intrarea furnizorilor, parţial ascunsă îndărătul unor tarabe cu antichităţi.

Sediul era pustiu – era vineri – şi, în timp ce îmi căutam cheia în buzunar, am răsuţat uşurat, mulţumit că eram singur.

M-am aşezat la biroul domnului Fartime, simţin-du-mă ca un elev neascultător care a pătruns pe furiş în biroul directorului, apoi m-am consolat la gândul că o făceam cu permisiunea lui. După zece minute, operatoarea a reuşit să-mi facă legătura cu tata.

– Oliver, tu eşti?

Vocea tatei părea bătrână şi firavă, dar atât de apropiată, încât aveam senzaţia că puteam simţi mirosul de tutun de pipă degajându-se din puloverul din lână. Cu ochii minţii îl vedeam ţinând receptorul vechi de bachelită între degetele sale lungi şi noduroase.

– Tată, ce s-a întâmplat? M-am încordat în aşteptarea unor veşti proaste despre Gareth sau poate despre starea de sănătate a bătrânului.

– E vorba despre Gareth. El n-a vrut să te sune. A zis că ai şi aşa destule pe cap.

– Ce-i cu Gareth? E bine?

– Da, nu e vorba de droguri, dacă la asta te gândeai… Imaginaţia mea a luat-o razna, dar gândurile sinistre mi-au fost întrerupte de vocea tatei. Uite ce s-a întâmplat, Oliver. Cineva a pătruns în apartamentul lui Gareth. N-a putut să facă reclamaţie la poliţie, din motive evidente – tata a tuşit discret –, dar mie mi-a spus că spărgătorii au căutat foarte metodic. Din câte se pare, sunt nişte oameni violenţi – au agresat-o pe prietena lui, care i-a surprins în casă…

M-am sprijinit, şocat, de perete. Aşadar, Wollington mă ajunsese din urmă şi, mai rău, îmi târâsem familia, în chip nesăbuit, în toată această poveste încurcată.

– Tată, o să închid acum telefonul ca să-l sun pe Gareth. Dar, înainte de asta, vreau să-mi promiţi că n-o să deschizi uşa străinilor, înţelegi ce-ţi spun?

– Nu mi-e mie teamă de străini. La vremea mea, am luptat cu unii dintre cei mai buni, a răspuns tata ţâfnos.

– Tată, ştiu că poţi să-ţi porţi de grijă, dar situaţia e diferită acum. Oamenii ăştia ar putea fi înarmaţi şi periculoşi. Te rog, tot ce îţi cer e să fii atent.

– Oliver, ai dat cumva de necaz?

Pentru prima oară în decursul conversaţiei tata părea alarmat.

– O s-o scot eu la capăt, ai încredere în mine.

– Sigur că da, flăcăule, aşa cum am avut întotdeauna.

Am închis, încercând din răsputeri să-mi stăpânesc plânsul.

Telefonul a sunat câteva minute, dar mie mi s-au părut ore. Până să răspundă Gareth, îmi tot imaginasem că Wollington sau un bătăuş angajat de el ajunsese deja la fratele meu, care zăcea acum mort undeva, în casă.

– Gareth, m-a sunat tata, am spus străduindu-mă să-mi ascund panica din voce.

– I-am zis să nu te sune.

– Nu contează asta. Spune-mi despre spărgători.

– Erau doi, sau cel puţin atâţia a văzut Zoë, deşi au doborât-o destul de repede. Ascultă, Oliver, important e că au luat carnetul cu desenul astrariumului şi descifrarea codului.

Inima mi-a sărit din piept; temerile mele cele mai negre erau confirmate. Wollington aflase, probabil, de existenţa cheii Was – ba nu, ştiuse cu certitudine, doar îi cunoştea pe Amelia, pe Hermes şi pe Silvio – şi mă urmărise la întoarcerea în Egipt. Furios la culme de vestea spargerii, am simţit nevoia imperioasă de a-mi proteja fratele.

– Cum se simte Zoë?

– N-a suferit decât o uşoară comoţie – de fapt, toată povestea i s-a părut excitantă, da' aşa e Zoë. Ce faci *tu?* Oliver, sunt îngrijorat din pricina ta. Cine sunt demenţii ăştia? Îi cunoşti?

– Gareth, cu cât ştii mai mai puţin, cu atât mai bine. Poţi să stai la Zoë pentru o vreme? Nu cred că indivizii o să se întoarcă şi, oricum, nu pe tine te caută, dar m-aş simţi uşurat dacă te-ai face nevăzut vreo două, trei săptămâni.

– Bun, e în regulă, aşa o să fac. Ştiam eu că Isabella era pe cale să facă o descoperire colosală, nu-i aşa?

– Ai grijă de tine, Gareth.

Am închis, copleşit din nou de un puternic sentiment de singurătate.

La vilă mă aştepta un raport de la Moustafa despre ultimele evoluţii de la noul câmp petrolifer; datele neoficiale colectate de noi cu ajutorul gravimetrului păreau incredibil de încurajatoare. Dacă reuşeam să asigur finanţarea şi să obţin licenţa, aveam să devin un om foarte bogat. Am

analizat posibilitatea de a-l atrage pe Johannes Du Voor să sprijine proiectul, apoi mi-am amintit că mă atenţionase că mă bazez prea mult pe intuiţie şi am decis să strâng mai multe informaţii înainte de a-l pune la curent cu existenţa potenţialului zăcământ.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre balcon. L-am văzut pe Tinnin dormind, cu corpul flocos pe jumătate ieşit din cuşcă. Rucsacul cu astrariumul era în continuare ascuns în spatele său. De parcă mi-ar fi simţit privirea, alsacianul a mârâit în somn.

Gândurile mi-au revenit la prelegerea Ameliei şi la modul clar în care urmărise cronologic traseul astrariumului. Brusc, m-a cuprins dorul de Isabella. Mi-am amintit cum stătusem odată unul lângă altul pe malul Gangelui. Îi urmăream pe localnici cum se scufundau şi se spălau în fluviul sacru, când am zărit un copilaş gata să fie luat de curent în timp ce mama lui, împietrită de spaimă, ţipa. Isabella se aruncase imediat în apă. Înotase în forţă, ajunsese la copil şi îl trăsese la mal sub privirile mele uimite. Asta era Isabella, netemătoare, hotărâtă şi capabilă să reacţioneze sub impulsul momentului. M-am întrebat ce ar face dacă ar fi în locul meu. Cum ar proceda ea în continuare. De acum, cu sau fără voia mea, eram la fel de implicat ca şi ea în misterul astrariumului. Încercase, oare, să-mi sugereze ceva atunci când îmi apăruse în vise? Afirmaţia Ameliei cu privire la puterea dispozitivului de a produce haos sau, dimpotrivă, de a aduce noroc şi fericire mă obseda; am înţeles cât de departe îmi împinsesem hotarele minţii în disperarea mea de a rezolva enigma artefactului antic. Ce semnificaţie aveau peştele, taurul şi Meduza? Peştele, ştiam, era un simbol creştin. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit că Francesca îmi spusese numele preotului de la biserca Sfânta Ecaterina.

M-am oprit, atingând zidul rece al catedralei şi gândindu-mă la prima ocazie cu care intrasem aici. Vizitasem biserica, împreună cu Isabella, cu numai câteva luni în urmă şi ea îmi povestise cu multă pasiune despre Sfânta Ecaterina, patroana lăcaşului sfânt. La fel ca mulţi alţi cercetători, era convinsă că creştinii şi-o însuşiseră şi o ridicaseră la acest rang de sfântă pe Hypatia din Alexandria, matematician şi astronom de mare valoare, filozoafă păgână ucisă după ce-şi făcuse publice concepţiile intelectuale. Stăteam pe trepte şi mă simţeam ca şi cum Isabella ar fi păşit în faţa mea, cu părul ei lung fluturând în vânt în timp ce îmi descria viaţa sfintei. Pe urmă mi-am dat seama, cu o tresărire, că mai fusesem în biserică, la înmormântarea Isabellei.

Am pătruns în aerul răcoros, o adevărată binecuvântare după arşiţa după-amiezii târzii. Tavanul înalt, boltit era un caleidoscop de lumini colorate. M-am îndreptat spre altarul principal. Paşii mei răsunau în tăcerea adâncă. Un bărbat care mătura podeaua s-a oferit, în italiană, să-mi facă turul bisericii. Am întrebat de părintele Carlotto şi s-a făcut nevăzut printr-o uşă laterală. Am profitat de ocazie pentru a da ocol catedralei, amintindu-mi că la slujba de înmormântare văzusem ca prin vis altarele, cu lemnul lor aurit şi vitraliile în culori aprinse.

M-am oprit în faţa unui vitraliu înfăţişându-l pe Hristos, emaciat, cu cununa de spini tăindu-i fruntea şi cu braţul întins spre un bărbat mai vârstnic care ţinea în mână o cheie. Figura acestuia mi-a atras atenţia. L-am privit îndelung pe bărbatul cu părul cărunt şi faţă blândă de ţăran. L-am recunoscut imediat din imaginile văzute în copilăria petrecută sub semnul catolicismului – Sfântul Petru, paznicul Împărăţiei Cerurilor. Pasărea care plana deasupra umărului său stâng mă interesa însă mai mult. Era un uliu păsărar. Mi-am amintit că Zoë mă întrebase despre pasărea care stătea deasupra umărului meu stâng. Instinctiv, am ridicat mâna şi am atins spaţiul de lângă urechea stângă. Nimic. Ce mă aşteptam să pipăi, fantome?

– Mântuitorul înmânând lui Sfântu Petru cheile raiului. Superb, nu-i aşa?

M-am răsucit pe călcâie şi l-am recunoscut pe bărbatul scund şi bronzat, cu puţin peste treizeci de ani, care oficiase slujba de înmormântare a Isabellei. Dacă n-ar fi fost îmbrăcat în sutană, l-aş fi putut lua drept vânzător de poliţe de asigurare.

– Ce semnifică pasărea? l-am întrebat.

– Uliul păsărar era atributul iconografic al Sfântului Petru. Desigur, primii creştini au împrumutat anumite elemente din culturile popoarelor învecinate; copţii au asimilat unele simboluri ale vechilor egipteni, printre care şi uliul păsărar, o pasăre importantă pentru ei. Aveţi preocupări în acest domeniu, domnule Warnock?

– A, ştiţi cine sunt, v-aţi amintit de mine de la slujba de înmormântare…

– Da, dar cu oarecare dificultate. Cu barba aceasta, aproape că v-am confundat cu unul dintre fraţii noştri creştini copţi. Ne-am strâns mâinile şi am remarcat că avea palma suprinzător de rece. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Warnock?

Am aruncat o privire prudentă în jur, de teamă să nu fim auziţi. Catedrala părea goală, dar nu eram dispus să-mi asum nici un risc.

– Voiam să vă pun câteva întrebări în legătură cu trupul soţiei mele.

– *Scusi?* [1] Preotul părea încurcat, ca şi cum nu-mi înţelesese vorbele.

– Francesca mi-a spus că a aranjat ca oamenii dumneavoastră să ia trupul din ambulanţă înainte de a fi dus la morgă.

– Francesca?

– Madam Brambilla, bunica soţiei mele. O cunoaşteţi, nu-i aşa? Doar biserica dumneavoastră se ocupă de decenii de familia Brambilla.

– Nu, mi-e teamă că e o greşeală la mijloc.

– Bine, dar madam Brambilla mi-a povestit toate astea cu gura ei.

Părintele Carlotto m-a condus spre un loc mai retras, o capelă a unei familii.

– Domnule Warnock, familia Brambilla a fost excomunicată cu mulţi ani în urmă, a murmurat el discret.

– Excomunicată? am repetat şocat.

– Mai precis, în 1946. M-am uitat în registre atunci când madam Brambilla a venit să mă roage să mă ocup de funeraliile soţiei dumneavoastră. Am fost nevoit să port o discuţie destul de neplăcută cu episcopul pe această temă, dar în final am decis că păcatele părinţilor – mai bine zis, ale bunicului – nu puteau fi puse pe seama nepoatei, Dumnezeu să o odihnească în pace!

– Bine, dar ce s-a întâmplat cu Paolo Brambilla? A murit în 1956. N-a fost înmormântat aici, în biserică?

– A fost înmormântat, într-adevăr, dar nu de biserica noastră.

Mi-am întors privirea, încercând să-mi ascund uluirea. Ochii mi-au căzut pe o imagine înfăţişân – du-l pe Sfântul Sebastian împuns de săgeţi, cu chipul chinuit de suferinţă.

– De ce au fost excomunicaţi? am întrebat într-un târziu.

– Aceasta este o chestiune care priveşte exclusiv relaţia dintre biserică şi familie.

Mi-am scos portofelul din buzunar.

– Şi eu fac parte din familie. Şi, vorbind în numele familiei, mă gândeam că aş putea face o donaţie – să zicem o sută de dolari. Am observat că tocmai faceţi lucrări de restaurare la acoperiş.

Părintele Carolotto a şovăit, muşcându-şi buzele. În final, şi-a ridicat braţele în sus, într-un gest oarecum resemnat.

– Da, restaurăm acoperişul şi o astfel de donaţie generoasă ar fi, evident, bine-venită. Dar, domnule Warnock, nu vreau să vă închipuiţi cumva că puteţi să mă mituiţi ca să vă arăt registrele secrete ale bisericii.

Am luat o carte de rugăciuni uitată pe o bancă şi am strecurat două bancnote de cincizeci de dolari în ea.

– Vă rog, părinte, faceţi-o pentru soţia mea. Am motive să cred că sufletul ei nu şi-a găsit odihna.

I-am îndesat cartea în mâini. M-a privit, parcă nehotărât dacă să se încreadă sau nu în mine. În cele din urmă a luat cartea.

– Da, sunt sigur că nu şi-a găsit liniştea veşnică. Moartea ei a fost o mare tragedie, şi poate una care nu era necesară. Cât despre excomunicare, din câte ştiu, bunicul ei a întreţinut nişte relaţii nepotrivite cu anumiţi oameni excentrici, împreună cu care practica unele ritualuri păgâne stranii. Inofensive, bănuiesc – la urma urmei, nu erau decât nişte istorici fanatici care se lăsaseră luaţi de val. fiara aceasta, domnule Warnock, are o istorie bogată şi fascinantă şi unele lucruri ajung să te obsedeze şi să te facă să-ţi dai frâu liber imaginaţiei. Predecesorul meu a vrut să ignore poveştile despre ritualurile păgâne din casa familiei Brambilla, numai că o parte dintre membrii congregaţiei s-au înfuriat. Pe urmă a venit Nasser la putere şi a început vânătoarea de vrăjitoare; nimeni nu mai era în siguranţă, a adăugat preotul, coborându-şi vocea.

– Ştiţi ce s-a întâmplat cu trupul soţiei mele?

– N-am nici cea mai vagă idee. În orice caz, nu noi l-am luat din ambulanţă. Nu l-am văzut decât în momentul când a fost adus aici, în sicriu. Pot să vă arăt şi data, e trecută în registru.

– Nu e nevoie. O ultimă întrebare, părinte. Peştele e un simbol creştin, nu-i aşa?

Părintele Carlotto a zâmbit, relaxându-se în sfârşit.

– Peştii erau personificarea discipolilor lui Iisus; unii dintre ei, după cum nu mă îndoiesc că ştiţi, erau pescari de meserie. În primul secol al erei noastre, peştele a fost folosit ca simbol secret de recunoaştere între creştini, care luptau pentru supravieţuire şi pentru păstrarea credinţei, fiind persecutaţi pe tot cuprinsul Imperiului Roman. Tradiţia a rămas vie de-a lungul istoriei şi în această parte a lumii a fi creştin a fost dintotdeauna un lucru dificil. Chiar şi acum, unii tineri creştini copţi din Alexandria se tatuează pe corp în locuri mai ascunse pentru a-şi arăta credinţa. Simbolul apare şi în picturile murale de pe mormintele de la Kom el-Shugafa, despre care unii membri ai congregaţiei mele cred că sunt bântuite. S-a oprit, şovăitor, a cercetat cu privirea biserica goală, apoi a continuat să-mi vorbească neliniştit, în şoaptă: Mai e însă ceva… soţia dumneavoastră a venit să mă vadă cu puţin timp înainte să moară.

M-am încordat.

– Şi ce v-a spus?

– M-a rugat să o botez, pentru a se putea confesa. Era foarte agitată, chiar îngrozită. Am botezat-o cu apă sfinţită şi i-am primit pe loc confesiunea. Domnule Warnock, eu cred că soţia dumneavoastră s-a implicat în lucruri care erau mai presus de puterea ei şi care scăpaseră complet de sub control. Mi-a povestit despre existenţa unui obiect a cărui descoperire avea să zguduie din temelii tot ceea ce omenirea cunoaşte în materie de religie şi istorie. M-a întrebat dacă biserica îl putea adăposti, în caz de nevoie. Am asigurat-o că da, deşi teamă mi-e că eram destul de sceptic. Vedeţi, nu era primul egiptolog care îmi făcuse mărturisiri pe această temă. S-a întâmplat cam cu douăzeci de ani în urmă, şi era tot o femeie…

În vreme ce-l ascultam pe părintele Carlotto mi-am amintit dintr-odată de Demetriou al-Masri, care îmi povestise că mai examinase un cadavru din care lipseau unele organe. M-am cutremurat, ca şi cum o pală de vânt rece s-ar fi strecurat brusc prin zidurile catedralei. Cine era femeia?

– Ştiaţi de existenţa astrariumului? l-am întrebat direct pe preot.

Părintele Carlotto a tresărit speriat şi şi-a făcut cruce.

– Vă rog, domnule Warnock, e periculos să rostiţi cuvântul cu voce tare. Dar da, auzisem zvonuri despre acest obiect. Un călugăr – e creştin copt, nu catolic – mi-a povestit cândva că are în îngrijire nişte documente care vorbesc despre dispozitiv, unele din vremea faraonilor, altele din perioada invaziei Egiptului de către trupele lui Napoleon. Părintele Mina, e la Deir Al Anba Bishoy, în Wadi El-Natrun. Dacă vreţi, aş putea să mă interesez, evident, cu toată discreţia necesară – măcar atâta lucru pot să fac pentru soţia dumneavoastră. Mai există o altă relatare, nu ştiu dacă o cunoaşteţi, care-i aparţine unuia dintre primii episcopi ai bisericii, un Sfânt Ioan, care susţine că Hypatia însăşi ar fi folosit un astrolab şi ar fi făcut tot felul de vrăji pentru a-l ademeni pe guvernatorul roman al Alexandriei să revină la vechile credinţe păgâne. Poate că astrolabul este, de fapt, astrariumul, cine ştie?

– Isabella era convinsă că singura vină a Hypatiei a fost faptul că era mai inteligentă şi mai educată decât orice alţi contemporani bărbaţi, am replicat.

Părintele Carlotto a zâmbit.

– Soţia dumneavoastră era, fără îndoială, o femeie cu o voinţă foarte puternică. Dacă i-aş fi sugerat să părăsească Egiptul, poate că… Deşi nu cred, ştiţi, era aproape isterică şi vorbea fără noimă. Îmi pare totuşi sincer rău că nu am luat-o mai în serios.

– Când a venit la dumneavoastră?

– Cam cu două săptămâni înainte să moară. Preotul s-a apropiat şi mai mult. Veniţi, vă rog, peste câteva zile – o să încerc să aflu mai multe. Prietene, ascultaţi-mă, dacă aveţi nevoie de adăpost, vă pot ajuta. Fraţii mei copţi de la Wadi El-Natrun vă pot găzdui cât timp va fi nevoie. I-au ajutat şi pe alţii şi, deşi v-aţi pierdut credinţa, sunteţi, la urma urmei, creştin, doar aţi fost botezat în rit catolic, nu? În plus, cu barba aceasta veţi trece sigur neobservat.

I-am privit atent chipul deschis, întrebându-mă cât de multe ştia cu adevărat despre circumstanţele morţii Isabellei, dar nu am văzut decât un om împovărat de o confesiune şi tulburat peste poate de ideea că jucase, fără voia lui, un anumit rol în plecarea prematură dintre cei vii a soţiei mele.

Părintele Carlotto şi-a aşezat blând mâna pe umărul meu.

– Uneori, în viaţă, omul n-are de ales, trebuie pur şi simplu să aibă încredere în ceilalţi. Oferta mea rămâne valabilă, mai gândiţi-vă.

După care a plecat, ţinând strâns în mâini cartea de rugăciuni.

Am rămas singur, lângă orga imensă de sub o fereastră cu vitralii ce ilustra martiriul Sfintei Cecilia. Ce o speriase pe Isabella în asemenea mă-sură încât să se confeseze unui preot? Ştiam că mergea ocazional la biserică, dar nu-mi dezvăluise niciodată că apelase la preot pentru a se

spovedi. De ce anume fugea?

O voce familiară, vorbind în engleză, m-a trezit din reverie. Venea dinspre o capelă laterală; un glas de femeie care se interesa unde erau lumânările. M-am îndreptat într-acolo, intrând într-o nişă ce avea pe peretele îndepărtat un relief din marmură înfă-ţişând o sfântă martirizată. La picioarele ei erau aşezate fotografii de copii şi mici buchete de flori în chip de ofrande, până şi o cutie nedesfăcută de Pepsi, pe cale să ruginească. Femeia stătea cu spatele la mine, dar am recunoscut-o. A îngenuncheat şi a pus un buchet de gardenii alături de celelalte ofrande.

– Sfânta Sabina. Nu e ea ocrotitoarea copiilor? am întrebat.

Rachel Stern a tresărit şi s-a ridicat în picioare.

– Ne cunoaştem?

Mi-am dat seama că aveam o înfăţişare destul de înspăimântătoare, cu tăieturile şi vânătăile de pe faţă pe cale de vindecare, dar încă oribil de vizibile, cu barba mea lungă şi cu părul ciufulit.

– Rachel, sunt eu, Oliver.

Şi-a revenit imediat în fire.

– Oliver! Îmi pare rău, nu te-am recunoscut cu părul ăsta. Ce surpriză!

– Una plăcută, sper. Îmi cer scuze, te-am întrerupt în timpul rugăciunii.

– Şşt, nu cumva să mă pârăşti rabinului meu. Florile sunt pentru sora mea – de ani de zile încearcă să rămână însărcinată. Am auzit că, dacă faci suficiente genuflexiuni, sfânta te va ajuta, deşi sper că nu printr-o concepţiune imaculată – în familia mea avem deja destui martiri.

Şi-a aruncat geanta pe umăr şi a luat-o spre ieşire. Am urmat-o.

Pe scările catedralei soarele ne-a orbit pentru o clipă. Un băiat zdrenţăros a apărut din umbra uşii, întinzând spre noi ciotul pe care îl avea în loc de braţ. I-am îndesat câteva monede în mâna sănătoasă.

Rachel şi-a pus pe nas o pereche uriaşă de ochelari, care îi acoperea aproape complet faţa, apoi mi-a examinat jacheta de pânză şi blugii mototoliţi.

– Am auzit de prietenul tău Barry, a spus. Am fost de-a dreptul şocată. Nu mi-a făcut câtuşi de puţin impresia unui sinucigaş.

– Nici nu era.

Câţiva băieţi în uniforme au ieşit în fugă, râzând, din curtea şcolii catolice aflate sub patronajul bisericii. Dintr-odată, am simţit că îmi doream din tot sufletul să nu rămân singur. Disperarea solitudinii, aceeaşi pe care o trăisem când dădusem telefon acasă, în Anglia, m-a cuprins din nou. Aveam nevoie de companie.

– Ascultă, Rachel, nu vrei să mergem să bem ceva?

– Să bem ceva? Ultima oară când ne-am văzut, am avut senzaţia că nu ţi-a făcut nici o plăcere.

– Scuză-mă, eram beat şi m-am purtat cam agresiv.

Rachel m-a studiat cu un zâmbet batjocoritor.

– Nu, cred că am să te refuz. Îmi pare rău, Oliver.

A început să se îndepărteze. M-am luat după ea.

– Rachel, te rog, trebuie să vorbesc cu cineva cunoscut, cineva în care să am încredere…

S-a oprit.

– Ce s-a întâmplat? Ai necazuri?

– Te rog, nici nu ştii cât de singur am fost…

A ezitat, privindu-mă îndelung, căutând probabil în ochii mei pe studentul idealist pe care îl cunoscuse odinioară, apoi m-a luat de braţ.

[1] În italiană, în original, „Poftim?“ (n.red.)

32

Centro Di Portugueses era un bar exclusivist, relativ nou, situat în aceeaşi suburbie scumpă a Alexandriei în care locuiam şi eu. Fusese amenajat într-o vilă şi avea un bar în aer liber, în curte, iar la etaj, o discotecă. Intrarea era greu de găsit şi la uşă stăteau doi oameni de ordine solizi, foşti agenţi de pază. Clientela era alcătuită dintr-un amestec ciudat de indivizi care aveau însă două lucruri în comun: bogăţia şi singurătatea.

Ne-am aşezat sub o boltă de rogojini şi am cercetat curtea cu privirea. La o altă masă, un grup de ofiţeri de marină italieni beţi se certau pe tema celui mai mare cântăreţ din toate timpurile: Michael Jackson sau Caruso. În apropiere, un ugandez alb (despre care se zvonea că făcea trafic cu arme) şi-a întors pentru o clipă ochii de la blonda tânără şi durdulie cu care flirta şi şi-a înclinat uşor capul în direcţia mea, acel gest discret pe care un bărbat îl face către un altul despre care crede că se află într-o situaţie delicată, ca de pildă la o întâlnire amoroasă extraconjugală. Conştient de posibilitatea de a fi fost urmărit până aici, am continuat să arunc priviri nervoase în jur, deşi locul era, probabil, mult mai sigur decât multe altele din Alexandria. Barul era extrem de select şi nu se putea pătrunde prin mită.

În ciuda ezitării iniţiale, Rachel era deja la al treilea whisky. Limba i se dezlegase – părea singurul efect pe care alcoolul îl avea asupra ei. Faptul nu mă deranja deloc. Imediat ce intraserăm, căzusem într-o muţenie neobişnuită pentru mine. Aveam o nevoie disperată să discut evenimentele din ultimele săptămâni cu cineva care să mă ajute să văd lucrurile mai obiectiv. Mi-era teamă însă că nu o să mă creadă şi nici nu ştiam dacă puteam să am încredere în ea. Irosisem jumătate din seară în controverse politice pe care simţeam că Rachel le acceptase numai pentru că îmi înţelegea reticenţa în a aborda teme de ordin strict personal. Disputele intelectuale m-au adus înapoi în trecut, în perioada de dinainte de Egipt şi de moartea Isabellei, amintindu-mi de mine aşa cum eram în tinereţe, mai robust, mai optimist. Şi, pe când stăteam acolo ascultând-o, în minte mi-a revenit o demonstraţie împotriva intervenţiei franceze în Algeria, în timpul războiului de independenţă, cu circa optsprezece ani în urmă, la care participaserăm împreună plini de entuziasm şi pe deplin convinşi de justeţea poziţiei noastre morale, purtaţi de un avânt tineresc despre care credeam că va dura toată viaţa. Emoţia de care fusesem cuprins în ziua aceea în vreme ce o urmăream pe tânăra americancă strigând lozinci avea acum ecou în mine – o iubisem pe Rachel pentru implicarea ei politică totală şi pentru energia ei debordantă. Îşi păstrase aceste calităţi. În ciuda aparenţei de duritate, îşi dezvoltase un umanism profund de care mă simţeam atras, dar şi un fel de autoironie pe care nu o avusese în tinereţe. Părea să fi devenit mai profundă odată cu vârsta. Gândirea ei dobândise mai multă consistenţă şi mă simţeam într-un fel provocat – mă aştepta o luptă sexy care nu putea să sfârşească decât cu orgasm, înfrângere sau moarte.

– Aşadar, ce anume s-a întâmplat cu mariajul tău? am întrebat-o.

– Of, e foarte complicat. În esenţă, a fost cam aşa: deşi Aaron pretindea că îi plac femeile neconvenţionale, bănuiesc că, de fapt, a regretat că-şi alesese o asemenea femeie drept soţie. Dar căsnicia ta cum a fost?

– Noi suntem… *am fost* extraordinar de fericiţi împreună.

Nu era întru totul adevărat, dar simpla rostire a numelui Isabellei mi se părea un act de infidelitate, deşi nu plănuiam s-o seduc pe Rachel.

– Spune-mi, de ce m-ai părăsit? am întrebat-o.

– Să fim serioşi, Oliver! Eram cel mai nepotrivit cuplu de pe lume. Relaţia noastră n-ar fi rezistat.

– Poate că nu, dar a fost al naibii de dureros pentru mine.

M-am strâmbat la amintirea primei mele deziluzii amoroase din viaţa de adult.

– Aşa şi trebuie la douăzeci şi trei de ani, a replicat zâmbind.

Privirile noastre nostalgice s-au încrucişat.

Din discotecă au izbucnit acordurile hitului dance *Disco Inferno.* M-am uitat în sus: DJ-ul, un arab tânăr şi slab ca un ţâr, îmbrăcat într-o cămaşă galbenă cu motive florale, scruta îngândurat ringul de dans pustiu. Mirosul de tămâie se ridica în valuri dintr-un arzător aşezat pe tejgheaua barului, iar cerul liber şi înstelat părea să privească în jos uşor amuzat. Parfumul lui Rachel plutea pe deasupra mesei, purtat de briza nopţii şi, în ciuda a tot ce mi se întâmplase, suferinţele, oboseala şi temerile mele au început să se evapore.

Rachel a oftat.

– Vremuri inocente. Mă gândesc des la ele în ultima vreme, ori de câte ori sunt cuprinsă de un soi de cinism existenţial. Mă fac să mă simt atât de bătrână. Dar tu?

– Eu? Abia mă târăsc de la o oră la alta.

M-a privit. Credea că mă refeream la pierderea Isabellei. Şi-a terminat băutura, s-a tras mai aproape şi a oftat din nou. A urmat un moment de ezitare, acea clipă în care cântăreşti în minte oportunitatea unor mărturisiri intime.

– Căsnicia mea s-a dus de râpă pentru că am pierdut o sarcină. Copilul s-a născut mort. Aaron a trecut peste asta mai uşor decât mine. Eu m-am îngropat în muncă. Şi pe urmă, într-o dimineaţă, la micul dejun, am privit peste masă şi nu l-am mai recunoscut. Şi cu asta visul s-a sfârşit.

I-am luat mâna.

– Îmi pare rău, am spus.

– Asta e, măcar acum suntem amândoi aici.

Am observat că nu-şi retrăsese mâna. Şi, deodată, am fost copleşit de nevoia de a-mi descărca inima, de a vorbi cu cineva, probabil tot aşa cum se simţise şi Isabella când cedase impulsului de a se despovăra şi îl vizitase pe părintele Carlotto.

– Rachel, dacă ar fi să-ţi povestesc ceva uluitor, practic incredibil, ai putea să mă asculţi fără idei preconcepute?

– Hei, dacă am ceva cu care mă mândresc şi acum, atunci acel ceva e mintea mea deschisă…

M-am întors acasă împreună cu Rachel şi, în timp ce ea aştepta în camera de zi, m-am strecurat în grădină şi am luat rucsacul din cuşca lui Tinnin. L-am aruncat pe umăr şi ne-am îndreptat amândoi spre hotelul Sheraton, unde era cazată. Trebuia neapărat să vadă astrariumului pentru a-mi putea urmări povestea.

În lift am devenit tot mai conştient de tensiunea şi de erotismul care creştea între noi – parfumul, căldura corpului ei care îmi atinsese fugitiv braţul gol. M-am întrebat dacă simţurile nu mă înşelau şi dacă implicarea într-o relaţie amoroasă nu ar fi fost pentru mine doar un mod de a exorciza pierderea Isabellei. Era un gând tulburător dar, totodată incitant.

Am prins privirea lui Rachel. Era la fel de tulburată ca mine. Fără a sta pe gânduri, am tras-o spre mine, strivindu-i buzele şi limba. Şocat, mi-am dat seama cât de mult tânjisem în ultimele săptămâni după o atingere. M-am pierdut în ea, în pielea ei atât de diferită de cea a Isabellei. Dacă era să găsesc un echivalent coloristic, gustul lui Rachel era verde, iar al Isabellei de o nuanţă mai intensă. Ne-am mişcat încet, senzual, explorându-ne fără grabă. Palmele mele i-au mângâiat sfârcurile întărite. Liftul s-a oprit cu o smucitură; ne-am îndepărtat unul de altul şi am izbucnit în râs.

Am străbătut coridorul gol împleticindu-ne, sărutându-ne şi trăgând de haine. Odată intraţi în cameră, mi-am revenit în simţiri la vederea pereţilor zugrăviţi în verde pastel şi a biroului acoperit cu vinilin. Rachel m-a tras însă într-o nouă îmbrăţişare, apoi s-a îndreptat spre pat.

– O să conduc eu ostilităţile, m-a anunţat cu un surâs ironic. Şi-a tras bluza peste cap, dând la iveală sânii mici şi arcuindu-şi şoldurile subţiri în blugii care îi atârnau pe coapsele ca un instrument muzical exotic. Duc aşa de tare lipsa mângâierilor, că uneori am senzaţia că am înnebunit pe jumătate; nici nu mai ţin minte de când n-am mai fost ţinută în braţe. Sunt mereu pe fugă – hoteluri, săli de presă, aeroporturi. Ah, te doresc atât de mult!

M-am apropiat de ea, apoi m-am oprit. În acea clipă scurtă de ezitare, am înţeles că mă păcăleam singur – n-aveam cum să exorcizez imaginea Isabellei făcând dragoste cu disperare. Ceea ce căutam era un confident, nu o amantă. Cineva care să mă asigure că nu-mi pierdusem minţile. Orice altceva – de natură sexuală sau emoţională – n-ar fi făcut decât să complice şi mai tare lucrurile. Şi, dacă ştiam ceva cu certitudine, era că Rachel era o persoană complicată.

Pe măsuţa de toaletă era un paşaport cu o poză alb-negru veche a lui Rachel, mult mai tânără, cu faţa strălucind de un idealism plin de optimism şi cu părul creţ împletit într-o coadă lungă, purtată într-o parte. I-am recunoscut expresia. Am pipăit hârtia lucioasă; pe degete mi-a rămas dâra vagă a unui surâs pe un prag de uşă din Londra. Lângă fotografie erau aşezate o scoică şi o lesă de câine. Am ridicat molusca în lumină. Era un mic nautil, striat şi sidefat, o catedrală subterană scânteietoare, menită a străluci pe veşnicie.

Rachel mi-a zâmbit din pat, cu părul răsfirat pe pernă ca şerpii de pe capul Meduzei.

– Scoica e de pe plaja unde mi-am pierdut virginitatea, a spus ea. Fotografia e de pe legitimaţia de la prima mea campanie pentru Partidul Democrat, iar lesa de câine a aparţinut unui soldat pe care l-am intervievat în Vietnam şi a murit câteva ore mai târziu. Dragoste, credinţă şi destin – le port pretutindeni cu mine, ca să-mi amintească unde am ajuns şi cât de trecătoare e viaţa. Dar bănuiesc că ştii deja asta, nu-i aşa?

M-am uitat în jos spre ea: în acea clipă era atât de frumoasă şi de irezistibilă, încât am gemut în sinea mea, conştient că nu ar trebui să cedez tentaţiei, dar că nu aveam să reuşesc să mă abţin.

În loc să-i răspund, am luat scoica în gură, apoi am aşezat-o cu limba pe buricul ei; gustul sărat al pielii ei mi-a umflat instantaneu mădularul. I-am tras blugii şi chiloţii mai jos de genunchi şi am început să o sărut pe coapse. Rachel a icnit în timp ce îmi îndesam faţa în sexul ei ud. A gâfâit şi mi-a tras fermoarul de la pantaloni. Mi-a luat penisul întărit în mână, apoi în gură. S-a ridicat, mi-a îndepărtat mâinile de pe ea şi s-a aplecat peste mine, pentru a-mi produce plăcere, savurând cu ochii închişi clipele încărcate de senzualitate. Părea hotărâtă să preia controlul.

Încercând să amân cât mai mult momentul descătuşării, m-am sculat şi m-am sprijinit de tăblia patului. Voiam să-i ofer şi eu plăcere lui Rachel. Am ridicat-o în picioare şi i-am scos blugii, apoi am îngenuncheat. „Nu“, a gemut ea, împingându-mă, dar am tras-o aproape, umplându-mi nările de mirosul ei de mosc în timp ce o exploram şi o lingeam, iar ea se agăţa de umerii mei. Într-un final, ne-am rostogolit pe podea şi Rachel s-a urcat încet peste mine, aţâţându-mă, amândoi gata să explodăm. Am simţit cum mă muşcă de gât, cum îşi bagă limba în urechea mea, sânii ei intrând perfect în mâinile mele şi sfârcurile tari apăsându-mi palmele.

Totul s-a redus apoi la o încleştare a mâinilor şi a picioarelor: am trântit-o pe spate, cu genunchii lipiţi de pieptul meu, şi am posedat-o sălbatic. Ne-am abandonat plăcerii. A scos un ţipăt când a terminat, iar eu am urmat-o imediat, apoi, spre uimirea mea, a izbucnit în hohote de râs. O isterie molipsitoare, şi curând ne tăvăleam amândoi pe covor. Poate că eram, pur şi simplu, ameţiţi de uşurare după ce parcurseserăm aceste momente de intimitate sau poate că eram în secret înspăimântaţi – de trecutul nostru comun, de înţelegerea nerostită a adevărului că, dincolo de suprafaţa lucrurilor, eram două fiinţe neobişnuite.

Un afiş înrămat înfăţişând Cornişa s-a desprins din cui şi a căzut pe covor cu o bufnitură surdă, la numai câţiva centimetri de capul lui Rachel.

– Vezi, amândoi suntem bântuiţi de fantome, a remarcat ea.

Apoi s-a sculat, s-a înfăşurat într-un halat şi a ieşit pe balcon. Mi-am tras chiloţii pe mine şi am urmat-o.

Balconul îngust din beton dădea spre Grădinile Montazah. Luminile palatului licăreau în capătul îndepărtat al parcului, iar vârfurile palmierilor înalţi care mărgineau aleile se clătinau întunecate, zgâriind cerul nopţii. Dincolo de grădini, într-un decor feeric, iahturile ancorate la chei sclipeau în apa mării. Era una dintre acele nopţi electrizante în care timpul părea să fi stat în loc şi aerul era aproape nemişcat, purtat doar de briza uşoară care îi seducea pe proştii ca mine, făcându-i să se creadă nemuritori. Numai că în noaptea aceea nu mă simţeam deloc nemuritor, ci vulnerabil şi slab, pătruns de vina de a o fi trădat pe Isabella. Dintr-odată m-a năpădit acel sentiment al goliciunii care urmează, de obicei, sexului fără sens. Mai era însă ceva tulburător, ceva care plutea în aer, o senzaţie cutremurătoare şi inexplicabilă de groază.

– N-am mai făcut sex de mai bine de trei ani, de dinainte de divorţ.

Vorbele lui Rachel au plutit pe deasupra balustradei urâte din fier, coborând dedesubt, în stradă, unde s-au pierdut în zgomotul traficului şi în invectivele celor doi bărbaţi care se certau într-un colţ.

– Mult prea mult, am spus, cuprinzând-o prin mânecile calde ale halatului într-un val de afecţiune aproape familială. Mă simţeam alinat ţinând-o în braţe, dar în clipa aceea am înţeles amândoi că nu ne era scris să rămânem împreună.

– Rachel, relaţia asta nu poate să continue. Dar am nevoie de prietenia ta. Poţi să faci asta pentru mine?

A încuviinţat, stând rezemată de pieptul meu gol, cu obrajii arzând. Sub balcon, cei doi continuau să se certe: timpul prezent, lumea reală. I-am făcut semn să mă urmeze înăuntru şi am deschis rucsacul.

Stăteam pe pat, cu astrariumul între noi. Povestea mea, cu toate detaliile ei incredibile, devenea de-acum o prezenţă palpabilă. N-aveam curaj să o privesc pe Rachel, convins că mărturisirile pe care i le făcusem mă condamnaseră defintiv în ochii săi. Degetele ei au alunecat de-a lungul cearşafurilor mototolite şi s-au oprit deasupra mâinii mele.

– Oliver, n-ai de ce să-ţi faci griji, te cred. Ai noroc. Dacă mi-ai fi povestit toate astea acum cinci ani, te-aş fi catalogat drept unul dintre acei occidentali naivi seduşi de misticismul Orientului. Dar în ultima vreme am avut şi eu parte de destule lucruri ciudate. Am fost în Cambodgia şi am văzut cum khmerii roşii recrutau vraci pentru a-i înspăimânta pe ţărani – o campanie încununată de succes, apropo. Iar în urmă cu câţiva ani, în Papua, am fost blestemată de un muntean pentru că fotograful meu a făcut prostia să facă o poză nevestelor lui. Mai e însă ceva care mă face să cred în puterea acestui… astrarium – sau ce-o fi. E Mosry. Eu l-aş lua foarte în serios.

Am încuviinţat. N-aveam cum să ignor ameninţarea reprezentată de Mosry, chiar dacă aş fi vrut. Părea omniprezent şi mă adusese la stadiul că tresăream la fiecare umbră mişcătoare.

Rachel mi-a cercetat expresia feţei, apoi mi-a mângâiat braţul.

– Prinţul Abdul Majeed este în spatele întregii afaceri, bag mâna în foc, a spus ea.

Mi-am amintit privirea lui fioroasă din programul TV vizionat la Londra. O aroganţă tipică de despot.

Rachel a continuat să vorbească repede, ca pentru a mă convinge de pericolul în care mă aflam.

– Majeed este un fanatic religios şi un individ primejdios, exact genul care ar crede necondiţionat în puterile unui asemenea obiect. Urăşte Occidentul din toată inima şi ar face orice pentru a pune beţe în roate iniţiativei de pace a lui Sadat. În ultimul timp au avut loc atacuri asupra unor poziţii occidentale în zonă – o bază navală din Turcia, ambasada americană de la Damasc şi altele despre care nu s-a suflat nici o vorbă. Ceea ce-ţi voi spune este din surse neoficiale, dar factorii noştri responsabili cu securitatea regională ştiu că a fost mâna lui Majeed. Atacurile s-au înteţit recent. Se întâmplă tot mai multe lucruri, aparent nelegate între ele. Iar Mosry este executantul. Pot să pariez că, dacă se crede într-adevăr că astrariumul poate influenţa desfăşurarea evenimentelor sau chiar şi dacă este considerat un simplu talisman al unei civilizaţii arabe mai vechi şi mai puternice, atunci Majeed ar dori să îl aibă şi ar fi dispus să meargă până acolo încât să-l folosească pe Mosry pentru a te ucide.

În minte mi-a revenit imaginea lui Mosry asistând la interogarea mea în sediul de poliţie. Şi pe urmă zâmbindu-mi în lumina pală a sălii de conferinţe. M-am cutremurat.

– Bine, dar ce-ar putea să facă dacă ar pune mâna pe astrarium? am întrebat.

– Nu ştiu. Să preia controlul? Să acapareze puterea? Să aducă Egiptul înapoi la stadiul de stat feudal şi să se înscăuneze conducător absolut? Adevărul este că Majeed este complet lipsit de scrupule. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş lua nişte măsuri de siguranţă, a adăugat Rachel pe un ton sumbru, dând din cap pentru a-şi sublinia spusele. Ca, de pildă, să-mi fac rost de o armură sau măcar de un pistol. Sau chiar să mă dau la fund pentru o vreme. Şi-a fixat ochii asupra astrariumului, pe care îl înfăşurasem la loc în timp ce ea vorbea: Obiectul acesta este însă ceva… pur şi simplu fabulos: o pagină de istorie. Nu mi-am închipuit că vechii egipteni erau atât de avansaţi în domeniul astronomiei. Mi-ar fi plăcut să o cunosc pe Isabella. Cred că a fost o femeie extraordinară. Privirile ni s-au încrucişat. Rachel a zâmbit, apoi şi-a plecat iute ochii.

– Întrebarea este ce vom face *noi* cu astrariumul, a spus ea.

Am constatat surprins că îmi făcea plăcere modul în care se implicase, prin acel „noi“, dar în acelaşi timp m-a străbătut un fior de teamă. Aproape toţi cei care avuseseră de-a face cu astrariumul suferiseră de pe urma lui.

Am oftat.

– Isabella mi-a spus că astrariumul are propriul destin şi propriul loc pe lume. Mai sunt însă câteva lucruri cărora nu le-am dat încă de capăt. De exemplu, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu organele lipsă din trupul Isabellei şi cu ce anume se ocupau Giovanni Brambilla şi grupul său de arheologi. Pe urmă, mai e şi misterul semnificaţiei codului. Sper ca toate astea să mă conducă, în final, spre locul hără-zit astrariumului, fie că e un templu, un mormânt sau orice altceva. Îi datorez asta Isabellei. Dar ce-ar fi să discutăm ce avem de făcut la micul dejun?

– Uite o idee bună, a spus Rachel. Mă duc să fac un duş rapid şi pe urmă putem să plecăm. S-a întins, somnoroasă, apoi s-a ridicat din pat. Mă întorc în zece minute. A dispărut în baie.

Zorile începuseră să pătrundă prin perdelele subţiri. M-am uitat la radioul cu ceas de pe noptieră. Era 6:30. M-am sculat şi am ieşit pe balcon. Un ciripit ciudat a răzbătut distinct din corul matinal. Mi-a amintit, în chip nelămurit, de Londra şi de păsărarul care se zdrobise de parbrizul maşinii în timp ce fugeam de acasă. Şi, odată cu amintirile, am fost cuprins şi de un sentiment de premoniţie tot mai puternic şi de o nelinişte ciudată. Am încercat să-mi distrag atenţia privind peste micul zid despărţitor la apartamentul de lângă camera lui Rachel. Perdelele fluturau în vânt şi camera părea goală. O dubă s-a apropiat de intrarea în hotel. Omul de la pază a ieşit din gheretă şi s-a îndreptat, agitat, spre dubă. Am văzut cum prin geamul maşinii cineva îi dădea câteva bancnote. Pe urmă, spre surpriza mea, paznicul a pornit în josul străzii, îndepărtându-se. Dubiţa a tras în faţa uşii de intrare şi doi bărbaţi în uniforme albe au sărit afară. Ceva în mişcările lor rapide şi precise m-a făcut să-mi încordez privirea, încercând să văd încotro se duceau.

De parcă mi-ar fi simţit prezenţa, unul din ei s-a uitat în sus spre balcon şi m-a fixat cu privirea înainte să apuc să mă ascund în spatele balustradei. Când m-am ridicat, deja dispăruseră. Am intrat în cameră, tot mai neliniştit. Rachel stătea în mijlocul încăperii ştergându-şi cu prosopul părul creţ. Am ezitat, apoi am spus:

– Ştii ceva, cred c-ar fi bine s-o luăm din loc…

Brusc, am auzit zgomot de paşi pe coridor. I-am făcut semn lui Rachel să tacă, m-am dus spre uşă şi am crăpat-o uşor, aruncând o privire prin deschizătură. În capătul coridorului erau cei doi bărbaţi pe care îi văzusem afară; acum aveau arme în mâini. Am închis uşa încet şi am tras-o pe Rachel de braţ, împingând-o spre balcon.

– Afară – acum! am şuierat, înşfăcând rucsacul cu cealaltă mână.

Rachel s-a uitat spre uşă, şi-a luat sacul de voiaj, a îndesat rapid în buzunar lucrurile de pe noptieră şi m-a urmat în balcon. Am sărit peste zidul mic în balconul camerei alăturate. Uşile de sticlă erau deschise şi ne-am strecurat repede înăuntru.

Stând cu spatele lipit de peretele despărţitor, mi-am auzit inima cum bătrea gata să-mi spargă pieptul; Rachel tremura lângă mine şi amândoi ne ţineam răsuflarea. Prin peretele subţire am auzit un ciocănit puternic, apoi zgomotul uşii sparte şi al paşilor care alergau în încăpere. O exclamaţie furioasă, frustrată. Rachel s-a întors spre mine, uluită. Ne-am uitat în acelaşi timp spre uşă. În câteva secunde, am ajuns în faţa ei. Coridorul era gol. Ne-am furişat rapid afară şi am ţâşnit în fugă pe hol. Am dat colţul şi ne-am ciocnit cu un băiat de serviciu care căra un vraf de prosoape. S-a răsucit şi s-a holbat la noi.

Străbătusem jumătate din holul de intrare pustiu la ora aceea când am auzit strigăte în spatele nostru. Personalul de la biroul de recepţie ne-a

urmărit şocat cum zburam pe lângă ei.

– Ce mama naibii, Oliver! a ţipat Rachel în timp ce alerga în urma mea.

– Fugi! Sunt în spatele nostru!

Am împins uşile din sticlă de la intrarea principală şi ne-am repezit afară, pe străzile încă adormite. Am trecut în goană pe lângă un şir de maşini parcate lângă trotuar, apoi am intrat pe o alee lăturalnică. În spate se auzeau paşii urmăritorilor.

Disperat, am aruncat o privire în jur. Lângă o tarabă era trasă o căruţă acoperită, iar calul slăbănog legat de ea mesteca un braţ de fân din rigolă. Am ridicat prelata: căruţa era pe jumătate goală, cu un strat uscat de ciment pe fund. Era suficient loc ca să ne ascundem.

– Aici! am şoptit, dar Rachel a clătinat din cap, cercetând speriată strada.

Vizavi, o tarabă cu haine tocmai se deschidea şi bătrânul vânzător agăţa cu un cârlig rochiile lungi şi taftanele. Rachel a arătat cu degetul spre el.

I-am strecurat vânzătorului un bacşiş generos şi după câteva clipe eram ascunşi printre şirurile de haine. Paşii şi strigătele se apropiau. Ne-am afundat şi mai tare printre rochii, încercând să ne potolim gâfâitul. După câteva clipe, cei doi bărbaţi au intrat pe alee.

– Eşti sigur că el era? a întrebat aspru unul din ei într-o arabă cu accent saudit.

– Absolut. Mosry mi-a arătat fotografia, a răspuns celălalt.

La auzul numelui, Rachel şi-a înfipt unghiile în mâna mea. Am aşteptat, nemişcaţi şi ţinându-ne răsuflarea, în timp ce bărbaţii se apropiau de vânzătorul de haine.

– N-ai văzut doi europeni? l-a întrebat unul din ei pe un ton agresiv.

Am îngheţat, încercând să-mi reprim impulsul de a o lua la fugă şi rugându-mă ca bătrânul să nu ne dea de gol. Lângă mine, Rachel s-a albit la faţă.

– N-am văzut pe nimeni. E pustiu ca într-un mormânt, a răspuns vânzătorul calm.

– Vino aici! l-am auzit strigând pe al doilea ucigaş. Am aruncat pe furiş o privire printre rochii. Cei doi dăduseră prelata la o parte şi cotrobăiau înnebuniţi prin căruţă.

– Probabil c-au şters-o, a mormăit bărbatul mai solid, după care s-au îndepărtat amândoi.

Am rămas ascunşi încă vreo cinci minute. Simţeam bătăile puternice ale inimii lui Rachel prin degetele care îmi strângeau mâna, iar mirosul nostru de frică plutea amestecat cu parfumul taftanelor. Am scos prudent capul. Aleea era pustie. Ne-am strecurat afară dintre şirurile de rochii.

– A rostit numele lui Mosry, nu-i aşa? m-a întrebat Rachel încet.

Şoapta ei a fost înghiţită de zgomotul unei explozii, urmat de un fulger de lumină şi de un cutremur care a părut că trece ca o undă de şoc pe sub picioarele noastre. Ne-am aruncat la pământ, în timp ce bucăţi de zid şi pietre zburau pe lângă noi. Am aşteptat să-mi revin în fire. Lângă noi, trântit şi el, bătrânul vânzător de haine şi-a ridicat faţa însângerată şi a început imediat să se roage.

– Ce mama dracului a fost asta?

Rachel s-a sculat în picioare. Avea nişte zgârieturi pe obraji, dar altfel nu părea rănită. Mi-am verificat braţele şi faţa, pipăind cele câteva tăieturi făcute de pietrele aruncate în aer, din care picura sânge, apoi l-am ajutat pe vânzător să se ridice. Pe deasupra bocetului său am auzit urletul ambulanţelor. L-am aşezat pe bătrân pe marginea căruţei, apoi mi-am întors ochii spre hotelul lui Rachel, aflat în capătul aleii. O latură părea complet demolată, cu pereţii din ipsos prăbuşiţi într-un morman de moloz amestecat cu grinzi din fier. Printre ferestrele şi cadrele de uşi dislocate se zăreau crâmpeie de cer. Rachel m-a privit, mută de uimire.

– Cred că au încercat să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură, am spus încet. Au vrut să pună mâna pe mine şi pe astrarium, dar, cum n-au reuşit, s-au hotărât să lase totuşi ceva în urmă. Bănuiesc că asta este una dintre încercările lui Mosry de a sabota iniţiativa de pace a lui Sadat. Au avut o ţintă clară: au atacat jurnaliştii, presa străină cazată în hotel – colegi de-ai tăi.

– O, Doamne, nu!

Rachel a încremenit de groază.

Dinspre strada din spatele nostru s-au auzit strigăte de oameni care se apropiau. Am luat-o din nou la fugă. Cu hainele pe jumătate sfâşiate şi acoperiţi de moloz, am ţâşnit pe străzi, alergând ca nişte fantome. Oamenii se dădeau speriaţi din calea noastră. Am strâns astrariumul la piept, socotin-du-mi în gând vârsta, încercând să nu iau în seamă bubuitul inimii în piept şi vuietul din urechile temporar afectate de suflul exploziei. Nu ştiam exact încotro mă îndreptam, dar simţul orientării – busola supravieţuitorului – s-a activat brusc şi m-am trezit în faţa unei frizerii pe care o cunoşteam bine. De când venisem în Alexandria împreună cu Isabella, Abdul era cel care mă tundea. Era un bărbat prietenos, de vreo şaizeci şi cinci de ani, socialist ca orientare politică şi poet în timpul liber, şi petre-cuserăm multe ore analizând erorile şi succesele diverselor regimuri şi schimbând opinii despre poeţi precum Seferis, Rilke sau Lorca. Eram convins că avea să ne ajute.

Abdul şi ajutorul său erau prosternaţi pe podea, la rugăciunea de dimineaţă. Surprinşi, şi-au ridicat ochii spre noi.

– Domnul Warnock! Ce s-a întâmplat? Arătaţi îngrozitor, a spus Abdul sculându-se şi scuturându-şi praful de pe genunchi.

– Avem nevoie de adăpost, Abdul. Te rog! l-am implorat.

Abdul a aruncat o privire spre Rachel, care părea înspăimântată, apoi ne-a împins spre spatele prăvăliei, strigându-i între timp asistentului să pună lacătul la uşă. În depărtare a răsunat urletul sirenelor: ambulanţele şi maşinile de pompieri se îndreptau spre hotelul Sheraton.

33

Camera de deasupra frizeriei era echipată cu un pat de fier pentru o singură persoană, o mică sobă de campanie pe care era aşezat un ceainic şi un scăunel din lemn. Pe un raft se înşirau mai multe cărţi, printre care câteva texte revoluţionare şi o colecţie de poezii ale lui Constantine Cavafy. Peste tot zăceau împrăştiate diverse ustensile specifice meseriei. Încăperea avea două ferestre mici: una dădea spre strada comercială pe care veniserăm, în timp ce de la cealaltă, situată pe peretele opus, se deschidea o panoramă de acoperişuri.

Rachel, îmbrăcată acum într-un caftan tradiţional simplu oferit de Abdul, s-a prăbuşit epuizată pe pat.

– Sigur ăia erau oamenii lui Mosry? m-a întrebat.

– Am văzut dubiţa albă în care au ajuns la hotel, am răspuns. Presupun că înăuntru era explozibilul. Şi unul din ei m-a zărit pe balcon, aşa că au ştiut exact în ce cameră eram. Când au înţeles că astra-riumul nu era acolo, au detonat bomba.

– Oliver, ar fi putut fi oricine altcineva – sirienii, iordanienii, până şi libienii. Nimeni din ţările arabe nu doreşte pacea în regiune, în afară de Sadat.

– Rachel, i-ai auzit cu urechile tale rostind numele lui Mosry.

A încuviinţat gânditoare.

– Da, ai dreptate. Pe urmă m-a privit cu ochii mari, devenită dintr-odată conştientă de implicaţiile atacului. Oliver, François Paget de la *Le Monde,* Eric Tullberg de la *Der Spiegel,* George Del Sorro, corespondentul *Washington Times* – Dumnezeule, toţi oamenii ăştia erau acolo, în hotel. A tăcut, şocată. Câteva bucăţele de tencuială îi mai atârnau şi acum în părul blond. Dacă mai aveam dubii în privinţa ei, s-au spulberat pe loc. Nu avea să mă trădeze. De acum ştiam asta cu certitudine – ba chiar, dimpotrivă, abilităţile ei de reporter şi cunoştinţele pe care le avea în mediile politice din zonă îmi puteau fi de folos.

Am aruncat un ochi spre rucsacul aşezat pe podea. Rachel mi-a urmărit privirea, dar nu a spus nimic.

– Nu crezi că e un fel de mic miracol? m-am aventurat s-o întreb.

– Ce anume, că au aruncat camera de hotel în aer? Aş zice mai degrabă că a fost ghinion.

– Nu, mă refeream la faptul că am scăpat cu viaţă.

– Cu Mosry prin preajmă, teamă mi-e că data viitoare n-o să mai avem un aşa noroc. S-a ridicat în picioare. Ascultă, trebuie să plec, să scriu articolul şi să-i sun pe cei de la revistă.

– N-ar trebui mai întâi să te duci să te consulte un doctor?

– N-am nimic, nu sunt decât nişte zgârieturi. Tot ce-mi trebuie e un duş şi o cană cu cafea tare. O să dorm mai târziu, asta dacă o să găsesc o cameră liberă la vreun hotel. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu eu, ci tu eşti ţinta lui Mosry. A zâmbit sumbru şi s-a îndreptat spre camera de baie, despărţită de încăperea în care ne aflam printr-o perdea jerpelită.

– Ascultă, am spus cu o voce ezitantă, aş vrea să te rog să-mi faci nişte mici favoruri…

– Dacă asta implică să dau ochii cu doi saudiţi fioroşi, regret, dar am să spun pas, mi-a aruncat peste umăr, pe un ton crispat, dând la o parte perdeaua.

– O să te rog să-i transmiţi un mesaj intendentului şi să-mi aduci câteva lucruri de acasă. Şi, pe urmă, dacă poţi, să te duci la biserica Sfânta Ecaterina, să-l cauţi pe preot şi să-i ceri să-ţi dea cu împrumut o sutană de călugăr copt. O să înţeleagă, dacă o să-i spui că vii din partea mea. Te rog, Rachel. Dacă mă ajuţi, o să-ţi rămân îndatorat pe viaţă. Am auzit zgomotul apei împroşcate, apoi a reapărut, curată şi aranjată.

– Pe viaţă, zici? Hm, sună tentant. A extras o bucată mare de moloz din părul meu încâlcit. Mda, presupun că din povestea asta se poate scoate un articol. Mai bine spune-mi, frizerul e un om de încredere?

– Absolut, deşi avem păreri diferite despre Rilke şi moare de poftă să îmi dea jos barba. Ce zici, mă ajuţi?

A dat din cap. Peste câteva minute, a ieşit din casă cu un bilet către Ibrihim şi nişte bani împrumutaţi de mine de la Abdul.

După ce a plecat, am despachetat astrariumul. Porţiunile din bronz sclipeau în lumina artificială slabă şi era greu să nu te laşi vrăjit chiar şi numai de vechimea obiectului. Nu îndrăzneam să-l mai ating; părea un organism viu, impregnat de puterea celor care crezuseră în el – Moise, Banafrit, Cleopatra – sau îşi dăduseră viaţa din dorinţa de a-l poseda. „Un seducător periculos“, am gândit. Fapt uimitor, era intact şi magneţii se învârteau în continuare. Am rămas o clipă privindu-l, hipnotizat de mecanismul care se rotea. Acul cel mare era şi acum fixat la data naşterii mele, dar nimic altceva nu se întâmplase. Ciudat! Data morţii lui Gareth apăruse aproape instantaneu. Oare încă mai delibera? Dintr-odată, mi s-a părut că zăresc o lumină pâlpâind în spate şi m-am răsucit pe călcâie, o parte din mine aşteptân-du-se să vadă umbra lui Banafrit proiectată pe pereţi şi pe tavan. Nimic.

Faţa reflectată în bucata de oglindă proptită de perete era aproape de nerecunoscut. Moştenirea mea celtică îmi era de această dată de folos. Barba, stufoasă şi neagră, îmi acoperea aproape în întregime obrajii şi, alături de bronzul căpătat la Abu Rudeis, mă făcea să arăt ca un egiptean sadea. Numai ochii albaştri îmi trădau originea. Sutana, cămaşa şi toca neagră preoţească luate de Rachel de la părintele Carlotto mi se potriveau perfect. Era tulburător pentru mine, un ateu convins, să recurg la veşminte clericale, şi să şi arăt atât de convingător în ele, dar n-aveam încotro, era cea mai bună soluţie de deghizare.

– Nu-mi vine să cred! Arăţi chiar ca un călugăr. Rachel m-a privit lung, uimită. Să ştii că nu te-aş fi recunoscut dacă te-aş fi întâlnit pe stradă.

Am scos din pachetul făcut de Ibrihim o pereche de ochelari de soare şi mi i-am pus pe nas.

– Şi cu ăştia nici n-ai bănui că sunt străin, am punctat.

Rachel fusese nevoită să-şi croiască drum printre barajele de poliţie din centru şi de la Sheraton, dar reuşise în cele din urmă, cu ajutorul unor bacşişuri substanţiale. Ibrihim o întâmpinase aproape isteric. Cu o noapte în urmă, când fusese plecat să-şi viziteze mama, casa fusese spartă, dormitorul şi biroul meu scotocite şi devastate, iar câinele alsacian Tinnin otrăvit. Oamenii lui Mosry se apropiau şi începuseră să-mi suţe în ceafă. Vestea m-a îngrozit, dar m-a şi iritat. Cum îndrăzneau să-l terorizeze pe bietul Ibrihim şi să vandalizeze vila din nou? Cu fiecare clipă, deveneam tot mai hotărât să protejez cu orice preţ astrariumul de aceşti asasini.

– Ce altceva ţi-a mai spus Ibrihim despre spargere? am întrebat-o pe Rachel.

– A fost cam greu să-i scot cuvintele din gură – era speriat rău. Mi-a povestit că l-a concediat pe paznicul de noapte. Era convins că fusese cumpărat.

– Te cred şi eu. Dar mai bine mituit decât mort. Au făcut stricăciuni mari?

– Au distrus o parte din mobilă, au răscolit în dormitor printre haine şi cărţi şi au smuls câteva lambriuri de pe pereţi. Ibrihim m-a rugat să-ţi transmit că te sfătuieşte să stai ascuns cel puţin o săptămână şi să nu te arăţi prin locuri unde ai putea fi recunoscut. Promite-mi că n-o să-ţi asumi riscuri inutile.

– Promit.

Am privit-o. Parcă trecuse o viaţă de om de când făcuserăm dragoste şi acum, în ciuda regretelor şi a sentimentului de vină pentru că o trădasem pe Isabella, în ciuda vânătăilor şi a zgârieturilor căpătate în dimineaţa aceea, m-au trecut fiori la amintirea momentelor de plăcere trăite împreună.

La puţin timp după aceea, Rachel a plecat. Îşi rezervase o cameră la hotelul Cecil şi voia să se apuce imediat de lucru, ca să trimită articolul despre explozia de la Sheraton înainte de ivirea zorilor la New York. În numai câteva ore deveniserăm o echipă, şi fără ea mă simţeam mult mai singur şi, de ce să nu recunosc, mai speriat. Viitorul iniţiativei de pace a lui Sadat era miza jocului, alături de multe alte lucruri, printre care şi propria mea viaţă. Responsabilitatea apăsa greu pe umerii mei; mulţi oameni îşi găsiseră sfârşitul din cauza astrariumului. Dar n-aveam cum să o iau pe Rachel cu mine, trebuia să-mi îndeplinesc singur misiunea. Aşa era mai sigur.

Ibrihim îmi urmase indicaţiile cu sfinţenie: în afara ochelarilor de soare, îmi împachetase câteva schimburi de haine, nişte cărţi de specialitate ale Isabellei, o agendă, bani, paşaportul şi un cuţit pe care l-am strecurat la curea. Adăugase şi mâncare: brânză Domiati şi o bucată mare de pâine. Afară, un muncitor de la salubritate cânta în timp ce îşi vedea de treabă. Trebuia să rămân ascuns pentru o vreme, până ce aveam să-mi dau seama ce mişcare urma să facă Mosry, şi nu puteam să car astrariumul după mine. Am privit de jur împrejurul cămăruţei. Într-un colţ era aşezat un manechin bărbătesc ce părea să dateze din anii ’40, cu un moţ negru jegos în vârful capului din ipsos lucios. Am observat la jumătatea torsului o tăietură subţire ca un fir de păr, acolo unde se deşuruba. Era cea mai bună ascunzătoare pentru moment, până când aveam să pun astrariumul în locul potrivit.

Am înfăşurat dispozitivul în pânză şi l-am vârât în trunchiul gol. S-a potrivit perfect.

– Dormi! m-am pomenit că-i poruncesc cu voce tare în timp ce îmbinam la loc, cu infinită grijă, cele două jumătăţi.

Am mâncat în picioare în faţa ferestrei, îmbrăcat în sutană. Strada era plină de cumpărători şi de muncitori care se grăbeau să ajungă acasă. Un grup de femei arabe în vârstă, care purtau pe umeri coşurile cu cumpărături, a trecut pe sub fereastra frizeriei. Printre ele încerca să-şi croiască drum o europeancă micuţă de statură, cu plete negre până la brâu. Inima mi-a sărit din piept: Isabella. Sau, dacă nu ea, atunci sosia ei. S-a uitat în sus fără să mă vadă şi am făcut un pas în spate. Când m-am apropiat din nou de geam i-am văzut clar faţa. Eram sigur că era ea şi, deşi raţiunea îmi spunea că aşa ceva era imposibil, fiecare moleculă din corpul meu tânjea după confirmare. S-a întors şi a continuat să înainteze prin mulţime cu acel mers distinct pe care îl cunoşteam atât de bine. Fără să mai stau pe gânduri, am smuls toca preoţească, mi-am îndesat-o pe cap şi m-am repezit afară pe scara din spate.

Am urmărit-o făcându-mi cu greu loc printre oameni, dar, de fiecare dată când reuşeam să mă apropii, ţâşnea în faţă, conducându-mă tot mai departe de centru, către vechiul cartier arăbesc. Din când în când îi zăream profilul pe jumătate, cu nasul şi cu bărbia puternice vizibile în lumina tot mai slabă. Am lăsat în urmă mulţimile, iar străzile au devenit tot mai înguste şi mai vechi: clădirile joase din cărămizi de pământ şi labirintul de pieţe stradale au înlocuit treptat zgârie-norii, firmele de neon şi pompele de benzină. A continuat să meargă repede în faţa mea, cu pletele fluturând pe umeri. Am urmat-o pe cât de îndeaproape puteam, în timp ce ea aluneca din umbră în umbră, mereu prea departe ca s-o ating.

Porţile catacombelor Kom el-Shugafa, cele menţionate de părintele Carlotto, s-au ivit în faţa noastră. Am strigat-o, dar fata s-a strecurat printr-o uşă laterală şi s-a făcut nevăzută. M-am luat după ea fără să ezit.

La baza tunelului principal care cobora în catacombe aerul era rece şi umed. Zidurile din calcar musteau de apă şi singurul lucru bun erau becurile electrice aprinse în colţuri. M-am uitat înapoi spre scara în spirală, uimit să mă aflu sub pământ. Era ca şi cum cineva îmi făcuse o vrajă. Cum de mă lăsasem ademenit în acest loc uitat de Dumnezeu?

M-am răsucit pe călcâie, încercând să desluşesc ceva printre umbre, căutând-o înfrigurat cu privirea pe femeia despre care credeam că era Isabella. N-avea cum să fie ea, de acum ştiam asta, dar oricum mi se părea imposibil ca o fiinţă umană să dispară aşa, pur şi simplu. Dar era, într-adevăr, o fiinţă umană sau o proiecţie a minţii mele? Poate că sentimentul de culpabilitate de după noaptea petrecută cu Rachel şi nervii mei zdruncinaţi îmi jucau feste.

Am încercat să mă înfăşor în bruma de raţionalitate pe care o mai aveam ca într-o armură, scotocind în memorie după faptele pe care le cunoşteam despre catacombe, pentru a putea să le străbat cât mai uşor. Datau de pe vremea împăraţilor Domiţian şi Traian, când Alexandria era deja colonie romană. Morţii erau transportaţi spre morminte prin tunelul principal, care asigura şi ventilaţia pentru cei care veneau, în zilele de sărbătoare, ca să-i celebreze.

În faţa mea se afla o încăpere numită tricliniu – o sală mică şi pătrată, cu bănci şi cu o masă din piatră construite special pentru acele picnicuri în subteran când peştele, strugurii şi brânza erau întinse pe masa rece şi familia şi copiii se adunau în jurul ei, bând vin şi povestind anecdote despre cel plecat dintre ei. „Mult mai plăcut decât modul în care noi, oamenii secolului al XX-lea, am transformat moartea într-un secret ruşinos, mi-am spus în sinea mea.

Mişcările îmi erau stânjenite de sutana lungă, aşa că am dat-o jos şi am pus-o într-o firidă; aveam s-o recuperez la plecare. Îmbrăcat de acum comod, în blugi şi tricou, am continuat să înaintez bâjbâind. Un zgomot venit din spate m-a făcut să tresar şi să mă răsucesc pe loc, convins că

aveam să dau ochii cu femeia misterioasă. În schimb, am văzut un şobolan trecând în goană pe lângă mine; acum mă bucuram că aveam micul cuţit de vânătoare ascuns la curea.

Dar unde dispăruse necunoscuta? Am păşit înainte, călcând cu grijă pe dalele sparte de la intrarea în catacombe. Uşa era încadrată de două coloane cu câte un basorelief reprezentându-l pe Agathodaimon, zeul-cobră cu două cozi, ocrotitorul divin al Alexandriei în secolul al II-lea. O coadă era încolăcită în jurul nuielei lui Hermes, iar pe cap purta scutul lui Perseu înfăţişând-o pe Meduza cu şerpi în loc de păr. Am examinat sculptura – iată primul indiciu. Sosia Isabellei mă adusese exact în locul spre care mă îndreptase soţia mea în vis. Dar de ce? Să-mi fi întins o cursă?

Mi-am înăbuşit frica şi am înaintat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, întrebându-mă dacă femeia nu se ascundea în spatele unei statui funerare, pregătită să mă atace.

De o parte şi de alta a intrării erau două nişe. În cea din stânga se afla statuia unei femei, iar în cea din dreapta – echivalentul ei masculin, cu o expresie surprinzător de senină întipărită pe chip. Ambele erau păstrate incredibil de bine, fapt pe care l-am interpretat ca prevestitor de rele. Deşi nu aveau inscripţii gravate pe ele, eram sigur că reprezentau un soţ şi o soţie, imortalizarea unei legături conjugale. Deasupra intrării era o sculptură a discului solar al lui Horus, flancat de aripile şoimului regal. Peste tot puteam discerne semne ale unei alegorii amestecate, o reflectare a unei culturi într-o mişcare continuă, cu o aristocraţie hibridă căutându-şi legitimitatea atât în trecutul faraonic, cât şi în prezentul elen şi privind înainte către viitorul ce aparţine Imperiului Roman, terifiată să nu jignească pe nimeni – o civilizaţie înspăimântată. Îmi amintea de dictaturile care se succedaseră în această parte a lumii, de Majeed şi de regatul său de marionete. Am ridicat capul. Oare Mosry mă urmărise? Eram învăluit într-o tăcere zgomotoasă; mii de aripi fantomatice păreau să fâlfâie în aerul nemişcat. Cu gândul că tânăra se ascunsese în spatele uneia dintre statui, am păşit în mormânt.

În zid erau sculptate două reliefuri ale lui Anubis, zeul cu cap de şacal al mumificării. Într-unul din ele, capul de şacal rânjea de deasupra corpului musculos al unui legionar roman îmbrăcat într-un costum de luptă din piele, care ţinea într-o mână o lance îndreptată în sus şi în cealaltă un scut. Stilul realist al statuii era, într-un fel, mai sinistru decât iconografia egipteană stilizată. Era o ilustrare pertinentă a modului în care o dictatură putea asimila credinţele religioase locale pentru a-şi întări propria putere. Aproape că îl auzeam pe soldatul-şacal răsuflând, un mârâit ameninţător, prevestitor de violenţă.

M-am cutremurat. Era ca şi cum morţii pluteau în aerul răcoros, aşteptând un semn de admiraţie pentru splendoarea locurilor lor de odihnă veşnică. Dintr-odată, am simţit cum ceva mă gâdilă la ureche. Speriat, m-am întors, intrând cu capul direct într-o pânză fină de păianjen, în timp ce arahnida uriaşă care mi se cocoţase pe obraz îmi producea mâncărimi cu picioarele ei păroase. Am îndepărtat-o repede cu mâna şi a dispărut în beznă. Tăcerea apăsătoare m-a învăluit din nou, suprapunându-se peste senzaţia crescândă că cineva mă urmărea. Dar cine şi de ce? Mi-am stăpânit panica şi am continuat să înaintez.

În centrul camerei mortuare era sarcofagul principal. Conţinea trupul unei femei şi era decorat cu sculpturi de ghirlande de flori şi cu capete de Meduză. Basorelieful de deasupra lui ilustra ritul de înmormântare din Egiptul antic, cu corpul îmbălsămat zăcând ţeapăn pe patul funerar. Un preot al lui Anubis stătea aplecat peste femeia moartă, iar la căpătâi l-am recunoscut pe Osiris, regele lumii de apoi, purtând coroana Atef şi ţinând în mâini biciul şi sceptrul tradiţionale.

Am întins mâna şi am pipăit faţa mâncată de vreme a unei Meduze, plasată fără îndoială acolo pentru a-i înfricoşa şi a-i alunga pe hoţii de morminte. Părea să întruchipeze unele dintre trăsăturile femeilor de care eram eu atras: cutezanţă, curiozitate şi o frumuseţe care fusese imortalizată printr-un intelectualism care degaja totodată multă energie. Dar unde erau celelalte două indicii spre care mă îndrumase Isabella: taurul şi peştele?

Am auzit un zgomot de paşi. Răsuflarea mi s-a oprit în gât şi m-am lipit de zid. Tăcere. „Şobolani“, mi-am spus. Am aruncat o privire prin încăperea slab luminată: totul părea nemişcat în jur. Inclusiv becurile agăţate sau umbrele aruncate de statui.

În dreapta mea se afla un al doilea sarcofag, ce avea deasupra un basorelief în care era înfăţişat Apis, taurul sacru, protejat de aripile unei zeiţe. Aşadar, al doilea simbol. Mai trebuia să găsesc ultimul indiciu – peştele, semnul secret al primilor creştini.

În clipa aceea, dinspre scările care coborau în tunelul central a răzbătut un murmur de voci. Mi-am simţit inima zbătându-se în coşul pieptului ca o pasăre prinsă în colivie, fâlfâind disperată din aripi. M-am retras din lumină şi am pipăit cuţitul vârât în curea. M-am ascuns într-o firidă, în spatele unei statui, în timp ce paşii se apropiau – părea să fie un grup de persoane care mărşăluiau, mişcându-se cu toţii într-un ritm anume, un tempo ritualizat. În aer a început să plutească un miros puternic de tămâie. Aveam senzaţia că se îndreptau spre camera mortuară, către mine.

Mi-am ţinut răsuflarea. Paşii s-au oprit la câţiva centimetri de mine. A urmat un hârşâit de piatră frecată de piatră. Am auzit apoi zgomotul tot mai slab al paşilor care coborau, ca şi cum dispăreau sub pământ. Eram paralizat de frică, încremenit, cu spatele lipit de zidul ud. Decis să nu cedez nervos, am expirat fără să fac zgomot, apoi am scos încet capul de după statuie. Spre mirarea mea, am văzut o siluetă care ţinea în mână o torţă ceremonială aprinsă şi era îmbrăcată în roba încreţită purtată de preoţii Egiptului antic – ultima persoană din grup. Mai suprinzătoare era însă masca de pasăre ibis pe care o avea pe cap. Ştiam că îl reprezenta pe zeul cunoaşterii, Thoth, ciocul curbat simbolizând semiluna.

Fiinţa a coborât printr-o deschizătură în podea – capacul trapei dat în lături era explicaţia hârşâitului pe care îl auzisem înainte. Curiozitatea a fost mai puternică decât teama, dar, în timp ce mă apropiam pentru a vedea mai clar ce se întâmpla, am lovit cu piciorul o pietricică. Bărbatul înveşmântat în chip de Thoth s-a întors, capul de pasăre ibis holbându-se în gol în direcţia mea. M-am ascuns iute la loc, încercând să respir cât mai încet şi să-l ţin, prin voinţa minţii, pe zeu cât mai departe de mine.

34

Am rămas nemişcat până ce trupul mi-a fost în întregime cuprins de crampe. Abia după ce m-am asigurat că lumina torţelor dispăruse de la intrarea în tunel şi că nu mai auzeam paşii, am îndrăznit să ies din firidă. Privind în jur şi aşteptându-mă, din clipă în clipă, să-mi pună cineva o mână pe umăr, am examinat tunelul îngust din piatră şi scara şi am tras concluzia că datau de pe vremea romanilor sau chiar de mai demult. N-aveam încotro: trebuia să intru. Am coborât încet cele zece trepte, pipăind cu mâna zidurile tăiate grosolan şi scrijelite cu dalta. Puţin mai jos, gravată într-o piatră situată deasupra nivelului capului, era o inscripţie. Am apelat la cunoştinţele de latină dobândite în şcoală: „A descinde în întuneric înseamnă a te cunoaşte". M-am cutremurat.

Becurile aruncau exact atâta lumină cât să întrevăd primele trepte care coborau şi mai adânc sub pământ. Cei din faţa mea cunoşteau, probabil, foarte bine drumul – scările nu aveau balustradă, singurul punct de sprijin fiind zidurile alunecoase şi umede. Am pipăit cuţitul de vânătoare, fapt ce m-a făcut să mă simt ceva mai sigur pe mine, apoi am continuat să cobor. În ciuda aerului rece, pe frunte aveam broboane de sudoare. Niciodată în viaţă nu îmi fusese atât de frică – nici când făcusem scufundări, nici când forasem pe terenurile petrolifere. Întregul tunel părea viu, ca şi cum pereţii absorbiseră secole de violenţă, rămânând martori muţi ai unor orori de nedescris.

Cam pe la jumătatea scărilor lumina a început să slăbească şi în final tunelul s-a întunecat complet. Trăiam o experienţă neliniştitoare: nu puteam să văd nimic, doar să miros şi să pipăi piatra rece şi umedă. M-am oprit câteva secunde pentru a scăpa de senzaţia de claustrofobie care se instala, inevitabil, ori de câte ori mă aflam în spaţii închise, apoi am înaintat tatonând continuu terenul, călcând cu grijă pe fiecare treaptă şi aşteptându-mă din clipă în clipă să aud zgomot de paşi în spate. Mi se părea că respiram foarte zgomotos şi m-am străduit să-mi domolesc respiraţia, ceea ce m-a făcut să simt că mă sufocam şi că începeam să mă panichez. După mai multe minute, pierdusem noţiunea a ceea ce era exterior şi interior, întunericul adânc părându-mi-se o prelungire a propriului meu corp, chiar a psihologiei mele, ca şi cum aş fi trecut pragul de la starea fizică la cea metafizică.

Am lovit cu piciorul podeaua şi am avut impresia că pocnitura răsună cu puterea unei explozii. M-am oprit şi am aşteptat, cu răsuţarea întretăiată. Am pipăit pereţii şi am dat peste nişte găuri dreptunghiulare, în locuri unde calcarul căzuse. Degetele mi s-au încleştat în jurul unui obiect tare şi lunguieţ – un soi de băţ, am presupus iniţial, pentru a constata apoi, şocat, că ţineam în mână un os. Mi-am dat seama că găurile erau, de fapt, loculi – nişe funerare orizontale, fiecare conţinând câte un schelet. Mi-am tras repede mâna şi am continuat să înaintez, ba-zându-mă de data aceasta exclusiv pe picioare.

O briză venită de undeva din adâncurile catacombelor mi-a trecut uşor peste faţă. Am clipit, încercând să-mi acomodez ochii şi să discern ceva în beznă. Nimic, doar un vid fără fund care se întindea la nesfârşit la picioarele mele, gata să mă înghită cu totul. Am urmat direcţia din care bătuse pala de vânt şi am dat colţul. La capătul unui coridor lung am zărit nişte siluete care se roteau încet una în jurul celeilalte, cu mişcări coregrafice sacadate, ritualice. Era ca şi cum urmăream un dans subacvatic lent, înspăimântător şi morbid. Inima mi-a stat în loc şi, pentru o secundă, m-am simţit sufocat de o claustrofobie insuportabilă.

Am alunecat de-a lungul zidului, apropiindu-mă tot mai mult, până ce am ajuns la mai puţin de cinci metri. Mă aflam într-o încăpere luminată de câte o torţă amplasată în fiecare colţ. Erau cinci persoane, toate îmbrăcate cu veşminte specifice unor zei faraonici. În stânga camerei era o balanţă uriaşă, cu braţele din abanos şi din aur întinzându-se mai bine de trei metri de o parte şi de alta a suportului. Talerele erau fixate cu lanţuri din aur; un taler era gol, în timp ce pe celălalt se odihnea o pană albă. În vârful suportului pivotal era aşezată o statuie a zeiţei adevărului, Maat, cu pana de struţ pe cap.

În clipa aceea am înţeles ce se petrecea. Era ritualul cântăririi sufletelor, acelaşi care apărea mereu în visele Isabellei şi pe care Amelia îl menţionase în prelegerea ei. Nu aveam cum să mă înşel. Balanţa. Podiumul din piatră. Acum ştiam de ce fusesem condus aici de sosia sau de fantoma Isabellei. Am încremenit, şocat. Mă simţeam transbordat în mijlocul coşmarurilor ei, în însăşi mintea Isabellei.

Un african care purta masca de şacal a îngenuncheat în faţa balanţei, ţinând în braţele sale negre şi musculoase, strălucitoare în lumina torţelor, o tavă din aur pe care era aşezată o bucată zbârcită de carne. Anubis. Dincolo de balanţă se întindea un iaz cu apă întunecată şi lângă el stătea omul cu masca de pasăre ibis; avea în mâini un papirus şi un condei. Zeul Thoth era cel însărcinat cu notarea faptelor bune şi a păcatelor celui mort, a cărui inimă era apoi pusă în balanţă cu pana. Inima! Oripilat, am privit cu mai mare atenţie în lumina pâlpâitoare obiectul cu aspect încreţit de pe tava din aur, carnea uscată şi întunecată. Să fi fost o inimă omenească? Inima Isabellei? Sângele mi-a zvâcnit în tâmple şi am simţit că leşin. Să fie oare posibil? Şi, dacă da, care era rolul jucat de tânăra care mă condusese aici pentru a asista la această reconstituire bizară?

Lângă Thoth, pe locul rezervat, conform vechiului ritual egiptean, mortului care aştepta să fie judecat în faţa tronului lui Osiris, erau aşezate patru vase canopice gravate cu capetele fiilor lui Horus. Am simţit că mă sufocam. Ştiam că aceste recipiente erau folosite la depozitarea organelor mumificate. Oare conţineau organele Isabellei? Culorile strălucitoare ale vaselor şi hieroglifele pictate vertical sugerau că obiectele erau autentice. Întreaga reprezentaţie teatrală părea să fi fost regizată meticulos, cu maximă acurateţe istorică; era un spectacol de prost gust, dar sobru, pus în scenă cu acel tip de competenţă autoritară care făcuse posibilă perpetuarea timp de secole a unei civilizaţii recunoscute pentru lumea ei subterană extrem de complexă şi de confuză. Scopul şi efortul depus pentru organizarea acestei reconstituiri de o corectitudine care friza fanatismul erau de-a dreptul terifiante. Şi, judecând după concentrarea cu care participanţii îşi interpretau rolurile, păreau cu toţii pe deplin convinşi de puterea simbolică a gesturilor lor. Nu recreau ceremonia cântăririi suţetelor – o trăiau.

Tronul lui Osiris era un scaun aurit urcat pe podiumul pe al cărui soclu fuseseră sculptate imagini de şerpi şi de şacali. În spatele scaunului erau două figuri aşezate în profil, Isis şi sora ei Nephthys, aşteptând parcă decizia regelui împărăţiei umbrelor. Isis purta un costum complicat care îi acoperea braţele şi mâinile şi ajungea până în pământ. Pieptarul fusese turnat din aur, în formă de sâni de femeie, şi pe faţă avea o mască pictată, încadrată de o perucă de păr negru şi lung. Prin contrast, sora ei era nemascată şi aproape goală, ca şi cum cele două zeiţe ar fi personificat artificialul, respectiv naturaleţea. Nephthys părea o tânără de mai puţin de treizeci de ani. Am privit-o mai atent, întrebându-mă dacă

nu cumva era femeia care mă ademenise în catacombe, dar faţa ei nu aducea deloc cu a Isabellei.

M-am furişat înainte, de-a lungul zidului umed, atent să nu fac zgomot. Ajunsesem prea departe pentru a da înapoi, dar nu-mi făceam nici o iluzie în privinţa reacţiei actorilor în caz că aveau să mă descopere. În plus, eram speriat, dar totodată curios. Un alt personaj, ce avea masca de şoim a lui Horus, a început o incantaţie pe un ton grav, într-o limbă necunoscută pentru mine. Alura şi statura sa îmi păreau vag familiare. Horus avea rolul de a-l conduce pe cel decedat în sala de ceremonie, dar mortul părea să lipsească deocamdată din tablou. Să nu fi ajuns încă? Ceilalţi participanţi s-au alăturat incantaţiei monotone, hipnotizante, care reverbera prin zidurile din calcar, unduindu-se şi împletindu-se într-o singură notă care îmi sfredelea creierii. Am încercat să-mi amintesc poziţiile exacte ale zeilor implicaţi în ritual, aşa cum îi văzusem în reliefurile murale. Osiris era aşezat pe tron la dreapta, cu Isis şi sora ei aflate în spate. În spectacolul desfăşurat acum sub ochii mei Osiris lipsea, iar tronul era gol. Horus şi Thoth stăteau lângă balanţa pe care era cântărită inima celui decedat. Horus dădea citire listei de păcate, iar Thoth le nota. Care era rolul lui Anubis, zeul cu cap de şacal? Oricât am încercat să-mi amintesc, n-am reuşit. Absenta şi o altă divinitate, un personaj reprezentat întotdeauna în partea de jos a basoreliefurilor, o creatură asemănătoare unui crocodil uriaş, înfăţişat gata să înşface inima de pe talerul balanţei. Era Ammut, devoratoarea celor morţi, o combinaţie a tuturor creaturilor care îi terorizau pe vechii egipteni în viaţa reală. Ammut avea cap de crocodil, corp de leu şi labe de hipopotam. Sarcina ei era de a înghiţi inimile celor găsiţi vinovaţi de către zei, distrugându-le astfel orice speranţă în viaţa de apoi. Oare avea să apară? Deşi cu un aspect oarecum comic, monstrul acesta mă tulburase dintotdeauna: în ferocitatea vicleană a fălcilor sale, a dinţilor ascuţiţi, gata să se repeadă să-l sfâşie pe păcătos, găseam că se ascundea ceva primitiv, terifiant.

Dintr-odată s-a iscat o agitaţie neaşteptată. Mi-am ridicat privirea în sus, către scenă. Figurile mascate au părut să rămână indiferente la zgomotul care se amplifica treptat, până când un fel de roi de zdrenţe negre a năvălit dinspre fundul catacombelor. Am urmărit cu oroare asaltul creaturilor letale care băteau orbeşte din aripi ca nişte emisari ai iadului. Lilieci. În ultima clipă au cotit, evitând personajele care staţionau pe podium. M-am clătinat pe picioare când miile de creaturi au fâlfâit la numai câţiva centimetri de mine. Au trecut vâjâind şi s-au îndreptat spre intrarea în tunel. M-am lipit de zidul de piatră pentru a mă feri de iureşul de mici corpuri păroase când, dintr-odată, o mână mi s-a înfăşurat în jurul gâtului. M-am împleticit, gata să mă prăbuşesc la pământ. Cineva mi-a prins mâinile la spate şi am simţit o împunsătură de ac în umăr. M-am înclinat în spate, zbătându-mă cu disperare să mă eliberez din strânsoare, dar atacatorul m-a împins spre zona iluminată, forţându-mă să îngenunchez. Torţele au început să împroaşte în jur mici meteoriţi strălucitori şi figurile mascate de pe podium s-au întors încet către mine. Păreau să crească în înălţime pe măsură ce se apropiau.

Horus a păşit în faţă, cu penele de şoim legănân-du-se pe cap şi cu ochii negri ca nişte mărgele aţintiţi asupra mea. Am încercat să vorbesc, dar limba îmi era umflată. Într-un târziu, am înţeles că fusesem drogat, dar tot am fost străbătut de un fior puternic de spaimă atunci când zeul-pasăre a coborât de pe podium, zgâriind piatra podelei cu ghearele sale noduroase uriaşe. „Nu e adevărat, nu poate fi adevărat“, mi-am spus iar şi iar, în vreme ce teroarea reverbera în mine precum bătăile unei tobe într-un coşmar.

Horus a întins mâinile spre mine, scoţând la iveală un mic tatuaj pe antebraţ – simbolul lui Ba. În vreme ce mă luptam să păstrez contactul cu realitatea, am scotocit prin memorie în căutarea imaginii – unde oare o văzusem de curând?… Hugh Wollington. Să fie el în spatele măştii? Figura care îngenunchea acum în faţa mea nu prea avea nimic omenesc în ea. Şoimul şi-a ridicat capul, a deschis ciocul şi a grăit:

– Bine ai venit, Stăpâne Osiris.

Am leşinat. Când m-am trezit, eram legat şi aşezat pe tronul lui Osiris. Numai braţele îmi erau libere de la cot în jos. Coroana înaltă a zeului îmi fusese îndesată pe frunte, iar biciul şi sceptrul îmi erau legate pe piept. Purtam o robă strălucitoare, ţesută cu aur. Simţurile mi se ascuţiseră din cauza drogurilor care îmi fuseseră injectate, şi fiecare mişcare a creaturilor se multiplica în ochii mei – o înălţare a unui braţ se transforma în mii de braţe unduitoare, o rotire a unui cap era acompaniată de alte gesturi similare. Înfăţişarea actorilor părea cât se poate de reală, blana şi carnea, solzii şi pielea amestecându-se într-un tot unitar şi organic.

Horus şi Anubis s-au apropiat. Anubis ţinea în mâini tava din aur pe care era aşezată inima, cu două valve atârnând afară din carnea purpurie încreţită. Mişcând din urechi, cu blana şi carnea canină îmbi-nându-se sub cap cu gâtul musculos de bărbat, Anubis a întins tava. Inima Isabellei, n-avea ce să fie altceva. M-am zvârcolit, încercând să mă dezleg şi să strig, dar nici un sunet nu mi-a ieşit din gură.

Capul de şoim al lui Horus a început să vorbească.

– O, Stăpâne, ne-am adunat aici, în sala adevărului şi a dreptăţii, pentru a judeca viaţa Isabellei Brambilla, a pune în balanţă inima ei cu pana adevărului, simbolul zeiţei Maat, cea neînduplecată în faţa păcatului sau a minciunii. Dacă inima mortului va rămâne în echilibru cu pana, sufletul ei va ajunge în Câmpiile lui Hetep şi Iaru. Dar dacă inima este îngreunată de faptele rele pe care le-a săvârşit, Ammut o va devora şi sufletul moartei va fi condamnat la uitare veşnică. Binecuvântează-ne, Stăpâne Osiris, zeu al îmbălsămării divinităţilor şi a regilor.

Isis a păşit în faţa tronului. Acum puteam vedea că zeiţa purta pe faţă o mască pictată, împodobită cu ochi de peruzea şi cu buze smălţuite de un roşu aprins care străluceau fantastic în lumina pâlpâi-toare a torţelor. A vorbit şi mi s-a părut că recunosc vocea Ameliei Lynhurst, numai că tonul era mai grav şi mai autoritar.

– Stăpâne, trebuie să-l binecuvântezi pe Anubis dacă vrei să salvezi sufletul consoartei tale.

Peruca neagră şi grea îi acoperea torsul şi-l ascundea în spatele pieptarului, dar întreaga ei înfăţişare părea asexuată, cu umerii prea laţi şi cu talia prea groasă. Am încercat să-mi amintesc silueta Ameliei pentru a face o paralelă. Paralizat cum eram sub efectul drogurilor, cădeam mereu în halucinaţii şi trebuia să fac eforturi mari de concentrare pentru a înţelege ce se petrecea. Am încercat din nou să vorbesc, dar n-am reuşit decât să scot un geamăt. Nerăbdătoare, Isis a ridicat biciul prins de pieptul meu şi l-a binecuvântat ea însăşi pe Anubis.

Anubis s-a îndreptat către balanţă şi a pus ceremonios tava pe care era aşezată inima pe talerul opus celui pe care se afla pana albă. Talerele au rămas o clipă în echilibru, apoi s-au înclinat puternic pe partea unde era inima.

– Inima aceasta este grea de păcate! a croncănit Horus. Thoth s-a apucat să scrie cu condeiul din pene pe foaia de papirus în timp ce Isis şi sora ei Nephthys, care mă încadrau, au început să jelească pe acel ton ascuţit specific bocitoarelor arabe.

În spatele balanţei, un mic val a trecut pe suprafaţa iazului. Am simţit unduirea şi m-am întors; în mintea mea înceţoşată de droguri mişcarea se asocia cu o imagine terifiantă: Ammut, devoratoarea. Terorizat, m-am zbătut din nou pe scaun, încercând să mă dezleg, în timp ce aerul s-a încărcat cu un miros pătrunzător de peşte. Apa a clipocit iar, şi de data aceasta am fost convins că întrezărisem ochii unui crocodil sclipind în lumina torţelor.

O nouă împroşcare şi botul cornos al unui crocodil s-a ivit din apă şi s-a repezit cu colţii săi lungi şi galbeni să înşface inima. O coamă de leu îi atârna de solzi, o imitaţie a unui smoc de păr ud şi încâlcit.

Am vomitat.

Din umbrele din spatele torţelor s-a desprins o siluetă care a păşit spre mine – o fiinţă umană normală, îmbrăcată într-o rochie simplă din

bumbac. Nu, nu era sosia Isabellei, era chiar ea! Spaima mi-a încleştat gâtul şi inima mi-a bubuit în piept. Am încercat să mă ridic şi să merg către ea; legăturile mi-au intrat în carne şi braţele au început să-mi sângereze.

– Vrei să-ţi salvezi consoarta înmânându-ne nouă chivotul ceresc al lui Nectanebo? mi-a şoptit Isis.

Brusc, m-am sustras acelei ceţi create în mintea mea de atmosfera artificială.

– Cum? Ce legătură are asta cu ce se întâmplă aici?

Cuvintele mi-au ieşit fără să mă gândesc din gură în timp ce ochii mei încercau să se închidă în faţa imaginii Isabellei, ţuorescentă în naturaleţea ei paradoxală. Vedeam însă pata de sânge care i se întindea pe piept, pornind din rana făcută atunci când i se scosese inima. Ce imaginaţie bolnavă născocise acest ritual?

– Renunţă la astrarium! Vocea Isabellei mi-a răsunat în cap, deşi buzele nu i se mişcaseră. Altfel nu voi avea parte de viaţa de apoi. Şi nu voi supravieţui nici în memoria ta. Mă vei condamna la moarte definitivă, vei fi ucigaşul meu.

Dăduse glas celor mai rele temeri ale mele: acelea că nu reuşisem să o salvez şi – la fel de grav pentru mine – că aveam să o dau uitării. Dar ce Dumnezeu aveau toate astea de-a face cu astrariumul? Chiar şi cu drogurile care îmi curgeau prin vine, ştiam că împotriva verdictului emis la judecata sufletului nu se putea face recurs, că lucrurile nu puteau fi întoarse în favoarea celui mort. Sperând ca durerea să mă facă să gândesc mai clar, mi-am frecat braţele de legăturile în care eram prins; mintea mi se învârtea însă în continuare sub efectul halucinogenelor.

– Osiris, care e decizia? Inima e grea de păcate, moarta este vinovată! a lătrat Anubis.

Ammut şi-a târât trupul reptilian greoi afară din apă. Pe corpul ud, coama de leu se îmbina la mijloc cu pielea neagră a unui hipopotam. Creatura s-a scuturat de apă ca un câine de talie mare; gestul atât de familiar mi s-a părut cumva şi mai sinistru. Capul greu de crocodil s-a clătinat într-o parte şi în alta în timp ce zeiţa tremura din toate încheieturile.

– Salvează-mă! Spune-le unde l-ai ascuns! mi-a şoptit Isabella disperată.

„De aceea cred oamenii în viziuni“, mi-am spus în timp ce realismul halucinaţiilor se înfrunta în mintea mea cu raţiunea, care mă avertiza că eram victima unei înşelăciuni îngrozitoare, favorizate de administrarea de droguri.

– Nu! am urlat, hotărât să nu mă las furat de scena iluzorie ce se desfăşura în faţa mea.

Zgâriind podeaua din piatră cu ghearele ei puternice de crocodil, Ammut s-a strecurat mai aproape de inima aşezată pe taler.

Isabella şi-a prins pieptul cu braţele, ca şi cum ar fi fost săgetată de o durere.

– Spune-le, te implor!

– Nu! Nimic din toate astea nu e real! am strigat. Am smucit sfoara, încercând să ajung la cuţitul vârât la curea.

Ammut s-a aruncat în faţă şi a înşfăcat inima între fălci. Cu inima atârnându-i în bot, şi-a întors apoi capul spre Isis, în aşteptarea comenzii.

– Real, Stăpâne? Ce e real? Lumea celor vii sau cea a morţilor? Lumea de dincolo de minte sau haosul care zace ascuns în spatele ordinii aparente? Vorbele lui Isis cădeau asupra mea cu răceala unor ţurţuri. Împlineşte-ţi menirea, altfel consoartei tale îi va fi refuzată intrarea în lumea de dincolo.

Luminile au pâlpâit puternic în timp ce o umbră uriaşă s-a abătut peste torţele aprinse. Zeiţa a tăcut şi s-a întors spre zidul din spate al grotei. Dinspre tavan în jos, până în locul unde apa neagră a iazului lovea în piatra de pe fundul catacombelor, se întindea o siluetă masivă: o creatură ca un câine, cu patru picioare subţiri, o coadă lungă şi despicată în vârf, un bot alungit ca un cioc şi două urechi boante, ciulite. Actorii au căzut cu toţii în genunchi, cu frunţile lipite de pământ, fără să-mi mai dea atenţie şi prea înspăimântaţi pentru a se uita la umbra uriaşă.

Cu un ultim efort, am tras din nou de sfoară şi am reuşit să ajung la cuţit. Am tăiat sfoara cât de repede am putut şi m-am dezlegat. Am sărit de pe scaun, peste siluetele prosternate pe podea, am smuls inima dintre fălcile lui Ammut şi am ţâşnit pe coridorul lung, spre treptele care urcau la suprafaţă. În spatele meu s-a dezlănţuit iadul – un zgomot înspăimântător de strigăte şi de paşi.

Am alergat spre scara din piatră. Ştiam că miza era însăşi viaţa mea şi groaza îmi dădea parcă aripi. Ajuns pe ultima treaptă, am zărit un braţ care se întindea spre mine. M-am împiedicat, dar braţul m-a prins şi m-a tras într-o firidă. Avea o torţă în cealaltă mână. Faakhir.

– Pe aici! a strigat, luând din fugă sutana pe care o abandonasem.

Am gonit către lumina ce se întrezărea printr-o uşă deschisă. Afară ne aştepta o maşină. M-am aruncat pe bancheta din spate şi am apucat să murmur numele frizerului înainte de a-mi pierde cunoştinţa.

35

M-am trezit asudat în patul îngust din fier. Cineva aruncase o cuvertură brodată peste mine. Prin ochi mă săgeatau dureri ascuţite şi înghiţeam cu greu. Becul fără abajur părea să se legene atârnat de tavanul afumat. Mintea îmi era aşa de înceţoşată, încât d e-abia dacă ştiam unde mă aflam şi cine eram. Am rămas întins în pat, încercând să-mi limpezesc gândurile. Mi-am privit încheieturile mâinilor şi dungile roşii din jurul lor, care mă ardeau – semnele detenţiei. Ca printr-o străfulgerare, am început să adun crâmpeie de amintiri: catacombele, ceremonia cântăririi suţetelor, Faakhir care mă ajutase să ajung la uşa frizeriei, atenţionându-mă să nu încerc să-l caut şi asigurându-mă totodată că avea să vegheze asupra mea de la distanţă.

Am privit către fereastra ce dădea în spatele clădirii. Dincolo de ea se profilau acoperişurile Alexandriei. Soarele urcase sus pe cer; era, probabil, miezul zilei. Lângă mica sobă de campanie fuseseră aşezate un castron cu fructe proaspete şi o sticlă cu apă. Abdul îmi lăsase câte ceva de mâncare. Mi-era foame. Am întins mâna şi m-am lovit de o cutie mică depozitată pe podea, la picioarele patului. M-am ridicat, am luat-o şi mi-am strecurat mâna prin capacul deschis. Am pipăit o masă organică cleioasă. Am scos din cutie o bucată de ţesut muscular purpuriu; carnea înnegrită şi încreţită s-a umţat sub degetele mele.

Mi-am înăbuşit ţipătul, am aruncat inima înapoi în cutie şi m-am aplecat la marginea patului, tremurând şi vomitând. Frisonul s-a oprit după câteva minute. M-am prăbuşit înapoi pe pat, încercând să pun ordine în evenimentele nopţii care trecuse. De ce fusesem dus să asist la ceremonia cântăririi suţetelor? Şi de ce mi se atribuise rolul lui Osiris? Cine era femeia care mă ademenise în catacombe? Oare Hugh Wollington îl interpretase pe Horus sau totul era rodul imaginaţiei mele, o tentativă disperată de a pune lucrurile cap la cap în aşa fel încât să aibă sens? Dar cine altcineva şi-ar fi dat atâta osteneală să pună la cale o reprezentaţie aşa de complicată şi de macabră pentru a obţine astrariumul? Şi dacă *era,* într-adevăr, Wollington, cum de ştia că acest ritual antic apărea frecvent în coşmarurile Isabellei? Să fi fost o şaradă sau ceva cât se poate de real? Nu puteam fi sigur de nimic. Camera se învârtea în continuare cu mine şi mintea îmi plutea în ceaţă. Sutana de călugăr copt primită de la părintele Carlotto zăcea frumos împăturită pe marginea patului. Faakhir o recuperase, probabil, în ultima clipă din firida în care o ascunsesem. Fusesem urmărit în tot acest timp? Ce rol juca Faakhir? Şi unde era Mosry?

M-am ridicat gemând din pat şi m-am îndreptat spre manechin. L-am deşurubat, ca să mă asigur că astrariumul era în continuare înăuntru. După explozia de la Sheraton şi scena oribilă din catacombe, mi se părea mai important ca oricând să nu-l las să cadă pe mâinile cui nu trebuia. Am privit din nou către cutia unde se afla inima. Nici măcar nu eram sigur dacă era o inimă omenească. Apoi mi-am dat seama că ştiam pe cineva care putea să mă lămurească în această privinţă.

Demetriou al-Masri s-a uitat atent prin ochelarii săi cu lentile groase în formă de semilună la inima aşezată într-un vas de laborator, apoi a împuns-o.

Biroul lui era o cămăruţă fără geamuri, o anexă la una dintre încăperile principale ale morgii oraşului. Am presupus că fusese transformată dintr-un dulap mare. Îmbrăcat în sutană, reuşisem să pătrund în clădire cu o remarcabilă uşurinţă, dar Demetriou mă recunoscuse şi mă trăsese repede în cubiculumul său.

Ne holbam amândoi la inimă de cel puţin cinci minute şi tocmai începusem să mă întreb dacă aveam să obţin totuşi un verdict clar.

În cele din urmă, al-Masri şi-a dres glasul şi s-a îndepărtat de masă.

– Este o inimă omenească provenită dintr-un corp micuţ, cel mai probabil de femeie; aş zice că avea în jur de treizeci de ani.

Inima mi-a bubuit în coşul pieptului.

– E a soţiei mele?

– Poate că da, poate că nu, asta n-am cum să stabilesc. A oftat şi a pus inima la loc în cutie. Pot să te întreb cum ai intrat în posesia organului?

– A fost trimisă anonim pe adresa mea.

Legistul m-a privit lung, apoi mi-a întins cutia.

– Prietene, fugi, fugi cât poţi de repede şi de tare. Nu vreau să mă trezesc mâine că îţi examinez cadavrul.

A deschis uşa şi camera a fost imediat inundată de luminile neoanelor verzui din morgă. Am întors capul spre camera fără geamuri. Demetriou mi-a urmărit privirea.

– Cândva am avut un birou cu ferestre, numai că am fost retrogradat din funcţie. Curiozitatea poate face mult rău unei cariere. Ai grijă! Trăim vremuri periculoase. Chiar şi pentru un cleric, a adăugat cu un zâmbet ironic.

Am plecat de la morgă direct către cimitirul Chatby, strângând cutia cu inima Isabellei la piept. Probabil că păream foarte înverşunat, căci lumea îmi făcea loc să trec pe străzile înţesate. Eram total indiferent la soarta care mă aştepta, concentrat asupra unui singur lucru.

Reacţia oamenilor faţă de mine mi se părea extraordinară. Unii se dădeau deoparte din calea mea, plini de respect; alţii se frecau brutal de mine, ca şi cum se purtau deliberat nepoliticos. Din fericire, hainele mele de călugăr păreau să-i fi convins pe toţi.

Cimitirul era gol, cu excepţia unor grădinari care tundeau meticulos copacii de pe aleile dintre morminte. Am păşit în lumina albă-cenuşie, o cu totul altă persoană faţă de bărbatul care mersese pe aceeaşi cărare cu numai câteva săptămâni în urmă.

Cineva lăsase un buchet de flori proaspete – crini albi – pe lespedea din marmură. Parfumul lor mi-a amintit de florile pe care Isabella obişnuia să le cumpere de la vânzătorii de pe străzile londoneze, care umpleau apartamentul cu mireasma lor. Şop-tindu-i scuze soţiei mele moarte, am săpat o mică gaură în pământ, la picioarele mormântului, şi i-am îngropat acolo inima. În timp ce mă ridicam în picioare, am observat că deschizătura, uşiţa pentru Ba-ul ei, era încă acolo, pe o latură a pietrei de mormânt.

Odată revenit în camera de deasupra frizeriei lui Abdul, am scos astrariumul din ascunzătoare şi l-am despachetat cu mâini tremurânde. Experienţa trăită în catacombe mă şocase şi îmi zguduise din temelii sistemul de valori; nu mai ştiam în ce să cred. Orice mi se părea acum posibil. Priveam la micul mecanism strălucitor, asemănător unui ceasornic, şi aproape că înţelegeam cum de avea puterea să distrugă regi şi să salveze oameni, să nimicească popoare şi să transforme un cerşetor în faraon. Îi adresasem provocarea într-un moment de egoism exacerbat. Am privit dispozitivul mai de aproape. Ceva se schimbase. Acul era în continuare fixat la data naşterii mele… Nu. Era imposibil. Şi totuşi, iată-l, necruţător în apariţia sa incontestabilă: capul lui Seth, lucind sinistru în lumina lămpii. Micul ac negru-argintiu se ivise în cele din urmă, marcând data presupusei mele morţi. Nu îndrăzneam să privesc. M-am sprijinit de masă, ameţit brusc.

Cum era posibil ca acul să apară aşa, de capul lui? Nu făcusem decât să fixez data naşterii mele, nu mă atinsesem de nimic altceva din dispozitiv. Am presupus că aveam de-a face cu o eroare de natură mecanică; am introdus cheia Was şi am încercat să o întorc, dar roţile dinţate au refuzat să se pună în mişcare. Am forţat cheia până la punctul la care m-am speriat că s-ar putea rupe în două. Acele au rămas imobile, fixate la data naşterii, respectiv a morţii mele. Am simţit cum groaza mi se furişează în suflet. Supravieţuisem erupţiei de la Abu Rudeis, exploziei de la hotel şi ritualului din catacombe, dar nu mai puteam continua să mă autoamăgesc: senzaţia că moartea îmi dădea târcoale devenea tot mai pregnantă.

M-am holbat la acul care indica data morţii şi am început să urmăresc cu degetul conturul micii figurine din vârful său – o fiară cu corp de câine, faţa alungită şi coada despicată. Am ridicat astrariumul ca s-o privesc mai bine şi m-am cutremurat recuno-scând-o din diapozitivul prezentat de Amelia şi în umbra care apăruse pe pereţii catacombelor chiar înainte să o rup la fugă: era Seth, zeul războiului, al hasoului şi al distrugerii. Nu m-am putut abţine. Înnebunit, am început să număr pe cadran liniile micuţe dintre hieroglifele ce reprezentau simbolul lunii pline. Următoarea noapte cu lună plină avea să fie peste opt zile. Să însemne asta că mai aveam doar o săptămână de trăit?

Dintr-odată am avut o percepţie aproape viscerală a stării de panică trăite de Isabella în acele zile de dinaintea morţii. Fără să vreau şi în ciuda scepticismul meu organic, mă simţeam la fel de disperat ca ea. „Totul nu e decât un şir de speculaţii ieftine, ridicole“, am încercat să mă calmez. Mecanismul fusese conceput ca mijloc de propagandă politică, o modalitate de a-i intimida şi de a-i impresiona pe discipolii lui Nectanebo şi de a-i confirma statutul de mare magician. Amelia Lynhurst spusese cu gura ei că adversarii faraonului întorseseră dispozitivul împotriva lui şi îl folosiseră pentru a-i orchestra data morţii. Era o simplă jucărie, nişte cadrane şi un mecanism de ceas uşor de manipulat de către oricine. N-avea cum să fie înzestrat cu puteri supranaturale. Şi totuşi, reveneam iar şi iar la aceeaşi întrebare obsedantă: Ar fi putut astrariumul să împiedice moartea Isabellei la data prezisă?

Impulsul de a zdrobi dispozitivul – de a face orice pentru a pune capăt nebuniei – m-a copleşit, dar am reuşit să-mi ţin pumnii încleştaţi departe de astrarium. A-l distruge ar fi echivalat cu recunoaşterea puterii pe care o avea asupra mea. Am refuzat să cedez tentaţiei.

– Nu, nu a fixat el data morţii, mi-am spus cu voce tare. Şi n-o să mă las înspăimântat de nimeni şi de nimic.

Vorbele au părut să se izbească de pereţi, ricoşând înapoi la mine.

Brusc, sunete şi imagini mi-au năvălit în minte: cuvintele rostite de Isis, croncănitul lui Horus, Ammut scuturându-şi capul în timp ce ţinea inima în botul însângerat de crocodil. Mi-am dat seama că-mi aminteam exact vocea lui Isis, ca şi cum drogul care îmi fusese injectat îmi ascuţise simţurile. Inţexiunile mi se păruseră similare cu cele ale Ameliei Lynhurst, deşi tonul era mai grav. Nu, nu era Amelia. Dar, dacă nu era ea, atunci cine? Şi de ce erau cu toţii atât de disperaţi să pună mâna pe astrarium? Să fi fost în cârdăşie cu prinţul Majeed? Nu părea foarte plauzibil; nu mi-l puteam imagina pe Mosry punând la cale un plan atât de subtil şi de complex pentru a intra în posesia instrumentului.

Amintirea ceremoniei la care asistasem m-a făcut să mă gândesc la poveştile pe care le auzisem despre Giovanni Brambilla şi la spectacolele în care o implicase pe Isabella pe vremea când era copil, şi de aici la fotografia de la Behbeit el-Hagar. Bănuiam că în spatele măştii lui Horus se aflase Hugh Wollington. Cât despre celelalte persoane care pozaseră – Amelia Lynhurst, Hermes – aveam o singură posibilitate de a obţine informaţii.

În faţa porţilor de fier ale vilei familiei Brambilla staţiona o Volgă neagră. Un bărbat înalt, în blugi evazaţi şi cu o cămaşă cu câteva numere mai mică, stătea rezemat de maşina rusească mare şi pătrăţoasă, fumând şi uitându-se ostentativ spre casă. L-am recunoscut din episodul de la hotelul Sheraton – era unul din cei doi bărbaţi din dubiţa albă. Mosry pusese vila sub supraveghere. Deghizat cum eram în călugăr copt, am decis că atacul-surpriză era cea mai bună variantă. Mi-am pus ochelarii pe nas şi m-am îndreptat cu un aer aparent degajat spre intrare.

Am trecut prin dreptul omului şi l-am salutat în arabă.

– Ce vreme frumoasă, prietene!

Uşor jenat, individul a aruncat chiştocul în rigolă şi mi-a răspuns.

– Aşa e, părinte.

M-am apropiat de vilă, zâmbindu-i în continuare. Nu m-a recunoscut. Am trecut de poartă şi l-am zărit pe Aadeel în genunchi, smulgând buruienile din grădina interioară.

– Aadeel! am şuierat.

S-a arătat suspicios la vederea sutanei.

– Sunt eu, Oliver, am şoptit.

Privirea i s-a îndulcit. S-a uitat peste umăr la omul care supraveghea casa. A aşteptat să intrăm în vilă pentru a-mi vorbi.

– Lăudat fie Allah! Ne-am făcut griji din pricina dumneavoastră. Pe unde aţi umblat? S-au petrecut o mulţime de lucruri de când n-aţi mai fost pe aici.

– O să-ţi povestesc mai încolo. Deocamdată trebuie să stau de vorbă cu Francesca.

– Madam Brambilla se odihneşte. Nu s-a simţit bine în ultima vreme…

L-am lăsat pe hol şi m-am grăbit spre salonul din spate. Bătrâna era aşezată într-un fotoliu mare, cu faţa spre ferestrele franţuzeşti deschise şi

ţinea în poală un album vechi de fotografii. A continuat să privească în gol şi după ce am intrat.

– Francesca, noaptea trecută m-au drogat şi m-au forţat să iau parte la reconstituirea unui ritual antic egiptean, am informat-o pe un ton tăios, supărat că nu mă băga în seamă.

N-a răspuns.

– La asta a obligat-o Giovanni, nebunul ăla naţionalist, pe Isabella să asiste când era copil? La scene de voodoo şi tot felul de alte elucubraţii teatrale?

Am simţit o mână pe umăr. Am tresărit şi m-am răsucit. Aadeel s-a interpus între mine şi stăpâna lui.

– Domnule Oliver, madam nu vă poate răspunde. Am vrut să vă previn, dar n-am apucat: a făcut un atac cerebral şi a paralizat. Fiul meu Ashraf este însă acum în oraş şi cred că vă poate ajuta.

Şocat, mi-am întors ochii spre bătrâna care continua să privească în gol.

– Oh, Francesca, îmi pare aşa de rău.

*

Aadeel locuia într-o aripă nouă construită în spatele vilei. Aceasta consta dintr-un dormitor şi o bucătărie folosită şi pe post de salon. O fotografie a lui Ashraf îmbrăcat în togă, la festivitatea de absolvire a facultăţii, trona mândră pe perete, alături de un portret al lui Nasser. M-am aşezat pe marginea canapelei, încă protejată de folia de plastic în care fusese cumpărată. L-am auzit afară pe Aadeel întâmpinându-şi fiul.

Ashraf purta haine tradiţionale, vânătăile de pe frunte trădând orele nenumărate petrecute la rugăciune în moschee – semnul devoţiunii. Pentru o clipă, m-am întrebat ce ar fi gândit Isabella despre fervoarea religioasă a vechiului ei prieten. Mi-a strâns mâna cu multă căldură.

– Pacea fie cu tine!

– Şi cu tine, i-am răspuns.

S-a aşezat în faţa mea, pe un scaun de bucătărie. Mişcându-se tăcută ca o umbră, soţia lui Aadeel i-a oferit o ceaşcă de ceai de mentă.

– Tata mi-a spus că vrei să afli mai multe despre… activităţile speciale ale domnului Brambilla, mi s-a adresat el pe un ton prudent.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume! Era un cult, nu-i aşa?

M-a privit lung. Ştiam că, în ciuda relaţiei sale apropiate cu Isabella, nu avusese niciodată o încredere deplină în mine.

– Oliver, ştii bine că Giovanni Brambilla a fost ca şi bunicul meu. Familia lui este şi a mea şi nu pot să o trădez. Dar am ţinut mult la Isabella, iar ea te-a iubit. Altfel, nici n-aş sta de vorbă cu tine acum.

Am fost cuprins de un val de furie.

– Ai ştiut totul, şi asta încă din copilărie, ăsta-i adevărul, nu? Ai ştiut de spectacolele acelea de reconstituire a unor ritualuri antice, de încercările lui disperate de a invoca puterea divină! Cu ce scop le făcea? Pentru a-şi putea păstra averea?

– Domnule Oliver, vă rog frumos, nu mai ţipaţi. Aadeel s-a ridicat şi a tras repede obloanele, apoi s-a întors spre mine încruntat. Cred că înţelegeţi că nu putem discuta deschis asemenea lucruri. Ţara aceasta este plină de spioni.

Ashraf şi-a liniştit tatăl, punându-i o mână pe umăr.

– Eram fiu de servitor, aşa că nu m-am bucurat de anumite… privilegii, şi asta spre norocul meu, aş zice. Am urmărit însă o dată un astfel de ritual – cred că aveam vreo unsprezece ani, iar Isabella – opt. Mama ei părăsise Egiptul cu puţin timp înainte. A fost în anul în care Nasser a umilit Europa, când am învins armatele invadatoare britanice, israeliene şi franceze. Îmi amintesc că în casă toată lumea era înnebunită de spaimă. Giovanni Brambilla ştia că, după Canalul Suez, urmau să fie naţionalizate toate celelalte întreprinderi, inclusiv filatura lui de bumbac. Şi era terifiat la gândul că avea să piardă fabrica, vila şi milioanele pe care le adunase.

În vocea lui Ashraf se ghiceau decenii de frustrare. Aadeel l-a prins uşor de braţ.

– Ashraf, te rog, toate acestea ţin de trecut.

– Şi trecutul ne marchează, i-a răspuns Ashraf în arabă, apoi s-a întors spre mine. Eram copii, dar eu crescusem mai mult pe stradă şi văzusem deja destule lucruri. Isabella, în schimb, era inocentă – ea fusese protejată toată viaţa. Giovanni obişnuia să ne hipnotizeze pe amândoi, era trucul lui preferat la petreceri. Numai că eu nu m-am lăsat dus de nas. Ştiam că făcea vrăji şi alte încercări disperate de a manipula evenimentele. Prietenii şi asociaţii lui, toţi proveniţi din vechi familii de colonialişti, îşi pierduseră din putere şi nu avusese succes cu mita pe care o oferise noilor reprezentanţi ai autorităţilor, unii dintre ei fiii socialişti ai unor felahini. Un tânăr ofiţer se ocupa cu naţionalizarea filaturii de bumbac, care era administrată tot de un italian, dar evreu de origine. Giovanni şi-a dat seama că era numai o chestiune de timp – mai devreme sau mai târziu, întreaga avere a familiei Brambilla avea să fie făcută praf şi pulbere. Îl ura pe ofiţer, dar n-avea ce să facă, aşa că a stat şi a aşteptat. Era înnebunit la gândul că urma să piardă tot. Era în noiembrie – imediat după ce britanicii au invadat Peninsula Sinai.

– Pe şase noiembrie?

– Exact. Lumea era înspăimântată, nu ştia cum avea să se întoarcă roata. Străzile erau pustii. Toţi tinerii egipteni alergaseră la gară ca să se înroleze voluntar, iar europenii se încuiaseră în case. Dar Giovanni şi prietenii săi au aranjat să plece cu maşinile la catacombe.

– Şi tu i-ai urmărit.

– O luaseră cu ei pe Isabella. Şi, în inima mea, ea era ca o soră.

Şi-a ascuns faţa în mâini, copleşit de durere. Aadeel l-a mângâiat blând pe cap şi, după câteva clipe, Ashraf şi-a revenit şi a continuat să povestească:

– Am mers cu bicicleta după ei pe străzile pustii, păstrând distanţa, dar fără a scăpa maşinile din ochi. Când am ajuns, m-am luat după voci şi am coborât în catacombe. Torţele pâlpâiau pe pereţi precum flăcările iadului, iar ei rosteau incantaţii diavoleşti. N-am să uit câte zile oi avea.

Şi-a trecut degetele tremurânde peste faţă. Aadeel i-a făcut soţiei un semn din priviri să iasă. Femeia a părăsit încăperea, cu fusta sa lungă măturând podeaua. Ashraf a sorbit din ceaşca de ceai.

– I-am văzut – erau opt sau nouă oameni urcaţi pe un soi de scenă, îmbrăcaţi ca zeii din vechime. I-am recunoscut după capetele primitive de animale pe care Giovanni mi le arătase în cărţile pe care le ţinea în biroul lui. Îmi amintesc de Horus, asta pentru că mi-aş fi dorit să joc eu rolul zeului. Numai că ei o preferaseră pe Isabella, care era pe jumătate dezbrăcată şi ţinea în mâini o tavă de argint cu o bucată de carne pe ea. M-am

stăpânit cu greu să n-o strig. Ştiam că se întâmpla ceva rău, dar eram speriat de moarte. Pe scenă se afla o balanţă uriaşă, iar Isabella a pus carnea pe un taler. Au rămas cu toţii nemişcaţi ca nişte statui. Pe Giovanni l-am recunoscut, dar nu şi pe ceilalţi; aveau feţele ascunse sub măşti. Şi pe urmă…

S-a oprit, alb la faţă.

– Şi pe urmă? l-am întrebat.

– Am auzit un ţipăt înfiorător. Răul se ivise în încăpere şi, crede-mă, avea o formă clară.

N-aveam de ce să mai stau şi ce să mai aflu de la Ashraf. Văzusem şi eu imaginea, atât în umbra proiectată pe pereţii catacombelor, cât şi în vârful acului care indica data morţii pe cadranul astrariumului. Am încercat să mi-o alung din minte. I-am întins mâna lui Ashraf şi i-am mulţumit. Deşi tremura, Ashraf mi-a strâns-o cu putere, ca pentru a mă linişti. M-am ridicat, gata să plec. M-a oprit în clipa când ieşeam pe uşă.

– Tânărul ofiţer egiptean însărcinat cu naţionalizarea filaturii de bumbac a fost ucis de britanici chiar a doua zi, pe şapte noiembrie. Poate din cauza vrăjitoriilor făcute de Giovanni, poate nu. Tot ce ştiu este că trezise răul la viaţă şi încercase să îl canalizeze într-o direcţie anume. Poţi să discuţi cu sudanezul, el ştie mai multe.

– Sudanezul? am întrebat mirat.

– Egiptologul prieten cu Giovanni. Pe vremea aceea, era nelipsit din casa familiei Brambilla.

36

Usta, companionul puber al lui Hermes, mi-a deschis uşa. L-am împins la o parte şi am intrat în camera de zi.

Încăperea era goală. Perniţe în culori vii zăceau împrăştiate pe podea şi o narghilea fumega într-un colţ. De undeva din apartament s-a auzit vocea lui Hermes, care îl striga pe băiat. M-am luat după ea.

În mijlocul dormitorului trona un pat mare şi jos, adăpostit de ţânţari sub o pânză. Prin ţesătura subţire l-am zărit pe Hermes întins pe o parte, cu faţa gălbuie culcată pe pernă. Spatele său gol părea incredibil de feminin. M-am aventurat înăuntrul camerei; în aer plutea un miros dezgustător de puternic de apă de colonie. Vocea lui Edith Piaf se înălţa dintr-un magnetofon, amintindu-mi de Paris şi, surprinzător poate, de mirosul ploii.

– Cine-i acolo? a întrebat Hermes.

Am tras deoparte plasa contra ţânţarilor.

– Oliver Warnock.

A tresărit şi s-a acoperit rapid cu un halat din mătase caraghios, imprimat cu figura ursuleţului Paddington, personajul din cărţile pentru copii. Părul grizonant îi cădea pe spate şi pielea dată cu cremă îi lucea.

– Eşti bolnav? l-am întrebat.

– Nu, doar obosit, prietene, atât şi nimic mai mult. Am stat toată nopatea la un priveghi, la unul dintre asociaţii mei, şi adevărul este că am început să îmbătrânesc şi nu mai am forţă. Fii amabil şi întoarce-te cu spatele, a adăugat dând să se ridice din pat.

I-am făcut pe plac, deşi sfiala lui mă luase pe nepregătite.

– După prelegerea Ameliei m-am dus la catacombele de la Kom el-Shugafa. Urmăream o pistă, am început să-i povestesc, în vreme ce-l spionam cu coada ochiului.

Hermes a comentat pe un ton degajat.

– Un sit prea contemporan pentru preocupările mele arheologice.

Stând în picioare şi complet îmbrăcat în halat, şi-a strecurat picioarele în nişte papuci din piele. Pe lângă ochi era mânjit cu rimel, iar pe obrajii ofiliţi i se întinseseră două pete de fard roşu.

– Orice trece de secolul I î.Hr. nu mai e, după părerea mea, Antichitate, a punctat.

– Fie că face sau nu obiectul temelor tale de cercetare, am spus destul de iritat de aparenta lui indiferenţă, află că am dat întâmplător peste un spectacol de reconstituire a ritualului cântăririi sufletului, la care am fost obligat să iau parte, asta după ce m-au drogat şi m-au umilit. Ai fost cumva prezent? am întrebat fixându-l cu privirea.

A oftat din greu.

– Ce supoziţie interesantă! S-a uitat în ochii mei. Şi ce rol ţi-a fost încredinţat?

– Osiris.

– Regele împărăţiei subterane, da, foarte potrivit pentru tine, ca geofizian. Te-am prevenit că vei avea parte de multe evenimente memorabile. Haide, vino! M-a condus înapoi în camera de zi, unde ceştile aburinde cu cafea turcească ne aşteptau pe măsuţă. Căutau astrariumul, nu-i aşa? Bănuiesc că reprezentaţia a fost o tactică menită să te bage în sperieţi.

A început să amestece în cafea şi m-am pomenit că mă holbam la unghiile lui date cu ojă, întrebân-du-mă de ce ritmul frazelor sale mi se părea atât de familiar. Participase la ceremonie? Poate că el, şi nu Hugh Wollington, jucase rolul lui Horus. Mânecile halatului i s-au ridicat pentru o clipă în timp ce îşi ducea ceaşca la buze – pe braţ nu se zărea nici un tatuaj. În plus, n-avea nici un sens să-l suspectez. Deja îi acordasem încredere atunci când îi prezentasem astrariumul; mai mult, îmi încredinţasem viaţa în mâinile lui. Şi totuşi, evitase să-mi dea un răspuns direct.

– Dă-mi mie instrumentul, a continuat. Ştii ce periculos poate fi. O să te seducă. Dacă nu, vei fi distrus de cei care vor să pună mâna pe el.

– Prea târziu, am râs amar. Nu numai că am pierdut din cauza lui un prieten, dar a făcut din mine un fugar şi am început să caut înţelesuri ascunse în orice – şi toate au legătură cu dispozitivul ăsta nenorocit. Se pare că mi-a acaparat viaţa.

Hermes a chicotit, un soi de cotcodăcit uscat terminat într-o tuse.

– Voi, occidentalii, vă închipuiţi că puteţi controla vremea, că timpul se măsoară cu unităţi matematice, că viteza luminii este pretutindeni aceeaşi şi că tot ceea ce se vede în patru dimensiuni este palpabil şi finit. Jucărioara asta faraonică te-a trezit la realitate şi, cu cât mai repede recunoşti asta, cu atât mai bine, Oliver.

– Eu, unul, prefer o lume guvernată de legi solide şi uşor de explicat şi de înţeles. Poate din cauza pregătirii mele profesionale.

– Atunci n-ai decât să te întorci în Anglia ta, la cerul cenuşiu şi la cărămizile ei roşii, la monotonia nelegiuită a afacerilor petroliere, şi să laşi astrariumul pe seama altora. A luat o înghiţitură de cafea şi s-a strâmbat. Usta! Cafeaua asta e prea slabă! a strigat, apoi s-a întors spre mine. Astrariumul ţi-a fixat data morţii, nu-i aşa?

M-am holbat la el uluit. Mi-a prins privirea şi a zâmbit, aşteptându-mi răbdător răspunsul. N-aveam nici un chef să i-l dau, nu numai din cauza rezervelor faţă de el, ci şi pentru că aveam un fel de presimţire: cu cât făceam mărturisiri unui număr mai mic de oameni, cu atât aveam impresia că mecanismul avea mai puţină putere asupra mea. Hermes mi-a urmărit frământările cu interes.

– Oliver, cunoşti istoria acestui mecanism. Astrariumul este o armă irezistibilă pentru cei care vor să deţină controlul asupra evenimentelor din

jurul lor. Poate chiar a schimbat cursul istoriei. A oftat. Tu însă te-ai purtat prosteşte. Din dorinţa de a găsi o logică în toate, i-ai sfidat puterea.

– Mda, poate, am răspuns scurt, încă reticent în a-i dezvălui toate amănuntele.

– Călcâiul lui Ahile al omului de ştiinţă: nimic nu e real până când nu e dovedit. Empirismul newtonian va sfârşi prin a distruge lumea. Oliver, înţelege, astrariumul este real, fie că-ţi place, fie că nu, şi te va supune judecăţii sale. Vechii egipteni credeau că anumite materiale primare conţin esenţa sufletului – ceea ce tu ai numi, în termeni ştiinţifici, vibraţii electromagnetice sau câmpuri de forţă. Au folosit aceste materiale pentru a confecţiona obiecte sacre cărora le-au insuflat apoi viaţă prin incantaţii. Spune-mi, cât ţi-a mai dat astrariumul de trăit?

M-au tulburat seriozitatea din tonul său şi credinţa absolută în autenticitatea astrariumului. Simţisem deja că dispozitivul îmi controla viaţa, dar o parte din mine încă se amăgea că tot ceea ce trăisem recent era rezultatul unei combinaţii nefericite de evenimente triste, suferinţă şi prea multe nopţi nedormite. Am ezitat, pe urmă am decis că nu strica să-i ofer lui Hermes mai multe detalii.

– A apărut şi al doilea arătător, dar asta n-are nici o relevanţă, e posibil ca datele să fi rămas în urmă cu peste două mii de ani, am zis şi am ridicat din umeri încercând să par degajat.

– Cât timp? a insistat Hermes.

– Opt zile.

– Pot să-l opresc, m-a presat.

– Isabella n-a putut.

– Asta pentru că, la momentul la care a descoperit astrariumul, era prea târziu, după cum bine ştii.

– Tot ce ştiu este atât de bizar şi de neobişnuit încât simt că-mi pierd minţile.

M-am trezit că vorbesc pe un ton ciudat de formal care, mi-am dat seama, nu făcea decât să ascundă spaima care creştea treptat în mine – aceea că eram urmărit nu numai de două grupări rivale, ambele dispuse să facă eforturi mari pentru a obţine instrumentul, ci şi de astrarium.

– În momentul în care tu, un raţionalist convins că lumea e făcută din cărămizi şi din mortar, ai fixat pe cadran data naşterii tale, ţi-ai dezvăluit, de fapt, propriile îndoieli, a adăugat Hermes gânditor. Ţi-ai băgat nasul în farmecele făcute de alţii, şi acum soarta ta depinde de o maşinărie. Dar eu pot să te salvez. Dă-mi astrariumul!

Vocea lui dobândise de acum un ritm hipnotic, semitonurile melancolice alternând cu momente de crescento cântate parcă alto. Camera se încălzise şi razele de soare luminau măsuţa joasă de cafea; o muscă mare bâzâia orbeşte, lovindu-se de geamuri. M-am întins pe perne şi am închis ochii. Oboseala chinuitoare a ultimelor zile plutea pe deasupra capului meu ca o masă luminescentă care îmi zvâcnea în tâmple. Ce uşor ar fi fost să scap de astrarium, să mă întorc la Abu Rudeis şi să caut un partener de investiţii pentru noul zăcământ petrolifer, să revin la normalitate! Masa luminescentă a trecut de la un alb orbitor la un roşu intens, apoi a părut să sângereze: picăturile lunguieţe şi languroase s-au solidificat şi au luat forma inimii Isabellei, apoi a buzelor stacojii ale lui Rachel. M-am ridicat şi m-am forţat să deschid ochii.

– Amelia a menţionat în prelegere că Nectanebo a dispărut în chip misterios. Ce s-a întâmplat spre sfârşitul domniei lui? am întrebat.

– Aşadar, ai ajuns în cele din urmă să-ţi pui intuiţia la lucru, a remarcat Hermes pe un ton respectuos şi răutăcios totodată.

– Zău?

A zâmbit indulgent.

– Oficial, domnia lui Nectanebo s-a încheiat în anul 343 î.Hr., când generalul persan Ochus a atacat cetatea Pelusium. Potrivit istoricului Diodor, au urmat o serie de masacre şi alte atrocităţi şi faraonul a fost nevoit să abandoneze palatul de granit pe care şi-l construise la Behbeit el-Hagar, locul naşterii sale…

– Deci a dispărut, pur şi simplu?

– Neoficial, a fugit în sudul Egiptului şi de acolo în Ethiopia. Fapt interesant, mormântul său gol nu a fost jefuit niciodată, ca şi cum ar fi fost păstrat intact în aşteptarea întoarcerii sale, atâtea mii de ani.

– Şi ce legătură au toate astea cu astrariumul?

– Ca armă de prezicere, astrariumul l-a trădat, aşa cum te va trăda şi pe tine, şi asta pentru că Nectanebo nu a fost capabil să controleze instrumentul. Vezi tu, astrariumul nu are, de fapt, stăpân şi tocmai de aceea este atât de periculos.

– Dar ce s-a întâmplat în realitate cu Nectanebo? Este adevărat că astrariumul i-a prezis data morţii sau nu?

– Acesta rămâne marele mister. Moartea faraonului nu este menţionată în nici un document oficial şi unii susţin că Nectanebo se află şi acum printre noi.

„Unii susţin chiar că trăieşte şi astăzi.“ Mi-am reamintit comentariul lui Hugh Wollington. O ipoteză absurdă; era însă ciudat faptul că amândoi îi dăduseră glas folosind aproape aceleaşi cuvinte.

– Ştii că aşa ceva este imposibil, am replicat încercând să ţin în mâini frâiele conversaţiei. Astrariumul nu poate conferi imortalitate.

– Aşa crezi? m-a întrebat Hermes zâmbind.

L-am privit îndelung, lăsând tăcerea să plutească între noi, apoi m-am ridicat brusc în picioare, conştient de faptul că acum eram şi mai înspăimântat de potenţialul instrumentului.

– Dacă eşti atât de convins că nu are nici o putere, atunci n-ai de ce să-ţi faci griji, nu-i aşa? a replicat Hermes plin de sine. Dă-mi-l mie să-l păstrez sau măcar lasă-mă să te îndrum. Ce ai avea de pierdut?

Am ezitat. Mă puteam bizui pe el? Mi-am amintit că Francesca o învinuise pe Amelia, nu pe Hermes, pentru practicile antice la care se dedase Giovanni. Oare Hermes ţinuse cu adevărat la Isabella? Dacă da, atunci ar fi protejat-o în copilărie şi ar fi ţinut-o departe de spectacolele puse în scenă de Giovanni, aşa cum ar fi făcut orice persoană sănătoasă la minte. Nu, nu-mi puteam permite să mă încred în el, nu încă.

M-am îndreptat spre uşă. Deasupra ei atârna un papirus pe care era pictată o hieroglifă. Era imaginea creaturii cu patru picioare pe care o văzusem de două ori în ultimele două zile. Hermes mi-a urmărit privirea.

– Este Seth, zeul tunetului, al haosului şi al răzbunării şi stăpân al Egiptului antic după ce şi-a asasinat fratele, Osiris, şi şi-a detronat nepotul, Horus.

– ştiu cine e.

– Bineînţeles. Creştinii l-au adoptat şi l-au discreditat, transformându-l în Satana.

Am încuiat uşa ascunzătorii de deasupra frizeriei şi am scos astrariumul din nou. Am stat aşa un timp şi m-am uitat, pur şi simplu, la el. Eram mai aproape acum de îndeplinirea planului măreţ conceput de Isabella? Îmi spusese că instrumentul avea locul său bine definit, dar unde? Am revăzut în gând toate punctele atinse de Amelia în prelegerea despre istoria lui – confecţionat pe vremea lui Ramses al III-lea, furat de Moise şi folosit pentru despărţirea apelor Mării Roşii, abandonat apoi într-un templu în Peninsula Sinai din cauza sentimentului de culpabilitate şi a terorii în faţa posibilelor acte de răzbunare ale lui Isis. Căutat şi găsit de Banafrit, pierdut din nou de Cleopatra, aparent prea înspăimântată pentru a-l întrebuinţa. Oare regina fusese conştientă de abilităţile dispozitivului de a schimba norocul şi destinul nu numai în sens pozitiv, ci şi în rău, întorcându-se împotriva posesorului şi chiar condamnându-l la moarte? Care era legătura dintre instrument şi Seth? Să fi fost zeul un simplu element decorativ al acului cadranului sau juca un rol mai important în acţiunile malefice ale astrariumului? Puzzle-ul se complica tot mai mult, dar măcar aveam impresia că deţineam aproape toate piesele – acum problema se reducea la a le pune cap la cap. Mai ştiam şi pentru cine lucra Mosry şi de ce stăpânii lui îşi doreau atât de mult obiectul. Trebuia să afiu mai multe despre spectacolele bizare de reconstituire a unor vechi ritualuri egiptene jucate în catacombe şi despre celelalte mişcări făcute de Giovanni cu douăzeci de ani în urmă. Pentru mine însă, cea mai mare provocare era aceea de a înţelege cum anume intenţionase Isabella să utilizeze astrariumul, şi asta înainte de a intra în criză de timp. Mi-am încordat privirea şi m-am uitat înăuntrul mecanismului. Am descoperit acul datei morţii – rămăsese în aceeaşi poziţie. Ticăitul încet al magneţilor care se roteau îmi părea acum o cursă accelerată şi inevitabilă către moarte. M-am simţit cuprins de un val de panică şi m-am rezemat de birou. „Nu-ţi pierde calmul şi raţiunea“, m-am certat.

Am luat cartea de specialitate a Isabellei pe care Ibrihim o împachetase, la cererea mea, împreună cu hainele, şi am căutat articolul referitor la Seth.

Nume: Seth, Sutech, Setekh, Seti, Sutekh, Setech… zeul distrugerii, al tunetului, al furtunii, al ostilităţii, al haosului şi al răului. Înfăţişare: câteodată ia formă de crocodil, alteori de fiară cu patru picioare, cioc curbat, urechi ciulite şi coadă despicată. Menţionat ca stăpân al cerului de nord în Cartea Morţilor, era cel care îşi însuşea sufletele celor găsiţi vinovaţi pentru fapte comise în timpul vieţii şi cărora li se refuza intrarea în lumea de dincolo. Fiu al lui Nut şi Geb, sau Nut şi Ra, frate al lui Isis, Osiris şi Nephthys, Seth l-a ucis pe Osiris şi s-a luptat cu fiul acestuia, Horus… Potrivit unui mit, Seth atacă în fiecare lună şi devorează luna de pe cer, considerată sanctuarul lui Ausar şi locul de întâlnire al sufletelor celor morţi de curând… În Vechiul Testament, Seth apare ca frate al lui Cain şi Abel; referiri la el se fac şi în manuscrisele unui cult interzis, descoperite în 1945 la Nag Hammadi, în Egipt, în care, sub numele de Sethian, este zeul gnostic care domneşte peste al treisprezecelea tărâm al cosmosului şi duce la îndeplinire voinţa stelelor asupra omenirii, oricât prăpăd ar produce…

M-am întrebat de ce umbra lui Seth fusese proiectată pe pereţii catacombelor în timpul ceremoniei la care asistasem. Pentru a mă înspăimânta şi a mă face să cred că sufletul Isabellei fusese luat de diavol? Şi de ce actorii care dădeau reprezentaţia păruseră atât de înfricoşaţi la vederea lui? Făcea Seth parte din scenariul lor sau nu?

N-am găsit nici un răspuns la aceste întrebări. În schimb, aveam tot mai acut sentimentul, extrem de neplăcut, că astrariumul începuse să dobândească controlul nu numai asupra vieţii mele, ci şi asupra evenimentelor din jur.

37

Rachel a atârnat plasa cu fructe şi cu mâncare în cârligul de pe uşă, apoi s-a întors spre mine. Părea epuizată, profund marcată de întâmplările din ultimele două zile.

– E îngrozitor ce se petrece, Oliver. Atacul cu bombă de la Sheraton a dus la escaladarea tensiunii politice şi americanii iau acum în discuţie posibilitatea anulării vizitei preşedintelui Carter. Am totuşi şi o veste bună: s-a ajuns la o încetare a focului între Libia şi Egipt, şi asta mulţumită intervenţiei preşedintelui algerian. Îţi spun, a devenit nesigur să umbli pe stradă ca occidental, darămite ca american. Am încercat să obţin nişte informaţii de la un amic de la ambasadă, dar n-am reuşit – au instituit un embargou total. Se pune la cale ceva important, o simt. A oftat din greu. Noaptea trecută mi-am făcut un milion de griji din cauza ta. De ce n-ai dat nici un semn de viaţă? m-a certat încruntată.

I-am tras un scaun şi i-am turnat o ceaşcă de cafea neagră şi tare pe care o făcusem pe soba de campanie.

– Am fost la catacombele de la Kom el-Shugafa, i-am spus. Am fost ademenit acolo de o femeie despre care am crezut că era Isabella. Ştiu că pare o nebunie, un gest sinucigaş. N-am avut însă încotro, trebuia neapărat să afiu dacă era sau nu Isabella.

– Of, Doamne!

– Stai că n-am terminat. Am dat peste un spectacol bizar şi demenţii care l-au pus în scenă mi-au injectat droguri. Mi-am tras cămaşa de pe umăr, arătându-i locul înţepăturii, transformat între timp într-o mică vânătaie purpurie. Am recunoscut ritualul: este vorba despre o ceremonie egipteană antică numită cântărirea sufletului. Nu ştiu dacă indivizii erau egiptologi, membri ai unui cult sau doar nişte actori şomeri agajaţi pentru această ocazie, dar îşi luaseră rolurile în serios şi le interpretau în costume minuţios lucrate. Nu i-am povestit despre inima de pe taler, lăsând intenţionat la o parte acest detaliu macabru.

– Şi crezi că asta are vreo legătură cu astrariumul şi cu moartea soţiei tale? m-a întrebat Rachel în timp ce atingea vânătaia cu vârfurile degetelor.

– Au încercat să facă presiuni asupra mea ca să le cedez astrariumul. Presupun că este acelaşi grup de oameni care participau şi la reprezentaţiile organizate de bunicul Isabellei, în care au târât-o şi pe ea, în copilărie.

Rachel s-a apropiat şi s-a uitat concentrată în pupilele ochilor mei.

– Cred că efectul drogului n-a trecut. Aş fi băgat mâna în foc că halucinogenele puternice sunt greu de procurat aici, în Egipt – asta dacă nu cumva ai relaţii în armată. Departamentul american al Apărării a făcut nişte experimente cu astfel de halucinogene în timpul Războiului din Coreea. Am scris cândva un articol pe tema asta. O afacere absolut înspăimântătoare.

– Drogurile astea au efecte pe termen lung?

– Flashbackuri, paranoia, halucinaţii.

– Grozav, le am deja pe toate, am încercat să glumesc.

– Mai e ceva ce trebuie să ştii, a oftat Rachel obosită. Am petrecut cea mai mare parte a zilei luând interviuri pentru revista *Time* unor membri ai familiei lui Sadat.

– Şi?

– Ei bine, tocmai când mă pregăteam de plecare, o mătuşă a preşedintelui mi-a spus că fuseseră vizitaţi ieri de un alt ziarist, care pusese tot felul de întrebări ciudate în legătură cu data naşterii lui Sadat voia să i se confirme dacă data oficială era corectă şi să afle nu numai ziua, ci şi ora şi minutul, chestii de genul ăsta. La început, a crezut că individul voia să strângă informaţii pentru a scrie biografia nepotului ei, pe urmă a devenit însă suspicioasă pentru că, deşi vorbea englezeşte şi îi spusese că era angajat la o revistă americană, părea arab – mai precis, saudit. Rachel şi-a subliniat spusele dând din cap. La final, bătrâna mi-a dat cartea de vizită a ziaristului şi m-a întrebat dacă auzisem de el şi de revista unde, chipurile, lucra.

– Şi?

– Nu există nici o publicaţie cu numele acela. În plus, eu cunosc toţi jurnaliştii care acoperă evenimentele din regiune – tipul e un impostor. Ceea ce vreau să ştiu este de ce ar fi cineva interesat să afle data şi ora exactă a naşterii lui Sadat. Mi se pare o chestie ciudată, ce zici?

– Cred că motivul este clar.

Momentul când fixasem data naşterii mele pe cadran, precum şi avertismentul Ameliei că instrumentul putea fi folosit atât în scopuri pozitive, cât şi malefice mi-au revenit în minte. Rachel mi-a urmărit expresia şi a răsuflat adânc, ajugând la aceeaşi concluzie.

– Doar nu vrei să spui că…

– Rachel, astrariumul are o reputaţie legendară ca armă ce hotărăşte destinele. Poate fi folosit, chiar şi abuziv, şi ca simbol politic…

– Asta dacă e să dăm crezare poveştii că Moise a despărţit apele cu ajutorul său, a remarcat ea sceptică.

– Nici măcar nu are importanţă dacă e adevărat sau nu, atâta timp cât unii oameni cred asta, şi prinţul Majeed se numără, categoric, printre ei, considerând astrariumul o armă capabilă să ucidă.

– Vrei să spui că poate efectiv *să ucidă?* De unde ştii?

– L-am folosit. S-a mărginit să mă judece pe mine şi încercarea mea stupidă de a-l sfida, oferindu-mi spontan data morţii.

S-a holbat la mine, uluită.

– Oliver, tu eşti om de ştiinţă, ştii că aşa ceva nu e cu putinţă.

Era mai degrabă o întrebare decât o afirmaţie. Nu i-am răspuns. Acul cu figura lui Seth în vârf îmi juca prin faţa ochilor. Rachel a clătinat din cap, apoi a scos un ziar din poşetă.

– Mai vreau să-ţi arăt ceva. Mi-a întins un exemplar din *New York Times.* E de ieri. Compania pentru care lucrezi nu se numeşte GeoConsultancy?

Am încuviinţat, cercetând cu privirea prima pagină.

– Ar fi bine să te uiţi la pagina cinci.

A deschis ziarul şi mi-a arătat articolul.

Titlul era: ŞEF DE COMPANIE PETROLIERĂ MORT ÎN TIMPUL UNUI ZBOR. Am citit coloana.

Noaptea trecută, Johannes Du Voor, preşedinte director general al GeoConsultancy, cea mai mare firmă independentă de consultanţă în geofizică din industria petrolieră, a murit, probabil în urma unui atac de cord, în timpul unui zbor cu elicopterul la nord de Cape Town. Acţiunile companiei s-au prăbuşit imediat din cauza incertitudinii care planează asupra viitorilor proprietari şi directori. Du Voor nu a lăsat nici un moştenitor în urma sa…

Am continuat să citesc articolul, şocat.

– S-a întâmplat în noaptea când a avut loc explozia de la hotelul Sheraton, nu-i aşa?

În mod normal, aş fi pus moartea lui Johannes pe seama excesului de mâncare şi a stresului, dar cele două evenimente păreau într-un fel legate. Rachel mi-a aruncat o privire gravă.

– Simplă coincidenţă, atât şi nimic mai mult, Oliver. OK?

Am căzut pe gânduri şi teama mi s-a amestecat cu un sentiment de neîncredere. Johannes fusese o mare personalitate şi mi-era greu să accept că murise.

Am început să-mi trag hainele pe mine.

– Trebuie să ies să dau un telefon.

– N-ai să pleci nicăieri, străzile nu sunt sigure! a strigat Rachel şi m-a prins de braţ.

– Până acum n-am avut probleme, am răspuns şi am arătat spre sutană.

– Mai devreme sau mai târziu tot o să dea de tine. Trebuie să pleci cât mai repede din oraş.

Frizeria s-a umplut dintr-odată de strigăte. O voce se ridica deasupra celorlalte – grosolană, joasă, agresivă –, inconfundabilă.

Rachel s-a uitat spre mine cu ochii măriţi de groază. I-am făcut semn să tacă, am înşfăcat sacul cu astrariumul şi m-am apropiat repede şi în linişte de fereastra din spate, cu Rachel lângă mine. Dincolo de geam se întindeau acoperişurile şi terasele caselor din Alexandria, punctate de pete de culoare de la rufele atârnate pe frânghii la uscat.

Vocile de la parter au crescut în intensitate, un glas bărbătesc ce vorbea în engleză acoperindu-le pe celelalte. Am tresărit când am recunoscut stilul pretenţios de vorbire. Hugh Wollington. Aşadar, *era* în Egipt. Mi-am înăbuşit teama şi am deschis fereastra. Mai jos îl auzeam pe Abdul certându-se cu oaspeţii nepofitiţi. N-aveam cu ce altceva să-l ajut decât să mă fac nevăzut, în speranţa că o putea scoate singur la capăt. Am urcat amândoi repede pervazul şi am tras înapoi obloanele. Ghemuiţi şi străduindu-ne să facem cât mai puţin zgomot, am sărit pe terasa magazinului alăturat şi de aici pe următoarea terasă, fără să ne uităm nici o clipă în spate. Sângele îmi pulsa în urechi şi o auzeam pe Rachel răsufiând din greu alături. Mă aşteptam din clipă în clipă ca un pistol să-mi fie înfipt în ceafă. Brusc, am simţit că eram tras de mânecă şi m-am răsucit. Rachel, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, îmi arăta ceva în stânga. O scară de incendiu, rezemată precar de un zid vechi din cărămidă. Treptele coborau în strada înţesată de oameni. Pe jumătate alunecând şi pe jumătate păşind, am ajuns jos şi ne-am trezit imediat în mijlocul unui alai de nuntă care tocmai intrase pe aleea îngustă. Un zgomot asurzitor de tobe şi de claxoane răsuna în aer în timp ce invitaţii dansau frenetic în jurul miresei cu faţa acoperită de văl şi a mirelui, ambii purtaţi pe sus pe tronuri pictate în auriu.

Eu eram îmbrăcat în blugi şi tricou, iar Rachel într-un caftan, dar părul blond care îi flutura încâlcit pe umeri atrăgea privirile curioase ale mulţimii.

– Trebuie să ieşim de aici. Cât mai repede! i-am spus uitându-mă în jur pentru a mă orienta. Pe aici! am adăugat şi am prins-o de mână.

Ne-am croit drum împingând în stânga şi în dreapta până în celălalt capăt al aleii. Pe umeri şi pe capete aveam petale de fiori şi confetti. De aici ştiam cum să ajung la singurul refugiu pe care îl mai aveam.

Părintele Carlotto ne-a condus pe sub catedrală către o cameră ascunsă în spatele criptei. Deasupra se auzea corul de băieţi repetând, vocile subţiri de alto plutind înăbuşite în jos, spre noi. Intrarea se făcea pe sub arce din piatră, în mod evident parte a structurii de rezistenţă a clădirii, şi a trebuit să plec capul pentru a coborî cele trei trepte de piatră către cămăruţă. Înăuntru mirosea a tutun de pipă şi a ceară de lumânare, iar tencuiala albă de pe zidurile din piatră începuse să se scorojească. La lumina singurei lămpi aprinse am văzut că în încăpere se afla un birou simplu din lemn, iar în spatele său un vraf de registre se înălţa de la podea până la tavan.

Părintele Carlotto a aprins o altă lampă, trăsăturile sale molatice dobândind o prestanţă sculpturală în clipa când s-a aplecat asupra ei.

– Sunteţi sigur că nu aţi fost urmăriţi? m-a întrebat.

– I-am pierdut la frizerie, am răspuns. Cred că ştiu cine sunt. Nu pot decât să sper că prietenul meu Abdul îi va convinge că nu a ascuns pe nimeni.

Preotul a ridicat mâna, ca pentru a mă întrerupe.

– V-am promis că vă ofer adăpost şi nu vreau să ştiu nimic în plus. Personal, am considerat întotdeauna că supravieţuirea este preferabilă martiriului, dar nu doresc câtuşi de puţin să fiu pus în situaţia de a face o alegere.

Am observat pe birou un aparat de telefon vechi, din bachelită, şi m-am întrebat dacă funcţiona. Părintele Carlotto a deschis un sertar din care a scos, spre surprinderea mea, o sticlă de Benedictină şi trei păhărele.

– Un dar de Crăciun din partea Sfântului Benedict, a glumit el.

Eu şi Rachel am zâmbit uşor. Îmi era greu să-mi controlez panica chiar şi acum, când ajunsesem într-un loc sigur şi ne liniştiserăm. Am luat mâna lui Rachel, iar căldura degetelor ei s-a transmis alor mele. Tremura încă şi m-am simţit vinovat că o implicasem în problemele mele.

Părintele Carlotto a umplut cele trei pahare.

– Dumnezeu să ne ajute şi să ne dea tăria de care se pare că avem cu toţii nevoie.

Lichiorul m-a ars pe gât până în spatele ochilor, dar m-a înviorat brusc.

– Să revenim acum la problema dumneavoastră. Cunosc situaţia în care vă aflaţi. Fără să încalc taina spovedaniei, i-am vorbit părintelui Mina, care a fost de acord să discute cu dumneavoastră, a spus părintele Carlotto. Pentru cât timp vreţi să dispăreţi?

Am schimbat o privire cu Rachel.

– Nu prea mult – mă gândeam la cel mult o săptămână. Adică destul pentru a lămuri problemele cu părintele Mina şi a scăpa totodată de Mosry şi de oamenii lui. Între timp, o să-mi planific viitoarele mişcări.

Părintele a ridicat din nou braţele.

– Vă rog, nu vreau să aud cine vă urmăreşte. E de ajuns să ştiu că sunteţi urmărit. Oricum, biserica nu vă poate adăposti decât o săptămână, asta dacă stabilim dinainte să nu fie puse nici un fel de întrebări şi nici să fie date răspunsuri. Fraţii mei întru credinţă copţi sunt supravegheaţi îndeaproape şi nu vreau să le pun viaţa în pericol mai mult decât este cazul. Şi reţineţi, domnule Warnock, că, dacă cineva va veni să mă chestioneze, voi nega că vă cunosc.

– Părinte, nu Ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns.

Mi se părea absolut remarcabil că acest om, pe care abia îl cunoŞteam, era dispus să-şi rişte viaţa pentru a mă ajuta. Şi aş fi făcut orice pentru a-i întoarce favoarea.

– O fac pentru soţia dumneavoastră, pentru confesiunea pe care mi-a făcut-o şi pe care n-am luat-o în serios. Pe de altă parte, mă rog ca Dumnezeu să vă dea gândul cel bun şi să reveniţi într-o zi în sânul bisericii.

M-am strâmbat.

– Mi-e teamă că în privinţa asta o să vă dezamăgesc, părinte.

A chicotit şi şi-a mai turnat un pahar de benedictină.

– Ei bine, o să vedem ce va fi. Am aruncat o privire spre telefon.

– O ultimă rugăminte – trebuie să dau două telefoane, eventual cu taxă inversă.

A împins telefonul spre mine.

– Vă rog, poftiţi. Vă asigur că nu este ascultat. Operatorul este membru al congregaţiei.

În timp ce părintele îi oferea lui Rachel un tur al criptei, am sunat şi i-am cerut operatorului să-mi facă legătura cu New Yorkul, cu Ruben Katz, directorul financiar al GeoConsultancy.

– Ruben, Oliver la telefon. Sun din Egipt. Tocmai am auzit vestea. Îmi pare nespus de rău.

Vorbeam serios. Oricâtă aversiune avusesem faţă de Johannes Du Voor, nu meritase o asemenea soartă.

– Da, da, aici e un haos total. Clienţii sună din toată lumea. Ruben era un individ pragmatic prin excelenţă şi total devotat lui Du Voor. Teamă mi-e însă, Oliver, că veştile rele nu se opresc aici.

M-am încordat, în aşteptarea altor ştiri proaste.

– Despre ce este vorba?

– Am reuşit să analizez situaţia unor conturi subsidiare la care Johannes mi-a împiedicat accesul timp de câteva luni. Se pare că au fost folosite pentru obţinerea unor împrumuturi uriaşe, sub semnătura lui Johannes, şi toate garantate de firma-mamă. Compania are debite de circa douăzeci de milioane de dolari, majoritatea cu scadenţă în următoarele câteva luni. Ne gândim cât se poate de serios să cerem protecţia Legii insolvenţei – capitolul 11.

– Ce se aude cu proiectul de la Abu Rudeis?

– Deocamdată, poţi continua forajul, dar nu te aventura în planuri pe termen lung. Între timp, îţi sugerez să te gândeşti la viitorul tău. Deşi, cum eşti cel mai bun specialist în domeniu, eu nu mi-aş face cine ştie ce griji în locul tău.

– Ce zic acum clienţii despre bonitatea firmei?

– Clienţii sunt exclusiv interesaţi de ceea ce se întâmplă în câmpul petrolifer, şi tu ştii asta foarte bine. Dacă vrei să începi o activitate pe cont propriu, n-ai decât să dai sfară în ţară. Mulţi sunt în căutarea unor soluţii de investiţii şi n-aşteaptă decât un semn. Eu însă trebuie să mă gândesc ce o să le spun acţionarilor la adunarea generală de mâine-dimineaţă. N-o să fie deloc uşor. Oliver, îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă – Johannes s-a purtat ciudat în ultimele luni. Unele dintre deciziile de afaceri pe care le-a luat recent au fost nişte gesturi… pur şi simplu sinucigaşe. Acum trebuie să închid, tocmai au sunat cei de la *Wall Street Journal*… Convorbirea s-a întrerupt. Am rămas şocat, cu receptorul în mână. Îmi închipuisem că manifestările paranoice tot mai dese ale lui Johannes se datorau stilului său de viaţă şi sănătăţii sale şubrede; nu avusesem nici cea mai vagă idee cu privire la datoriile pe care le acumulase şi la dificultăţile întâmpinate în afaceri. Am format rapid numărul telefonului prin satelit al lui Moustafa, de pe câmpul petrolifer. L-am lăsat să sune şi, tocmai când eram pe punctul de a închide, a răspuns.

– Moustafa?

Tăcere. Am presupus că verifica între timp dacă nu era cineva prin apropiere care să tragă cu urechea.

– Oliver, a şoptit în cele din urmă, ce faci, prietene, eşti bine? De la sediu ni s-a comunicat că eşti dat dispărut. Domnul Fartime e foarte îngrijorat.

– Sunt încă în viaţă, ceea ce presupun că e de bine. Se pare că mă aflu în posesia a ceva ce îşi doresc mulţi.

– Ascultă-mă, nu există nimic pentru care să merite să-ţi dai viaţa.

– Ţi se pare c-aş fi mort?

Moustafa a izbucnit în râs.

– Mă bucur că ţi-ai păstrat umorul, chiar dacă e cam macabru. Am nevoie de tine aici. Analizele preliminare la noul câmp petrolifer par foarte promiţătoare. Când ai de gând să vii să confirmi rezultatele?

– Într-o săptămână, două. Crezi că poţi să-ţi faci timp să mă vizitezi, probabil peste câteva zile?

– Sigur. Unde eşti?

– O să te contactez. O să găsesc eu o cale să-ţi transmit mesajul.

– Aştept cu nerăbdare.

Îmi făcea bine să-i aud vocea, cu zgomotele familiare de pe câmpul petrolifer undeva în fundal. Am închis telefonul cu părere de rău. Imediat m-a cuprins acel sentiment de panică devenit de acum o obişnuinţă: eram prins la mijloc între emoţia descoperirii unui nou zăcământ petrolifer şi sentimentul terifiant de a fi urmărit. Mai era şi ticăitul ameninţător al ceasului care îmi amintea că data morţii se apropia. Mi-am împins temeririle undeva, în fundul minţii, încercând să mă concentrez asupra problemelor mai presante. Oare faptul că îmi fixasem data naşterii pe cadranul astrariumului avea mai multe consecinţe asupra sorţii mele decât îmi închipuisem? Cutremurul marin din momentul în care Isabella descoperise astrariumul pe fundul mării, care se extinsese într-o falie în deşert. Mişcările tectonice. Noul câmp petrolifer care promitea să aducă bogăţii nemaipomenite. Pe de altă parte, însăşi existenţa mea era acum pusă sub semnul întrebării. Îmi legasem numele de cel al lui Johannes şi de averea lui, deşi el mi-ar fi făcut, fără îndoială, viaţa un iad dacă m-aş fi decis să continui investigaţiile la noul zăcământ pe cont propriu, fapt care i-ar fi confirmat bănuielile. Oare astrariumul se alimentase, într-un fel sau altul, din ambiţiile mele şi provocase moartea lui Johannes – cu alte cuvinte, îl sacrificase pentru a-mi elibera mie calea? Simţeam că mă afiu din nou în cădere liberă, într-o realitate paralelă.

Părintele Carlotto a revenit în cameră, însoţit de Rachel, şi mi-a întrerupt gândurile.

– Am vorbit la telefon cu stareţul de la Deir Al Anba Bishoy, m-a anunţat el. Poţi să te alături unui grup de pelerini care pleacă spre Wadi El-Natrun în această după-amiază. Asta dacă accepţi să joci în continuare rolul de călugăr, a glumit.

I-am mulţumit şi m-am întors spre Rachel. Mă simţeam extraordinar de apropiat de ea acum, în ciuda perioadei lungi în care pierduserăm contactul şi a recentei noastre experienţe sexuale. Am observat că mă privea îngrijorată.

– Nu e decât la câteva ore distanţă de mers cu maşina, i-am spus pe tonul cel mai liniştitor cu putinţă. Şi cred că nu vei avea probleme să-mi trimiţi mesaje, dacă va fi cazul, nu-i aşa, părinte?

– Desigur.

– Încearcă să nu dai de alte belele, m-a sfătuit ea. Acum trebuie să mă întorc la hotel. Mi-au ajuns la urechi nişte zvonuri cu privire la o întâlnire secretă la vârf – ceva legat de atacurile din ultima vreme. O să mă străduiesc să aflu mai multe. Mi-a prins privirea. Oliver, ştiu să-mi port şi singură de grijă. O să iau legătura cu tine peste câteva zile, OK?

M-a îmbrăţişat scurt şi, pentru o clipă, am simţit pământul ferm sub picioare.

38

Camionul militar deschis se hurducăia pe drumul din deşert către Wadi El-Natrun. Eram zece oameni înghesuiţi în spate: o familie care se îndrepta în mod cert spre mănăstire pentru un botez, cu bebeluşul care se smiorcăia ţinut strâns în braţe de tată; eu şi cinci călugări novici cu un aer înspăimântător de solemn şi bărbi care abia mijiseră. Împărţeam spaţiul cu o capră speriată şi cu patru pui de găină legaţi laolaltă, printre care un cocoşel care cânta ascuţit la fiecare groapă. A fost o călătorie istovitoare de patru ore din Alexandria, cu numai o prelată deasupra capetelor care să ne apere de soarele fierbinte al după-amiezii şi fără nici o oprire, nici măcar ca să bem apă.

N-am scos nici o vorbă tot drumul, de teamă ca accentul sau ochii albaştri să nu mă trădeze. Cum eram mai vârstnic, novicii m-au tratat cu tot respectul, confundându-mi tăcerea cu meditaţia religioasă. Vârâsem astrariumul într-un sac de iută ţinut la picioare şi între timp întorceam pe toate feţele evenimentele bizare care mi se întâmplaseră de la întoarcerea în Alexandria. Chipul lui Mosry la prelegerea susţinută de Amelia, Hugh Wollington şi legătura lui cu Mosry şi cu prinţul Majeed, vocea lui, pe care o auzisem în frizerie, câmpul petrolifer nou, apărut atât de misterios, falia produsă de cutremur, moartea lui Johannes şi chiar şi apele sticloase ale Mării Roşii care se ridicau, toate mi se învălmăşeau în cap, un colaj de imagini şi fapte ce se înşirau într-o naraţiune tot mai complicată. Ce anume era real şi ce nu? Speram ca părintele Mina să-mi poată oferi mai multe informaţii. Părintele Carlotto fusese vag pentru a nu încălca taina spovedaniei Isabellei, dar bănuiam că pricepuse mai multe decât lăsase să se înţeleagă şi mă aşteptam ca părintele Mina să adauge alte piese acestui puzzle. Oricum, o săptămână petrecută la mănăstire avea să-mi ofere timpul necesar ca să decid ce aveam de făcut pentru rezolvarea enigmei şi, în plus, cu ceva noroc, pentru a împiedica acul să se îndrepte către presupusa dată a morţii mele. În cele din urmă, am adormit legănat de camion şi m-am trezit după câteva ore, când s-a oprit cu o smucitură.

Mănăstirea Sfântului Bishoy se ivise din bezna nopţii, cu turlele sale boltite inconfundabile, cu crucile în vârf, cu zidurile înalte şi cu turnul care nu avea pereche şi care fusese construit iniţial pentru a preveni lăcaşul de atacurile triburilor berbere vecine. Păsările dădeau roată turnului, atrase de insectele care dansau în razele de lumină ca şi cum ar fi fost prinse în strânsoarea unei mâini invizibile.

Camionul a tras în faţa porţii din zidul nordic. Dinăuntrul incintei, doi călugări au deschis poarta şi am coborât cu toţii morţi de oboseală. Un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat într-o sutană ceva mai împodobită, a venit din spatele celorlalţi doi către mine şi mi-a întins mâna. Faţa lui plină s-a lăţit într-un zâmbet. Stareţul.

– Bine ai venit! Te rog, urmează-mă!

M-a condus într-o chilie cu pereţi din gresie arcuiţi, o fereastră înaltă şi îngustă, o saltea întinsă pe podea, un covoraş de rugăciune şi o lampă cu petrol aşezată la căpătâiul saltelei. Un lighean cu un urcior cu apă alături stătea într-un colţ, deasupra unui dulăpior. Surprinzător, lângă lampă se afla o scrumieră mare din tablă – probabil o concesie făcută oaspeţilor mănăstirii, am presupus. Pe peretele opus era o firidă pe care fusese atârnat un crucifix din lemn din care Hristos, chinuit de suferinţe, îşi îndrepta ochii sculptaţi către cer.

Stareţul a aprins lampa care a pâlpâit uşor, aruncând umbre lungi pe tavanul boltit.

– Rugăciunea de dimineaţă se ţine la ora patru şi jumătate, iar micul dejun e la şapte în refectoriu. Mâncarea e simplă – pâine, măsline, brânză şi fructe. Ne vedem la masă, a adăugat înainte de a aşeza lampa jos, lângă saltea.

– Mulţumesc. Sunt nerăbdător să discut cu părintele Mina. E pe aici? Stareţul a zâmbit enigmatic şi prudent.

– O să-l întâlneşti mâine-dimineaţă la micul dejun.

M-am simţit uşurat – de acum eram sigur că părintele Carlotto îşi îndeplinise misiunea.

– Şi dacă am nevoie să transmit nişte mesaje? am întrebat, amintindu-mi de Moustafa.

– Avem mesageri care vin şi pleacă tot timpul. Şi beduinii ne ajută uneori cu scrisorile.

– Trebuie să iau legătura cu cineva de la Abu Rudeis, în Peninsula Sinai.

– Cred că mâine va trece o caravană pe aici, în drum spre Sinai. Între timp, poate că n-ar fi rău să te odihneşti ca să-ţi aduni forţele spirituale şi fizice. Părintele Carlotto m-a informat că intenţionezi să rămâi la noi o săptămână. E adevărat?

– Poate chiar mai puţin de atât dacă reuşesc să găsesc între timp o cale de a deveni invizibil, am glumit.

– Atunci aşa rămâne, o săptămână, a replicat stareţul. Mai mult de atât ne-ar pune într-o poziţie dificilă. Trăim vremuri grele, domnule Warnock, şi consecinţele ambiţiilor preşedintelui Sadat, Dumnezeu să-l aibă în pază, se simt şi aici, în mijlocul deşertului.

După plecarea stareţului, i-am scris o scrisoare lui Moustafa, rugându-l să vină la mănăstire cât mai curând posibil. Apoi am despachetat cu grijă astrariumul. Ticăitul uşor al roţilor dinţate din bronz era perceptibil; mecanismul funcţiona în continuare, acul datei morţii era la fel de ferm fixat precum soarele pe cer la răsărit. Teoretic, după noaptea aceea, îmi mai rămâneau şase zile de trăit.

Brusc, m-a cuprins un val de furie. Frustrat, am dat cu pumnii în saltea, lovind necontrolat, iar şi iar. Scrumiera din tablă de lângă lampă a zornăit pe podea, apoi a alunecat pe ciment şi s-a lipit de astrarium.M-am oprit, fascinat şi oripilat totodată. Am scos un ac de siguranţă din sutană şi l-am aşezat alături. Şi el a alunecat spre astrarium şi s-a lipit de acesta. Am ridicat mâna deasupra instrumentului şi am simţit că inelul metalic vechi pe care mi-l dăduse Isabella îmi zvâcneşte pe deget, ca şi cum ar fi fost apucat şi tras în jos de nişte mâini invizibile. Mi-am retras repede mâna; îmi era tot mai greu să nu-i atribui dispozitivului intenţii malefice. „Gândeşte raţional, mi-am spus, nu e vorba decât despre forţa magnetică a mecanismului.“

Am împachetat la loc astrariumul, cu aceeaşi grijă, şi l-am pus pe podea. Pe urmă, fără să mă mai obosesc să mă dezbrac, m-am întins pe saltea, cu ochii aţinţi spre tavanul boltit.

Am dezbătut în sinea mea opţiunile ştiinţifice privind măsurarea schimbărilor caracteristicilor magnetice ale dispozitivului. Am meditat intens asupra subiectului, încercând să reconstitui într-o schiţă toate elementele mecanismului pe care le văzusem până atunci. N-am reuşit să-i dau de capăt. Mi-am amintit apoi ultima remarcă a stareţului, întrebându-mă dacă Rachel afiase ceva nou despre preconizata întâlnire secretă la nivel înalt. Să fie vorba despre o nouă iniţiativă de pace? Comunitatea străveche în mijlocul căreia mă afiam era de secole părtaşă a unor confiicte şi intrigi politice. Noţiunea de pace părea aici total deplasată. Eram obosit până în măduva oaselor şi în acelaşi timp perfect treaz. M-am răsucit şi m-am învârtit de pe o parte pe alta până ce, într-un final, m-am cufundat într-un somn agitat.

M-am trezit târziu; ratasem micul dejun. M-am clătit pe faţă la lighean şi am ascuns astrariumul în dulăpiorul de sub el. Mi se părea că stătea bine adăpostit la mănăstire, închis în siguranţă, şi neliniştea mea de peste noapte a început să se atenueze. Am ieşit din chilie şi m-am strecurat iute pe coridoarele boltite şi răcoroase, până în lumina de un alb orbitor a curţii. Biserica Sfântului Bishoy se înălţa drept în faţa ochilor mei: un şir de turle impresionante de culoarea nisipului, cu o intrare boltită în dreapta, fiancată de patru arce mai mici, fiecare cu câte o fereastră cu vitralii care urca de la pământ până la acoperiş. Am înconjurat biserica, îndreptându-mă spre curtea interioară principală, aflată de cealaltă parte a clădirii, trecând în drum pe lângă rămăşiţele unei mori, pe lângă un porumbar şi o fântână. Vizavi de biserică se întindea grădina: şiruri de rodii, câţiva măslini şi legume. Mai mulţi călugări tineri săpau şi plantau. L-am întrebat pe unui din ei unde puteam căpăta ceva de mâncare; a cules o rodie şi mi-a aruncat-o rânjind. Pe urmă, cu un accent rural puternic, mi-a sugerat să încerc la refectoriu, unde uneori li se servea călugărilor vârstnici micul dejun mai târziu.

Am ajuns în refectoriu şi m-am aşezat la o masă lungă, scăldată în lumina filtrată printr-o lucarnă din vârful cupolei. O ţărancă tânără, cu o privire ciudat de goală, mi-a pus un bol de orez în faţă. De pe cealaltă parte a mesei mă fixa un călugăr foarte bătrân care mânca încet, ridicând cu greu lingura cositorită în aer şi făcând apoi o pauză înainte de a o introduce în farfurie. Am încercat să zâmbesc, întrebându-mă în sinea mea dacă acela era părintele Mina. A pufnit – un sunet între indignare şi tuse – şi şi-a continuat mestecatul chinuitor de lent. Mi-am vârât o lingură de orez în gură. Surprinzător, orezul era sărat, şi l-am scuipat repede afară. Călugărul a izbucnit în râs. M-am întors către ţărancă şi am întrebat-o în arabă dacă n-are să-mi dea nişte miere, dar m-a ignorat, strângând farfuriile şi văzându-şi mai departe de treburile ei.

Călugărul a împins deoparte cu zgomot bolul de orez şi a făcut un semn în direcţia ţărăncii.

– Nu te-a auzit, n-are urechi, e surdă! a spus, lovindu-şi mâinile zbârcite de o parte şi de alta a capului. Tu eşti englezul? m-a întrebat apoi într-o engleză cu accent puternic.

– Exact.

S-a aşezat mai bine în scaun şi mi-a examinat chipul cu atenţie, cu ochii lui negri ca stafidele îngropaţi în riduri şi în cute şi goi de orice expresie. Brusc, s-a întins peste masă şi şi-a trecut degetele peste obrajii şi barba mea. Am îngheţat, uluit.

– E în regulă, eşti un om bun.

– Da?

– Sigur. Vorbea cu atâta convingere, încât m-am trezit fără să vreau cuprins de un sentiment iraţional de recunoştinţă. Numele meu este părintele Mina, a continuat. Şi al tău Oliver Warnock, aşa cred. Pş-rintele Carlotto mi-a spus că o să vii aici să mă cauţi. Vino cu mine! Eu sunt bibliotecarul-şef al mănăstirii. Avem una dintre cele mai renumite biblioteci din ordinul nostru călugăresc. Conţine multe comori pe care trebuie să le vezi. Sau poate că mă înşel şi ai venit aici pentru a depune jurământul tăcerii.

A rânjit şi am înţeles că glumea.

– Nu, nu am venit pentru jurământul tăcerii. Ş oricum, chiar dacă aş fi venit pentru asta, tot aş fi avut dreptul să citesc, am replicat zâmbind.

– Aşa este, iar a citi înseamnă a putea zbura dincolo de ziduri. Dar poate că eşti aici pentru a te ascunde?

Am tăcut şi călugărul m-a bătut uşor pe mână în chip de răspuns.

– Bun, tu păstrează-ţi secretele pentru tine, iar eu voi avea grijă de cărţile mele. Haide, prietene!

Am traversat curtea. Părintele Mina era un bărbat scund – nu ştiu dacă depăşea un metru şi cincizeci în înălţime – şi atât de rotunjor, încât mai mult se rostogolea. S-a oprit în faţa zidului circular care împrejmuia Biserica Sfântului Bishoy.

– Aici şi-au spălat săbiile berberii după ce i-au ucis pe cei patruzeci şi nouă de martiri. I-au aruncat în fântână şi pe urmă i-au închis în Mănăstirea Sfântului Macarie. De aceea i se spune Fântâna Martirilor.

M-am aplecat să mă uit. Fântâna părea adâncă şi apa strălucea argintie la fund.

– De aici scoatem apă pentru mănăstire şi e întotdeauna proaspătă. E miracolul înfăptuit de Mântuitorul nostru Hristos. Acum să mergem însă în bibliotecă, o să vezi, e deosebită.

Părintele Mina m-a tras de braţ.

– Am o scrisoare care trebuie să ajungă mâine în Sinai, am spus. Stareţul mi-a zis că va trece pe aici o caravană de beduini.

Părintele a încuviinţat, apoi a scos un fiuierat scurt şi ascuţit. Din umbră s-a ivit imediat un felah, un băieţel uscăţiv de vreo zece ani, care a alergat spre noi într-un vârtej de picioare slăbănoage şi dinţi albi rânjiţi.

– Dă-mi scrisoarea, te rog, mi-a cerut părintele Mina.

I-am întins biletul către Moustafa. A apropiat plicul, încercând să desluşească adresa cu ochii lui cu vederea slăbită, apoi i l-a dat băiatului, lătrând un ordin în arabă. Puştiul s-a făcut nevăzut. Călugărul mi-a citit neîncrederea pe faţă.

– Nu-ţi face griji. Va ajunge la beduini diseară şi în Sinai mâine, la apusul soarelui. Să revenim însă acum la lucruri mai importante.

– La astrarium? am îngăimat.

– Răbdare, prietene. Mai întâi, haide să-ţi arăt biblioteca!

Aceasta era amenajată în capătul sud-estic al complexului monahal, lângă o moară veche unde călugării obişnuiau pe vremuri să macine grâul pentru a-şi prepara singuri făina. Era o încăpere îngustă, întinsă de-a lungul zidului exterior de apărare construit în secolul al IX-lea, care avea peste zece metri înălţime şi doi metri lăţime. Sala era luminată de sus prin deschizături aplicate în centrul fiecărei cupole şi de jur împrejurul pereţilor erau amplasate postamente din lemn, bogat decorate, pentru citit, şi vitrine din sticlă din secolul al XVIII-lea, de la podea până în tavan, înţesate cu manuscrise.

Părintele Mina mi-a făcut turul bibliotecii, punctând plin de mândrie semnificaţia istorică şi religioasă a textelor. Îmi era greu să mă concentrez, nerăbdător cum eram să afiu rezultatele cercetărilor sale, dar am sesizat că eram supus unui soi de test – călugărul încerca să-mi măsoare profunzimea sincerităţii în timp ce îmi ţinea prelegerea savantă cu privire la importanţa documentelor. În cele din urmă, am ajuns la un mic dulap ascuns într-un colţ. Cu o fiuturare teatrală a mâinii, părintele a scos o cheiţă dintr-un buzunar al sutanei şi l-a descuiat. A luat un caiet legat manual în piele şi l-a aşezat pe o masă. Paginile sale pătate şi îngălbenite de vreme erau pline de un scris complicat şi dezordonat, în franceza veche, care traversa mărunt foile într-un mod aproape disperat, ca şi cum autorul s-ar fi simţit urmărit.

– Aceasta este una dintre cele mai mari comori ale bibliotecii noastre, a spus bătrânul. Un carnet al lui Sonnini de Manoncour, naturalistul şi exploratorul francez care l-a însoţit pe Napoleon în Egipt în expediţia din 1799.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Sonnini de Manoncour – numele îmi era cunoscut. M-am simţit transportat înapoi în timp, în Goa, şi am revăzut în minte chipul înflăcărat de pasiune al Isabellei, care îmi povestea despre scrisoarea lui Manoncour pe care i-o arătase Ahmos Khafre. Zărisem şi eu o copie la British Museum, şi scrisul plin de înflorituri din biroul lui Wollington era acelaşi cu cel pe care îl aveam acum în faţa ochilor. M-am trezit că zâmbesc. Oare răspunsul la enigma privitoare la locul cuvenit pe drept astrariumului să mă fi aşteptat aici, atâta vreme? Şi poate chiar şi soluţia de a stopa abilităţile de prezicător ale mecanismului şi de a şterge din angrenajul său data morţii mele? Mina mi-a întins carnetul, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu reuşeam să-l ţin drept. Încruntându-se dezaprobator, mi l-a luat cu blândeţe înapoi.

Şi-a trecut degetele zbârcite peste pagini.

– Uite aici, nişte notiţe şi câteva schiţe mici. Sunt reproduse după un naos descoperit de Manoncour.

A arătat spre coloanele de mici desene în cerneală, fiecare ilustrând câte o latură a naosului, gravat într-o limbă necunoscută mie, dar categoric mult mai recentă decât hieroglifele.

– Inscripţia de pe naos relatează cum regina Cleopatra a primit în dar din partea unui cititor în stele ceea ce tu numeşti un astrarium.

Părintele Mina s-a oprit, privindu-mă în aşteptarea unei reacţii. Am încuviinţat, făcându-i nerăbdător semn să continue.

– Exact, am răspuns.

– Acest astrarium era un cadou de nuntă făcut de preotul eunuc Pothinus cu ocazia căsătoriei Cleopatrei cu fratele ei mai mic, Ptolemeu al XIII-lea. Inscripţia ne spune istoria chivotului ceresc.

Am dat din nou din cap, pentru a-i arăta că eram familiarizat cu faptele la care făcea referire. Călugărul a dat cu grijă pagina.

– Sonnini de Manoncour i-a trimis o scrisoare lui Napoleon în care susţinea că maşinăria are puterea de a decide moartea şi viitorul, ceva de care un mare cuceritor, precum împăratul francez, ar fi fost, în mod cert, foarte interesat. Scrisoarea a fost şi ea păstrată aici în biblioteca mănăstirii până în 1943, când a fost furată.

– De către Ahmos Khafre, am şuierat.

Călugărul mi-a aruncat o privire tăioasă; în ochii săi negri am citit mai întâi surpriză, apoi suspiciune.

– Îl ştii pe Khafre?

– Soţia mea a fost arheolog. Ea mi-a vorbit despre Ahmos Khafre, am răspuns pe un ton calm, liniştitor. Aveam din nou senzaţia sufocantă că astrariumul îmi controla viaţa, punând el însuşi lucrurile cap la cap şi împingându-mă pe o cale pe care nu reuşeam să o întrevăd. Să mă fi ademenit el aici, la mănăstire?

Bătrânul călugăr m-a tras spre el, răsuflarea lui acră izbindu-mă din plin în faţă.

– Scrisoarea către Napoleon nu a fost niciodată trimisă. Sonnini de Manoncour a stat la mănăstirea noastră în 1778 – avem documente care îi atestă vizita. şi documentele acestea menţionează o mare descoperire făcută de el şi emoţia stârnită de ea. O sută şaizeci şi cinci de ani mai târziu, în 1943, spre sfârşitul războiului, în vremuri tulburi, Ahmos Khafre a ajuns aici, pe urmele lui Sonnini. Dar, după ce a primit o vizită misterioasă, s-a înspăimântat, a furat scrisoarea şi a dispărut. Poate că ştii tu de ce?

Părintele Mina m-a privit drept în ochi, fără să clipească.

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă nu cumva căzusem într-o cursă: o cursă menită a mă face să dezvălui locul unde ascunsesem astrariumul.

– Am găsit carnetul după plecarea lui Khafre; era ascuns într-un almanah de plante de grădină. Şi după aceea am petrecut cinci ani traducând carnetul, a continuat părintele Mina, întorcând cu grijă paginile. Eram convins că în el aveam să găsesc motivele trădării lui Khafre. Eram bun prieten cu Ahmos, aşa că m-am simţit de două ori trădat. Naosul descris de Sonnini trebuie să aibă într-un fel legătură cu scrisoarea către Napoleon. Dar, lucrul cel mai interesant e aici… A arătat cu degetul spre o propoziţie de pe ultima pagină. Cuvântul acesta înseamnă „cupă otrăvită“. Pothinus, preotul eunuc care i-a oferit Cleopatrei astrariumul în dar, este şi cel care a încercat să o asasineze, plănuind să preia el însuşi tronul şi să îl folosească pe Ptolemeu al XIII-lea, fratele Cleopatrei, atunci în vârstă de doisprezece ani, pe post de prinţ-marionetă. Astrariumul nu este numai dătător de bogăţii, ci şi ucigaş. O cupă otrăvită, a încheiat el pe un ton dramatic, părând satisfăcut de propria reprezentaţie.

M-am uitat spre paginile îngălbenite: data morţii mele îmi juca pe dinaintea ochilor, privindu-mă parcă în batjocură.

– Este scris undeva cum poate fi distrus astrariumul sau care îi este locul destinat pentru odihnă? am întrebat.

Călugărul şi-a înălţat ochii spre mine, mirat şi totodată curios.

– Nu, prietene. Nu se spune decât că acest chivot ceresc este un obiect sacru care aparţine zeilor – mai precis lui Isis. Nu te teme, nu e decât o legendă, un mit. Eu, unul, nu cred în puterea unor asemenea obiecte.

Şi-a pus mâna blând pe umărul meu. Am încercat să mă liniştesc.

– Nu pot să cred că profetul Moise l-a folosit ca să despartă apele Mării Roşii. Nu avea nevoie de magie, dacă avea de partea lui puterea credinţei, a încheiat părintele Mina simplu, zâmbind exaltat.

În seara aceea m-am retras devreme în chilie, după ce am urmărit soarele coborând dincolo de vechea mănăstire, întrebându-mă dacă nu ar trebui să stau şi eu de pază în turn, scrutând deşertul în căutarea atacatorilor, aşa cum o făcuseră sute de călugări înaintea mea.

Aerul începuse să se răcorească şi briza uscată a deşertului purta spre mine zgomotele din satul din apropiere: ţipetele copiilor care se jucau, un claxon de maşină, un radio cântând undeva în depărtare. Şi totuşi, între acele ziduri timpul părea să fi stat în loc, plutind pe deasupra unei realităţi cu mult mai sumbre.

Am lăsat astrariumul acolo unde îl ascunsesem. Dacă rotiţele continuau să se învârtă, îndreptându-se inexorabil către data morţii mele, atunci n-aveau decât să aştepte până a doua zi. Am întins salteaua şi m-am prăbuşit pe ea, într-un somn fără vise.

39

Am petrecut următoarele două zile parcurgând zelos traducerea făcută de părintele Mina notiţelor din carnetul lui Sonnini, în căutarea unui indiciu, cât de mic, care să mă ajute la dezlegarea enigmei astrariumului. Mă îngropasem în muncă şi asta îmi abătea gândurile de la teama ce se instala tot mai adânc în mine pe măsură ce zilele se scurgeau şi data morţii mele se apropia. Mă decisesem ca, în cazul în care nu aveam să aflu nimic despre modul în care puteam opri mecanismul, nu aveam altă şansă decât să mă întorc în Alexandria pentru a da ochii cu Hermes şi cu Amelia şi poate chiar cu Hugh Wollington. Perspectiva nu era deloc îmbucurătoare.

Carneţelul nu cuprindea prea multe informaţii noi pentru mine, cu excepţia presupunerilor lui Sonnini privind funcţionarea astrariumului, dar am găsit o notă de subsol care mi-a atras atenţia. *Ame* şi *Ombre* – cele două cuvinte franţuzeşti însemnând Suflet şi Umbră – erau scrise împreună, alături de cele cinci elemente considerate de vechii egipteni ca alcătuind sufletul omenesc. Sonnini încadrase cele două cuvinte într-o cutie – asemănătoare oarecum unei închisori –, ca şi cum ar fi fost amândouă ţinute captive, suflet şi umbră, şi ar fi fâlfâit înnebunite de spaimă într-o colivie. Părea o mâzgălitură fantezistă şi era ciudat să mi-l imaginez pe naturalistul francez aplecat deasupra paginii, cu condeiul în mână, desenând şi punându-şi pe hârtie gândurile şi speculaţiile. Şi totuşi, mica schiţă mă tulbura; acel desen părea să conţină o mostră complicată de răutate care ajunsese să mă obsedeze. În afară de aceasta, părintele Mina nu îmi deschisese alte drumuri către rezolvarea misterului.

Am fost întrerupt din meditaţie de un călugăr tânăr şi sfios care m-a anunţat că prietenul meu, Moustafa Saheer, sosise în vizită.

M-am dus să-l întâmpin pe Moustafa la porţile mănăstirii şi am cărat împreună în chilie magnetometrul pe care îl rugasem să-l aducă.

Odată pătruns în intimitatea cămăruţei, Moustafa şi-a şters sudoarea de pe frunte cu marginile djellabei, apoi a zâmbit larg.

– Ştiam eu că nu eşti zdravăn la minte, dar nu mi-am închipuit că eşti un englez nebun sadea. Pari foarte convingător în rolul de călugăr copt. Nu te-aş fi recunoscut dacă te-aş fi întâlnit pe stradă.

– Şi tu pari un felah foarte convingător.

Nu îl văzusem pe Moustafa îmbrăcat decât în haine occidentale sau în salopetă. În ciuda originilor sale, absolventul de Cambridge părea caraghios şi nu prea în largul său în djellabă.

– Măcar astea sunt veşmintele mele tradiţionale, în timp ce tu… S-a poticnit. În fine… Dumnezeule, dacă ai şti ce scuze a trebuit să inventez în faţa celor de la companie. Toţi cred că ai luat-o razna din cauza pierderii Isabellei. Din fericire, reputaţia profesională ţi-a rămas neştirbită.

– Să nu-mi pui întrebări, l-am avertizat. N-o să-mi trebuiască magnetometrul decât o zi. Poţi să-l iei înapoi mâine, la întoarcere. Spune-mi, eşti sigur că n-ai fost urmărit?

– Urmărit? Mă faci să râd! Cine s-ar lua după un bărbat care străbate deşertul pentru a ajunge la înmormântarea mătuşii? În plus, eu nu contez în raport cu universul. Sunt o fiinţă neînsemnată şi-mi place aşa, spre deosebire de tine, prietene, care simţi nevoia să fii mereu în mijlocul furtunii. Dar ţi-am făcut o promisiune, şi am de gând s-o respect, aşa că n-o să-ţi pun întrebări. Oricum, voiam şi eu să-ţi vorbesc, în legătură cu o altă chestiune. Am veşti minunate. S-a dus şi a închis uşa chiliei; camera era acum luminată doar de soarele care se strecura prin fereastra îngustă. Au sosit rezultatele analizelor geofizice.

– Şi?

– Confirmă faptul că zăcământul este imens – minimum un miliard de barili –, aproape în întregime concentrat în blocul mineral de lângă câmpul nostru petrolifer.

Am simţit un nod în gât şi m-am holbat tăcut la Moustafa. Nu mă puteam gândi decât la astrarium. Era ca şi cum îmi juca o festă, arătându-mi unde să descopăr o comoară uriaşă, ca apoi să nu-mi mai acorde decât câteva zile de trăit. Noroc, avere şi imediat în urmă, moarte. Sau poate că mecanismul urmărea altceva, ademenindu-mă să mă întorc pe câmpul petrolifer. Dacă mă lăsam în voia lui, oare avea să mă conducă spre răspunsurile căutate? Dintr-odată, a început să mi se înfiripe o idee.

Interpretându-mi greşit muţenia, Moustafa mi-a pus o mână pe umăr.

– Prietene, îţi înţeleg îndoielile. Am citit ştirea despre falimentul GeoConsultancy în ziarul financiar de astăzi. Suntem însă binecuvântaţi – norocul ne-a surâs a doua oară.

I-am aruncat o privire tăioasă. Oare aflase despre astrarium?

– Ce vrei să spui? l-am întrebat fără a reuşi să-mi ascund reticenţa.

Moustafa s-a îndepărtat de mine jignit.

– Oliver, te rog, sunt partenerul tău, sper că n-ai uitat.

L-am bătut pe braţ, liniştitor.

– Scuză-mă. În ultima vreme am devenit tot mai neîncrezător în oameni. Povesteşte-mi totul! Sunt numai ochi şi urechi.

– În primul rând, am discutat cu prietenii noştri de la minister. Guvernul este dispus să ne acorde concesiune în schimbul unui procent rezonabil şi avem dreptul să alegem cu ce companie să exploatăm zăcământul, cu condiţia să ofere garanţii. În al doilea rând, am găsit un investitor – o persoană particulară care nu doreşte să se implice direct, dar care a promis că va asigura finanţarea proiectului.

– Întreaga finanţare?

Era o veste şocantă; practic, era pentru prima oară în viaţa mea când auzeam de un individ care se hazarda să suporte de unul singur

costurile unei exploatări petroliere. În lume existau foarte puţini oameni care să dispună de sume atât de uriaşe. Vrei să spui că este de acord să o facă şi fără să beneficieze de infrastructura de la GeoConsultancy?

– Îţi cunoaşte reputaţia, Oliver, şi te stimează foarte mult.

– Cum a aflat de mine? Cine e? Are alte firme în industria petrolieră?

– Nu, e un om de afaceri care lucrează pe cont propriu. E egiptean, dar şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii în străinătate. Din câte se pare, domnul Imenand are o avere imensă. Este bine cunoscut în anumite cercuri de afaceri din lumea arabă. Numai că pune o condiţie: partea lui să fie de şaizeci la sută.

Am privit pe fereastră. Clopotele începuseră să bată, chemând la rugăciune, şi călugării traversau curtea cu paşi calmi, măsuraţi, adânciţi în meditaţie. În chilie, noi trăiam într-o cu totul altă realitate. Ce fel de om era dispus să rişte milioane de dolari din averea personală pentru faza iniţială a explorării? Era de neconceput, iar singura explicaţie care îmi venea în minte era că individul avea totală încredere în reputaţia mea ca Profet.

M-am întors spre Moustafa.

– Sunt totdeauna suspicios faţă de oamenii cărora nu le înţeleg motivaţiile.

Moustafa a izbucnit în râs.

– Domnul Imenand este un individ excentric care doreşte propăşirea ţării. În acelaşi timp, este un om de afaceri abil. Presupun că este un fel de test la care vrea să te supună. Intenţionează, probabil, să te implice şi în alte proiecte similare. E o persoană enigmatică, dar cu o reputaţie excelentă. Avem mare noroc că s-a oferit să ne finanţeze. Crede-mă, o să facem o afacere nemaipomenită.

A scos mai multe hărţi de supraveghere şi le-a întins pe saltea.

– Am făcut testele pe care le-ai cerut în punctele marcate de tine. Intuiţia ta nu a dat greş, cu o mică excepţie…

– Şi anume?

– Uite, aici este aria de mari dimensiuni identificată de tine; am găsit însă anomalii geostructurale şi în aceste două puncte, ceea ce sugerează că…

– Mai există un alt zăcământ, la mai mare adâncime, am completat.

– Exact. Prietene, ai dovedit din nou că eşti un adevărat Midas.

Am privit cu atenţie hărţile: două secţiuni transversale, desenate conform datelor seismice, şi o imagine Landsat. Schimbarea de stuctură geologică era evidentă; anticlinalul care indica prezenţa ţiţeiului şi a gazului între straturile de roci era perfect vizibil. Era ciudat că zăcământul potenţial nu fusese descoperit până acum. Şi mai interesantă era însă posibilitatea existenţei a două zăcăminte. Era un risc, dar intuiţia mă îndemna să mi-l asum. De acum, eram aproape convins că între câmpul petrolifer şi astrarium era o legătură. Poate că aveam să aflu mai multe despre dispozitiv dacă reveneam la Abu Rudeis. Poate că, odată ajuns acolo, mecanismul urma să se oprească. Am luat o decizie.

– Înainte de a stabili dacă vom lucra sau nu cu Imenand, vreau să-l cunosc pe individ, i-am spus lui Moustafa.

– Pot să aranjez să-l întâlneşti în Alexandria. Am însă nevoie de câteva zile.

– Neapărat în următoarele trei zile şi într-un loc sigur. Iar eu voi călători deghizat.

Faţa lui Moustafa radia de emoţie.

– O să reducem numărul de oameni la minimul necesar. Nu vor fi de faţă decât cei implicaţi direct – domnul Waalif de la Agenţia Egipteană Guvernamentală a Petrolului, noi doi şi domnul Imenand. Waalif este discreţia întruchipată şi n-avem ce face, trebuie să-l invităm. La urma urmei AEGP acordă concesiunea.

– De acord. Dar să nu-i spui lui Waalif unde sunt. Dacă întreabă, dă-i nişte răspunsuri cât mai vagi. Şi alege locul de întâlnire în ultima clipă; ai grijă să fie sigur.

– Am înţeles. Evident, nu avea cum să priceapă de ce îmi luam atâtea precauţii şi probabil că nici nu voia să ştie mai multe amănunte.

– Între timp, vreau să te interesezi cât mai discret cu putinţă ce instalaţii sunt disponibile pentru închiriat şi să cauţi furnizori de echipamente. Dacă ne decidem să colaborăm cu Imenand, vreau să începem explorarea imediat. Las angajarea mâinii de lucru pe seama ta.

– Nici o problemă.

– Excelent. Mâine ne întoarcem la Abu Rudeis.

– Mâine?

– Moustafa, prietene, adevărul este că am cam intrat în criză de timp, am încheiat pe un ton sumbru.

L-am condus pe Moustafa către camerele destinate oaspeţilor mănăstirii, m-am asigurat că a înţeles unde era locul în care se servea masa de seară şi l-am informat pe stareţ că urma să plec a doua zi împreună cu vizitatorul meu. Când am revenit în chilie, se făcuse seară şi m-am simţit recunoscător pentru linişte şi pentru refugiul oferite de cămăruţă. Am închis uşa, am despachetat astrariumul şi l-am aşezat pe podea.

Aşa cum stătea acolo, ghemuit la pământ, părea să se holbeze în sus spre mine cu o privire maliţioasă. Am simţit din nou o pornire greu de stăvilit să-l distrug, să-l fac zob. Nu mi-ar fi fost însă de nici un folos. Chiar dacă l-aş fi zdrobit, data morţii mele era deja fixată.

Curios să văd care era intensitatea câmpului magnetic al astrariumului, am băgat magnetometrul în priză, apoi am ezitat cu mâna pe butonul de pornire. Omul de ştiinţă din mine îşi dorea cu disperare o explicaţie empirică: oare dispozitivul funcţiona la un nivel la care curenţii electrici aveau repercusiuni asupra mediului înconjurător? În acelaşi timp, mă tulbura posibilitatea de a descoperi că instrumentul avea, într-adevăr, proprietăţi fizice extraordinare, mai ales în condiţiile în care încă nu ştiam din ce materiale fusese confecţionat. Şi, oricum, chiar dacă aş fi dovedit că afecta mediul înconjurător, cu ce m-ar fi ajutat aceasta ca să-l opresc?

Am apropiat magnetometrul de astrarium. Detectorul a scos un semnal prelung de avertizare şi acul s-a mişcat nebuneşte, sărind de pe cadran. Nu mai văzusem niciodată o reacţie atât de puternică şi de imediată. Aliajele din care fusese fabricat instrumentul, oricare ar fi fost ele, nu semănau nici pe departe cu cele pe care le cunoşteam. Mai mult, câmpul magnetic părea să fi crescut enorm în intensitate din ziua în care părăsisem Londra, ba chiar de când ajunsesem la mănăstire. Din ce cauză? Era oare afectat de tipurile de roci din împrejurimi? Indiferent de motive, maşinăria dobândea tot mai multă putere, părea tot mai vie pe zi ce trecea. O concluzie deloc liniştitoare.

Am despachetat cheia Was, ţinând metalul rece strâns în palma asudată. Am şovăit, apoi mi-am luat inima în dinţi: aveam să mai fac o

încercare. Am introdus cheia în mecanism şi am apăsat pentru a schimba data afişată pe cadran. Acul nu s-a mişcat, şi mi-am dat seama că riscam să rup cheia dacă o împingeam mai tare. Am renunţat, cuprins de o teamă iraţională. Acul arăta că mai aveam doar trei zile de trăit. M-am aşezat pe podea, apoape sufocat de panică. Îmi epuizasem opţiunile. Tot ce mai îmi doream acum era să scap de obiect şi să mă întorc la ce mai rămăsese din vechea mea viaţă.

Am auzit o bătaie uşoară în uşă. Nu i-am dat atenţie. O voce tânără de călugăr mi-a strigat de pe coridor:

– Domnule Warnock, aveţi un vizitator. O femeie. Nu putem să-i dăm voie în zona camerelor de vorbit, trebuie să ieşiţi dacă vreţi să discutaţi cu ea.

Rachel mă aştepta sprijinită de marginea Fântânii Martirilor, îmbrăcată într-o rochie albă simplă. În ciuda aerului ei anxios, părea o fetişcană. Am condus-o spre o curte interioară mai mică şi mai ferită, surprins în sinea mea de bucuria pe care o simţeam la revederea ei.

– Domnule Warnock, femeile nu au voie să ră-mână în complexul monahal, mi-a strigat călugărul.

Rachel m-a strâns de mână.

– Nu-ţi face griji, am găsit unde să înnoptez, în sat.

– N-am nevoie decât de o jumătate de oră pentru o discuţie privată, atâta tot, am strigat înapoi, şi că-lugărul s-a retras.

– Ibrihim a venit după mine la hotelul Cecil, a spus Rachel întinzându-mi o scrisoare. Mi-a dat nişte veşti foarte proaste. Încă mai eşti căutat. În ciuda măsurilor de securitate suplimentare, s-a dat din nou o spargere la vilă. Mai mult, au săpat şi în grădină.

Am parcurs scrisoarea rapid, în căutarea unor informaţii liniştitoare.

– Văd că Ibrihim nu crede că erau egipteni, am remarcat. Îi numeşte asasini, soldaţi profesionişti. Mi-am ridicat privirea. Expresia de pe faţa lui Rachel mi-a confirmat cele mai negre temeri. Da, înţeleg că a venit să mă caute şi asistentul lui Hermes Hemiedes. Hermes a fost arestat şi mă roagă să intervin pentru el. Se pare că are dublă cetăţenie şi vrea să apelez la consulul britanic ca să-l ajut.

– Din câte mi-ai povestit despre Hermes, am senzaţia că încearcă să profite de tine, să te manipuleze, m-a întrerupt Rachel.

– De ce ar face asta? Doar el e cel închis, nu eu.

– Poate că n-a renunţat la ideea de a pune mâna pe astrarium.

M-am uitat în sus, pe cer. Semiluna se ridicase deasupra zidurilor mănăstirii, în toată splendoarea ei plină de cratere.

– Rachel, data morţii mele a rămas neschimbată. Începând de mâine-dimineaţă mai am trei zile de trăit şi lucrul cel mai îngrozitor este că am început să cred şi eu în această predicţie.

– Oliver, nu se poate, trebuie să te raportezi numai la ceea ce este raţional, la fapte…

– Fapte? Fapt este că acest… obiect mi-a deturnat viaţa.

– N-o să mori. Vreau să spun, nu peste trei zile.

Am ascultat-o, dar vorbele ei nu m-au convins.Mintea mi-a zburat din nou spre câmpul petrolifer. Simţeam că astrariumul mă împingea într-acolo, dar parcă mai era şi altceva la mijloc. Astrariumul renăscuse odată cu acelaşi cutremur care săpase falia unde se afla potenţialul zăcământ. Poate că ultima verigă a lanţului care avea să pună toate lucrurile cap la cap era întoarcerea mea la Abu Rudeis, unde să-l îngrop în adâncimea timpului din care venea. Ideea îngropării dispozitivului în nisip mi s-a părut dintr-odată logică, atractivă. Ce-ar fi să plec şi să las, pur şi simplu, astrariumul în urmă?

– Ascultă, mai e un motiv pentru care am venit aici, după tine. Mai ţii minte zvonul despre care ţi-am povestit? Ei bine, s-a adeverit. Mă duc la întâlnirea secretă la vârf. Vocea lui Rachel a plutit în aerul nemişcat al nopţii. E ceva fenomenal. Evenimentul secolului.

– Despre ce e vorba?

Rachel s-a uitat de jur împrejur, apoi şi-a coborât vocea:

– Mi s-a cerut să fiu martoră la o întâlnire secretă dintre Sadat şi Begin, să o consemnez pentru posteritate. S-a întors cu faţa spre mine. Întâlnirea va avea loc peste două zile la Port Tawfiq şi m-am gândit să mă opresc în drum ca să te văd. Se pare că Sadat se va adresa Knessetului dacă întâlnirea cu Begin va merge bine. Emoţia lui Rachel răzbătea chiar şi din şoapte. Pacea, Oliver. Pacea. Poate că Egiptul e, în sfârşit, pe cale să o dobândească.

Am avut din nou acea senzaţie stranie că lucrurile începeau să se aşeze în ordinea lor firească şi să conveargă către un singur punct. Eforturile disperate făcute de Majeed pentru a pune mâna pe astrarium şi violenţa cu care atacase punctele slabe din Egipt căpătau dintr-odată mai mult sens. Un stat puternic nu avea cum să-l ajute în ambiţia de a ajunge la putere. Iar vizita lui Sadat la parlamentul israelian, un eveniment istoric fără precedent, avea să-i dea lovitura fatală.

– Vorbeşti serios? Sadat la Knesset? Îţi dai seama că asta ar însemna o adevărată revoluţie? Nu, nu-mi vine să cred. Nici sirienii şi nici saudiţii n-ar fi de acord cu aşa ceva.

– Îţi spun sigur că se va întâmpla, şi eu voi fi prezentă. Cincisprezece ani am aşteptat o asemenea oportunitate. Cincisprezece ani, Oliver.

– Ai muncit din greu şi o meriţi.

– Da, nu-i aşa? Rachel a rânjit, cu faţa iluminată de o emoţie intensă, neobişnuită pentru ea, dar pe deplin justificată. Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc. Entuziasmul şi curajul ei erau contagioase şi mă bucuram să o am pe Rachel de partea mea. Din raţiuni egoiste, aveam nevoie atât de compania, cât şi de expertiza ei în planul pe care îl puneam la cale.

– Cum ai de gând să ajungi la Port Tawfiq? Mâine mă întorc la Abu Rudeis împreună cu Moustafa; avem de lucru la un nou potenţial zăcământ. E la mică distanţă de Port. Nu vrei să vii cu noi cu maşina?

– Drumul e sigur?

– Moustafa cunoaşte toate drumurile lăturalnice şi e expert în evitarea barajelor instituite de armată. O să ajungem la Abu Rudeis noaptea şi, oricum, nimeni de acolo nu ştie de venirea mea.

– Atunci sunt de acord.

Am tras-o într-o îmbrăţişare frăţească şi deodată planul nu mi s-a mai părut atât de nesăbuit. De undeva am auzit o tuse discretă, şi băieţelul felah care îmi luase scrisoarea către Moustafa s-a ivit din beznă. Ne-am despărţit din strânsoare zâmbind.

– Aşa rămâne, plecăm mâine-dimineaţă la cinci, am spus.
– Voi fi aici.
Am urmărit-o îndepărtându-se alături de băiat spre satul de dincolo de zidurile mănăstirii.

40

În stânga noastră, Mediterana se întindea într-o infinitate monotonă de un albastru palid, un loc în care tare mi-aş fi dorit acum să pot evada. În dreapta se căsca deşertul, iar între ele – şoseaua de coastă pe care rulam. De la drumul de pământ până la plajă se înşirau mai multe vile – refugii de vacanţă pentru cei bogaţi. Ţărmul mării era mărginit de fâşii de nisip alb alternând cu porţiuni de tufişuri ce marcau hotarul lumii antice, captivant în frumuseţea sa dezolantă.

Moustafa făcea slalom printre gropi şi printre ridicăturile de prundiş cu maşina companiei. Eu săltam alături, îmbrăcat în sutana coptă şi purtând ochelari de soare, în timp ce Rachel era aşezată în spate, lângă echipamentul de prospecţiuni geologice. Formam, fără îndoială, un grup ciudat, dar nu voiam să-mi asum riscul de a fi recunoscut. Moustafa se comportase diplomatic, abţinându-se să pună întrebări, dar sesizasem că stresul începuse să-l afecteze. O luaserăm pe drumuri ocolite, trecând prin Ismailia, apoi traversaserăm Canalul Suez pentru a ne îndrepta către Port Tawfiq, dar, cu tensiunea militară în creştere, Moustafa se temea că încă nu scăpaserăm de barajele ridicate de armată pe şosea. În plus, circulau zvonuri cu privire la unele ciocniri cu soldaţii israelieni la graniţă iar la celelalte frontiere fuseseră semnalate mişcări ale trupelor libiene şi sudaneze. Cu toate acestea, eu eram convins că totul avea să fie bine. Deocamdată, nu întâlniserăm în drum decât câţiva fermieri, vreo două tancuri şi un autocar cu turişti.

Băgasem astrariumul în rucsac şi îl ascunsesem sub bancheta din spate a maşinii. Mai aveam mai puţin de trei zile de trăit şi eram perfect conştient de faptul că vizita mea la câmpul petrolifer era o aventură – dacă în urma ei nu reuşeam să obţin informaţii relevante cu privire la astrarium, pierdeam o zi extrem de preţioasă pentru mine.

Un baraj s-a ivit de după o dună de nisip. Un soldat a alergat spre drumul de pământ şi ne-a făcut semn cu un fanion să oprim. Ne-am apropiat şi am zărit un tanc, parţial ascuns în spatele unui pâlc de palmieri.

– Ei, ce facem acum, prietene? m-a întrebat Moustafa sumbru în timp ce trăgea maşina în faţa copacilor.

– Să spui că mă duci la o familie de copţi ca să vizitez un muribund, l-am instruit. Rachel, tu eşti o misionară americancă şi colaborezi cu biserica. Ai înţeles?

Rachel a încuviinţat, nervoasă. M-am întors spre Moustafa.

– Crezi că te descurci?

Am observat că ţinea mâinile încleştate pe volan.

– E pentru ultima oară când mai fac aşa ceva, Oliver, ai priceput? mi-a răspuns pe un ton neliniştit. Am început să mă satur de jocul ăsta. Până acum nu ţi-am pus nici un fel de întrebări, dar am eu şi eu limitele mele.

Soldatul se apropiase de maşină. Mi-am pus mâna pe braţul lui Moustafa, pentru a-l calma.

– Mulţumesc, prietene.

M-a privit încordat, s-a dat jos din maşină şi s-a îndreptat spre soldat zâmbind. L-a luat după umeri şi, discutând amical, au pornit într-un fel de scurtă plimbare, o strategie menită să-l îndepărteze pe militar de maşină şi să-l facă eventual să renunţe la control. Din expresia serioasă a tânărului mi-am dat seama că nu se lăsase păcălit de povestea servită de Moustafa. Spre spaima mea, a strigat spre doi militari care stăteau întinşi în umbra tancului, urmărin-du-ne. Şi-au stins ţigările şi s-au grăbit spre noi.

Unul din ei, un ofiţer, a dat încet ocol jeepului uitându-se prin geamuri la mine şi la Rachel. Amândoi am rămas cu privirile aţintite înainte.

S-a oprit în dreptul portierei mele, şi inima mi-a sărit în piept. Am încercat să par relaxat. A deschis brusc uşa.

– Tu, afară! a ordonat în arabă – spre uşurarea mea, căci acum ştiam că mă credea localnic.

– La ce mănăstire te duci? m-a întrebat.

– Deir Al Anba Bishoy, am răspuns, rugându-mă în gând să nu-mi sesizeze accentul englezesc.

S-a apropiat mai mult, privindu-mă cu atenţie. Am observat că avea cămaşa descheiată şi la gât îi lucea un lanţ de aur. O cruce?

– Lucrez cu părintele Mina la bibliotecă, mi-am continuat explicaţiile, sperând că intuiţia nu mă înşelase.

Ofiţerul a zâmbit uşor, apoi s-a aplecat spre mine pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

– Părintele Mina m-a botezat. S-a întors pe călcâie şi a strigat pe un ton dur: Lăsaţi-i să treacă.

Moustafa şi cei doi soldaţi l-au privit miraţi.

– Dar, domnule… a îngăimat militarul mai tânăr.

– Vă spun, nu prezintă nici un pericol. Lăsaţi jeepul să treacă! Un al patrulea soldat s-a ivit din spatele tancului, dar, înainte să apuce să se ia cu toţii la harţă, eu şi Moustafa ne-am urcat în maşină. Moustafa a accelerat. Nimeni n-a vorbit cale de câţiva kilometri. O auzeam pe Rachel gâfâind pe bancheta din spate.

Când tancul a dispărut din oglinda retrovizoare, Moustafa a oprit maşina şi s-a întors spre mine.

– Oliver, trebuie să termini cu chestia asta! Îmi pare rău că ai necazuri, dar, dacă ai intenţii serioase cu privire la proiectul nostru, trebuie să-mi dai asigurări că nu va fi afectat în nici un fel de problemele tale. Înţelegi?

– Încă două, trei zile, Moustafa, şi pe urmă îţi promit că lucrurile vor reintra în normal.

– Normal? Ce e normal în toată povestea asta? Era cât pe-aci să fim arestaţi, ba chiar mai rău!

A pornit maşina şi am început să înaintăm pe drumul de pământ, luând rapid viteză.

– Dar ne-au lăsat în pace, până la urmă! Moustafa, calmează-te, conduci prea repede. O să ne omori pe toţi! i-am strigat, punând mâna pe volan să-l îndrept.

Moustafa a încetinit şi apoi mi-a aruncat o privire.

– Se vede că nu înţelegi nimic. Al patrulea individ nu era soldat.

– Dar purta uniformă.

– Aşa e, numai că nu uniforma care trebuie. Ştiu cum sunt îmbrăcaţi militarii care patrulează în zona asta. Am fost şi eu în armată, Oliver. Al patrulea tip, cel mai tânăr dintre ei, jur că nu era militar.

– Atunci pentru cine lucrează?

– Poliţia secretă, guvern, poate şi mai sus. Oricine ar fi, nu-mi miroase a bine.

– Gata, am ajuns? a întrebat Rachel şi-a scos capul pe geam.

Ridicătura de pământ se înălţa în stânga drumului. Zona fusese deja împrejmuită şi se vedeau găurile săpate de Moustafa cu echipa de seismologi pentru a plasa explozibili şi a face măsurătorile necesare.

– Aproape că poţi auzi pământul cântând! a strigat Moustafa în timp ce mărea turaţia motorului pentru a urca pe terenul stâncos. Spune-i, Oliver! Spune-i că suntem în faţa unui miracol. Că pă-mântul ăsta ne va îmbogăţi pe amândoi!

A oprit lângă un bolovan. Am sărit din maşină, cu Rachel pe urmele mele, în timp ce Moustafa a început să descarce echipamentul. Am deschis portiera din spate şi am scos o lopată şi un târnăcop. M-am întors spre Rachel. Spre supriza mea, mă privea cu o expresie de nemulţumire întipărită pe faţă.

– Ce e? am întrebat-o încercând să alung musculiţele care îmi intrau în ochi. Nu eşti de acord cu ce facem?

– Mă gândesc că poate ar fi mai bine să lăsăm resursele naturale aşa cum sunt, neatinse, a răspuns.

– Rachel, ascultă, nu numai eu, Moustafa sau investitorii noştri vom face profit de pe urma terenului petrolifer. Vor beneficia şi guvernul şi, prin el, tot poporul. Şi localnicii vor avea de muncă.

A aruncat o privire în jur.

– Localnicii sunt beduini – păstori şi negustori. Crezi că vor fi interesaţi să lucreze pe un câmp petrolifer? m-a întrebat pe un ton uşor sarcastic.

Fără să o iau în seamă, am scos rucsacul de sub banchetă şi, cu lopata şi cu târnăcopul în mâna cealaltă, m-am îndreptat spre capătul îndepărtat al crestei.

– Unde te duci? a strigat Rachel după mine.

– N-am timp acum pentru discuţii în contradictoriu.

A început să urce gâfâind după mine, în timp ce Moustafa, care se prefăcuse, politicos, că nu ne aude cearta, aranja echipamentul de prospecţiuni. Figura lui concentrată a dispărut după ce m-am căţărat dincolo de creastă.

Rachel a venit în fugă din spate.

– Oliver, nu te hazarda să faci un lucru nechibzuit doar pentru că ţi-e teamă. N-ar trebui să încerci să afli mai multe înainte de a-l distruge?

– Nu-mi permit să risc, Rachel. Ar putea să mă ucidă!

În depărtare, l-am zărit pe păstorul beduin pe care îl mai întâlnisem. L-am recunoscut după modelul imprimat pe şalul cu care îşi înfăşurase capul. Stătea şi-şi urmărea turma răsfirată de capre păscând cele câteva pâlcuri de tufişuri. I-am făcut semn cu mâna, dar nu mi-a răspuns.

Am pus rucsacul jos, pe o mică porţiune de teren plan din spatele unui bolovan şi am înfipt târnăcopul în pământul stâncos.

– Ce faci? a întrebat Rachel.

– Sap.

– De ce?

Am scos astrariumul din rucsac.

– Oliver, nu poţi să-l îngropi! E un obiect antic de o valoare inestimabilă.

– N-are decât să-l găsească altcineva, peste o sută de ani, şi să-i distrugă *lui* viaţa!

S-a întors şi a pornit să coboare spre jeep, spumegând de mânie. M-am uitat în jos spre terenul stâncos, furios pe încăpăţânarea ei, furios pe mine, furios pe creastă, pe toţi şi pe toate. Un scorpion mic mă fixa cu privirea, imobil, cu acul pregătit – David aşteptând să-l înfrunte pe Goliat. Mi-a fost milă să-l omor. După o clipă, s-a îndepărtat şi s-a făcut nevăzut sub o piatră. Am înfipt cazmaua în pământ, simţind reverberaţia loviturii în braţ.

O oră mai târziu aruncam ultima lopată de nisip peste astrariumul îngropat la cel puţin doi metri adâncime. M-am lăsat copleşit de o puternică senzaţie de uşurare, de eliberare – de acum, redevenisem propriul meu stăpân. Cu un optimism de care nu mai avusesem parte de săptămâni în şir, am coborât dealul ca să-l ajut pe Moustafa la prospecţiune. Rachel fotografia peisajul. Soarele – un cerc roşu imens, ca un enorm ochi omniscient – atârna la orizont.

– Ei, şi ce mai zici? m-am aventurat s-o întreb.

– Veşnicia, nu-i aşa? Natura în tot ce are ea mai primitiv, mi-a răspuns într-un târziu, evitând să revină la disputa noastră anterioară.

– Deşertul nu e veşnic. Schimbările sunt, poate, mai subtile, dar se petrec şi aici.

– Dar aşa, în absenţa omului, aproape că poţi palpa istoria. Şi poţi să-ţi închipui că timpul nu se scurge linear.

– Poate că aşa şi este, am răspuns cu o convingere nouă în glas.

– Oliver, chiar crezi că, îngropând astrariumul, o să-i distrugi puterea şi inţuenţa?

– Bănuiesc că astrariumul este răspunzător pentru apariţia câmpului petrolifer – nu uita, chivotul ceresc putea muta pământul, marea şi cerul din loc. Ştiu că pare o supoziţie deplasată, dar cred că locul lui este aici, în deşert, şi poate că îşi va pierde puterile dacă îşi găseşte odihna.

Altceva nu ştiu ce să mai fac. Logica nu mă mai ajută. Nu pot decât să sper că am făcut ceea ce trebuia, altfel vei fi nevoită să-mi scrii necrologul.

O pală de vânt s-a abătut asupra noastră, anunţând căderea nopţii.

– Ar trebui să ne grăbim să ne întoarcem înainte de-a se întuneca, a strigat Moustafa spre noi din spatele jeepului, unde începuse să împacheteze la loc echipamentul. Mi-am scuturat mâinile de nisip şi m-am grăbit să-i vin în ajutor.

Era deja noapte când paznicii ne-au deschis porţile mari din sârmă ale taberei de la Abu Rudeis. În depărtare, spre ţărmul mării, flăcările care ţâşneau din turle formau pete gălbui pe întinderea neagră sticloasă. Mă simţeam mai bine, acum că mă aflam pe propriul teren. Am parcat jeepul în faţa cabinei şi am sărit de pe locul şoferului, lăsându-mă învăluit de ambianţa familiară. Din radioul dat la maximum într-o cabină alăturată se auzea o melodie disco şi aerul mirosea a combustibil ars. Miresmele activităţilor umane pluteau pe deasupra buncărelor din cărămizi de pământ – era acea combinaţie specifică şi inconfundabilă, întâlnită numai în câmpurile petrolifere. Rachel a tras aer în piept şi s-a strâmbat. Am izbucnit în râs.

– Da, ştiu, nu e prea plăcut, dar presupun că ai mai avut parte de aşa ceva. A doua veste proastă e că va trebui să împarţi cabina cu mine.

Moustafa a chicotit în spatele nostru.

– Câte zile mai ai de trăit, potrivit astrariumului? m-a întrebat Rachel.

– Două, începând de mâine-dimineaţă. Dar s-a terminat. Astrariumul e mort şi îngropat! Am zâmbit, încercând să-mi ascund neliniştea.

Rachel era întinsă pe pat, iar eu – pe o canapea mică, trasă lângă perete.

– Cândva m-am îndrăgostit de un bărbat care a murit trei zile mai târziu, ucis de o mină.

– Rachel, asta nu mă face să mă simt mai bine.

Am desfăcut o sticlă de bere şi am aruncat pe jos capacul şi deschizătorul. Am urmărit mirat cum alunecă amândouă pe podea şi se lipesc de o latură a scaunului aşezat într-un colţ al încăperii. În aceeaşi clipă lumina s-a stins, cufundându-ne în beznă, şi uşa s-a deschis în interior, lăsând să se vadă tufişurile de afară şi peisajul întunecat, luminat doar de flăcările aruncate de turlele de foraj. Rachel a ţipat. Am sărit din pat şi m-am repezit spre uşă. „Un alt cutremur", mi-am spus. Rachel s-a ghemuit de spaimă în pat, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi în tricou.

– Ce a fost asta?

– Un nou cutremur, bănuiesc. O mişcare a plă-cilor tectonice… Hristoase, nu ştiu.

O scrumieră metalică a început să alunece pe podea, la început încet, apoi tot mai repede pe mă-sură ce se apropia de scaun.

– Cum adică nu ştii? Doar eşti geofizian, ar trebui să ştii!

Rachel şi-a tras cuvertura peste ea, îngrozită.

Am găsit o lanternă, am aprins-o şi am aşezat-o pe o măsuţă, apoi am încercat să închid uşa. N-am reuşit.

– E blocată!

– Închide-o naibii odată!

Clanţa metalică părea însă să se afle sub puterea unei forţe necunoscute, invizibile; cu cât împingeam uşa mai tare, cu atât ea se opunea mai mult.

Am aruncat o privire în jur şi am văzut că raza lanternei lumina acum ceva în scaun, ceva ce nu fusese acolo până atunci. Pentru o clipă, mi s-a părut că umbra aruncată e conturul unei femei – Banafrit. Am simţit fiori pe ceafă şi panica strecurându-se în mine. Apoi mi-am adunat tot curajul de care mai eram în stare şi m-am apropiat de scaun.

Şocat, am constatat că era rucsacul. Arăta prăfuit. L-am ridicat şi l-am scuturat de nisipul roşiatic. Atârna greu şi dinăuntru se auzea zgomotul slab făcut de magneţii care se roteau.

Am scos încet astrariumul din rucsac şi l-am aşezat pe masă. Strălucea pal în întuneric. Obiectele metalice au început să se deplaseze imediat în direcţia lui.

– Ce caută astrariumul aici? a întrebat Rachel îngrozită. Nu l-ai îngropat?

– Ba da, jur că da. M-am holbat la artefact, încercând înnebunit să găsesc o explicaţie.

– Ce se întâmplă? a urlat Rachel.

Umbrele lungi ale obiectelor metalice în mişcare se proiectau pe pereţi ca nişte fantome. Întreaga scenă era bulversantă, terifiantă.

– Obiectul are nişte proprietăţi fizice pe care nu le cunosc – magnetismul este numai una dintre ele. Şi pare să dobândească tot mai multă putere pe zi ce trece.

Am încercat să vorbesc pe un ton raţional, pentru a o calma pe Rachel, dar şi pe mine.

– Bine, dar cum a ajuns aici?

– Habar n-am.

M-am aşezat greoi pe canapea, fără să scap din ochi astrariumul. Am revăzut în gând tot ce făcusem în după-amiaza aceea. Groapa pe care o săpasem era adâncă. Nimeni nu asistase la ceea ce făcusem – cel puţin aşa ştiam eu. Moustafa fusese tot timpul de cealaltă parte a crestei. Oare păstorul beduin mă văzuse, dezgropase apoi obiectul şi-l adusese în tabără? Dar de ce să fi făcut aşa ceva?

Disperat să găsesc o explicaţie logică, am refuzat să iau în calcul varianta înspăimântătoare că dispozitivul se deplasase prin propriile forţe.

– Bun, de acum cred şi eu în puterile magice ale astrariumului.

Rachel mi-a întrerupt şirul gândurilor. Mi-am ridicat ochii şi am citit teroare pe faţa ei. Am lăsat pe moment astrariumul deoparte şi am început să-mi storc creierii în căutarea unor vorbe liniştitoare. Ceva ancorat în realitate, care să ne alunge spaima.

Nu mi-a venit nimic în minte.

Uşa s-a trântit şi lanterna a pâlpâit, apoi s-a stins. Bateria murise. Rachel a scâncit. Am bâjbâit, pipăind cu degetele tăblia mesei de lângă pat, apoi am deschis sertarul şi am scos dinăuntru o cutie de chibrituri şi o lumânare pe care mi-am amintit că le ţineam la îndemână. Am aprins

lumânarea.

– Isabella îşi cunoştea data morţii, am spus. Din cauza asta era atât de disperată să găsească astrariumul, ca să modifice data. Nu ştiu dacă a fost vorba sau nu despre o profeţie care s-a împlinit, dar s-a înecat exact în ziua prezisă de Ahmos Khafre. Dacă ar fi descoperit mai devreme astrariumul, poate că ar fi reuşit să schimbe data. Şi poate că şi eu aş fi putut să fac ceva pentru ea, s-o salvez, numai că la vremea aceea nu cunoşteam toate amănuntele şi n-am ştiut ce să fac.

N-am avut curajul să mă uit în ochii lui Rachel. O molie mare s-a izbit de geam cu o pocnitură surdă. Am tresărit amândoi, apoi am izbucnit într-un râs nervos.

41

Am rămas întins pe canapea, uitându-mă în tavan. Rachel dormea încolăcită pe pat, sforăind uşor. O invidiam că se cufundase atât de repede în somn. Cred că din cauza oboselii. Mintea îmi lucra, înnebunită, încercând să planifice următoarea mişcare, acum că astrariumul se întorsese la mine. Era clar că nu aveam puterea să distrug dispozitivul; în acelaşi timp, aveam răspunderea morală de a nu-l lăsa să cadă pe mâini nepotrivite. Îmi era dor de Isabella, aveam nevoie de cunoştinţele şi de îndrumările ei. Incapabil să adorm, m-am sculat.

Un croncănit de păsăre mi-a întrerupt meditaţia. A răsunat din nou... fiipătul tânguios al păsărarului. Mi-am tras blugii pe mine, atent să nu fac zgomot şi s-o trezesc pe Rachel, şi am ieşit afară.

Un nor de muşte şi de molii roia în jurul felinarelor. Spre răsărit, zorile începuseră să licărească palid la orizont. Uliul a croncănit din nou, undeva deasupra capului meu. Am privit în sus, spre cer, fără să descopăr nimic. M-am aşezat pe scara din lemn de la intrarea în cabină şi am urmărit stelele ce iluminau atât de intens încât mă duceau cu gândul la un univers strălucitor atârnând în spatele perdelei de întuneric.

– Isabella… am chemat-o într-o şoaptă slabă, jalnic de umană. Dar cum poţi să-i vorbeşti unei fantome? Mi-am dres glasul. Arată-mi cum să opresc mecanismul, cum să mă salvez…

Fraza a rămas plutind în aer, supărător de asemănătoare unei rugăciuni.

În clipa următoare, am avut din nou senzaţia că eram urmărit – era acea mâncărime pe ceafă care îmi devenise deja familiară. Impunându-mi să nu fac mişcări bruşte, m-am uitat spre cel mai apropiat felinar. Chiar dincolo de raza de lumină, doi ochi galbeni mă fixau. Am îngheţat. Probabil un şacal sau o hienă. Nu reuşeam să-i disting bine forma trupului. Ne-am holbat unul la altul câteva secunde, dar spaima din mine dilata timpul.

Fiara s-a pus în mişcare, ghemuindu-se ca şi cum se pregătea să sară la mine. Terifiat, am scormonit în jur şi am adunat o mână de pietricele, pe care le-am azvârlit spre ea. Creatura s-a răsucit şi a dispărut într-un salt înapoi, în beznă – un vârtej de blană roşiatică şi picioare subţiri –, cu coada despicată măturând nisipul.

Rachel m-a părăsit a doua zi dimineaţă, fără nici o tragere de inimă.

– Nu-mi place deloc să te las cu asta pe cap, a gesticulat ea neajutorată spre astrarium, dar n-am încotro, trebuie să plec.

Moustafa aranjase să fie dusă de un inginer cu maşina la Port Tawfiq, unde urma să se alăture coloanei preşedintelui Sadat pentru misiunea ei secretă în Israel. M-a îmbrăţişat scurt, şi am rezistat cu greu tentaţiei de a mă agăţa de ea, de a o implora să rămână cu mine ca să mă ajute. Atunci şi acolo Rachel mi s-a părut ultima mea speranţă, singura mea legătură cu lumea reală şi sigură. M-am simţit abandonat în vreme ce o urmăream cum se urca în maşină şi pleca.

Mai târziu, m-am întors cu jeepul în locul unde îngropasem astrariumul. Când am ajuns la dună, era jumătatea dimineţii şi arşiţa mă lovea din plin în ochi, uscându-mi gâtul şi nările. Am început să urc către creastă, încercând să-mi alung teama că aveam să descopăr cine ştie ce lucruri extraordinare studiind cu atenţie structura sedimentară pe care păşeam şi mângâindu-mă cu ideea aurului negru de sub picioarele mele. Tactica nu mi-a reuşit şi, în momentul când am zărit gaura în care îngropasem rucsacul, corpul îmi palpita intens, în acelaşi ritm cu inima.

În jurul gropii era împrăştiat pietriş, ca şi cum acel cineva sau ceva misterios care dezgropase astrariumul o făcuse într-o stare de frenezie. Am îngenuncheat ca să privesc mai de aproape. Urme de păsări, lăsate în mod inconfundabil de gheare de ulii păsărari, se intersectau pe marginile găurii goale. M-am uitat în sus, către cer – un vid albastru.

Când m-am întors în tabără, cabina era goală şi, conform astrariumului mai aveam doar două zile de trăit.

Mai târziu în acea zi, deghizat din nou în călugăr copt, am plecat împreună cu Moustafa spre Alexandria, pentru întâlnirea cu investitorul. Ştiam că mă expuneam unui risc uriaş şi că, după toate probabilităţile, Mosry mă aştepta acolo. Dar, având în vedere situaţia politică ce părea să se îndrepte spre apogeu şi răstimpul scurt pe care îl mai aveam de trăit, trebuia să forţez o confruntare, şi nu puteam face asta rămânând ascuns în deşert.

Călătoria a durat douăsprezece ore şi am ajuns în oraş cu puţin înainte de ivirea zorilor. Întâlnirea cu domnul Imenand era programată în cursul dimineţii. Judecând după cântecul cocoşilor şi după răgetul măgarilor pe care le auzeam pe măsură ce ne apropiam, am dedus că Moustafa găsise acel loc sigur pe care i-l cerusem într-o casă situată deasupra sau lângă o piaţă de păsări.

Era un apartament neoclasic care cunoscuse şi vremuri mai bune. Decorat într-un stil ţipător, o imitaţie Ludovic al XVI-lea, părea exact acel gen de colţişor intim pe care un funcţionar guvernamental l-ar alege pentru amanta sa. Moustafa m-a asigurat că închiriase apartamentul pentru întreaga zi şi că, după întâlnire, avea să mă ducă înapoi cu maşina la Wadi El-Natrun. Nu i-am spus că era posibil să nu mai fie nevoie să se obosească.

La nouă dimineaţa ne-am adunat toţi patru în jurul mesei lungi, cu blat de sticlă, din sufragerie, sub un candelabru de cristal negru cu argintiu. Domnul Waalif, oficialul de la Agenţia Egipteană Guvernamentală a Petrolului, s-a aşezat vizavi de mine şi de Moustafa, studiind atent foile cu rezultatele analizelor făcute până atunci şi hărţile desfăşurate pe masă. Waalif avea aproape şaizeci de ani şi o faţă lată cu ten cadaveric punctat de nenumărate pete de mari dimensiuni. Nu făcuse nici o aluzie la caracterul neoficial al întâlnirii noastre, fapt deloc surprinzător pentru mine. La viaţa lui, se remarcase prin două lucruri: discreţia şi propriile afaceri clandestine. Aprobarea lui ne era însă absolut necesară dacă doream să obţinem licenţa.

În celălalt capăt al mesei şedea domnul Eminites, reprezentantul lui Imenand, un iordanian scund îmbrăcat într-o djellabă de un albastru pal pe sub care purta o cămaşă cu cravată, ambele foarte scumpe. Faţa lui lată era aproape complet acoperită de o pereche de ochelari mari cu rame

negre. Păruse prietenos când făcuserăm cunoştinţă, după care se încordase când cerusem explicaţii referitoare la absenţa domnului Imenand. Insistenţa mea îi şocase pe cei doi invitaţi extrem de politicoşi, dar, după ce Moustafa îi murmurase ceva la ureche, domnul Eminites mă asigurase că Imenand avea să ni se alăture, dar ceva mai târziu, şi că puteam începe discuţiile în lipsa lui. Asigurările sale nu m-au liniştit însă câtuşi de puţin.

Waalif şi-a dres vocea.

– Aşadar, domnule Warnock, înţeleg că dumneavoastră şi Moustafa Saheer, în parteneriat cu domnul Imenand, doriţi să concesionaţi terenul pentru o perioadă iniţială de explorare de trei ani, urmată de o perioadă de producţie de douăzeci şi cinci de ani, concesionarea urmând a se face în condiţiile standard practicate de agenţia noastră. Aceasta înseamnă o chirie pe teren prevăzută în anexa patru, bonusuri de producţie conform anexei cinci, redevenţe plătite statului precizate în anexa şase şi participaţiunea guvernului la veniturile obţinute în urma exploatării zăcământului în modalităţile prezentate în anexa şapte la contract. Înţeleg, de asemenea, că programul iniţial de lucru a fost deja convenit între părţi.

Domnul Eminites studia proiectul de contract din faţa sa. N-am putut citi nimic pe faţa lui şi, în absenţa patronului său misterios, întregul plan mi s-a părut riscant.

– Evident, nu avem cum să prevedem cuantumul producţiei, am spus. Dar suntem încrezători că zăcământul există şi că putem obţine tot ce se poate din exploatarea lui.

– Şi care va fi a doua companie petrolieră parteneră? a întrebat Waalif.

Am schimbat o privire cu Moustafa. Domnul Eminites şi-a aranjat cravata înainte de a începe să vorbească într-o engleză pretenţioasă şi cu un accent puternic.

– Nu vor exista alţi parteneri. Este una dintre condiţiile puse de domnul Imenand pentru implicarea sa în acest proiect, care, precum vedeţi, presupune o sumă considerabilă. El insistă de asemenea ca programul de explorare să înceapă într-o lună.

– Aşa de repede? am intervenit, întrebându-mă în sinea mea dacă aveam să apuc să văd demararea lucrărilor.

– Domnul Imenand nu mai este tânăr şi doreşte să vadă cât mai repede cu putinţă roadele investiţiei sale.

– Este destul de neobişnuit, a declarat Waalif. Dar guvernul egiptean are un mare respect faţă de domnul Imenand şi apreciază efortul făcut în investirea unui capital atât de semnificativ în acest proiect. În plus, avem încredere în prietenul nostru, aici de faţă, domnul Warnock. Aşadar, vom fi fericiţi să procedăm în consecinţă.

Waalif, un negociator pedant care îşi câştigase reputaţia de a-şi extenua partenerii revenind mereu asupra unor amănunte, zâmbea acum larg, aroganţa lui obişnuită fiind înlocuită de ceva ce nu puteam descrie decât drept o mare doză de respect, poate chiar servilism. M-am aşezat mai bine în scaun, încercând să-mi ascund mirarea. Cine era acest domn Imenand? Din informaţiile oferite de Moustafa, înţelesesem că făcuse investiţii masive dincolo de Mediterana, din Spania până în Turcia, ca şi în nordul Africii, şi că îşi trăise o mare parte din viaţa de adult în Grecia. În toate aceste afaceri investise singur capitalul şi, fapt şi mai interesant, nu avea moştenitori. Datele nu erau suficient de concludente, dar, fără suportul de la GeoConsultancy, ştiam că ar fi fost extrem de greu să găsim singuri finanţare, chiar şi pentru faza preliminară a prospecţiunilor, şi în nici un caz nu în termenii contractuali care ne erau propuşi. Aşadar, nu aveam încotro, trebuia să accept parteneriatul.

Ambianţa s-a schimbat brusc. Domnul Eminites s-a ridicat, înclinându-şi capul reverenţios. Ceilalţi l-au urmat. M-am întors şi eu. În spatele meu, în pragul uşii, se zărea o siluetă subţire.

– Oliver Warnock. Este o plăcere să îl cunosc personal pe cel care a devenit o adevărată legendă.

Avea o voce răsunătoare, cu inflexiuni de bas, a căror intensitate am simţit că îmi reverberează în tot corpul. A păşit în lumină şi l-am putut vedea mai bine. Era zvelt, avea puţin peste un metru şi şaptezeci şi cinci în înălţime şi ten măsliniu, cam ca de libian, faţa plină de cute fine, pomeţi înalţi şi un nas lung, coroiat. Îmi era greu să-i ghicesc vârsta: cu pielea lui lucioasă şi bine îngrijită, de bărbat bogat, putea avea între cincizeci şi şaptezeci de ani. Avea o alură regală, semeaţă şi un aer charismatic pe care îl mai văzusem o singură dată în viaţă – atunci când îl întâlnisem pe regele Faisal. Purta un costum negru impecabil, făcut probabil la comandă într-unul dintre magazinele londoneze exclusiviste de pe Savile Row, şi o eşarfă şi o bastistă asortate, cu un imprimeu frumos colorat şi complicat. Eşarfa era prinsă cu ajutorul unui ac de cravată din aur în formă de pană de struţ, un accesoriu excentric care sugera o anumită tentă de neconvenţionalism.

Domnul Eminites a tras un scaun pentru nou-venit.

– Domnule Warnock, am onoarea să vi-l prezint pe domnul Imenand, a spus el.

Antreprenorul mi-a întins mâna. Spre surprinderea mea, deşi pielea avea un aspect tineresc, strânsoarea părea a unui bărbat mult mai în vârstă.

– Mă bucur că enigma are, de acum, o faţă, domnule Imenand.

– Iar eu mă bucur să-l cunosc pe Profet. Reputaţia vă precedă – vă urmăresc de ceva vreme cariera. Aveţi un palmares în care figurează nenumărate succese, unul dintre cele mai impresionante în domeniul dumneavoastră de activitate.

– Exageraţi, am răspuns modest.

Am constatat, uimit, că Imenand a părut ofensat de remarcă.

– Eu nu exagerez niciodată. Poate că nu sunteţi pe deplin conştient de puterile pe care le aveţi. La vârsta dumneavoastră, aceasta nu este o simplă scăpare, ci o adevărată greşeală.

– Domnule Imenand, eu sunt un om de ştiinţă, atât şi nimic mai mult. E drept că foarte laborios în munca pe care o fac.

– Bun, vom vedea. Mai întâi de toate, vreau să vă prezint condoleanţele mele pentru pierderea soţiei. A fost un mare arheolog.

– Cunoaşteţi lucrările ei? am întrebat stânjenit.

Ştiam atât de puţine despre acest om, dar familiaritatea cu care îmi vorbea crease între noi un soi de intimitate ciudată.

– Am citit câteva dintre ele. Colecţionez antichităţi şi sunt şi eu, în felul meu, arheolog. Evident, amator. A râs, şi ceilalţi l-au imitat, politicoşi. Să revenim însă la afaceri! Sunteţi mulţumit de termenii contractului?

Încolţit, am răspuns agitat:

– Da, totul e în regulă.

– Nu vă faceţi iluzii, domnule Warnock! Sau îmi permiteţi să vă spun Oliver?

Am încuviinţat.

– Oliver, voi urmări personal şi cu mare interes tot ce vei face, fii sigur de asta. M-am decis să fac din tine un hobby.

A râs din nou, şi ceilalţi l-au acompaniat în cor. Nu şi eu. O parte din mine refuza să cadă sub vraja lui, care plutea ca un parfum în aerul încăperii.

– Deci batem palma? am întrebat pe un ton grosolan, hotărât să rezist farmecului individului.

Râsetele au încetat brusc.

Moustafa m-a privit, avertizându-mă din ochi că depăşisem limitele bunei-cuviinţe. Domnul Eminites a tuşit, în timp ce Waalif se prefăcea a-şi strânge nodul cravatei. Tensiunea a părut să crească, până ce, într-un final, domnul Imenand a zâmbit, spre uşurarea tuturor.

– Da, batem palma. Şi acum o să vă rog să mă scuzaţi, trebuie să prind avionul. Dar, pe viitor, o să ne vedem cât se poate de des, Oliver, asta e cert.

Ne-am strâns din nou mâinile.

Domnul Eminites a adunat materialul de prezentare de pe masă şi l-a băgat în servietă. În timp ce se grăbea să deschidă uşa, am sesizat că se mişca în aşa fel încât să nu se poziţioneze cu spatele la patron. Domnul Imenand s-a oprit pentru o clipă în prag şi, spre mirarea mea, mi-a făcut cu ochiul înainte să iasă.

42

În timp ce Moustafa era plecat după cumpărături pentru călătoria lungă înapoi la mănăstire, am despachetat astrariumul. Nu intervenise nici o schimbare: mecanismul continua să ticăie, iar acul cu capul lui Seth în vârf era acum la doar o liniuţă distanţă de data morţii mele.

Am împachetat la loc obiectul cu multă atenţie. Întâlnirea cu domnul Imenand mă tulburase. Era interesat numai de exploatarea zăcământului de petrol sau ascundea şi alte intenţii? Trebuia să plec din Alexandria cât mai repede cu putinţă, dar, înainte de asta, mai aveam un drum de făcut.

L-am aşteptat pe Moustafa să se întoarcă. După ce i-am dat în grijă rucsacul cu astrariumul, am ieşit din nou în stradă deghizat în călugăr copt.

Gardianul a strecurat iute bancnota de cincizeci de lire în buzunarul de la spate al uniformei şi m-a condus de-a lungul unui coridor îngust care puţea a urină şi a dezinfectanţi.

– Prietenul domnului Hermes, poate prietenul lui special?

Am ignorat rânjetul său cu subînţeles şi l-am urmat, încercând să-mi maschez groaza la vederea zugrăvelii scorojite şi a uşilor metalice vechi pe care le zărisem şi cu o săptămână în urmă, când fusesem interogat. Am trecut de mai multe celule, unele goale şi neluminate, altele în care bărbaţii zăceau încovrigaţi în colţuri, nişte cioturi abandonate de o umanitate aţaţă în suferinţă. Unii strigau după ajutor, alţii se rugau, legănându-se înainte şi înapoi.

În capătul coridorului era o celulă puţin mai mare, cu o bancă din lemn şi cu o găleată pe post de latrină aşezată într-un colţ. Hermes Hemiedes era întins pe bancă, înfăşurat într-o pătură gri pe care şi-o trăsese peste faţă, ca şi cum ar fi vrut, ruşinat, să se ascundă. De sub ea ieşeau picioarele palide, de om bătrân, cu venele îngroşate în jurul gleznelor şi labele noduroase, cu monturi, vârâte într-o pereche de sandale rupte şi prea largi pentru el.

– Treizeci de minute, m-a anunţat gardianul în timp ce descuia zăvorul de la uşă cu o cheie mare din fier. În mod normal, cincisprezece, dar pentru tine treizeci, a adăugat bătându-se cu palma peste buzunarul de la spate.

M-a încuiat înăuntru şi a plecat.

– Oliver, tu eşti? Hermes şi-a aruncat pătura de pe cap şi s-a ridicat în fund. Spre uşurarea mea, am văzut că nu avea vânătăi pe faţă. Slavă Domnului că ai venit! Nu mai pot să stau nici o secundă în închisoare. N-am cum să ies viu de aici!

– Hermes, te rog, păstrează-ţi firea. Mai întâi spune-mi de ce anume te-au acuzat.

– Conspiraţie în vederea subminării puterii statului. E o miciună gogonată. Am fost atacat.

– De către cine? De gardieni?

– Nu fi caraghios – de prizonieri! M-au încolţit în curte şi… m-au umilit.

– Chiar aşa? Nu pari rănit.

– Nu înţelegi. Pentru un om ca mine, diferit…

– Vrei să zici că are legătură cu orientarea ta sexuală?

– Orientarea mea sexuală? A râs amar. Ce n-aş da să fie atât de simplu!

A sesizat că eram derutat şi şi-a ridicat încet cămaşa murdară de deţinut, dând la iveală doi sâni zbârciţi de femeie.

– Eşti hermafrodit? Am încercat să-mi ascund mirarea.

Dintr-odată, toate ciudăţeniile pe care le remarcasem înainte la egiptolog căpătau sens: lipsa părului de pe corp, umerii înguşti, şoldurile late, inflexiunile unduitoare ale glasului său care aminteau de vocea de alto a unei femei vârstnice. Hermes şi-a acoperit pieptul cu cămaşa.

– În viaţa aceasta m-am hotărât să trăiesc ca bărbat…

– Nu înţeleg.

– M-am născut cu peste şaptezeci de ani în urmă într-un sătuc din Sudan care nu dispunea, evident, de tehnologia sau de personalul medical capabil să corecteze asemenea „anomalii“. Părinţii mei au fost îngroziţi când şi-au dat seama. M-au dat unui derviş, care m-a crescut şi m-a luat pe lângă el ca ucenic. Hermes s-a întrerupt o clipă pentru a mă privi cu atenţie. Poate că ai auzit de el – Ahmos Khafre, misticul din Goa la care am trimis-o pe Isabella în urmă cu mai mulţi ani.

M-am holbat la el, ameţit, întrebându-mă în ce măsură viaţa mea şi a Isabellei fuseseră manipulate de la distanţă, ca şi cum nu am fi fost decât nişte marionete trase de sfori. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Hermes a adăugat blând:

– Deci, după cum vezi, Oliver, cercul e mai strâns decât ţi-ai închipuit vreodată.

– Cum ai reuşit să supravieţuieşti? l-am întrebat, refuzând să dau curs aluziilor sale.

– M-am apucat să cercetez istoria oamenilor ca mine, consideraţi de vechii egipteni persoane sacre. Erau combinaţia perfectă dintre elementul masculin şi cel feminin, şi de aceea erau de multe ori aleşi să îndeplinească funcţia de mare-preot. Am ajuns să particip la cele mai sacre ceremonii.

Ochii lui Hermes au început să strălucească sălbatic şi vocea să se ridice, ca şi cum se relaxa, în sfârşit, revenind la ambivalenţa sa înnăscută. Mi-am amintit brusc de catacombe, de faţa pictată atât de artificial a zeiţei Isis şi de vocea ciudată care venea de sub masca din lemn. M-am sprijinit de zid, în-greţoşat. Mă înşelasem – nu Amelia Lynhurst îi condusese pe membrii acelei secte bizare. Mi-am ridicat privirea spre

Hermes, dar, înainte să apuc să zic ceva, m-a prins de încheietura mâinii.

– Oliver, înţelege, avem nevoie unul de celălalt. Nimeni altcineva nu te poate salva. Nimeni altcineva nu ştie cum să oprească mecanismul astrariumului.

– Ce vrei să obţii de la el, Hermes? Ştiu bine că nu salvarea mea te interesează…

Mi-a zâmbit cinic şi, pentru a doua oară de când îl cunoscusem, am sesizat o urmă de nebunie în spatele expresiei ochilor, pe care în mod normal şi-o controla.

– Ce vreau să obţin? Nemurirea, Oliver, ce altceva? E tot ceea ce îşi doreşte orice om.

L-am împins, oripilat.

– M-ai minţit! Ai luat inima Isabellei, i-ai profanat trupul!

Am început să zgâlţâi zăvorul, pentru a-l chema pe gardian.

– Stai, o să-ţi povestesc totul! a strigat Hermes, trăgându-mă înapoi din faţa uşii.

M-am oprit. Hermes s-a lăsat să cadă pe bancă şi mi-a făcut semn să mă aşez lângă el. L-am refuzat, preferând să rămân în picioare.

– Giovanni Brambilla organiza un salon la care participau oameni interesaţi de misticism şi de ştiinţele oculte. Asta se petrecea cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, în 1936, atunci când lumea care ne era familiară începuse să se prăbuşească în jurul nostru. Nimeni nu dorea să-şi piardă influenţa şi puterea. Eram un grup eclectic – profesori universitari, oameni de afaceri, arheologi –, dar împărtăşeam pasiunea pentru egiptologie. Erau vremuri tulburi, într-un oraş cuprins de disperare.

„Deci poliţia avusese dreptate, mi-am spus, era, într-adevăr, vorba despre o sectă secretă, patronată de Giovanni Brambilla.“ Nu-i de mirare că o suspectaseră pe Isabella.

– La început, reconstituirile pe care le puneam în scenă au fost inocente, nişte tentative naive de a recrea o ambianţă autentică. Dar, pe măsură ce anii au trecut, eu mi-am dorit să împing lucrurile mai departe. Eram convins că, dacă îndeplineam corect ritualurile, aveam să realizăm ceva mult mai puternic, să transformăm totul în realitate. S-a oprit o secundă, apoi mi-a şoptit: Vrăjitorie. Într-o zi, fără ştirea celorlalţi, am înlocuit inima de capră pe care o folosisem până atunci la ritualul cântăririi sufletelor cu una umană.

– A cui? am întrebat, fără să-mi vină să cred, deşi aveam impresia că ştiam deja răspunsul.

Ashraf îmi povestise că auzise un ţipăt.

– A unui criminal. O furasem de la morgă.

M-a privit rece.

– Minţi din nou! Ai pus să fie omorât cineva! A, şi ce ai de zis despre acea tânără, egiptolog şi ea, care a fost găsită moartă şi cu organe lipsă, la fel ca Isabella? l-am chestionat, amintindu-mi dintr-odată de informaţiile oferite de Demetriou.

– Au fost sacrificii făcute pentru un scop nobil! Important este că acest detaliu mărunt a schimbat totul. În noaptea aceea l-am invocat pe Seth însuşi. A fost ceva absolut fenomenal – deodată, aveam puterea zeilor! Hermes părea să fi căzut în delir şi vocea lui se ridica acum isterică. Am făcut un pas în spate, sprijinându-mă de gratii.

– Imposibil!

– Imposibil, zici? Oliver, doar ai văzut cu ochii tăi!

M-am cutremurat, revăzând în faţa ochilor umbra alungită proiectată pe zidurile catacombelor. Hermes m-a studiat cu un fel de curiozitate obiectivă; de sub aparentul său servilism părea să fi ieşit la iveală o cu totul altă personalitate.

– După aceea, în grup au început să apară disensiuni, a continuat el. Nu mai erau, pur şi simplu, dezbateri academice normale în cercurile de arheologi. Chestiunea avea deja implicaţii mult mai largi.

– Giovanni dorea să folosească ritualurile pentru a-şi distruge adversarii politici?

Hermes a încuviinţat.

– Da, şi pentru o vreme chiar a funcţionat. N-aş putea să-ţi spun dacă a fost vorba despre puterea cumulată de noi toţi, oameni care aveam aceeaşi credinţă, sau despre efectul unei adevărate vrăjitorii. Pe urmă, Amelia s-a desprins din grup şi a stricat totul. I-a luat cu ea pe câţiva dintre membrii cercului nostru şi i-a convins să i se alăture pentru a-şi urmări propriile interese.

– Şi Isabella?

– O, Isabella îi era total devotată bunicului ei şi ar fi făcut orice pentru el. Giovanni a fost primul dintre noi care a aflat despre astrarium, pe parcursul cercetărilor sale, ale căror rezultate i le-a împărtăşit, din naivitate, Ameliei Lynhurst.

– Ce a fost cu excavaţiile de la Behbeit el-Hagar?

– Giovanni le-a organizat şi noi am fost de acord. Eram cu toţii siguri că aveam să găsim astrariumul acolo. Giovanni intenţiona să-l folosească în scopuri politice, pentru a asigura perpetuarea Egiptului colonial şi a-şi proteja totodată averea, evitând preluarea puterii de către Nasser. La vremea aceea l-am bănuit de nebunie; acum însă nu mai cred asta. Oricum, nu am descoperit astrariumul la Behbeit el-Hagar. În schimb, Amelia a găsit cheia Was, a luat-o şi a fugit cu ea, trădându-ne. Giovanni a convins-o pe urmă pe Isabella să-şi dedice propriile studii astrariumului. Eu am sfătuit-o să-l caute pe Ahmos Khafre şi el, fără să ştie, a motivat-o şi mai mult, prezicându-i data morţii. Din cauza aceasta şi-a continuat cercetările cu asemenea frenezie încât a reuşit să ajungă să descopere, în final, artefactul.

– Şi data morţii Isabellei? am întrebat cu dinţii încleştaţi.

– Era reală. Ahmos Khafre a fost cel mai mare astrolog al tuturor timpurilor.

– Hermes, Isabella nu era decât un copil, am spus furios pe cruzimea şi pe detaşarea pe care le afişa, pe faptul că atrăseseră o minte necoaptă în jocurile lor murdare, că îi furaseră Isabellei copilăria.

– A, copilăria e un concept aşa de modern…

Nu m-am mai putut controla. Mi-am ridicat pumnul, însă expresia terifiată a lui Hermes, precum şi dorinţa mea de a afla mai multe m-au oprit. Uşurat, bătrânul şi-a şters faţa asudată cu mâneca jegoasă a cămăşii.

– M-am lăsat păcălit de Mosry. S-a infiltrat în grupul nostru, şi am crezut că urmărim amândoi acelaşi ţel. Eu am aranjat ca omul lui să se afle pe barcă în ziua aceea, la ultima scufundare a Isabellei de dinainte de a se îneca. N-am ştiut că Mosry lucrează pentru prinţul Majeed până în clipa când ţi-a omorât prietenul australian – un interogatoriu violent, împins, din nefericire, prea departe.

– Aş putea să te ucid acum, i-am spus cu vocea îngroşată.

– Oricum, sunt pregătit să mor.

Şi-a dezgolit gâtul uscăţiv, aşteptând parcă să îl strangulez. Mi-am ţinut braţele ţepene pe lângă corp. Şi-a tras gulerul în sus.

– Astrariumul are o reputaţie extraordinară în rândurile elitelor militare din Arabia Saudită şi din Egipt. Ofiţerii cred în puterile lui magice. La urma urmei, se ştie că Alexandru cel Mare l-a dorit şi că Napoleon a trimis trupe în căutarea lui. Dacă va cădea în mâinile prinţului Majeed, se va alege praful de toată regiunea – se va instaura anarhia tribală. Prinţul îl va folosi pentru a declanşa haosul politic după care jinduieşte, pentru ca apoi să intervină şi să preia puterea. Nevoile mele sunt cu mult mai simple. Tot ce mi-am dorit a fost nemurirea. A rânjit cinic. Acum nu mai are nici o importanţă. Oricum, o să mor în închisoare. Asta dacă nu cumva te pot convinge să-mi dai astrariumul. Mi-a zâmbit plin de speranţă, dar m-am făcut că nu înţeleg.

– Ce e cu Hugh Wollington? De ce vrea să pună mâna pe astrarium?

Hermes s-a făcut dintr-odată livid; nu îl văzusem niciodată atât de înspăimântat.

– Cum de ai aflat de Hugh Wollington? m-a întrebat.

– A jucat rolul lui Horus, nu-i aşa? Incapabil să mă mai stăpânesc, l-am apucat de poalele caftanului murdar, zgâlţâindu-l cu putere. Wollington e în spatele întregii afaceri, şi aşa a fost de la bun început! am strigat.

– El este marele preot, cel care ne conduce pe toţi, a bâguit Hermes îngrozit.

– Aiurea! E un om ca toţi ceilalţi oameni. Mie dă-mi faptele! am spus, dominându-l pe Hermes cu statura mea.

Bătrânul s-a făcut mic, scâncind de frică.

– Dacă pune mâna pe astrarium, îl va elibera pe Seth, zeul haosului. Şi atunci, zeii să ne apere pe noi toţi! a şoptit el.

S-a lăsat tăcerea şi, fără să vreau, m-am simţit cuprins de un fior de teroare.

M-am întors din nou spre uşă, pregătindu-mă să chem gardianul. Hermes m-a prins de braţ.

– Te rog, aşteaptă, nu am treminat. Ai fost ademenit în catacombe deliberat, ca să joci rolul lui Osiris. Tu eşti din lumea de dincolo, Oliver, din lumea subterană, fie că-ţi place, fie că nu. Eşti salvatorul. Şi trebuie să-ţi împlineşti menirea.

– Salvatorul? Ce naiba vrei să spui?

– La Behbeit el-Hagar noi am descoperit o profeţie scrisă de Banafrit. În ea se spunea că, în cazul în care astrariumul avea să fie pierdut, singura persoană capabilă să împlinească adevăratul destin al chivotului ceresc şi să-l readucă pentru a fi aşezat lângă mumia lui Nectanebo avea să fie un preot al lumii de dincolo, un adept al lui Osiris, cineva care aduce la suprafaţă comorile subterane ale pământului. Nu întâmplător Isabella s-a căsătorit cu tine, a încheiat Hermes aproape uşurat, privindu-mă pieziş.

M-am abţinut cu greu să nu-l pocnesc. Cum îndrăznea să spună că Isabella se căsătorise cu mine pentru că aşa fusese sfătuită să procedeze? Şi totuşi, în ciuda furiei, un val de îndoială se ridica acum în mine, surpând totul în jur, punând sub semnul întrebării toate certitudinile mele de până atunci. Oare astrariumul îmi supusese viaţa judecăţii sale?

– Vrei să mă simt responsabil pentru astrarium din cauza unei profeţii antice? am întrebat incredul.

– N-ai de ales. Dar n-avem cum să facem asta atâta timp cât eu rămân închis aici. Ai nevoie de mine, Oliver. Şi eu de tine. Te rog, te rog din inimă, ajută-mă! A întins mâna spre mine. Am încercat să te fac să renunţi la astrarium în cursul ritualului. Dacă aş fi reuşit, puterea de a-l controla mi-ar fi fost transferată mie.

– Vrei să spui că sunt singurul care poate controla astrariumul?

– Ai fost – până când ţi-ai fixat data naşterii şi l-ai lăsat să-ţi hotărască destinul.

Am simţit sângele zvâcnindu-mi în urechi şi un caleidoscop de imagini s-a derulat prin faţa ochilor mei, una mai terifiantă decât cealaltă – inima Isabellei plutind în apă, ochii ei lipsiţi de viaţă implo-rându-mi ajutorul; un ac mic şi ascuţit ticăind şi condamnându-mă să mor peste două zile; umbra alungită dansând pe zidurile catacombelor, gata să se repeadă la mine şi să mă înşface. Ştiam că trebuia să rămân, să închei cu Hermes un fel de înţelegere faustică, dar m-am trezit că mi se pune un nod în gât. Disperat, am înghiţit hulpav aer, încercând să-mi controlez panica. L-am împins pe Hermes deoparte. Tot ce voiam era să scap de acolo.

Am strigat răguşit după gardian. Ţipetele mele au stârnit un cor de vaiete din partea prizonierilor şi coridorul s-a umplut de urletele nefericiţilor închişi. Când am ieşit, în sfârşit, împleticit în curte, rugă-minţile stăruitoare ale lui Hermes îmi răsunau încă în urechi.

43

Porţile închisorii s-au închis zdrăngănind în urma mea. M-am îndreptat spre strada principală, ceva mai liniştit, dar încă ameţit de scenariile care mi se învolburau în minte. Era chiar înainte de amiază şi trotuarele erau înţesate de oameni: femei care se întorceau de la piaţă, bărbaţi aflaţi în pauza de masă, fete de şcoală plimbându-se braţ la braţ. „Isabella m-a iubit, mi-am spus. Dar imaginea căsniciei noastre se sfărâmase în mii de cioburi pe care nu mai reuşeam să le adun. Oare profesia mea fusese singurul factor care o determinase să mă ia de bărbat? În sensul că avea o anumită semnificaţie simbolică pentru ea? Toate acele lucruri pe care mă bazasem în viaţă, pe care le crezusem solide, reale, se prăbuşeau acum în jurul meu. Isabella fusese ancora mea, temelia pe care îmi construisem viaţa în ultimii cinci ani. Gândul că toţi acei ani de intimitate – în care făcuserăm dragoste, în care crezusem că aveam o viaţă împreună, că mă iubise pentru ceea ce eram, nu pentru ce făceam – nu fuseseră decât un simulacru era o lovitură năprasnică pentru mine.

Şi dacă nu avusesem parte de o căsnicie adevărată, atunci ce altceva mai era fals în viaţa pe care o dusesem până atunci? Presupusesem întotdeauna că puteam alege unde şi pentru cine să lucrez, dar acum mă vedeam nevoit să mă întreb câte dintre deciziile mele fuseseră, de fapt, făcute prin propria mea voinţă. Oare nu cumva urmasem, fără să ştiu, o cale trasată de altcineva, de un stăpân care rămă-sese în tot acest răstimp invizibil? Ideea că măcar o parte din viaţă îmi fusese dictată mă tulbura profund. Era un afront adus filosofiei după care mă ghidasem, ateismului meu, credinţei mele în liberul-arbitru, în capacitatea omului de a-şi hotărî propriul destin. Şi mai erau poveştile lui Hermes despre vrăjitorii şi ofrande umane. Cu ochii minţii mi-am imaginat acele mecanismului îndreptându-se inexorabil către moartea mea.

Eram copleşit de presimţiri rele şi dureros de conştient de trecerea timpului. Lumina părea să mă asalteze din toate părţile, orbindu-mă: oglinzile maşinilor, vitrinele magazinelor, până şi scările de şa ale cailor. Trebuia neapărat să mă întorc la mă-năstire. Şi pe urmă?

Am auzit în spate un uruit de motor. M-am întors: mă urmărea un Mercedes. Mosry era la volan, cu Omar alături şi, fapt cât se poate de îngrijorător pentru mine, Hugh Wollington pe bancheta din spate. Am privit înnebunit în jur, apoi am ţâşnit pe o străduţă lăturalnică. Maşina s-a repezit după mine, urcându-se pe trotuar. Lumea s-a împrăştiat, femeile au început să ţipe, tarabele cu fructe s-au răsturnat în timp ce Mercedesul se îndrepta vijelios spre mine. Am închis ochii în aşteptarea loviturii, aproape mulţumit că totul avea să se sfârşească, dar un braţ m-a apucat şi m-a tras spre o intrare, de la numai câţiva centimetri de bara de protecţie din faţă a maşinii.

Faakhir.

– Pe aici! mi-a strigat, împingându-mă pe o alee şi mai apoi în holul întunecos al unei măcelării halal.

– Presupun că ţi-ai închipuit să sunt Antihristul în persoană.

Amelia Lynhurst stătea la biroul mare victorian, acoperit de hărţi şi hârtii. De un perete era rezemată o vitrină elegantă, plină cu fotografii înrămate. Mai multe dintre ele o înfăţişau pe Amelia mai tânără, în uniformă; într-una era pe un tanc, încadrată de doi soldaţi britanici care rânjeau. În josul pozei stătea scris: „Sinai 1944“.

– Poate o zeiţă-demon în taior de tweed?

A zâmbit, apoi a început să umble de colo-colo prin încăpere.

Era o cameră dreptunghiulară, ascunsă în spatele măcelăriei – uşa fusese mascată de hălci de carne afumată de capră şi de carcase de oaie atârnate în cârlige, şi am constatat surprins cât de spaţios era locul de dincolo de uşa masivă din oţel.

Pe toţi pereţii se aliniau, de la podea până în tavan, rafturi care gemeau de cărţi şi de documente. Un perete fusese în întregime dedicat lui Jung: am zărit, printre altele, *Aion. Contribuţii la simbolistica sinelui, Arhetipurile şi inconştientul colectiv, Psihologie şi alchimie, Structura şi dinamica personalităţii.* Un alt raft conţinea cărţi de fizică, inclusiv cele mai noi apariţii în domeniul fizicii cuantice.

– Aminteşte-mi, de ce ar trebui să am încredere în tine? am întrebat-o prudent.

– Pentru că te-a lăsat să păstrezi astrariumul, a răspuns Faakhir în locul ei. S-a aşezat şi a scos o ţigară din pachetul din buzunar. Ar fi putut să-mi ceară să-l ţin eu.

– Şi ce rol joci tu în această istorie? l-am întrebat, încercând disperat să pun lucrurile cap la cap în mintea mea înceţoşată.

Amelia şi-a pus mâna pe umărul tânărului.

– Trebuia să mă asigur că e cineva în apropierea Isabellei, ca s-o protejeze.

– Numai că n-ai reuşit, am spus acuzator, fără să-mi ascund furia.

– Asta a fost o adevărată tragedie, şi pentru mine, şi pentru tine, a spus Faakhir pe un ton grav, marcat de emoţie.

– Spune-mi cine eşti! Îmi pierdusem răbdarea.

Am lovit cu pumnul în masă, dar Faakhir nici măcar n-a tresărit. De acum îmi era clar că presupusa sa inocenţă era, de fapt, o faţadă.

Eram îngrozitor de conştient de prezenţa orologiului care atârna deasupra biroului Ameliei, cu secundarul negru şi subţire ticăind şi înaintând milimetru cu milimetru. Mă săturasem de enigme şi de oameni care nu erau cine păreau a fi.

Faakhir a tras încet aer în piept.

– Hai să zicem pentru moment că am fost instruit de marina israeliană.

– Mossadul? am insistat.

N-a răspuns.

– Nici unui dintre noi nu a avut cum să prevadă cutremurul, a intervenit Amelia. Am cezut că Isabella avea să găsească astrariumul la timp pentru a-şi putea schimba data morţii. Eu şi Faakhir am trecut în revistă toate posibilităţile, dar nu şi pe asta.

– Şi ce rol am eu în planurile voastre? De ce am fost lăsat să moştenesc astrariumul?

– Tu eşti Profetul, întruchiparea lui Osiris. Tu eşti chemat să readuci astrariumul lângă mumia lui Nectanebo. Numai aşa o vom putem ajuta pe Maat – ordinea divină – şi vom evita haosul politic şi emoţional, instaurarea epocii lui Seth.

A arătat spre un televizor alb-negru amplasat într-un colţ. Sunetul era închis, dar mi-am dat seama că secvenţele ilustrau întâlnirea dintre Sadat şi Assad – ultima etapă a turneului preşedintelui egiptean de dinaintea reuniunii secrete cu Begin, evenimentul la care urma să ia parte Rachel.

– Asta vrei să spui prin epoca lui Seth? Eşecul iniţiativei de pace? am întrebat incredul.

– Nu face pe prostul, nu ţi se potriveşte, m-a repezit Amelia. Teama te face să te agăţi de lumea măruntă pe care o cunoşti şi în care te mişti lejer. Prinţul Majeed e în stare să folosească astrariumul nu numai pentru a-l distruge pe Sadat, ci şi pentru a declanşa un război devastator în regiune, care va destabiliza toate statele vecine. Ar fi iadul pe pământ, crede-mă…

Faakhir a întrerupt-o.

– Gata, Amelia, pierdem timpul. Mosry o să ne descopere cât de curând. Oliver, ai la tine cheia Was?

– Da, mulţumită profesorului Silvio, vechiul prieten al Ameliei – deşi tu ai fost cea care a furat-o, nu-i aşa?

– Am fost nevoită să o fac, pentru a o pune la adăpost de ceilalţi. Mi-a fost teamă că ar abuza de puterile mecanismului – şi se pare că nu m-am înşelat. S-a oprit brusc, încercând să descifreze expresia de anxietate de pe faţa mea. Aşadar, ai întors cheia, ai folosit maşinăria. Mare prostie ai făcut, Oliver. O mostră de aroganţă crasă din partea ta.

M-am prăbuşit pe un scaun, zguduit de ultimele evenimente prin care trecusem.

– Orgoliul de a sfida divinităţile? m-am aventurat.

– Mda, e un păcat comun oamenilor de ştiinţă, a remarcat Amelia. Deci care e data morţii tale?

– Mă poţi ajuta? am întrebat. Ştiu că ai făcut şi tu parte din sectă.

– Am părăsit-o imediat după prima apariţie a lui Seth. Mi-aş fi dorit ca Isabella să mă însoţească. Din clipa aceea, Giovanni i-a dictat întreaga carieră – într-un fel, chiar şi după ce a murit. Şi pe urmă a căzut sub influenţa lui Hermes Hemiedes.

– Şi el a trimis-o în Goa.

– După ce am obţinut catedra la Oxford şi i-am câştigat încrederea, am încercat să-i explic ce lucruri îngrozitoare făcuse bunicul ei şi cum o manipulase. N-a vrut sau n-a putut să mă creadă. Pe urmă, când v-aţi întors amândoi în Egipt ultima dată, Hermes a aflat că Isabella era foarte aproape de a descoperi instrumentul. A invitat-o să participe din nou la nişte ritualuri şi ea, naivă, s-a lăsat convinsă.

– N-am ştiut. Ce bine ar fi fost dacă mi-ar fi spus!

– Ai fi crezut-o?

N-aveam ce să răspund.

Amelia m-a privit cu simpatie.

– Teamă mi-e, Oliver, că ai de îndeplinit un rol, oricât de mult ţi-ar displăcea. Aşa cum am încercat să-ţi explic atunci, la operă, la mijloc este o mare poveste de iubire. Vezi tu, atunci când Banafrit, principala consoartă şi totodată sora lui Nectanebo, a aflat de complotul pus la cale pentru asasinarea lui, cred că ar fi fost dispusă să-şi dea viaţa pentru iubitul ei. Nu avem cum să ştim dacă a reuşit sau nu să-l salveze, dar imaginează-ţi scena: Banafrit, ea însăşi părtaşă la politicile machiavelice ale clanului preoţesc, încercând cu disperare să ajungă la Nectanebo pentru a-l preveni. În mod cert nu i-a fost deloc uşor. Mulţi doreau moartea faraonului, unii dintre ei chiar membri ai familiei regale, şi viitorul unei întregi naţiuni depindea de cât de repede reuşea Banafrit să-i vorbească faraonului. Ceea ce ştiu însă cu certitudine este că tentativa de asasinat a fost organizată de un cult religios care îl venera pe zeul Seth, un cult pe care Hugh Wollington doreşte acum să-l resusciteze. În reconstituirile lor, zeul se hrăneşte din haos şi este personificarea răului moral, acea parte întunecată a personalităţii umane, de sorginte fascistă, dacă vrei.

– Stai puţin! Reconstituirea pe care am văzut-o în catacombe… Cum a fost regizată?

– Ce te face să crezi că a fost regizată?

N-am reuşit să găsesc un răspuns. Ideea că manifestarea la care asistasem fusese reală era cât se poate de tulburătoare.

– Of, Hermes şi prietenii lui, cu jocurile lor, o şaradă periculoasă în care invocă răul ascuns. Hermes mai are şi acum o anumită influenţă şi a reuşit să strângă un mic grup de adepţi devotaţi, cam la fel cum procedase şi Giovanni în trecut.

Imaginea tinerei femei, sosia Isabellei, mi-a revenit în minte. Hermes o alesese, mai mult ca sigur, pentru asemănarea cu soţia mea, ştiind că nu puteam rezista tentaţiei de a o urmări.

– Trebuie să înţelegi că, atunci când mai mulţi discipoli se adună, dorinţele şi voinţele lor se cumulează, a continuat Amelia. Şi asta creează în sine o forţă uriaşă, o energie pe care mulţi lideri politici charismatici au exploatat-o de-a lungul anilor. Gân-deşte-te numai la Hitler, Stalin sau Mao – indivizi capabili să galvanizeze simultan sute de mii de oameni. Jung credea şi în hipnoza în masă, o alchimie a credinţei. Poftim, ţi-am oferit o explicaţie psihologică pe care îţi vine mai uşor să o crezi.

– Urmează să mor peste… m-am uitat la orologiul de pe perete… şaisprezece ore şi jumătate. Aşa că în clipa asta mi-ar fi cam greu să găsesc ceva care să mă consoleze.

Am izbucnit, cinic, în râs, dar Amelia şi Faakhir s-au cufundat într-o linişte macabră.

– Cum rămâne cu Hugh Wollington? am întrebat. El pentru cine lucrează? A fost şi el implicat în ritualul acela din catacombe, menit să mă înspăimânte?

– Da, a fost. Hermes şi-a asumat un mare risc, făcând un joc dublu. Îi este îngrozitor de teamă de Wollington, dar în acelaşi timp are nevoie de el pentru rolul lui Horus. Bănuiesc că intenţiona ca în final să-l păcălească pe Wollington pentru a pune el mâna pe astrarium. Sărmanul, n-ar fi reuşit. Wollington e mult prea puternic. A încheiat un pact, sunt sigură de asta. Cred că urma să capete astra-riumul după ce Majeed ar fi abuzat de puterile lui. Şi, să recunoaştem, dacă Majeed îşi însuşeşte instrumentul, consecinţele vor fi la fel de devastatoare precum instaurarea epocii lui Seth: o ţară întreagă căzută în haos, beznă, sărăcie abjectă, şi totul sub dictatură – nici Seth nu ar fi putut născoci un plan mai eficient. Wollington vrea să rescrie istoria biblică. Nutreşte ambiţii academice uriaşe. Îşi doreşte şi el nemurirea, deşi nu în acelaşi mod ca Hermes sau ca Majeed.

Cineva a ciocănit la uşă; am tresărit cu toţii. Amelia a încuviinţat din cap şi Faakhir s-a dus să o deschidă. L-am auzit discutând în arabă. A revenit peste câteva clipe în cameră.

– Hermes Hemiedes s-a sinucis. S-a spânzurat în celula sa din închisoare.

Mi-am îngropat faţa în mâini.

– Iisuse Hristoase!

Amelia şi-a aşezat mâna pe braţul meu – o atingere răcoroasă, liniştitoare.

– Oliver, concentrează-te! Trebuie să ne mişcăm repede.

44

L-am trimis pe Faakhir la apartamentul închiriat cu o scrisoare pentru Moustafa, după ce îi dezvăluisem parola de recunoaştere prestabilită. După numai câteva minute, s-a întors cu astrariumul. Amelia l-a despachetat, şi am zărit pe faţa ei aceeaşi expresie de reverenţă şi de extaz religios pe care o sesizasem şi la Hermes atunci când îi arătasem artefactul. După câteva clipe a trecut însă de la idolatrizare la rigoarea ştiinţifică. Folosind un mic instrument asemănător cu un ac stomatologic, a împins un capăt al bazei astrariumului. Spre uimirea mea, baza s-a mişcat, alunecând în afară. Amelia a detaşat-o cu multă grijă şi a luat o lupă pentru a-i studia suprafaţa îndeaproape.

– Da, exact aşa cum am bănuit.

Mi-a întins şi mie lupa. Pe placa micuţă erau înşirate mai multe hieroglife şi o linie desenată era clar vizibilă: am recunoscut simbolurile lui Osiris, al zeului-soare Ra şi al lui Thoth, dar nu şi restul.

– Acesta este Amduat, mi-a explicat ea, harta lumii de dincolo care îl ajuta pe cel mort să devină Akh Aper, un spirit pregătit să treacă în viaţa de apoi. Ea indica traseul pe care spiritul trebuia să-l urmeze pentru a ajunge la casa lui Osiris – un prototip timpuriu al împărăţiei subpământene a lui Hades – şi la Câmpurile lui Hetep, într-o călătorie de două-sprezece ore care reflecta drumul parcurs de Ra, soarele, în intervalul de la asfinţit până în zori. Harta ne arată cum trebuie să călătorească spiritul de la est la vest pe un râu albastru, pe cerurile interioare. Şi pe urmă înapoi, de la vest la est, pe o potecă neagră de pământ, pe cerurile exterioare. În final, spiritul devine o stea pe cer, alături de zeul Thoth. Totuşi, bănuiesc că harta aceasta este mai mult decât o alegorie, e o perdea de fum concepută deliberat. Am mai văzut şmecheria asta pe spatele unei oglinzi descoperite în mormântul unchiului lui Nectanebo.

S-a întins şi a luat o brichetă din buzunarul că-măşii lui Faakhir. A aprins-o şi a trecut flacăra peste suprafaţa metalică. Îngrozit, am prins-o de încheietura mâinii.

– Sper că ştii ce faci…

Mi-a îndepărtat mâna zâmbind.

– Bineînţeles că nu, dragul meu. În munca noastră, ne bazăm zece la sută pe fapte şi nouăzeci la sută pe intuiţie. Flacăra n-are însă cum să-l strice.

Pe măsură ce metalul se înnegrea, a ieşit la iveală o altă hartă. Am auzit-o pe Amelia icnind. Am recunoscut imediat conturul distinct al Nilului, asemănător ramurilor delicate ale unui arbore semeţ. În jos, Assuanul, iar mai sus vechea cetate Memfis; între ele oraşele Luxor şi Teba, reprezentate ca două mici puncte palide. În metal fusese gravată o rută care pornea din Alexandria şi străbătea coasta Mediteranei, până la Mersa-Matruh, apoi cotea în interiorul continentului spre sud-vest, în apropierea graniţei actuale cu Libia.

Amelia a dat din cap. Ochii i se înceţoşară uşor.

– Deci până la urmă a fost omorât, a murmurat ea. Aceasta este harta autentică – adăugată ulterior, presupun că după asasinarea lui Nectanebo. E o cartogramă care descrie drumul pe care a fost dusă mumia faraonului înainte de a fi aşezată într-un mormânt secret. Ucigaşii nu l-ar fi lăsat cu nici un chip neîngropat pe faraon şi fără a-i organiza o ceremonie funerară – n-ar fi riscat să-i înfurie pe zei. Oliver, am rezolvat, în sfârşit, misterul dispariţiei lui Nectanebo.

– Bun, dar cum o să mă ajute harta pe mine?

– Rolul tău este acela de a returna astrariumul proprietarului de drept, adică de a-l aşeza în braţele mumiei lui Nectanebo. Sufletul astrariumului se va uni atunci cu cel al faraonului şi instrumentul va înceta să funcţioneze, poate chiar şi să existe. Este singura speranţă pe care o avem pentru a proteja Egiptul – şi totodată şansa ta de mântuire.

Am privit mica hartă murdară de funingine – mi s-a părut înspăimântător de insignifiantă, crochiul argintiu al unui vis înnegrit de fum. Încă îmi era greu să cred pe deplin în puterile magice ale instrumentului, dar fusesem vrăjit de acul morţii şi de ticăitul său delicat şi insistent. În plus, după cum mi-am spus cu amărăciune, presupusa mea reticenţă nu mă împiedicase să mă implic în evenimente. Lăsând deoparte propria mea ambivalenţă, îmi era clar că Amelia se temea sincer de modul în care artefactul ar fi putut fi folosit dacă ar fi căzut în mâini nepotrivite, iar eu nu aveam, practic, nimic de pierdut dacă acceptam propunerea ei. Era un risc calculat: să urmez planul ei, care ar fi putut să ducă la oprirea mecanismului, sau nu. Dacă era să mă iau după astrarium, nu mai aveam decât câteva ore de trăit.

– Conform acestei hărţi, a continuat Amelia, mumia lui Nectanebo se află undeva în oaza Siwa, lângă graniţa cu Libia. Instrucţiunile gravate nu se referă numai la ruta parcursă de mumia faraonului. Ele constituie şi ghidul nostru prin cele douăspreze etape ale călătoriei către lumea de dincolo.

Am ridicat din sprâncene uimit şi m-am uitat spre Faakhir. Mi-a prins privirea, şi-a stins ţigara şi a spus:

– Prietene, Egiptul este o ţară plină de mistere. Aici, demarcaţia dintre ceea ce este însufleţit şi neînsufleţit pe lume nu e la fel de clară ca în Occident. Noi avem propriile divinităţi. E o poveste veche, după cum ştii.

– Dacă accept să merg, vii cu mine? l-am întrebat.

S-a uitat spre Amelia, care a răspuns în locul lui.

– Faakhir a fost chemat pentru o altă misiune, la fel de importantă. *Eu* voi fi îndrumătorul şi protectorul tău.

Faakhir şi-a aşezat o mână pe umărul meu, ca să mă linştească.

– Ea cunoaşte zona mai bine ca oricine şi este mai milităroasă decât mine, oricât de ciudat ar părea.

Probabil că expresia feţei îmi trăda îngrijorarea, dar Amelia nu m-a luat în seamă. Era atentă să amplaseze la loc baza astrariumului.

– Înainte de a pleca, trebuie să-ţi spun câte ceva despre simbolismul călătoriei pe care o vom întreprinde. E vital să înţelegi ce te aşteaptă, a spus ea.

– Nu e vorba despre sufletul care, depăşind încercările şi vicisitudinile morale, încearcă să ajungă în lumea de dincolo? Un fel de zi a judecăţii?

– În prima oră, Ra, zeul-soare, intră în Akhet, orizontul estic, un loc situat între zi şi noapte. Spiritul mortului îl însoţeşte. În orele a doua şi a treia, Ra şi spiritul călătoresc pe Apele lui Osiris, un tărâm cunoscut şi sub numele de Wernes. Ora a patra şi a cincea sunt petrecute în lumea deşertului, Sokar. În ora a cincea, spiritul găseşte mormântul lui Osiris, ghidându-se după gorganul piramidal aşezat deasupra lui, cu un lac de foc ascuns în interiorul incintei.

– Şi vom traversa, într-adevăr, deşertul?

– Atât fizic, cât şi psihic. O variantă a călătoriei se regăseşte şi în Noul Testament…

– Ispitirea lui Hristos?

– Pentru un ateu, văd că totuşi cunoşti Biblia.

– Da, mama e de vină. Ce se întâmplă apoi?

– Ora a şasea este vitală în cadrul călătoriei. Este momentul în care Ba-ul soarelui trebuie să se unifice cu sufletul său. Dacă acest fapt nu se întâmplă, soarele nu va mai răsări a doua zi, ceea ce echivalează cu sfârşitul lumii. La o scară mai mică, înseamnă că spiritul care îl însoţeşte pe zeu nu va putea trece în lumea de dincolo. Vechii egipteni credeau că nu există destin mai nefericit ca acesta. Unirea lui Ba cu sufletul are loc, potrivit tradiţiei, într-un cerc ceresc trasat de Mehen – vipera care îşi muşcă propria coadă –, un simbol al infinitului întâlnit în multe culturi. Ora a şaptea ne aduce în faţa unei provocări şi mai mari. Nemesisul lui Ra şi al reînnoirii – uriaşul zeu-şarpe Apophis – va sta la pândă ca să-i atace şi să-i distrugă pe Ra şi spiritul care îl însoţeşte. Isis este chemată să-i apere şi să-i protejeze pe Ra şi pe cel mort. Este momentul maxim de vulnerabilitate. Dar nimeni nu cunoaşte mai bine decât mine incantaţia rostită de Isis, din *Cartea morţilor* – cu excepţia lui Hermes Hemiedes, deşi aceasta nu mai are acum, evident, nici o importanţă.

– Şi cum se încheie această călătorie metafizică?

– În ora a opta, porţile mormântului se deschid pentru a permite spiritului să părăsească Sokar. Ora a noua este dedicată întoarcerii pe tărâmul apelor. În ora a zecea spiritul se regenerează prin cufundarea în apă.

– Cât de periculoasă e călătoria?

Amelia şi Faakhir s-au uitat unul la altul. Cea care a răspuns într-un final a fost Amelia.

– Este ultima noastră speranţă. Şi Mosry, şi Hugh Wollington sunt pe urmele noastre – amândoi îşi doresc astrariumul mai mult ca orice pe lume. Cred că Hugh are deja o bănuială în legătură cu locul spre care ne vom îndrepta, deşi este posibil să nu-şi fi dat încă seama că ne-am unit forţele. Eu voi face tot posibilul să te ajut şi să te protejez.

– Şi dacă aleg să rămân în Alexandria?

– O să fii ucis de Mosry, a răspuns Faakhir pe un ton tăios.

M-am întors spre Amelia. A ridicat din umeri, pe urmă a început să împacheteze astrariumul.

– Potrivit hărţii, în ora a unsprezecea te vei afla pe o insulă de pe lacul Arachie, iar ochii zeului şi cei ai spiritului însoţitor vor fi atunci pe deplin regeneraţi. În ora a douăsprezecea, şi ultima, Ra intră în orizontul estic sub forma zorilor unei noi zile, în timp ce sufletul celui decedat urcă pentru a deveni o stea pe cer.

– Asta înseamnă că eu renasc după ce reunesc astrariumul cu mumia lui Nectanebo, iar data morţii mele se mută cândva în viitor? am întrebat.

N-aveam de gând să devin o stea pe cer.

– Cu ajutorul zeilor, da, a răspuns Amelia cât se poate de serioasă. Eu, una, cred că există multe căi paralele în viaţă. Liberul-arbitru se referă la alegerile pe care le facem, la calea pe care păşim la un moment dat – dar căile acestea sunt scrise dinainte. Isabella ştia că risca să se înece în ziua aceea. Şi mai ştia că tu aveai să moşteneşti astrariumul şi să preiei misiunea. Întrebarea este dacă ai suficientă tărie de caracter pentru a o îndeplini.

Gândurile m-au dus din nou înapoi, la anii de căsnicie. Ideea că Isabella se căsătorise cu mine din cauza unei profeţii mă tulbura profund. Să fi fost atât de obsedată?

M-am uitat la astrarium, un amestec antic de roţi dinţate şi divinaţie, amintindu-mi cât de frustrantă fusese pentru mine concentrarea ei asupra acestui obiect; cât de absentă fusese în timp ce lucra, ca şi cum nimic altceva nu o interesa în clipele acelea. Ajunsesem să consider munca ei drept un rival redutabil. Şi probabil că instinctul nu mă înşelase.

Cât despre tata şi Gareth… oare aveam să-i mai revăd vreodată? M-am uitat la orologiu. Trecuse deja o oră de când mă aflam aici – o oră preţioasă din atât de puţinul timp pe care îl mai aveam la dispoziţie.

– Ce aş avea de pierdut dacă mă hotărăsc să nu vin? am întrebat.

– Doar viaţa, asta dacă ai ajuns să crezi în predicţie. Sau în Mosry!

Faakhir a făcut un semn spre televizor. Convoiul de maşini al preşedintelui Sadat traversa acum graniţa siriană, pregătindu-se să-şi croiască drum prin deşert. Rachel era şi ea acolo.

– Mai trebuie să ştii ceva, a spus Faakhir. Credem că Mosry este la curent cu toate detaliile întâlnirii secrete dintre Sadat şi Begin. Prinţul Majeed intenţionează să pună mâna acum pe astrarium, Oliver. Vrea să submineze orice tentativă de a se ajunge la un acord.

Amelia mi-a strâns mâna.

– Plecăm într-o oră.

45

Şeicul purta o djellebă berberă tradiţională, în dungi, şi stătea cu picioarele încrucişate pe un covoraş, pe podeaua casei din cărămizi de pământ. Părea să aibă în jur de şaptezeci de ani, şi o cicatrice mare îi traversa obrazul şi nasul. S-a oprit în mijlocul unei fraze pentru a-mi arunca o privire indiferentă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra Ameliei, cu care întreţinuse o conversaţie aprinsă de când sosiserăm în locuinţa sa din anticul oraş Siwa. Nu înţelelegeam schimbul de replici, purtat într-un dialect necunoscut, dar punctat când şi când de cuvântul „soră“. M-am întrebat, curios, care era natura relaţiei dintre ei.

Am sorbit din ceaiul negru puternic aromatizat cu sirop de trandafiri cu care fusesem servit, aşteptând ca Amelia să-mi ofere explicaţii. Într-un târziu, s-a întors spre mine.

– Şeicul Suleiman este un vechi prieten. Este berber, o comunitate cu istorie îndelungată – din jurul anului 10 000 î.Hr. Berberii şi câţiva negustori beduini sunt, de altfel, singurii locuitori permanenţi ai oazei.

Şeicul a intervenit cu o remarcă la care amândoi au izbucnit în râs.

– Mi-a spus să te previn să te fereşti de culegătorii de curmale. Probabil că arătam perplex, pentru că a continuat: La berberi există o lege foarte veche potrivit căreia culegătorii de curmale, care sunt cu toţii bărbaţi, trebuie să rămână virgini până la patruzeci de ani. Şeicul se teme ca ochii tăi albaştri să nu le sucească minţile.

Cam ofensat, am privit înspre şeic, care mi-a zâmbit sardonic.

– N-ar trebui să pornim la drum? am întrebat-o pe Amelia, presat de greutatea rucsacului cu astrariumul pe care-l ţineam în spate şi de bâzâitul insidios al unui ceas mare aşezat, în chip destul de nepotrivit după părerea mea, lângă o narghilea bogat decorată.

Timpul nu era de partea mea. Mi se punea un nod în gât ori de câte ori mă uitam la cele două arătătoare care înaintau încet, dar ferm.

Amelia mi-a pus o mână pe genunchi.

– Răbdare. Şeicul vrea să ne ofere un dar pe care să-l luăm cu noi.

Bărbatul a încuviinţat, s-a ridicat în picioare şi a ieşit din încăpere.

– De ce ţi se adresează cu „soră“? nu m-am putut abţine să nu o întreb.

– Pentru că *sunt* sora lui. S-a dus spre un dulăpior mic, amplasat într-o firidă. Acesta a fost, cândva, soţul meu.

A deschis dulăpiorul şi a scos dinăuntru o fotografie. Înfăţişa o femeie tânără în uniformă militară,alături de un bărbat berber cam de aceeaşi vârstă, cu o puşcă în mână, în faţa unui iaz înconjurat de palmieri. Zâmbeau amândoi, şi el o ţinea pe după talie, dar pe feţe li se citea o mare încordare, ca şi cum poza fusese făcută într-un moment de respiro forţat.

– Bărbatul pe care l-am iubit este înmormântat aici, a continuat Amelia. Era şeic. Fotografia a fost făcută în 1943, la două săptămâni după ce ne căsătoriserăm. Luptam însă împreună împotriva lui Rommel de zece săptămâni. Trupele germane staţionate în Siwa profanau iazul pe care îl vezi în spatele nostru – locul unde se îmbăia Cleopatra – intrând goi în apă. Oamenii de aici susţin că şi asta a contribuit la înfrângerea lor. A atins fotografia într-un gest uşor ca o mângâiere. A fost iubirea vieţii mele.

Am înţeles acum de ce mai devreme, când parcurseserăm străzile oraşului vechi din argilă albă, cu colibele lui din frunze de palmieri şi cu măgăruşi care răgeau la tot pasul, mai mulţi bărbaţi vârstnici o salutaseră cu respect pe Amelia, ca şi cum ar fi fost un membru de onoare al tribului lor. Era recunoaşterea serviciilor ei militare în zonă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

– A fost ucis la numai câteva zile după aceea, a adăugat, punând fotografia înapoi în dulap.

– Îmi pare rău.

– Iubeşte atunci când ai ocazia să o faci, Oliver! Nimic nu e sigur în viaţă – în afară de faptul că nimic nu e sigur. Un vechi proverb arab.

Şeicul s-a întors, ţinând în mâini nişte obiecte înfăşurate într-o pânză de muselină. S-a aşezat şi le-a despachetat: erau două pistoale, pe care le-a împins spre Amelia. Ea a luat unul, iar eu m-am întins spre celălalt, dar m-a oprit.

– Nu trebuie să porţi armă.

– Bine, dar s-ar putea să fie periculos, am spus cu mâna încă pe pistol.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi mai face atâtea griji. Sunt o foarte bună ţintaşă.

I-a dat cel de-al doilea pistol şeicului, iar pe al ei l-a prins de cureaua pantalonilor.

Şeicul a chicotit şi m-a bătut pe umăr.

– Asta aşa e, prietene, crede-mă.

Erau primele lui cuvinte rostite în engleză de când ne întâlniserăm.

Ne aflam la baza ruinelor decolorate de vreme ale Templului Oracolului, privind în jos spre crângul de curmali verzi care se ondulau în faţa ochilor noştri precum un snop de alge marine. În ciuda îngrijorării, îmi era greu să nu mă las captivat de frumuseţea locului. Siwa sau Sekht-am, o oază constând în principal din palmieri şi măslini, părea să fi rămas neschimbată din vremurile biblice. M-am cutremurat şi am privit în jur, sperând că nu ne urmărise nimeni.

Îmbrăcată acum în pantaloni kaki şi în cămaşă, cu capul înfăşurat într-o eşarfă, Amelia a îndepărtat cu mâna musculiţele, gesticulând spre

apele lacului Birket Siwa.

– Uite, oaza, aşa cum au văzut-o zeii…

Peisajul care ni se înfăţişase pe drumul din Alexandria spre vest fusese spectaculos. Micul avion cu care zburaserăm la joasă altitudine cotise spre interiorul ţării, pe direcţia sud-vest, trecând pe deasupra depresiunii Qattara şi apoi a fâşiei de culoarea smaraldului a oazei Qara, apărută brusc în deşert, înainte de a ajunge la Siwa. Aici, lacul sărat Birket Siwa sclipea, uriaş, în soare, umbrit numai de munţii care se înălţau ca nişte sâni şi dincolo de care se întindea dramatic Deşertul de Vest – Marea de Nisip, o imensitate albă punctată doar de potecile şerpuitoare folosite de caravane, sau *masrab,* cum li se spunea.

– De aici ne vom începe călătoria, a spus Amelia arătând spre templu. Zidul exterior simplu, fără nici un fel de decoraţiuni, se ridica deasupra capetelor noastre, cu câte o fereastră pătrată întrerupând din loc în loc monotonia faţadei de tip fortăreaţă. Pe vremea lui Alexandru cel Mare, Oracolul din Siwa era unul dintre primele şase cele mai cunoscute lăcaşuri de acest gen din lume, a continuat Amelia. Aici a venit Alexandru imediat ce a traversat marea şi a ajuns în Egipt, pentru a-i cere binecuvântarea, ca fiu al lui Amon şi al lui Nectanebo al II-lea – cu alte cuvinte, pentru a i se confirma descendenţa divină şi totodată statutul de faraon, o tradiţie în epocă printre bărbaţii puternici şi ambiţioşi. Templul este primul nostru indiciu. Potrivit hărţii gravate pe astrarium, de aici a început călătoria lui Nectanebo spre lumea de dincolo.

A scos o foaie de hârtie din sacul aruncat pe umăr şi a întins-o pe o piatră desprinsă din zid. Am recunoscut desenul.

– Uite, aici e vechiul oraş Aghurmi şi aici se află lacul Zeitan – avea o formă uşor diferită în Antichitate. De partea cealaltă a lacului sunt mai mulţi munţi – Gebel al-Dakrur, Gebel al-Mawta şi gemenii, Gebel Hamra şi Gebel Baydai. Cel care ne interesează este însă acesta… Şi-a oprit degetul pe hieroglifa ce-l reprezenta pe Anubis, zeul-şacal, protector al necropolelor deşertului. Gebel al-Mawta, Muntele Morţilor. Dar mai întâi trebuie să ajungem la templul lui Amon-Re, construit de însuşi Nectanebo al II-lea. Din păcate, s-a păstrat un singur zid. În 1896 un general otoman a aruncat templul în aer pentru a folosi piatra la construcţia propriei case. Hieroglifele de care avem nevoie există însă şi acum. Unde e astrariumul? Sper că în siguranţă.

Am încuviinţat şi am făcut semn din cap spre rucsacul prins bine în curele pe umeri. Nodul din gât părea să mă sufoce tot mai tare odată cu apropierea serii. Ciudat însă, o altă emoţie se instalase în mine – resemnarea, însoţită de uşurarea că, în sfârşit, aveam un plan. Bun sau rău, era totuşi un plan.

– Nu trebuie să laşi pe nimeni şi nimic să pună mâna pe el, ai înţeles, Oliver? Indiferent de ceea ce vezi sau crezi că vezi.

Am privit spre platoul plin de curmali unduitori, apoi dincolo de el, spre marginile dunelor. Singura prezenţă umană erau câţiva băieţi berberi care culegeau curmale. Şi mai departe, pe Marea de Nisip, o caravană de beduini şerpuia către oraşul medieval Shali. Dacă Mosry sau Hugh Wollington ne urmăriseră până aici, atunci se ascundeau cât se poate de bine.

Amelia şi-a privit ceasul, apoi şi-a pus mâna streaşină la ochi şi a privit spre soare, un disc purpuriu care începuse să coboare spre vârfurile curmalilor.

– Mai avem douăzeci de minute înainte de plecare. Ar trebui să ne pregătim de drum.

M-am uitat spre orizont. Aceasta să fie ultima mea noapte de viaţă? Dunele aruncau deja umbre lungi, rotunjite, care păreau tot mai înfricoşătoare în lumina slabă a serii. Dintr-odată, un strigăt de pasăre a răsunat deasupra noastră, stârnind ecou mai jos, în vale. Am privit în sus, spre cerul violet întunecat, dar n-am zărit nimic. Şi totuşi, nu puteam scăpa de senzaţia neplăcută, devenită deja familiară, că eram urmărit, dar acum nu numai de duşmani nevăzuţi, ci şi de munţi.

Amelia a început să urce în faţa mea movila de pământ şi de grohotiş către baza templului. Surprinzător de mic, edificiul fusese, fără îndoială, înălţat în vârful dealului pentru a impresiona audienţa amplasată mai jos, nevoită să-şi ridice ochii spre preoţii care îndeplineau ritualurile la intrarea în templu – un fel de spectacol de oglinzi şi fum menit să inspire şi totodată să intimideze. Am încercat să-mi spun că ceea ce aveam să urmăresc era o reprezentaţie similară – nimic altceva decât nişte fantome ivite de undeva din adâncurile subconştientului. „N-au cum să-mi facă rău“, am vrut să mă autoiluzionez, dar în fundul memoriei păstrasem o imagine terifiantă din copilărie – iadul, aşa cum era ilustrat în Biblia pentru şcolari. În faţa mea, Amelia continua să înainteze, cu spatele ei lat şi cu părul cărunt reale şi materne, liniştitoare – ea avea să fie ancora mea.

S-a oprit câteva clipe pentru a-şi trage răsuflarea.

– Ştii, majoritatea credincioşilor nici nu urcau până aici. Poţi să-ţi imaginezi în ce postură se aflau liderii militari care veneau la oracol în căutarea legitimităţii religioase? Se căţărau singuri, plini de praf şi transpiraţi în armurile de ceremonie, deja umiliţi după atâta urcuş, pentru a da ochii cu un profet pe jumătate nebun a cărui decizie echivala cu binecuvântarea sau, dimpotrivă, cu infirmarea statutului lor de mare strateg. Am urcat şi eu o dată la templu, în aprilie 1943, împreună cu soţul meu, şi m-am rugat zeilor pentru victoria în război. A tăcut, zâmbind ironic. Se pare că a dat rezultate, dar cu ce preţ!

Portalul clasic fusese erodat de vânt şi de nisip; nu se păstraseră decât câteva firide care adăpostiseră, probabil, picturi sau statui. Înăuntru se înşirau mai multe cămăruţe, concepute în mod evident pentru a întări senzaţia de mister prin difuzia luminii şi a umbrei. Îmi aminteau de un tablou al lui De Chirico, şi o parte din mine se aştepta ca Isabella sau o zeiţă grecească să se ivească din clipă în clipă în acel decor desprins parcă dintr-un vis.

Ajunsă în prag, Amelia s-a ghemuit şi a scos din sacul de umăr o sticlă şi un plic mic din hârtie maro. A deşurubat sticla şi a umplut o cană cu un lichid care părea la prima vedere vin, în care a turnat apoi, din plic, o pulbere albăstrie.

– Asta e pentru tine: cupa ceremonială care îţi va permite să-i vezi pe zei. Mi-a întins-o. Norocosule!

Am privit suspicios amestecul, deloc convins după experienţa recentă din catacombe.

– Hai, Oliver, bea! N-ai de ales – trebuie să fii deschis către alte moduri de a vedea lucrurile.

– Nu vreau să-mi pierd judecata. Ce-o să fac dacă vom fi atacaţi?

– O să te apăr eu.

M-am uitat la ea critic. Chiar dacă era înarmată şi avea o bogată experienţă militară, nu reuşeam să mi-o imaginez ţinând piept unor ucigaşi bine antrenaţi.

– Oliver, avem de partea noastră elementul-sur-priză şi, în plus, nu uita că eu cunosc locul mult mai bine decât Mosry sau Wollington.

Am clătinat din cap.

– Data trecută am avut noroc că am scăpat cu viaţă. Nu, e prea periculos.

– Ascultă, doar nu îţi închipui că Faakhir şi ceilalţi oameni care ţin la succesul iniţiativei de pace a lui Sadat m-ar fi lăsat singură cu tine dacă nu mă credeau capabilă să te protejez? Trebuie să priveşti prin ochii preoţilor antici, să recunoşti simbolurile atunci când se vor arăta. Te rog…

acum e prea târziu ca să dai înapoi.

Mi-a vârât cana sub nas; din ea s-a ridicat un miros puternic, înţepător de vin roşu combinat cu un parfum floral mai fin.

– Este vin amestecat cu pulbere de mătrăgună şi lotus albastru. Probabil că ai văzut florile reprezentate în reliefurile din camerele mortuare. Preoţii egipteni beau acest amestec pentru a atinge un nivel mai înalt de spiritualitate. Şi tu trebuie să procedezi la fel.

– Îţi repet: nu.

Brusc înfuriată, s-a ridicat în picioare.

– Bun, dacă asta vrei, eu o să plec acum şi o să rămâi singur ca să te gândeşti ce vrei să faci pe mai departe. N-ai decât să-ţi închipui că ăsta e un joc tâmpit, făcut doar pentru distracţia ta. Sau, măcar o dată în viaţă, să te implici total în ceva!

M-a privit intens, apoi mi-a întors spatele. M-am uitat în sus, spre cer, cu inima zbătându-mi-se în piept. Ştiam că nu aveam de ales – trebuia să beau poţiunea. Groaza mă îndemna să fac ceva, orice. Amelia se îndepărta de mine cu un pas hotărât.

– Stai! am strigat, împleticindu-mă prin nisip după ea.

Ţinea în continuare cana în mână. Am luat-o şi am dat pe gât licoarea amară.

46

Am stat amândoi rezemaţi de zidul care păstrase căldura zilei. Mintea a început să mi se limpezească, în timp ce amintirile s-au estompat şi au dispărut într-un vid alb. Era ca şi cum fusesem împins în prezent cu o forţă incomparabil mai mare decât orice îmi fusese dat să trăiesc până atunci. Vinele din piatra de calcar s-au mărit, movul pal al cerului s-a intensificat şi efortul unei furnici de a căra un grăunte de nisip de la zid până lângă genunchiul meu a căpătat proporţiile unei epopei eroice absolut fascinante – o alegorie a propriei mele lupte.

Ceva s-a mişcat la marginea razei mele vizuale. Mi-am ridicat ochii. Prin portalul din piatră am zărit silueta unui berbec mare ce stătea mândru pe un bolovan, chiar dincolo de templu. Lumina soarelui arunca raze aurii pe lâna lui, nobleţea coarnelor lungi curbate şi a bărbii trădându-i poziţia sa de patriarh al turmei.

– Divinul Amun-Re e aici, mi-a şoptit Amelia.

– Îl vezi şi tu? Chiar e real?

– Ce e real şi ce nu, Oliver? mi-a răspuns cu un zâmbet.

Animalul a păşit mai aproape. Acum îi puteam desluşi clar pupilele oblice şi irişii verzi-aurii. S-a uitat fix spre noi, apoi şi-a întors capul în direcţia deşertului şi a făcut un pas înapoi.

– Trebuie să-l urmezi.

Tonul hotărât nu îmi dădea de ales. Animalul a început să salte agil peste dărâmături, îndreptându-se către ruinele templului lui Amun-Re. M-am luat după el, renunţând la orice încercare de a găsi explicaţii logice purtării mele.

Pe măsură ce urcam, edificiul mi se înfăţişa tot mai distinct: o grămadă de coloane răsturnate înconjurau singurul zid rămas în picioare, peticit mai recent pe o latură cu şiruri de cărămizi. Berbecul s-a oprit mai jos de o porţiune de perete inscripţionată cu hieroglife pe partea interioară. Amelia s-a căţărat în urma mea, şi am rămas amândoi la un metru de animal. Eram aproape hipnotizat de ochii lui, de o inteligenţă pătrunzătoare, care mă priveau cu o expresie nici binevoitoare, dar nici duşmănoasă.

– Şi acum ce facem? m-am trezit la rândul meu şoptind, de parcă eram în biserică.

– Îngenunchem, a răspuns Amelia şi a căzut la pământ.

Am imitat-o, nu foarte convins. Berbecul a dispărut după zid, coborând dealul la fel de tăcut ca atunci când se ivise.

Amelia a arătat spre hieroglifele gravate în gresia roşiatică.

– Pe rândul de sus sunt înşirate divinităţile de rang înalt.

Le-am privit şi eu. În mijloc, încadrată de alte zeităţi înfăţişate în profil, stătea o figură cu amândouă braţele întinse şi cu două coarne de berbec împodobindu-i parura.

– Personajul central este însuşi Amun-Re, mi-a explicat Amelia. Este ţancat de Isis şi de Nephthys de o parte şi de cealaltă şi apoi de Horus şi de Osiris. Concentrează-te însă asupra lui Amun-Re. El este cheia.

Razele de soare formau un semicerc perfect deasupra vârfului zidului, căzând direct pe imaginea zeului. Lumina a crescut tot mai mult în intensitate, înconjurând capul zeităţii cu un halou purpuriu, care a părut apoi că devine tridimensional şi care a rămas suspendat în aerul din faţa mea; m-am simţit dintr-odată cuprins de o stare de bine, de un sentiment puternic de invincibilitate.

O umbră a traversat semicercul solar. Era o pasăre, un şoim. A aterizat pe zid, şi-a arcuit gâtul şi a scos un ţipăt pătrunzător.

– Intrăm în ora a doua. Vocea Ameliei reverbera acum. Horus ne veghează. Te va conduce spre Apele lui Osiris.

De data aceasta, nu m-am mai îndoit nici o clipă de spusele ei.

M-a prins de braţ, şi am coborât amândoi panta stâncoasă de pe cealaltă latură a templului, luându-ne după şoimul care s-a avântat pe deasupra palmierilor care încadrau lacul. Am ajuns în crâng şi ne-am croit drum, împleticindu-ne printre tufişuri, călcând peste frunzele moarte şi peste curmalele uscate căzute la pământ. Într-un final, la marginea lacului acoperit de sare, am văzut din nou cerul. Şoimul s-a năpustit iar, ca o săgeată neagră în faţa noastră, conducându-ne. Înaintam cu greu printre rădăcinile de răculeţ şi printre algele care pluteau în apele puţin adânci, iar cizmele mi se împotmoleau la tot pasul în terenul mlăştinos.

Din spate s-a auzit un trosnet. M-am răsucit.

– Ne urmăreşte cineva? i-am şoptit Ameliei.

Am rămas nemişcaţi, privind în jur. În depărtare, profilate pe cerul la apus, două urme de lanterne se legănau dincolo de lac, întrezărindu-se prin hăţişul de trunchiuri de curmali şi de arbuşti. Mi se părea că razele se reflectau în miile de ochi sclipitori de animale ascunse în tufişuri. Purtat de vânt, murmurul unor glasuri bărbăteşti a ajuns până la noi şi am început să năduşesc de groază. Am fost convins că recunosc vocea lui Wollington şi m-am cutremurat la gândul că ne urmărea îndeaproape.

– Hai să mergem, repede şi în linişte, mi-a ordonat Amelia pe un ton jos, după care m-a prins din nou de braţ şi m-a împins spre o barcă ancorată de un buştean. Era o felucă tradiţională din stuf, cu o pânză primitivă care atârna de unicul catarg şi cu un felinar agăţat de un stâlp, în celălalt capăt. Şoimul a aterizat, cu un fâlfâit puternic din aripi, pe marginea bărcii, cu capul ridicat, în aşteptare.

Noaptea cădea repede, aşa cum se întâmplă în deşert. Numai luminile răsfirate ale caselor încă locuite din orăşelul medieval Shali străpungeau întunericul, în depărtare. Ne-am căţărat în barcă. Amelia a dezlegat frânghia în linişte, dar mişcările mele neîndemânatice păreau să spargă tăcerea cu un zgomot de tunet. Am privit în jur, încercând să desluşesc ceva în beznă. N-am zărit nimic, dar asta nu însemna că nu stătea

cineva la pândă, în preajma noastră. Am pipăit curelele care ţineau rucsacul cu astrariumul bine fixat pe spate, în siguranţă. Eram conştient că simţurile mi se dilataseră şi că imaginaţia mea crea umbre şi creaturi fantastice. Cu simţul auzului exacerbat, nu îmi dădeam seama dacă sunetele veneau din apropiere sau de la distanţă. Deasupra noastră apăruse luna, la pătrar, un glob plin de cratere. Părea să mă cheme, cu mii de braţe albe orbitoare întinse spre mine.

Amelia mi-a prins privirea.

– Vechii egipteni credeau că luna marchează jumătatea călătoriei sufletului spre viaţa de dincolo, a murmurat ea.

În ce nebunie mă băgasem? Am încercat să mă ghemuiesc cât mai jos în barcă, dându-mi seama, oripilat, că eram perfect vizibili de pe malul lacului.

Amelia a împins barca, şoimul şi-a luat zborul, iar noi ne-am îndepărtat de ţărm, plutind pe apele sclipitoare. M-am uitat neliniştit spre Amelia. Părea să fi câştigat cumva în înălţime şi în autoritate, iar trăsăturile ei păreau să radieze. A ridicat pânza şi m-a anunţat:

– Acum intrăm în Apele lui Osiris.

Pânza s-a umflat ca o aripă albă de pasăre ibis. Barca a scârţâit şi a început să prindă viteză, urmată de o cohortă de insecte, prora tăind o brazdă în imensitatea strălucitoare a reflecţiei lunii pe suprafaţa ondulată a apei.

Am privit de jur împrejurul lacului iluminat de lună. Sunetul apei care se lovea de marginile bărcii a devenit tot mai puternic, transformându-se într-un muget de valuri ce izbeau un ţărm stâncos.În ciuda zgmototului, nu se zărea nimic altceva decât dârele subţiri în urma noastră. Teama m-a copleşit din nou. Mă aşteptam, din clipă în clipă, ca un tsunami să ne răstoarne. Percepeam tot mai înceţoşat hotarele materiei, ca şi cum legile fizicii se schimbaseră dintr-odată şi structurile moleculare nu mai erau cele pe care le cunoşteam atât de bine. M-am cuibărit şi mai adânc pe fundul bărcii, încercând să aduc auzul şi văzul la acelaşi numitor; treptat, mugetul valurilor a scăzut în intensitate. „Pot să o fac, mi-am spus, pot controla demonii. O fac pentru Isabella, pentru această ţară pe care amândoi am iubit-o atât de tare.“ Da, aveam să duc călătoria Isabellei până la capăt, chiar şi cu preţul vieţii. Gândul mi-a trecut fulgerător prin minte, împlântându-se însă apoi profund în mine, copleşindu-mă cu concreteţea lui.

Tocmai când mă felicitam că îmi revenisem în simţiri, un jet de un alb-albăstrui pal a spart suprafaţa apei şi a dispărut imediat în adâncuri. Am auzit clar cum ceva izbea carcasa din lemn a bărcii. M-am aplecat peste margini şi am zărit un corp plutind pe apă: picioare albe, intersectându-se în piersica despicată a vulvei, sâni mici, de-abia vizibili la suprafaţă, şuviţe lungi, întunecate. Am recunoscut-o instantaneu – Isabella. Curentul i-a îndepărtat părul de pe faţă, şi ochii ei s-au deschis şi m-au fixat.

Am sărit în picioare şi i-am strigat numele, hotărât ca de această dată să o salvez de la tragedie, să îndrept lucrurile. De această dată, vieţile noastre aveau să se desfăşoare aşa cum trebuia – un viitor lung împreună, copii, bătrâneţea. De această dată, nu avea să mai moară. Barca s-a clătinat periculos în timp ce mă aplecam spre picioarele ei albe care alunecau pe apă.

– Isabella! am strigat.

Amelia m-a tras în jos, în barcă.

– Şşt! Nu e reală, Oliver!

M-am zbătut, hohotind acum de plâns, fără nici o ruşine. Voiam s-o strâng pe Isabella la piept, s-o încălzesc. M-am aplecat din nou peste marginea bărcii. Era încă acolo; pielea ei albă strălucea în lumina lunii ca burta unui peşte mort. Şi-a deschis buzele şi a susurat:

– Ajută-mă!

M-am luptat să-mi reprim pornirea de a mă arunca în apă s-o salvez. Am închis ochii. Când i-am deschis, coapsele ei albe erau prinse într-un vârtej, coada unui crocodil împroşcând apa cu solzii săi zimţaţi.

„Nu, nu se poate, asta nu se întâmplă cu adevărat“, mi-am spus, înecându-mă de spaimă. Broboane de sudoare mi-au invadat fruntea şi pentru o clipă am crezut că aveam să leşin. M-am agăţat însă disperat de mantra mea, în timp ce vântul împingea feluca spre malul celălalt.

Ne aflam aproape de centrul reflecţiei palide a lunii în apă. Mi se părea că planeta atinsese punctul culminant al vibraţiei, bâzâind ca un roi imens de mii de greieri. Dacă eram urmăriţi, n-aveau cum să ne rateze. Chiar atunci am observat că o ceaţă se ridica încet pe ape, chiar în centrul mirajului strălucitor. A început să se învârtă ca o tornardă în miniatură, prinzând formă deasupra lacului, ca şi cum însăşi reflecţia lunii se contura pe apă. Vântul ne-a împins în mijlocul ceţii dense şi, dintr-odată,în jurul meu au început să bată milioane de aripi, insecte mici mi se zdrobeau orbeşte de faţă, de păr, de nas, sufocându-mă. Erau molii, nişte creaturi mari şi albe care se învălmăşeau rotindu-se într-un singur nor uriaş. Din aer părea să plouă cu o pulbere înecăcioasă; am dat înnebunit din mâini ca să îndepărtez corpurile catifelate, încercând să-mi fac loc ca să respir. Mi-am simţit plămânii apăsând coşul pieptului, apoi braţele Ameliei m-au cuprins, imobilizându-mă.

– Abandonează-te, mi-a cerut, şi realitatea lumii a revenit la mine, pulberea de molii acoperindu-mi limba, intrând în nări şi pe sub pleopele arzânde.

Am rămas îmbrăţişaţi în cea mai ciudată strânsoare, cu Amelia în spatele meu, cu picioarele încolăcite în jurul şoldurilor mele, cu braţele fixându-mă strâns; astrariumul era între noi, în timp ce feluca înainta prin norul de insecte care se roteau frenetic în cercuri haotice, parcă năucite şi ele de tulburarea de care eram eu cuprins.

Am început să întrezărim malul, iar aripile insectelor care ne înconjurau au explodat în ochii mei într-o cascadă de culori intense, care străluceau în lumina felinarului. Mi-am concentrat privirea asupra creaturilor care zburau prin faţa mea, cu corpurile lor greoaie sfidând gravitaţia, ca nişte bărzăuni, aripile lor traslucide învârtejindu-se în aer. Apoi, şocat, le-am recunoscut – scarabeii, manifestarea sacră a lui Ra, simbol al renaşterii.

Norul s-a subţiat într-un fuior care s-a înălţat în spirală, arcuindu-se spre ţărm. Barca l-a urmat şi curând fundul din lemn s-a frecat de malul de cristale de sare.

În faţa noastră se întindea un peisaj selenar de dune de nisip, cu un munte ghemuit în depărtare, ivindu-se la orizont asemenea unui gigant în repaus. În beznă, timpul părea să fi stat pe loc, încordat ca un arc, până ce vocea Ameliei a răsunat ca un clopot, întrerupând tăcerea.

-Acum vom intra în tărâmul nisipos Sokar.

Nu îmi venea să cred cât de repede trecuse timpul – probabil că senzaţia de dilatare era efectul drogului. Zgomotul unei şalupe a răsunat brusc peste lac.

-Repede, să ne ascundem! a spus Amelia.

M-a luat de braţ şi m-a ajutat să cobor din barcă.

Am păşit pe plaja acoperită de cristale de sare gemă şi de tufişuri. Singura lumină venea dinspre lună şi dinspre scarabeii care zburau în

zigzag, ca un şarpe negru-purpuriu, către deşertul care ne aştepta cufundat în tăcere.

Amelia m-a tras în spatele unor arbuşti, de unde am urmărit împreună conturul întunecat al şalupei care se apropia de mal. Ghemuit acolo, mi s-a părut că huruitul motorului era ecoul propriei spaime ce se coagula în mine, ameninţând să se transforme în orice clipă în cea mai cruntă teroare.

Şalupa a tras la mal, şi am zărit feţele a doi bărbaţi. Unul din ei părea de origine arabă, celălalt european. Mosry şi Wollington? De la distanţă, nu reuşeam să le disting trăsăturile.

– Aşteaptă aici! mi-a şoptit Amelia.

Ghemuită şi cu felinarul în mână, s-a strecurat din tufiş în tufiş, tot mai aproape de mal. A călcat pe o crenguţă, iar zgomotul l-a făcut pe unul din bărbaţi să ridice capul. De teamă, am simţit brusc un ghem în stomac. Am văzut-o apoi că-şi duce mâinile pâlnie la gură şi scoate strigătul unei găinuşe de baltă – o imitaţie perfectă. Dincolo de rolul de femeie între două vârste pe care îl juca de atâţia ani, am văzut reapărând luptătoarea de gherilă şi am înţeles dintr-odată câtă experienţă adunase în aceste locuri în timpul războiului. Bărbatul şi-a coborât privirea, s-a dat jos din şalupă şi a tras vasul la mal.

Am zărit-o pe Amelia croindu-şi drum şi apropiind un fitil de felinar. În linişte şi cu precizie, a aruncat fitilul drept în şalupă. Fitilul s-a lovit de marginea din lemn şi combustibilul s-a aprins imediat în flăcări care s-au răspândit rapid. La lumina lor l-am recunoscut pe Hugh Wollington.

Cei doi bărbaţi s-au azvârlit în lac urlând. Amelia s-a repezit înapoi spre mine. Rezervorul bărcii a explodat şi bucăţi de lemn au început să zboare peste noi.

– Fugi! mi-a ordonat Amelia.

47

Am urcat în fugă plaja şi ne-am avântat înspre hăţişul de arbuşti ghimpaţi care ne zgâriau pielea. Amelia mă împingea înainte în timp ce gloanţele şuierau pe lângă noi. Mi s-a părut că au trecut minute în şir până să ieşim din frunzişul des şi o cărare să se deschidă în faţa noastră. Amelia a arătat cu degetul în sus: întipărit pe cerul nopţii se profila norul de scarabei strălucitori. Ne-am luat după ei, urcând tot mai sus, încercând să ne târâm ca să rămânem nevăzuţi, până ce, într-un final, am ajuns la un platou scăldat în lumina lunii şi înconjurat de stânci maiestuoase, ca nişte piese de şah abandonate cu nepăsare de un jucător gigantic. Scarabeii au mai planat un timp pe deasupra capetelor noastre, apoi au dispărut în beznă.

În mijlocul luminişului stătea o antilopă cu coarnele răsucite îndreptate spre luna care coborâse pe cer. Pe spinarea sa era aşezat un şoim.

– Seth în ipostaza de antilopă, împreună cu Horus, a şoptit Amelia plină de veneraţie.

Vocea ei a sunat cumva distonantă şi, când m-am răsucit, am văzut că devenise de nerecunoscut. Depăşea un metru şi optzeci în înălţime şi pielea îi era arămie, iar părul cărunt era acum negru, cu firul gros, şi îi cădea pe umeri. Pe cap purta o parură împodobită cu coarne de vită între care stătea un disc din aur. M-am împleticit înapoi, terifiat. Se transformase în zeiţa Isis. După o clipă, a revenit la vechea ei înfăţişare, apoi din nou la cea de zeiţă. În halucinaţiile mele, trecea brusc de la o stare la alta. M-a prins de braţ, susţinându-mă, exact când, ameţit şi derutat, eram pe cale să mă prăbuşesc la pământ.

– Oliver, nu te pierde cu firea!

I-am auzit pe urmăritori zdrobind crenguţele de tufişuri în spatelele nostru. Antilopa şi-a plecat capul, lovind cu copita în pământ, apoi s-a întors şi a pornit să urce în galop uşor panta din faţă. Şoimul zbura înaintea ei, deschizând drumul.

– Hai! m-a zorit Amelia şi a pornit imediat după antilopă, în sus pe dealul stâncos.

Am urmat-o păşind orbeşte, trăgând de mine ca să mă ţin după ea şi julindu-mi palmele de pietrele zimţate. Cu fiecare nou platou, senzaţia că infinitatea se întindea deasupra şi în spatele meu–universul deschis, imens – se amplifica şi am continuat să înaintez ghemuit, înspăimântat să nu cad în vid.

M-am căţărat pe o altă creastă, şi piciorul mi-a alunecat, stârnind o avalanşă de nisip. Am îngheţat, speriat de moarte, suspendat în aer, cu amândouă mâinile agăţate cu disperare de piatra de deasupra capului.

– Hai, Oliver, să te trag sus!

Faţa Ameliei s-a ivit deasupra crestei; era cu braţul întins spre mine.

Am intrat în panică din cauza oboselii. Am încercat să mă salt, dar n-am reuşit. Stăteam atârnat acolo şi am făcut greşeala de a privi peste umăr. Jos, la poalele muntelui, luna se reflecta în acoperişurile cu olane ale caselor din cărămizi de pământ din Shali Ghali. Am înţeles că urcaserăm mult mai mult decât îmi închipuisem. Cuprins de vertij, a fost cât pe-aci să-mi dau drumul la mâini. Am închis ochii şi m-am rugat, rămânând în acelaşi echilibru precar.

– Oliver, n-ai cum să întorci roata destinului. Trebuie să urci, a insistat Amelia.

Cu un ultim efort, am împins în laba piciorului drept şi m-am săltat, agăţându-mă şi zgâriind pământul cu unghiile pentru a-mi trage tot corpul peste creastă. Ajuns sus, m-am trântit la pământ, suflând din greu în întuneric, în vreme ce inima îmi bătea nebuneşte. Am zărit deschizături tăiate în munte – tunelurile funerare. Escaladaserăm Gebel al-Mawta-Muntele Morţilor – şi ne aflam aproape de vârf.

În tăcerea adâncă în care ne-am cufundat, punctată doar de gâfâieli, am auzit clar sunete de paşi şi de stânci desprinse pe pante. Cei doi bărbaţi se căţărau în urma noastră. Îmi simţeam mădularele înotând într-un râu de melasă, mii de muşchi făcând mii de mişcări repetitive, explodând în efortul lor. Spaima pe care o trăisem se transformase în altceva-să fi fost extaz? În acelaşi timp, o parte din mine mă avertiza că mă aflam în continuare în pericol. Am rămas acolo, încremenit locului, uitându-mă în gol. Oare eram pe moarte? Într-un fel, mi se părea că eram deja mort.

Un glonţ mi-a şuierat pe la ureche. Amelia m-a tras brutal în spatele unui bolovan. Întinsă pe burtă, a început şi ea să tragă; gloanţele ricoşau de stânca de consistenţa cremenei şi cădeau cu o bufnitură în nisip. A răsunat un ţipăt: un bărbat fusese lovit.

– Mişcă!

Amelia m-a prins de braţ şi m-a împins spre unul dintre tuneluri, apoi a intrat şi ea. M-am ghemuit în spatele intrării, în timp ce alte două gloanţe au nimerit în roca de lângă mine.

– Ajută-mă! a strigat Amelia. N-avem timp – o să ajungă aici în câteva clipe!

A arătat spre o grămadă de pietre care păreau să fi fost stivuite intenţionat de-a lungul unui buştean. Folosindu-l pe post de pârghie, am rostogolit pietrele, blocând intrarea. Epuizat, m-am rezemat de stânca răcoroasă cu miros slab de tei. Astrariumul atârna greu ca plumbul în rucsacul fixat pe spate.

– Cum ieşim? am întrebat.

– Nu e nevoie să ieşim.

– Dar o să murim dacă rămânem aici!

– Ai încredere în mine. Amelia şi-a scuturat praful de pe mâini. Haide, trebuie să ne continuăm drumul! Suntem în ora a cincea – totul e cronometrat cu precizie.

A scos din sac o lanternă mică şi a aprins-o. Pereţii şi tavanul tunelului erau acoperiţi cu picturi murale în culori vii care, sub efectul halucinogenelor, mi se păreau a se mişca. Hieroglife şi desene ce ilustrau viaţa lui Osiris; într-o parte, nunta cu Isis; într-alta, uciderea de către Seth. Pe peretele opus era reprezentată scena în care Isis adună cu ajutorul magiei cele paisprezece bucăţi din trupul dezmembrat al soţului, readucându-l pe Osiris la viaţă.

Amelia păşea în faţa mea, cu torţa în mână. În timp ce o urmam, simţeam pulberea de lotus albastru pulsându-mi în vene şi răspândindu-se în tot corpul. Amelia mă conducea în adâncul muntelui şi din discul strălucitor de pe parura ei se împrăştia lumină, iar din picioare îi răsăriseră flori – maci, lotuşi, crini. Fascinat, mi-am privit braţele ca să văd dacă nu mă metamorfozasem şi eu. Am întins mâna şi degetele mi-au jucat în faţa ochilor, cinci, zece, apoi sute, toate unduindu-se lent, ca şi cum aerul însuşi devenise gelatinos.

Am ajuns la o uşă groasă din lemn sculptată cu un relief de animale monstruoase. În faţa ei era chircit un bătrân, cu spatele la noi.

– Paznicul, a murmurat Amelia, incapabilă să-şi ascundă fascinaţia.

Bărbatul s-a întors spre noi. Oripilat, am văzut că era tata, complet gol, cu corpul său sfrijit aplecat în faţă şi cu scrotul atârnând din pielea fleşcăită.

Amelia mi-a îndesat pistolul în mână.

– Trebuie să-l ucizi.

– Nu pot, am protestat terifiat.

– Nu e cine pare a fi.

Tata a scâncit la vederea armei. Nu-mi puteam desprinde ochii de la faţa lui. Amintirile mă copleşeau: prima oară când înălţasem un zmeu împreună şi tata îmi arătase cum să derulez sfoara pentru ca să prindă palele de vânt şi mândria lui când reuşisem să trag zmeul sus pe cer; uimirea şi bucuria mea când îl zărisem de pe podiumul absolvenţilor stând în public, după ce jurase că preferă să urmărească Carlisle United pierzând un meci decât să pună piciorul într-o universitate; ultima dată când îl văzusem, cu numai câteva săptămâni în urmă, în pragul uşii, cu trupul parcă tasat, slăbit, îmbrăcat cu puloverul roz al mamei peste flanela de corp. Ştiam că imaginea de acum era o iluzie, dar părea atât de reală în momentul când am ridicat pistolul.

Bătrânul s-a făcut mic, încremenit de groază, albul ochilor jucând pe faţa murdară de praf. S-a aruncat la picioarele mele, implorându-mă, dar sunetele care îi ieşeau din gură nu erau umane, ci un mârâit de animal.

Totuşi, nu mă puteam decide să apăs pe trăgaci.

– Trage! mi-a ordonat Amelia.

Cu braţul tremurând, am coborât arma. Creatura s-a năpustit asupra mea, încercând să mă înşface cu braţele devenite gheare de reptilă, în timp ce pielea de la încheieturile mâinilor s-a întunecat şi s-a transformat în solzi. L-am pocnit cu arma în cap, trântindu-l la pământ, apoi m-am răsucit, în aşteptarea unui nou atac.

Nimic decât tăcere, întreruptă doar de incantaţiile Ameliei – am presupus că era o vrajă din *Cartea morţilor.* Fiinţa s-a convulsionat, zvârcolindu-se pe jos, picioarele au început să se contracte, iar faţa distorsionată s-a aplatizat şi a luat forma unui bot de hipopotam. Fălcile i s-au deschis, lăsând să se vadă un adânc roşu, cavernos, din care a ţâşnit un uliu păsărar care a pornit să zboare, dând frenetic din aripi, pe deasupra capului meu.

– Este Ba-ul Isabellei, mi-a şoptit Amelia. Trebuie să-l iei cu tine, ca să-i ajuţi spiritul să ajungă în lumea de dincolo.

Îngrozit, am întins braţul spre pasăre. Bătăile de aripi se transformau în mii de imagini, învăluindu-mă în parfumul Isabellei, în murmurul dulce al glasului ei. Într-un final, uliul a aterizat pe umărul meu.

Amelia mi-a luat arma din mână şi şi-a vârât-o la loc în curea. În aceeaşi clipă, am auzit în depărtare o explozie – intrarea în tunel fusese deblocată.

Am continuat să alergăm prin coridorul îngust un timp care – pentru picioarele mele obosite-a părut să se prelungească ore întregi. Chiar în momentul când am simţit că nu mai puteam să mă mişc, să mă târăsc înainte adunându-mi ultima brumă de energie, am dat de o peşteră subterană enormă, tăiată adânc în munte – un templu vast, cu stalactite din cristal multifaţetate sclipind ca mii de diamante.

– Aici îl vei întâlni pe Ka, geamănul tău spiritual, a spus Amelia.

În mijlocul fundului imens din piatră al grotei pâlpâia un lac mare de flăcări care ilumina tavanul ce se arcuia deasupra noastră precum domul unei catedrale.

– Du-te spre foc, mi-a ordonat Amelia şi m-a împins în faţă.

Am înaintat şovăitor spre lacul luminos. În mod ciudat, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât căldura mi se părea mai slabă. Încurajat de ideea că flăcările erau şi ele o iluzie, am păşit repede către lac, oprindu-mă la câteva zeci de centimetri de mal.

Flăcările au început să iradieze şi să se reflecte totodată, rotindu-se şi îmbinându-se într-o suprafaţă netedă de oglindă în care mi-am zărit imaginea.M-am holbat la bărbatul bărbos, cu părul răvăşit şi cu zgârieturi pe frunte şi pe obraji, recunoscând cu greu faţa murdară şi ochii albaştri care mă priveau şocaţi prin praful roşiatic. Am ridicat mâna şi bărbatul a făcut la fel. Apoi, spre mirarea mea, a întins braţul spre mine, un braţ real care ieşise din suprafaţa unduitoare a lacului.

Am făcut un pas în spate, împiedicându-mă, şi dublura mea s-a mişcat înainte, prinzându-mă. Atingerea sa mă ardea, iar degetele i s-au încleştat pe braţul meu, în timp ce începea să se contopească în mine. Am leşinat.

Când mi-am revenit în simţiri, am avut senzaţia că planam undeva sus, pe lângă tavanul calcaros strălucitor. Am privit în jos. Amelia stătea în picioare pe podeaua de piatră a peşterii – o vedeam din perspectivă aeriană, în racursi. Şocat, m-am prăbuşit în gol pentru o clipă, apoi mi-am redobândit echilibrul. Cu coada ochiului am zărit nişte aripi. Mă transformasem în propriul meu Ba. Am simţit o prezenţă în spate; am întors capul şi am văzut un uliu păsărar venind în picaj spre mine. Isabella.

Am zburat împreună, învârtindu-ne unul în jurul celuilalt ca nişte acrobaţi, clătinându-ne şi năpustindu-ne din nou, gata să intrăm cu capetele în pereţi. Am vânat-o, savurând puterea pe care mi-o dădea zborul, vrând să o ajung din urmă, să-i simt spiritul învăluindu-mă, să devenim o singură fiinţă. M-am lăsat cuprins de un torent de amintiri: prima noapte petrecută împreună; prima ei vizită la un câmp petrolifer, când mă privise uimită cum stăteam cu picioarele înfipte în pământ, încercând să ghicesc ce ascundea scoarţa terestră; cum râdeam la o glumă încă nerostită; cum adormeam unul în braţele celuilalt. Şi am ştiut că, indiferent de ceea ce aflasem despre ea după ce murise şi în ciuda dezvăluirilor lui Hermes cum

că mariajul nostru fusese aranjat de alţii, legătura noastră fusese reală, iar Isabella mă iubise cu adevărat. Poate că se căsătorise cu mine pentru a împlini o profeţie, dar dragostea ei pentru mine însemnase cu mult mai mult – de acum ştiam asta. Şi toate certitudinile păreau să planeze şi ele cu mine, întovărăşindu-mă în zbor, când ne abăteam fâlfâind în jos, pentru a urca apoi iar şi iar, copleşiţi de fericire. Apoi, încă prins în vraja epifaniei, m-am izbit de peretele grotei.

Am deschis ochii şi m-am trezit zăcând pe jos, pe pământul nisipos. Uliul păsărar, cocoţat pe braţul meu întins, şi-a aplecat capul şi m-a privit întrebător. Am încercat să mă ridic în picioare. Mă durea tot corpul. Simţeam cum efectul halucinogenului care îmi pompa prin vene se diminua.

Uliul a coborât ţopăind pe nisip şi m-a împuns cu ciocul în picior, ca pentru a-mi face semn să mă ridic. În jurul meu, nisipul a început să se onduleze.

– Oliver! a strigat Amelia. Şarpele Mehen!

Din beznă s-au ivit doi ochi strălucitori, apoi un bot de reptilă împroşcând grăunţe de nisip. A urmat capul bălţat al unui piton de stâncă uriaş, iar corpul solzos s-a încolăcit în jurul meu ca un cerc imens. Uliul s-a năpustit asupra lui cu ghearele scoase, iar şarpele s-a retras sâsâind.

M-am forţat să mă ridic în picioare. Şarpele şi-a ridicat capul împestriţat, stârnind o ploaie de nisip. M-a fixat cu indiferenţă, ca şi cum nu eram nimic altceva decât o biată muscă. I-am susţinut privirea, hotărât să nu-mi arăt spaima. Apoi, aproape la fel de brusc precum se ivise, s-a prăbuşit, făcându-se una cu nisipul, şi mi-am dat seama că stăteam pe un mozaic de mari dimensiuni înfăţişând un şarpe ce îşi ţinea coada în bot.

Pulberea de lotus albastru se scursese cu totul din corp, şi am devenit conştient de umezeala rece a lespezilor, de curelele rucsacului care îmi tăiau şanţuri în carnea de pe umeri şi de zvâcnetul dureros al zgârieturilor de pe braţe şi de pe picioare. Am fost cuprins de un tremur incontrolabil. M-am uitat spre Amelia. Era acoperită şi ea de praf, din cap până în picioare, dar părea cât se poate de reală şi de umană.

Uliul păsărar a cârâit deasupra noastră.

S-a auzit un şuierat şi un glonţ a zburat la mică distanţă de umărul meu stâng. M-am ferit, îngrozit de pocnetul armei. Am ţâşnit pe urmele Ameliei spre capătul îndepărtat al grotei, în timp ce Hugh Wollington, îmbrăcat în uniformă militară, a năvălit înăuntru, cu un pistol în mână.

Amelia a tras repede două gloanţe, forţându-l pe Wollington să se ascundă.

– Oliver, uite acolo, în spatele stalactitei, este intrarea în ultima cameră mortuară. Uşile se vor deschide singure când vei ajunge în faţa lor.

– Cum rămâne cu tine?

– Asta mi-e soarta. Şi cine sunt eu să mă opun? a răspuns zâmbind.

Wollington a tras din nou, de data aceasta nimerind-o pe Amelia în umărul stâng. Amelia a gemut, dar s-a întors cu spatele la mine.

– Fugi! mi-a cerut. O să te acopăr eu!

Sângele i se scurgea prin haină. Am întins mâna ca s-o ajut, dar mi-a făcut semn să mă grăbesc. S-a aşezat într-o rână şi a continuat să tragă, iar eu m-am năpustit, alergând ghemuit, de la o stâncă la alta. Am ajuns la arcada joasă, abia vizibilă în umbră, când m-a săgetat dintr-odată o durere sfâşietoare. Un glonţ mă nimerise în talpa piciorului. Am căzut la pământ, urlând de groază şi de durere.

M-am răsucit pe burtă şi am aruncat o privire în spate. Wollington alerga spre mine, în timp ce Amelia îşi încărca pistolul furioasă. L-am urmărit oripilat cum se opreşte şi ridică arma, îndreptând-o spre mine şi ţintind cu atenţie. Privirile ni s-au intersectat – eram la numai câţiva paşi unul de altul, cu ţeava pistolului între noi.

Cu coada ochiului am văzut cum Amelia terminase de încărcat muniţia şi am auzit piedica pistolului.

S-a auzit o împuşcătură. Inima mi-a sărit în piept. M-am holbat la Wollington, uimit că încă mai puteam vedea cum un glonţ îi perforează stomacul. Al doilea l-a lovit direct în tâmplă, făcându-l să se răsucească şi să se prăbuşească într-un şuvoi de sânge.

Un ţipăt a crescut în mine, dar l-am simţit şi l-am auzit ca şi cum venea din afară. Am înghiţit hulpav aerul, încercând să-mi recapăt răsuflarea, intrând în hiperventilaţie din cauza şocului. Amelia s-a întors spre mine, cu ochii calmi şi strângând ferm arma în mâini, şi am început să-mi revin din panică.

Am ridicat mâna şi am ţipat:

– Sunt bine!

Dar cizma mi se umpluse de sânge.

– Poţi să te mişti? a strigat Amelia.

M-am ridicat, sprijinându-mă în piciorul sănă-tos. Durerea m-a săgetat din nou. În clipa aceea, din fundul peşterii a răsunat şuieratul ascuţit şi puternic al unei alte împuşcături. Zâmbetul Ameliei a încremenit pe faţă. Am privit-o, aşteptând să se întoarcă şi să riposteze, dar ea s-a prăbuşit pe spate, cu braţele întinse în lături, iar pistolul i-a căzut cu un zdrăngănit pe podea.

În tăcerea care a urmat am auzit o pereche de cizme grele alergând în direcţia mea. Am şovăit o clipă, îngrozit de pierderea Ameliei. Nu aveam însă timp s-o jelesc. M-am târât pe sub arcada acoperită de licheni făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă şi rugându-mă ca individul să nu zărească dâra de sânge pe care o lăsam în urmă. Am căutat în jur o armă. Am găsit o piatră grea şi am ridicat-o, rămânând în aşteptare şi răsuflând din greu. Paşii au părut că se apropie, dar, înainte să se oprească în dreptul meu, peretele din spate s-a deschis şi am fost tras înăuntru.

48

Un bătrân m-a ajutat să mă ridic în picioare şi m-a spijinit să ajung la o mică barcă cu vâsle care părea trasă la malul unui râu subteran. Am urcat în barcă şi m-am prăbuşit pe fundul ei. Mormăind ceva într-un dialect necunoscut, bătrânul m-a învelit cu un covoraş. Când s-a aplecat, am văzut că avea ochii albi din cauza cataractei.

A împins barca luminată de un singur felinar în apa întunecată şi ne-am început călătoria spre ceva total necunoscut. Treceam pe lângă stalactite care străluceau orbitor deasupra noastră, cristalele reflectându-se în mii de cioburi de lumină. Am simţit cum sângele mi se scurgea din corp.

O formă luminoasă portocalie îmi apăsa peste roşul mai intens de sub pleoape în clipa când sunete şi imagini venite din exterior m-au făcut să-mi recapăt cunoştinţa. Am auzit zgomotul apei picurând şi am simţit mirosul acru de bălegar şi de paie umede şi parfumul inconfundabil de sirop de măr al tutunului de narghilea. Am deschis ochii şi mi-am dat seama că ţineam ceva în mână. Am privit în jos. Era o pană – o pană maronie de uliu păsărar.

Eram întins pe un divan scund, acoperit cu piei de capră. Bătrânul era aşezat lângă mine, cu o ceaşcă de apă în poală, zâmbind cu gura sa ştirbă afundată pe faţa încreţită de riduri. Psalmodia ceva care semăna a rugăciune; apoi a ridicat ceaşca şi mi-a turnat apa rece pe faţă. Şocat, am icnit, împroşcând apa.

Capul mă durea, dar mi-am dat seama că, în afara unei senzaţii stranii de transmutare şi a unei percepţii acutizate a culorilor, acum eram pe deplin lucid.

– Nu înţeleg ce vorbeşti, i-am spus bătrânului în arabă.

– Pentru că am vorbit într-o limbă străveche, în aramaică, a replicat, de data aceasta în arabă. Iartă-mă, dar a trebuit să fac cufundarea în apă. Este ora a zecea.

M-am îngropat mai bine între perne, în timp ce bătrânul s-a aplecat să-mi examineze rana din picior, pe care o acoperise între timp cu o cataplasmă maro-verzuie de muşchi de pădure. Mi-am retras furios piciorul, şi cataplasma a căzut. Bătrânul m-a dojenit şi a aşezat-o la loc.

În clipa aceea mi-am amintit de astrarium. Am dus mâna la spate, în căutarea rucsacului; dispăruse. Am privit înnebunit în jur. Bătrânul mi-a sesizat spaima şi a ridicat un mic coş de răchită care şezuse la picioarele sale; a scos din el astrariumul, înfăşurat acum într-o piele de oaie uleioasă.

– Nu te teme, prietene, comoara este în siguranţă. Este ultima oră a călătoriei şi ţi-am redat sănătatea şi vederea. Mi-a atins rând pe rând pleoapele cu degetele lui cu miros înţepător de la cataplasmă. Numele meu este Yedaniah bar-Ishmael. De secole, de când strămoşul meu a fost angajat ca gardă personală a lui Nectanebo al II-lea pe Insula Elefantina, cu mult înainte erei noastre, membrii familiei mele protejează mormântul secret al marelui faraon.

– Eşti evreu?

– Strămoşii mei au ales să nu-l însoţească pe Moshe ben Amram ha-Levi prin apele despărţite; sufletele noastre erau adânc înrădăcinate în acest pământ. Eu m-am născut şi am să mor aici. A zgâriat ţărâna de pe podea, fărâmând-o între degete. Îmi pare rău pentru moartea însoţitoarei tale. Berberii o să-i ia trupul ca să îl îngroape alături de cel al bărbatului ei.

Imaginea sumbră a Ameliei, zăcând nemişcată şi contorsionată, mi-a revenit în minte. Dintr-odată, preţul plătit, sacrificiile cerute de astrarium mi s-au părut mult prea mari. Am fost cuprins de disperare. Am încercat să-mi controlez panica şi am calculat câte minute mai aveam de trăit – nu foarte multe.

Am privit în jur. Încăperea părea să dea într-o curte interioară, intrarea fiind acoperită cu o rogojină de papură. Printre fire se strecura lumina albăstrie a zorilor şi prin deschizătură am zărit două capre legate de un ţăruş, afară, şi conturul unei pompe de apă metalice.

Grota în sine părea că adăpostise cândva un mormânt: picturi de zei vânând şi petrecând acopereau pereţii. În fundul peşterii fusese tăiată în piatră o sobă enormă, suficient de mare pentru ca un om să stea ghemuit în ea; un vas din alamă înnegrită era aşezat pe ea. De perete erau rezemate mai multe rafturi confecţionate din lemn provenit din lăzi pentru transportul maritim – se păstraseră câteva autocolante purtând inscripţia „Curmale de Siwa“şi pe ele se odihneau nenumărate conserve de mâncare şi cutii de lapte condensat, precum şi un singur borcan de cafea instant Nescafé. Am remarcat şi radioul proptit de o măsuţă joasă pe care se afla un joc de table, cu pulurile plasate într-o poziţie care indica aproximativ jumătatea confruntării. Era un decor prozaic şi liniştitor, care mă ajuta să mă calmez.

L-am privit din nou pe bărbatul vârstnic. Pielea îi atârna în cute sub barbă şi faţa îi era plină de aluniţe şi de pete depigmentate. I-am văzut iar albeaţa din ochi. Îmi era imposibil să-i ghicesc vârsta – probabil avea peste nouăzeci de ani.

– Unde mă aflu? am întrebat.

– Pe Insula Arachie, în peştera lui Horus. Acum însă este cazul să ne grăbim. Ra aproape că s-a ridicat şi tu trebuie să aşezi chivotul ceresc în braţele faraonului înainte de a se întâmpla asta. Cunoşti parabola: un rege este sacrificat pentru binele general al poporului, este îngropat şi rămâne în pământ pentru o vreme, apoi se ridică pentru a-şi urma tatăl în ceruri. O poveste universală, repetată iar şi iar.

Şi-a dus mâna la gât şi, cu o smucitură, a rupt şnurul din piele de care era prins un pandantiv. Mi l-a vârât în mână. Era o monedă mare din aur gravată cu imaginea unui cal cabrat.

– Moneda lui Nectanebo, a spus. A fost prima plată făcută strămoşului meu. Te va proteja.

De afară, de la o oarecare distanţă, s-a auzit un zgomot de paşi alergând. L-am privit pe Yedeniah cu ochii măriţi de groază.

– Ne vor ucide, am spus. Ne vor ucide pe amândoi.

Yedeniah şi-a pus mâna pe braţul meu, încercând să mă liniştească.

– Nu-ţi pierde credinţa. Să mergem! E timpul să-ţi înfrunţi moartea.

Mi-am aşezat picioarele pe podeaua de pământ, şi bătrânul m-a ajutat să mă ridic. M-am sprijinit, cu multă grijă, pe piciorul rănit, descoperind că nu mă mai durea atât de tare, apoi mi-am strecurat moneda în buzunar. Afară s-a auzit un cocoş cântând, urmat de nişte strigăte.

– Grăbeşte-te, a spus Yedeniah. A luat astrariumul şi, cu o plecăciune, mi l-a pus în braţe. Mă înclin în faţa ta şi a lui Nectanebo, regele meu. Fie ca zeii să vă binecuvânteze pe amândoi!

M-a condus spre soba din fundul grotei. Am ocolit mormanul de cărbuni pentru gătit şi a împins zidul din spate, acoperit de funingine. Spre mirarea mea, peretele s-a deschis spre o peşteră mare.

– Repede!

M-a împins înăuntru.

Am privit în jur, panicat. Camera era complet goală, doar ziduri din piatră, o podea de pământ şi o pictură murală veche, iluminată de două felinare atârnate de tavan.

– Unde e sicriul? am întrebat.

– Tu eşti alesul. Harul lui Osiris te va îndruma, mi-a răspuns Yedeniah, păşind înapoi, în prima grotă. Amun-Re şi Dumnezeul meu fie cu tine!

Vocea a reverberat în încăpere. A închis după el uşa ascunsă în zid, lăsându-mă singur în mormânt.

Aerul era uscat şi mirosea slab a parafină. Pictura murală îl înfăţişa pe Seth străpungându-l cu lancea pe Osiris – o declaraţie alegorică semnificând victoria asasinilor lui Nectanebo, am presupus. Am pus jos astrariumul şi am traversat şchiopătând podeaua de pământ. Din piciorul stâng îmi curgea sânge. Am închis ochii, concentrându-mă asupra pământului de sub picioarele goale, încercând, pentru prima dată în viaţă fără nici un fel de suport ştiinţific şi tehnologic, să desluşesc tainele geologiei subterane.

Mi s-a părut că aud o împuşcătură în depărtare, dar am împins zgomotul, precum şi teama, undeva în spatele minţii, concentrându-mă asupra pământului şi asupra rezonanţei sale, lăsându-l să-mi vorbească. Am simţit cum orice urmă de neîncredere pe care o avusesem în trecut în privinţa harului meu se evaporă, făcând loc unei viziuni clare ca lumina zilei.

Am păşit încet spre mijlocul încăperii, fără să dau atenţie pulsaţiei dureroase din piciorul stâng. Cu ochii închişi, am răscolit praful cu talpa goală a piciorului drept, până când am dat de o bavură aflată la suprafaţă.

Am îngenuncheat şi am săpat frenetic cu unghiile, înlăturând straturile compactate de nisip şi pământ. Dedesubt, se vedea clar o linie – părea să fie colţul unui dreptunghi. Am curăţat şi mai mult praful şi curând întregul contur mi s-a dezvăluit înaintea ochilor – o suprafaţă de circa doi metri şi zece centimetri pe un metru şi douăzeci, dimensiunea unui sicriu. Am îndepărtat praful de pe o porţiune centrală, dând la iveală un cartuş pe care îl văzusem de mai multe ori în ultima vreme: pana de struţ, însemnul lui Nectanebo al II-lea. Dar, cum stăteam aşa îngenuncheat, cu mâinile înfipte în pământ, nu am simţit nimic: aerul în zona aceea era la fel de dens ca în restul încăperii.

M-am ridicat şi am ieşit din dreptunghi, miş-cându-mă câţiva paşi în stânga, către perete. Am simţit o pişcătură sub tălpi. Aici structura pământului era radical schimbată – o simţeam la fel de clar precum vedeam luminile de deasupra capului. Cartuşul era o pistă falsă – o capcană menită să-i atragă pe jefuitorii de morminte să sape într-un loc greşit.

Am îngenuncheat din nou, plimbându-mi degetele pe suprafaţa podelei. Sub straturile de noroi uscat şi praf de piatră compactat am simţit o mică protuberanţă – marginile ridicate ale unui cerc. Am răzuit praful cu unghiile, am dezgropat un inel metalic şi am tras de el cu toată puterea. O durere îngrozitoare mi-a săgetat piciorul, dar n-am luat-o în seamă. Nu mai aveam timp pentru suferinţă. Cu un scrâşnet puternic de frecare a pietrei pe metal, o uşă s-a deschis în podea, lăsând să apară un mormânt larg şi adânc, cu un singur sicriu din lemn aşezat în el.

Am sărit înăuntru şi am dat ocol sicriului simplu; lemnul începuse să putrezească pe la colţuri şi fibra să se roadă odată cu trecerea timpului. Singura ornamentaţie era uşiţa pictată pentru a permite Ba-ului celui mort să iasă. Restul sicriului era simplu, ca şi cum groparii lui Nectanebo nu se obosiseră decât să-i asigure minimul necesar pentru călătoria spre lumea de dincolo. M-am aplecat peste capacul din lemn, cu picioarele tremurând de încordare şi cu întregul corp chinuit de o teamă îngrozitoare amestecată cu o emoţie la fel de mare. De ce îmi era frică? De moarte? Sau de întâlnirea cu marele Nectanebo însuşi?

Am ieşit din mormânt şi am luat astrariumul. Data morţii mele rămăsese neschimbată. Cele două arătătoare păreau gata să se contopească, anunţându-mi apropierea iminentă a sfârşitului. Nu mai aveam timp de pierdut – indiferent de ceea ce avea să se întâmple cu astrariumul, Mosry urma, probabil, să mă ucidă. Singura mea speranţă era să-mi îndeplinesc misiunea, pentru ca apoi să încerc să mă ascund sau să fug cât mai departe.

M-am întors în mormânt şi am spart capacul sicriului cu ajutorul unei pietre; lemnul vechi a crăpat cu ceea ce mi s-a părut a fi un adevărat tunet. M-am oprit şi am ascultat. Apoi am scos din buzunar pana din Ba-ul Isabellei şi am aşezat-o în sicriu. Dacă era să mor, voiam măcar să mă asigur că Isabella avea să-şi găsească pacea.

Dintr-odată, dinspre grota lui Yedaniah s-au auzit împuşcături şi zgomote de lucruri răsturnate. Înnebunit, am smuls restul capacului. Înăuntru era o mumie cu faţa acoperită de o mască. M-am apropiat şi am privit-o derutat. În ciuda bărbii regale, am recunoscut trăsăturile: era mulajul chipului unei femei încântătoare, acelaşi pe care îl zărisem la sfinxul care căzuse peste Isabella, făcând-o să se înece. Îl mai văzusem şi în umbra aruncată de astrarium, şi în teza Ameliei, şi încă o dată în schiţa făcută de Gareth: Banafrit, marea-preoteasă, sora şi iubita lui Nectanebo. Am ridicat masca şi dedesubt – uscată, cu pielea înnegrită ca pieile de animale, dar încă frumoasă – era însăşi faţa femeii. Am observat sânii conturându-se sub pânza maronie care îi înfăşura trupul, căzând în falduri strânse la mijloc într-un brâu cu mărgăritare, lucrat în filigran.

Cuprins de disperare, m-am sprijinit de sicriu, uitându-mă la masca din aur. Pe Nectanebo ar fi trebuit să-l găsesc aici, nu pe Banafrit. Oare călătoria mea fusese în zadar, din moment ce nu reuşisem să reunesc astrariumul cu posesorul său de drept? Pentru o clipă, enormitatea descoperirii m-a copleşit. Apoi, privind masca mai îndeaproape, am văzut că pe frunte era inscripţionat un şir de hieroglife. Am recunoscut imediat codul descifrat de Gareth: „Când trestia este pusă în gura leului, nisipul va cânta". Am sesizat şi că parura gravată pe mască semăna cu coama unui leu. De ce mi se părea atât de familiară? Mi-am stors creierii, în căutarea unui indiciu, apoi mi-am amintit că Gareth îmi spusese că „Leu" se traduce şi prin „Hathor" – zeiţa răzbunării, cea cu cap de leu, sora lui Isis. Dar dacă Banafrit şi nu Nectanebo, elementul feminin şi nu cel masculin,

era menit să fie reunit cu chivotul ceresc? Asta nu rezolva însă enigma trestiei cântătoare. Am încercat să mă adun şi să-mi liniştesc bătăile inimii. Am luat în mâini astrariumul – cheia Was era introdusă în continuare în mecanism, cu coada lungă şi subţire ieşind într-o parte. „Gândeşte, gândeşte!" Mintea îmi alerga înnebunită, punând cap la cap fapte şi imagini. şi iarăşi fapte… Trestia. Was. Cântecul. Am scos repede cheia din mecanism. Capătul ei – cei doi dinţi – era mai lung decât la o cheie obişnuită. Atunci mi-am amintit că prima dată când o văzusem îmi venise în minte un diapazon.

Loviturile dinspre intrarea secretă în încăpere s-au auzit tot mai puternic. Nu mai aveam timp. M-am uitat la cadran. Acul negru continua să ticăie, apropiindu-se de momentul morţii mele. Nu aveam de ales, trebuia să risc. Am luat cheia şi am lovit-o de podea. Imediat, dinspre ea a răsunat o notă, o singură notă, remarcabil de clară şi de pură. Trestia Cântătoare. Am aşezat cheia vibrantă între buzele uscate ale mumiei. Sunetul s-a amplificat: precum lumina soarelui, a umplut încăperea, de parcă însăşi piatra grotei rezona.

Am ridicat astrariumul ca să-l aşez pe trupul lui Banafrit. În clipa aceea, uşa a fost dată de perete.

– Nu mişca! s-a auzit un strigăt într-o engleză cu accent puternic.

Am înlemnit.

Mosry s-a aplecat peste mormânt, cu arma îndreptată spre mine. M-am uitat spre astrarium şi spre acul morţii – şi numai în acel moment am cedat complet, crezând cu toată fiinţa mea în puterea instrumentului. Am lăsat astrariumul să cadă peste mumie, aşteptându-mă din clipă în clipă să fiu ciuruit de gloanţe. S-a auzit o împuşcătură.

Am închis ochii, pregătindu-mă să fiu săgetat de durere. Nu s-a întâmplat nimic.

M-am întors încet şi l-am văzut pe Mosry întins pe podea, cu sângele ţâşnind din cap. În spatele lui, în pragul uşii, era Yedaniah, în genunchi, cu sângele şiroind pe faţă şi ţinând la piept o puşcă Uzi veche. Sunetul emis de Was s-a oprit brusc şi o tăcere adâncă i-a luat locul.

În liniştea care s-a instalat s-a auzit dintr-odată un ticăit slab, dar inconfundabil, venit dinspre astrarium. M-am răsucit şi am văzut cum acul negru mic, cu figura lui Seth în vârf, dispărea. Am fost cuprins de un sentiment straniu, dar eliberator, un amestec de teamă, resemnare şi uşurare. Acesta era momentul. Ca într-un film dat cu încetinitorul, atât astrariumul, cât şi chipul tineresc al lui Banafrit au început să se fărâme, până ce din ele nu a mai rămas decât un praf nisipos fin, roşiatic. „Când trestia este pusă în gura leului, nisipul va cânta". Profeţia şi ultima dorinţă a Isabellei fuseseră, în sfârşit, împlinite. Am trăit o clipă minunată, de uşurare şi bucurie, în timp ce ţuxul de adrenalină se scurgea din mine. Mi-am revenit însă repede şi am alergat spre Yedaniah. Am îngenuncheat lângă el. În jurul bătrânului se strânsese deja o baltă de sânge.

– Asta a fost voinţa Domnului, a gemut el. Acum trebuie să pleci. Ţi-ai îndeplinit misiunea.

Am şovăit, uitându-mă înapoi spre grotă, la sicriul simplu din lemn, la Mosry care zăcea pe podea şi la imaginea alegorică a lui Seth înfigând lancea în Osiris.

– Du-te…

Trupul lui Yedaniah s-a destins şi spiritul lui şi-a luat zborul.

Afară se crăpa de ziuă. M-am prăbuşit rezemat de o stâncă şi am privit în vale. Trebuia să mă întorc ca să mă îngrijesc de cele două cadavre din camera mortuară, dar şi de trupul Ameliei şi cel al lui Hugh Wollington, din prima peşteră, însă pe moment am lăsat cele dintâi raze ale soarelui care se ivise, mare şi auriu, la orizont, să-mi scalde faţa. Eram cuprins de un sentiment înălţător, de împlinire. Reuşisem. Adusesem astrariumul la locul său şi îmi îndeplinisem promisiunea făcută Isabellei. Mă salvasem pe mine şi Egiptul. Extazul s-a amestecat însă apoi repede cu senzaţia de pierdere.

Din spatele meu, un uliu păsărar a ţâşnit din grotă. S-a rotit deasupra mea, apoi şi-a luat zborul spre lacul care strălucea jos, în vale, ca o mare de diamante. Am urmărit pasărea cu privirea până ce am pierdut-o în lumina soarelui.

Câteva ore mai târziu, stăteam pe terasa unei cafenele care dădea spre albia îngustă a râului din oaza Siwa. Extazul iniţial se evaporase; mă simţeam complet epuizat fizic, emoţional, existenţial. Mă întorsesem în peşteră şi îi îngropasem întâi pe Amelia şi Wollington, apoi pe Yedaniah şi pe Mosry, iar efortul fizic îmi consumase ultima brumă de energie. De acum puteam să-mi permit să jelesc.

Sorbind din ceaiul de mentă, am privit dincolo de câmpie către deşertul nesfârşit şi către orizontul care se ondula în aerul fierbinte al amiezii. Odiseea pe care o trăisem îmi părea deja un vis prelungit şi nu ştiam ce îmi rezerva viitorul.

Înăuntrul cafenelei cineva a dat drumul la sonorul televizorului. Am avut impresia că aud rostin-du-se cuvântul „Knesset", denumirea parlamentului israelian, apoi strigătele uluite ale bărbaţilor m-au făcut să întorc capul. Era o transmisiune în direct a vizitei lui Sadat la Knesset, un arab în mijlocul unei mase de politicieni israelieni. Preşedintele părea să arunce priviri timide de sub ochelarii cu rame groase, negre, dar, când a urcat la tribună, a început să-şi citească declaraţia cu o voce limpede şi sigură.

– În numele lui Dumnezeu, domnule preşedinte al Knessetului, doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi ca în primul rând să adresez mulţumirile mele cele mai sincere şi profunde preşedintelui Knessetului, care mi-a oferit ocazia de a mă adresa dumneavoastră… Mă înfăţişez astăzi în faţa domniilor voastre cu dorinţa fermă de a construi o viaţă nouă pentru popoarele noastre, o viaţă de pace. Cu toţii iubim acest pământ al lui Dumnezeu şi toţi, indiferent că suntem musulmani, creştini sau evrei, îl venerăm pe Domnul. Nu îi învinovăţesc pe cei care au avut anumite reacţii atunci când mi-am anunţat intenţiile în faţa Adunării Naţionale a Egiptului şi în faţa întregii lumi. Nu îi condamn pe aceia care au primit decizia mea cu surpriză, poate chiar cu uimire, unii dintre ei recurgând la manifestări de violenţă…

Aşadar, coloana oficială – din care făcea parte şi Rachel – ajunsese în siguranţă la Ierusalim. „Tratativele de pace aveau să continue", m-am gândit, copleşit de satisfacţie şi uşurare, în timp ce bărbaţii din jurul meu erau cu toţii muţi de uimire.

M-am aşezat mai comod pe scaun şi am simţit ceva în buzunarul de la pantaloni – moneda primită în dar de la Yedaniah. Am scos-o şi am privit profilul nobil al lui Nectanebo al II-lea. Am aruncat moneda în aer. A căzut cu faţa în sus.

Epilog

21 decembrie 1978

O dâră de un albastru strălucitor lăsată în urmă de şalupă a spart apele înspumate; am urmărit-o, hipnotizat, cu privirea. Trecuse mai bine de un an de când părăsisem Egiptul şi chiar şi după atâta timp mi se părea că tot ceea ce trăisem acolo nu mi se întâmplase mie, ci altcuiva, memoria şi mai ales nevoia mea de a găsi o logică în toate dând evenimentelor acelora extraordinare o tentă mitologizantă.

În imediata apropiere s-a ivit conturul insulei greceşti locuite de domnul Imenand, Dokos. Urmând instrucţiunile transmise de asistentul său, zburasem cu un avion din Atena şi apoi urcasem pe vasul care avea să mă ducă la casa antreprenorului.Deşi relaţia cu domnul Imenand îmi dominase viaţa şi cariera în ultimele douăsprezece luni, nu ne întâlniserăm decât o dată, atunci, în Alexandria, şi acum mă întrebam de ce voise pustnicul să mă vadă.

Un delfin s-a ivit lângă şalupă, cu aripioara sa inconfundabilă săltând veselă pe valuri în timp ce ne însoţea. Decorul era de un turcoaz sclipitor – un univers marin care părea să promită atât mister, cât şi eliberare.

În timp ce barca tăia apele Mării Egee, am rememorat ultimele clipe petrecute alături de Isabella, ziua de dinaintea morţii ei, chipul ei plin de emoţie atunci când ieşise din apă ca să ne anunţe că găsise astrariumul, panica, de neînţeles pentru mine, din noaptea de dinaintea scufundării, coşmarurile ei.

N-o mai visasem de luni de zile. Ştiam că aveam să păstrez mereu vie amintirea ei, dar într-o zi mă deşteptasem şi constatasem, nu fără tristeţe, că ceva din ea mă părăsise; dacă exista suflet după moarte, atunci al ei îşi găsise, în sfârşit, liniştea.

Imediat după evenimentele din Egipt, plecasem la Londra, unde îl mutasem pe Gareth într-un apartament adevărat. Era ocupat cu înregistrarea primului album la casa de discuri Stiff; fapt şi mai important, părea să fi renunţat cu totul la consumul de amfetamine. Între noi se dezvoltase o relaţie nouă, de prietenie, şi pentru prima oară de când depăşise vârsta copilăriei ne bucuram fiecare de prezenţa celuilalt. Îi făcuserăm împreună o vizită tatei şi merseserăm la stadionul Brunton Park pentru a-i urmări pe cei de la Carlisle United – echipa pierduse meciul, dar nu conta, tata şi Gareth stăteau iar umăr la umăr. Nu-l mai văzusem niciodată aşa de fericit după moartea mamei.

Ţineam legătura cu Rachel. Se întorsese în New York, iar articolul ei despre Sadat şi întâlnirea la vârf cu Begin ajunsese pe prima pagină din *Time.*Vorbiserăm de câteva ori la telefon, dar momentele petrecute împreună în Egipt păreau să se îndepărteze de noi şi, precum o taină mult prea copleşitoare pentru a fi împărtăşită, simţeam că nici unul din noi nu dorea să discute despre asta.

Între timp, în Egipt, Moustafa era fericitul administrator al noului zăcământ de petrol. Ţinusem cont de ajutorul pe care mi-l acordase Bill Anderson şi îi întorsesem favoarea, incluzându-l printre acţionari. Avea dreptul la un procent foarte mic din profit în schimbul asigurării gratuite a managementului de risc, în cazul nedorit al unei explozii; fusese modul meu de a-mi arăta recunoştinţa faţă de texan. Faakhir dispăruse, dar îmi trimitea ocazional câte o vedere din locuri fierbinţi din punct de vedere politic precum Algeria, Guatemala sau Sri Lanka. Nu reuşisem să descopăr pentru cine lucra. Francesca se retrăsese, din cauza senilităţii, la Casa di Reposa – azilul de bătrâni al întregii diaspore din Alexandria. Villa Brambilla era acum închiriată, dar îi cedasem lui Aadeel dreptul de proprietate asupra apartamentului pe care îl ocupa în cadrul complexului – măcar atâta lucru putusem să fac pentru el.

La sfârşitul anului, preşedintele Sadat şi prim-ministrul Begin împărţiseră Premiul Nobel pentru pace şi se părea că lucrurile intraseră pe un făgaş nou şi dătător de speranţe.

Viaţa mergea înainte, şi ar fi trebuit să fiu mulţumit.

Dar ceva se petrecuse cu mine, cu obsesia mea de a găsi petrol, o schimbare ireversibilă. Atunci când al doilea puţ din noul zăcământ s-a dovedit a fi unul de optsprezece mii de barili pe zi, fusesem satisfăcut, dar nu la fel de încântat cum eram pe vremuri. Descoperisem în mine dorinţa de a-mi folosi harul de profet pentru scopuri mai egalitare. Poate că domnul Imenand, care se angajase să sprijine orice demers în cadrul noii companii, intuise schimbarea şi avea să se arate interesat. La urma urmei, el era cel care solicitase întrevederea.

Am fost condus în încăperea în care mă aştepta domnul Imenand şi, după strălucirea orbitoare a soarelui de afară, mi-a luat ceva timp ca să-mi adaptez ochii la lumina difuză. Am constatat cu surprindere că, în ciuda dimensiunilor impresionante ale camerei – care semăna cu o galerie de artă, cu pereţii săi albi – şi a magnificului covor persan, mă aflam, de fapt, în dormitorul unui muribund. Figura care şedea rezemată de perne era încovoiată şi bătrână, cu obrajii supţi de boală şi cu cearcăne adânci sub ochi.

– Bine ai venit, Oliver, mi s-a adresat domnul Imenand cu o voce îngrozitor de slabă.

– Văd că nu vă simţiţi bine, m-am bâlbâit, apoi am tăcut.

Cuvintele erau cu adevărat superflue în faţa iminenţei morţii. În liniştea care s-a lăsat, respiraţia lui chinuită a părut să crească în intensitate, zgâriind pereţii, ca o pasăre ţinută captivă şi înnebunită să zboare din colivie.

– Nu mă simt bine? a răspuns sec şi a izbucnit apoi în râs. Sunt, în sfârşit, pe moarte şi le mulţumesc zeilor pentru asta!

Mi-a făcut semn să mă apropii. Imediat ce am păşit, o lampă s-a aprins, ca şi cum mecanismul s-ar fi declanşat odată cu mişcarea mea. La lumina ei, am putut vedea mai bine încăperea. Am sesizat cu uimire că în afară de pat şi de aparatura medicală din jurul lui nu conţinea decât un singur alt obiect de mari dimensiuni, o sculptură ce reprezenta un sfinx. Era ca o a treia prezenţă, stingheră, împinsă la perete, dar cu faţa umbrită.

La picioarele patului fusese aşezat un scaun din piele poziţionat în aşa fel încât domnul Imenand să nu fie nevoit să se răsucească pentru a mă vedea. Un tub de perfuzie ieşea de sub una din mânecile pijamalei, ducând spre un vas plin, prins de un suport din oţel. Pe o măsuţă şedea o farfurie albă cu o rodie, pe jumătate descojită, iar seminţele roşii se împrăştiaseră pe suprafaţa porţelanului.

– Ştii, te-am ales pe tine pentru că semeni atât de mult cu mine, eşti şi tu un Orfeu… a murmurat cu o voce la fel de pală precum pergamentul.

– M-aţi ales pentru ce?

– Pentru a fi moştenitorul meu. Iar moştenirea mea înseamnă mult mai mult decât bunuri materiale.

L-am privit derutat. Ce voia să spună? M-am concentrat asupra mâinilor sale lungi, cu vene pronunţate, care zăceau ca nişte mănuşi vechi din piele deasupra cearşafului. Păreau abandonate, ca şi cum spiritul începuse deja să-i părăsească trupul.

Domnul Imenand a vorbit din nou, de data aceasta pe un ton ceva mai încrezător şi mai puternic.

– N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că ai dus astrariumul înapoi.

Am tresărit şi mi-am ridicat capul. Pentru o clipă, am crezut că nu auzeam bine.

– Despre ce vorbiţi? l-am repezit, nepoliticos din cauza şocului şi a confuziei.

Cine era domnul Imenand, la urma urmei? Şi cum de aflase despre existenţa astrariumului? Am avut senzaţia stranie că în momentul acela toate iţele vieţii mele se adunaseră, convergând într-un singur loc. Bătrânul s-a ridicat cu mare efort în şezut.

– Oliver, n-avem timp de prostii, a cârâit, aranjând cutele cearşafului cu mâini tremurânde. Nu contează dacă mă crezi sau nu, dar îţi sunt dator cu o explicaţie – sunt ultimele piese ale unui joc de puzzle care depăşeşte limitele înţelegerii noastre omeneşti. Vezi tu, în spatele astrariumului se ascunde o altă poveste, una cât se poate de adevărată. Te rog, Oliver, măcar o dată în viaţă, lasă-ţi scepticismul deoparte! Fă-i pe plac unui bătrân muribund.

Epuizat, a căzut înapoi pe perne. Îngrijorat că aş putea să-i grăbesc sfârşitul cu întrebările mele, am încuviinţat.

– Vă ascult.

A oftat adânc, obosit. Apoi şi-a început relatarea.

– Nectanebo a avut multe femei, multe soţii, dar pe una a iubit-o mai presus de orice – Banafrit. Ea era nu numai mare-preoteasă, ci şi un astronom şi un astrolog de valoare, şi avea legături cu cei mai mari oameni de ştiinţă ai vremii, din Grecia până în Babilon. În capătul acela al încăperii este o statuie făcută în onoarea ei – un sfinx care s-a păstrat, după cum vezi, intact până în zilele noastre. Cred că l-ai văzut pe geamănul său pe fundul mării, în portul Alexandriei, printre ruinele a ceea ce a fost cândva un oraş neînchipuit de frumos.

M-am răsucit ca să privesc mai bine statuia. Da, acum recunoşteam curbura aristocratică a nasului, pometţii înalţi, conturul distinct al feţei. Era imaginea în oglindă a sfinxului pe care îl zărisem sub apă – cel care îmi ucisese soţia. Statuia din încăpere nu prezenta însă nici o urmă de eroziune; arăta ca şi cum fusese sculptată cu o zi în urmă, cu trăsături clare şi precise. M-am întors din nou spre bărbatul întins pe pat şi am remarcat, şocat, că trăsăturile se repetau – era o versiune masculină, mai îngroşată poate, dar asemănarea era izbitoare. M-am cutremurat. Domnul Imenand m-a urmărit atent şi a zâmbit uşor, apoi, cu un nou efort, şi-a continuat povestirea.

– Tot ce o să-ţi istorisesc s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă, şi totuşi mi-a rămas atât de viu în minte, de parcă ar fi fost ieri. Faraonul o iubea pe preoteasă mai mult decât îşi preţuia propria viaţă şi dreptul său divin, ca întruchipare a zeilor. Era însă o epocă de frământări şi de răzmeriţe; preoţii, miniştrii, chiar şi o parte dintre ofiţeri se aliaseră în secret cu perşii. Şi complotaseră ca să-l asasineze. Banafrit auzise zvonurile şi, fără ştiinţa lui Nectanebo, i-a luat locul în ziua aceea, ascunzându-şi faţa sub masca de aur şi pozând în faraon.

Avea vocea spartă din cauza emoţiei. S-a oprit pentru câteva clipe ca să-şi adune forţele.

– Banafrit a fost ucisă în acel atac mişelesc, nu Nectanebo. Seara, faraonul şi-a aşteptat iubita, dar servitoarea ei l-a anunţat că Banafrit fusese otrăvită de duşmanii lui şi că zăcea în comă. Înnebunit de durere, Nectanebo a alergat imediat la ea şi a fixat acele astrariumului la data naşterii ei, în speranţa că avea să o salveze. Isis, zeiţa inconştientului, se mâniase că obiectul îi fusese furat, şi probabil că o parte din esenţa ei a trecut în clipa aceea în astrarium. Astrariumul, la rândul său, l-a judecat pe faraon, condamnându-i iubita la suferinţă veşnică,iar lui refuzându-i eliberarea prin moarte. Şi astfel, Banafrit şi Nectanebo nu s-au putut reuni în viaţa de apoi – până acum… Răsuflarea domnului Imenand devenise un şuierat ascuţit, ca şi cum plămânii nu mai aveau aer. Era însă decis să-şi termine povestea.

– Aşa că, vezi tu, Oliver, amândoi am jucat rolul lui Orfeu. Eu am fost osândit ca mii de ani să lâncezesc în acest iad pe pământ, nici viu, nici mort, fără a putea să intru în Tuat – ceruri – pentru a-mi întâlni regina. Asta până când tu ai aşezat astrariumul în mormânt, astfel încât trupul şi sufletul ei să se reunească.

M-am holbat la el, încercând să asimilez povestea. Moartea care îi atârna deasupra capului era, probabil, vinovată de acea starea de senilitate semilucidă. Mi-a prins privirea şi a zâmbit.

– După cum ţi-am spus de la bun început, nu contează dacă mă crezi sau nu. Important este că m-ai salvat. Mulţumită ţie, vraja a fost ruptă. Îmbătrânesc, îmbătrânesc foarte repede, dar sunt recunoscător zeilor că mi-au acordat suficient timp cât să-mi găsesc un moştenitor, un om talentat care are să-şi pună, fără îndoială, amprenta asupra acestei lumi.

Cu un ultim efort, s-a întins şi mi-a luat mâna în mâna lui, care părea mai mult o gheară, numai oase, acoperite de o piele subţire, ridată.

– Mulţumesc.

Capul i-a căzut pe pernă. Ţinându-mi mâna în continuare între degetele descărnate, a început să murmure încet, pe un ton ca de binecuvântare, într-o limbă necunoscută mie. În ochii fixaţi asupra unui punct de deasupra capului meu am citit euforie.

– Banafrit, a şoptit înainte de a-şi da ultima suflare.

Am ieşit în holul luminos şi am închis încet uşa dormitorului în urma mea.

O servitoare – o tânără grecoaică, aşezată într-un fotoliu de rafie lângă fereastra deschisă, cosând – şi-a ridicat ochii şi mi-a zâmbit.

– Nu e cazul să-l luaţi în serios pe moşneag. Ştiţi, e nebun, nebun de legat, m-a prevenit, după care şi-a văzut mai departe de treburi.

De afară a răzbătut un sunet dogit de tălăngi şi, pentru o clipă, mi s-a părut că aud un râs de femeie.

Bibliografie

Awad, Mohamed şi Hamouda, Sahar (ed.), *Voices from Cosmopolitan Egypt,* The Alexandrian and Mediterranean Research Center, Biblioteca Alexandrina, 2006.

Callender, Gae, *The Eye of Horus: A History of Ancient Egypt,* Melbourne: Longman Cheshire, 1993.

Davies, Owen, *Grimoires, a History of Magic Books,* Oxford: Oxford University Press, 2009.

Foreman, Laura, *Cleopatra's Palace: In Search of a Legend,* New York: Discovery Books, 1999.

Goddio, Franck şi Bernard, André, *Sunken Egypt: Alexandria,* Periplus Publishing, 2004.

Haag, Michael, *Alexandria Illustrated,* American University in Cairo Press, 2004.

La Riche, William, *Alexandria: The Sunken City,* Londra: Weidenfeld & Nicolson, 1996.

Maspero, Gaston, *The Struggle of Nations: Egypt, Syria and Assyria,* Londra: Society for Promoting Christian Knowledge, 1896.

Yergin, Daniel, *Premiul – despre petrol, bani şi putere,* Ed. Adevărul, Bucureşăti, 2008.

Pentru informaţii suplimentare cu privire la Mecanismul Antikythera accesaţi:

www.nature.com/nature/videoarchive/antikythera

Lucrări de ficţiune pe teme similare:

Durrell, Lawrence, *Cvartetul din Alexandria (Justine, Balthazar, Mountolive, Clea),* Ed. Polirom, Iaşi, 2002–2003.

Kharrat, Edwar Al, *Girls of Alexandria,* Quartet Books, 1993.

Sattin, Anthony, *In the Pharaoh's Shadow,* Indigo, 2001.

Sole, Robert, *The Photographer's Wife,* Londra: Harvill Press, 1999.

Note istorice

CRIZA CANALULUI SUEZ: Pe *29* octombrie 1956, Marea Britanie, Franţa şi Israelul au declanşat, fără succes, o serie de atacuri militare pentru a asigura libera navigaţie a navelor lor pe această cale maritimă. Recurgerea la forţă s-a făcut ca urmare a deciziei preşedintelui egiptean Nasser de a naţionaliza Canalul Suez, după retragerea ofertei de finanţare a construcţiei barajului de la Assuan de către Marea Britanie şi Statele Unite ale Americii.

REVOLUŢIA DIN EGIPT: În 1952, o lovitură de stat a dus la detronarea regelui Faruk I şi la instaurarea republicii, iniţial guvernată după principii de sorginte socialistă. Multe dintre structurile coloniale şi dintre elite şi-au pierdut funcţiile şi averile, iar numărul celor care au părăsit ţara a crescut semnificativ.

DIASPORA EUROPEANĂ DIN ALEXANDRIA: Până la revoluţia lui Nasser, circa cincizeci şi două de comunităţi etnice trăiau şi munceau împreună în oraşul mediteraneean. Printre cele mai reprezentative numeric s-au numărat minorităţile italiană, greacă, siriană, evreiască, armeană, britanică, franceză şi libaneză.

INIŢIATIVELE DE PACE ALE PREŞEDINTELUI SADAT: Preşedintele egiptean Sadat şi-a surprins atât conaţionalii, cât şi opinia publică internaţională prin vizita făcută parlamentului israelian – Knessetul – pe 20 noiembrie 1977, într-un gest simbolic de pace şi reconciliere, după ce ţara sa avusese două conflicte armate cu noul stat Israel, în 1967 şi 1973. Un an mai târziu, preşedintele Anwar El Sadat şi prim-ministrul israelian Menahem Begin au împărţit Premiul Nobel pentru pace; după trei ani, Sadat a fost asasinat. Pe 17 septembrie 1978, cei doi au semnat la Casa Albă, în prezenţa preşedintelui american Jimmy Carter, Acordurile de Pace de la Camp David, care au prefigurat Tratatul de Pace Israeliano-Egiptean din 1979.

NECTANEBO AL II-LEA: Faraon al Egiptului între 359/358-342/341 î.Hr. Ultimul conducător al Egiptului independent şi-a petrecut o mare parte a domniei luptând cu perşii, după care a părăsit curtea regală, dispărând în chip misterios şi găsindu-şi, probabil, sfârşitul în Nubia. Mormântul său a rămas întotdeauna gol, fapt care a inspirat multe mituri şi legende. La vremea respectivă, mulţi egipteni credeau că Nectanebo, care asigurase expansiunea ţării prin cucerirea Siriei şi a Ciprului, avea să se întoarcă în chip de mare salvator, eliberându-i de sub ocupaţia persană. În final, Alexandru cel Mare a fost cel care i-a eliberat pe egipteni de sub stăpânirea persană, alimentând teoria potrivit căreia nu ar fi fost fiul lui Filip al Macedoniei, ci al lui Nectanebo. La rândul său, Nectanebo, cunoscut şi ca Marele Magician, s-a făcut remarcat prin numărul impresionant de temple construite în timpul domniei, în încercarea de a reda ţării respectul de sine i de a reînvia gloria spirituală şi mistică din epoca primelor dinastii egiptene.

MECANISMUL ANTIKYTHERA: Descoperit în anul 1901 în largul coastelor Insulei Rhodos, Mecanismul Antikythera datează din secolul I d.Hr. şi reprezintă, din câte se ştie în prezent, angrenajul antic cel mai sofisticat din punct de vedere mecanic. Are forma unei cutii şi se presupune că a fost folosit pentru calcularea cu mare exactitate a poziţiei, dar şi a orbitelor unor corpuri cereşti: Soarele, Luna şi cele cinci planete majore cunoscute în acea epocă. Cuprinde cel puţin treizeci de roţi dinţate, şi nici un mecanism de o complexitate cât de cât similară nu a mai fost confecţionat până în Evul Mediu. Funcţiunile sale fac şi acum obiectul unor studii şi analize ştiinţifice. După cunoştinţele mele, până în clipa de faţă nu s-au descoperit predecesori ai acestui instrument.

Mulţumiri

Sunt îndatorată partenerului meu, Jeremy Asher, fără ale cărui sprijin şi impuls editorial apariţia acestei cărţi nu ar fi fost posibilă. Doresc, de asemenea, să mulţumesc următoarelor persoane pentru contribuţia lor nepreţuită. Pentru informaţii geologice şi privitoare la industria petrolului: Tom O'Connor, Ian Francis, Jonathan Green, Mike Lakin. Pentru expertiza în egiptologie, arheologia şi cultura locale: Rosalind Park, Gae Callender, Dr. Jean Yves Empereur (Centrul Francez pentru Studii Alexandrine), Dr. Mohamed Awad (Trustul de Conservare din Alexandria), Dr. Grzegorz Majcherek, Angus Jackson, cavaler al Ordinului Britanic, Heba Tadrios, Farida El Reedy, Victor Politis, Nino Magy, căpitan Mohsen El-Gohary, Dr. Emad Khalil, domnul Joe „Giusy" Barda, doamna Racheline Barda, Dr. Ashraf Sabri, David Thomas, domnul M. Rashidy (Cine Egypt), Dr. Zahir Hawass (Consiliul Suprem pentru Studierea Antichităţilor din Egipt), Nina Learner, Rachel Skinner, Paul Schütze. Mulţumirile mele Oficiului de Presă al Portului Alexandria şi personalului hotelului Windsor Palace. În final, multe mulţumiri editorilor mei, Linda Funnell, Sarah Golding, Nicola O'Shea, Lydia Papandrea, precum şi agenţilor mei literari, Rick Raftos, Julian Alexander şi Catherine Drayton. Mulţumiri lui Nikola Scott şi echipei de la Sphere and Little, Brown, Regatul Unit. Şi mulţumiri speciale lui Rosalind Park, ale cărei intuiţie şi feedback m-au ajutat să conturez aspectele mai ezoterice ale acestei lucrări.